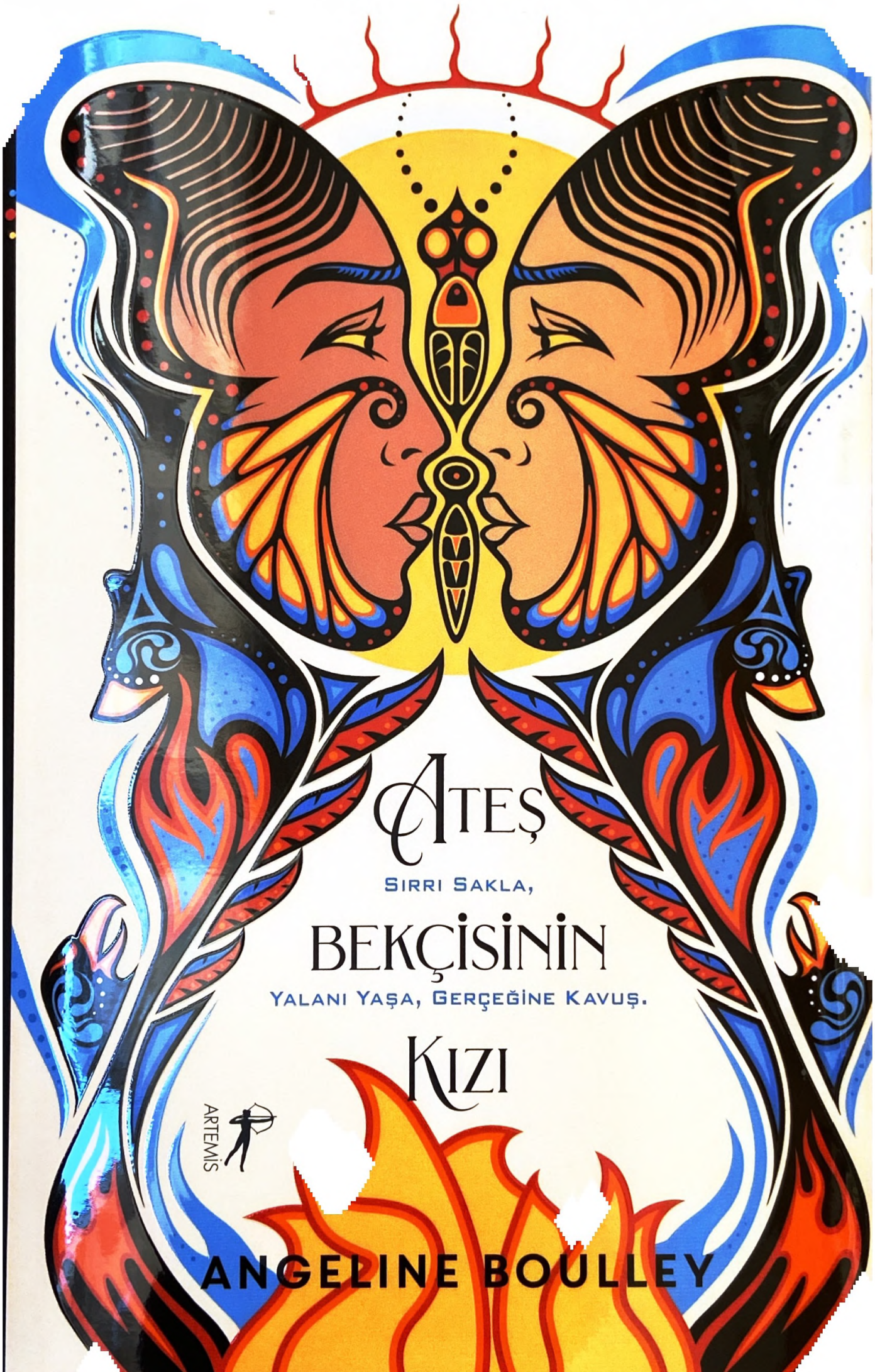
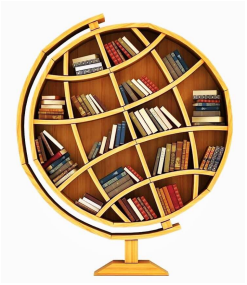

ATEŞ
SIRRI SAKLA,
BEKÇİSİNİN
YALANI YAŞA, GERÇEĞİNE KAVUŞ.
KIZI
ARTEMIS
ANGELINE BOULLEY

YAYIN NO: 2397

ATEŞ BEKÇİSİNİN KIZI
Angeline Boulley
Orijinal Adı: *Firekeeper's Daughter*

İngilizceden Çeviren: Kerime Dalyan
Kapak Görseli: Moses Lunham
Kapak Tasarımı: Rich Deas ve Kathleen Breitenfeld
Kapak Uygulama: Asmin Gündoğdu
Editör: Yeliz Üslü
Sayfa Tasarımı: Rumeysa Sarı

1. Basım: Mayıs 2023
ISBN: 978-605-304-847-3
Sertifika No: 43949

© 2021, Angeline Boulley

Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

ANGELINE BOULLEY

Ateş

Sırrı Sakla,

Bekçisinin

Yalanı Yaşa, Gerçeğine Kavuş.

Kızı

İngilizceden Çeviren: Kerime Dalyan

ARTEMİS YAYINLARI

Anne ve babam, Donna ve Henry Boulley Sr.'a,
hikâyelere duydukları aşk için...

Donup kalmış haldeyim, ormanda duran kız heykeliyim. Sadece gözlerim hareket ediyor, korku dolu bir ifadeyle silaha bakıyorum.

Silah. Şok. Silah. Hayret. Silah. Korku.

TA-TUM-TA-TUM-TA-TUM.

Tabancanın ucu kalkmış, yüzüme nişan alan gergin elin hafif titremeleriyle sallanıyor.

Öleceğim.

Yağlı, tatlı bir kokuyla burnum seğiriyor. Tanıdık bir koku. Vanilya ve mineral yağ. WD-40. Birisi silahı temizlemek için kullanmış. Daha fazla koku geliyor: Çam, nemli yosun, pis ter, kedi çişi.

TA-TUM-TA-TUM-TA-TUM-TA-TUM.

Titreyen el, sanki silah değil de pala kullanıyormuş gibi kesme hareketleri yapıyor tabancayla. Yere doğru yaptığı her çaprazlama kesme hareketi bana umut veriyor. Benim yerime rastgele bir hedef olması daha iyi.

Fakat sonra korku kalbimi yeniden ele geçiriyor. Silah. Tekrar yüzüme dönük.

Annem. Ben ölürsem yaşayamaz. Bir kurşun ikimizi de öldürür.

Cesur bir el silaha uzanıyor. Parmakları gerilmiş. Silahı istiyor. Ver bana. Şimdi.

TA-TUM-TA-TUM.

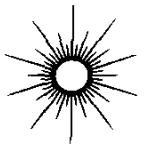
Ben annemi düşünürken, o patlama her şeyi değiştiriyor.

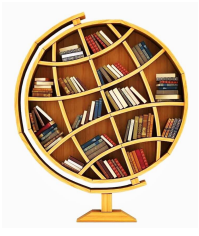
I. KISIM

WAABANONG

(DOĞU)

OJIBVA ÖĞRETİLERİNE GÖRE
TÜM YOLCULUKLAR
DOĞU YÖNÜNDE BAŞLAR.

1. Bölüm

Güne, güneş doğmadan önce başlarım. Koşu kıyafetlerimi giyer, doğu yönünde, güneş ışınlarının önce tütüne dokunacağı bir ağacın dibine bir çimdik semaa* serperim. Dualarım, semaa sunarak ve Ruh ismimi, klanımı, nereli olduğumu söyleyerek başlar. Yaratıcı'nın, kim olduğumu bildiğine emin olmak için her zaman fazladan bir isim eklerim. Beni babama bağlayan bir isim – çünkü ben hayata bir sır olarak başladım, sonra da bir skandala dönüştüm.

Yaratıcı'ya şükredip zoongidewin diliyorum, çünkü sekiz kilometrelik koşumdan sonra yapmam gereken şey için cesarete ihtiyacım olacak. Bunu bir haftadır erteliyorum.

Garaj yolunda esneme hareketlerimi yaparken gökyüzü aydınlanıyor. Ne zaman erkek kardeşimle beraber koşsak uzun ısınma rutinimden şikâyet eder. Levi'a ondan daha uzun, daha büyük ve dolayısıyla çok daha üstün kaslarımın en yüksek performansa ulaşmak için daha yoğun bir hazırlık gerektirdiğini

* Semaa (tütün) Amerika Yerlilerinin inanışlarına göre kültürel ve spiritüel önemi olan, törenlerde, dualarda ya da tıbbi amaçlarla kullanılan, Yaratıcı'nın hediyesi sayılan, en önemli geleneksel simgelerdendir. –edn.

söyler dururum. Oysa kardeşimin çok sersemce bulacağı gerçek sebep bundan farklı: Esneme hareketlerini yaparken her kasın anatomik ismini ezberimden tekrarlıyorum. Bunu sadece yüzeysel kaslar için değil, derin kaslar için de yapıyorum. Bu sonbahar İnsan Anatomisi dersimde diğer üniversite birinci sınıf öğrencilerini geçmek istiyorum.

Isınma ve anatomi tekrarımı bitirdiğimde, güneş ağaçların arasından sızıyor. Bir ışık demeti semaa adağımın üzerine parlıyor. Niishin! *Bu çok güzel.*

İlk kilometre her zaman en zoru. Bir tarafım hâlâ, mırlamaları saat alarmının tam ters etkisine sahip olan kedim Herri ile birlikte yatakta olmayı istiyor. Ama kararlı bir şekilde devam edersem, nefesim, ağır atkuyruğumun hışırtısı eşliğinde ritmini bulacak. Bacaklarım ve kollarım otomatik pilotta çalışacak. İşte o zaman aklım, bu dünyanın bir parçasıyken aynı zamanda başka bir yerde olduğum, yarı uyanık bir pus içinde kilometrelerce gezindiğim o *bölgeye* geçecek.

Rotam beni kampüsten geçiriyor. Sault Ste. Marie, Michigan'daki en güzel manzara tam karşıda. Lake State'in anne tarafından büyükbabamın adını taşıyan en yeni öğrenci yurdu Fontaine Hall'un önünden koşarken bir öpücük yolluyorum. Büyükannem Mary -ona BüyükMary diyorum- geçen yaz bağlılık töreninde elbise giymem için ısrar etti. Fotoğraflarda kaşlarımı çatmak istemiştim ama bu tür bir meydan okumanın, BüyükMary'yi kızdırmaktan çok annemi inciteceğini biliyordum.

Kampüsün kuzey ucuna doğru öğrenci birliğinin arkasındaki park yerinden geçiyorum. Uçurum, St. Marys Nehri, Kanada'ya giden International Köprüsü ve Ontario, Sault Sainte Marie şehrinin muhteşem panoramik manzarasını gözler önüne seri-

yor. Evrende en sevdiğim yer, şehrin doğusundaki nehrin kıvrımına sokulmuş Sugar Adası.

Yükselen güneş, adanın ötesine uzanan ufukta alçak, kara bir bulutun arkasına saklanıyor. Hayretle olduğum yerde duruyorum. Sanki güneş ışınlarının kaynağı Sugar Adası'ymış gibi, buluttan ışık huzmeleri yayılıyor. Ağustos ortasında serin bir esinti tişörtümü dalgalandırırken tüylerimi diken diken ediyor.

"Ziisabaaka Minising." Adanın ismini Anishinaabemowin dilinde fısıldıyorum, ben küçükken babamın öğrettiği bir isim bu. Kulağa dua gibi geliyor. Baharla coşan dereler ve şeker akçaağaçları Sugar Adası'nın ne kadar parçasıysa, babamın ailesi, yani Firekeeper tarafı da adanın bir o kadar parçası.

Bulut hareket edip güneş ışınları tekrar ortaya çıktığında şiddetli bir rüzgâr beni ileriye doğru itiyor. Koşuma ve önümdeki göreve geri dönüyorum.

Kırk beş dakika sonra, evden birkaç blok ötede bulunan, uzun dönemli bakımevi olan EverCare'de koşumu bitiriyorum. Bugünkü koşu farklı geldi, ilk kilometrede zirveye ulaştı ama sonra giderek daha zor bir hal aldı. Bölgeyi takip etmeye çalıştım ama ulaşamayacağım bir serap gibiydi.

"Günaydın Daunis," diyor başhemşire Bayan Bonasera resepsiyonun arkasından. "Mary iyi bir gece geçirdi. Annen geldi bile."

Hâlâ soluklanmaya çalışırken, el sallayarak her zamanki günaydın selamımı veriyorum.

Koridor her adımda uzuyor gibi görünüyor. Yapacağım duyuruya olası tepkiler için kendimi hazırlıyorum. Hayali senaryolarımda tek bir çatık kaş bile hayal kırıklığını, sıkıntıyı ve daha önce yapılmış övgülerin geri alınmasını ifade ediyor.

Belki de kararımı açıklamak için yarını beklemeliyim.

Bayan B.'nin esasında bir şey söylemesine gerek yokmuş; koridordaki ağır gül kokusu annemin varlığını haber veriyor. Özel odaya girdiğimde, annem büyükannemin incecik kollarına gül kokulu losyonla nazikçe masaj yapıyor. Taze bir sarı gül buketinden yayılan esans, ortamdaki kokunun doygunluk seviyesine ulaşmasına katkıda bulunuyor.

BüyükMary altı haftadır EverCare'de ve ondan bir ay önce de hastanedeydi. Lise mezuniyet partimde felç geçirdi. Her sabah onu ziyarete gelmek, Yeni Normal'in bir parçası. Ona bu adı verdim; hani tüm dünyanız fena bir şekilde sarsılmıştır ve asla eski ekseninize dönemiyorsunuzdur. Ama yine de denersiniz.

Büyükannemin gözleri benimkilerle buluşuyor. Sol kaşı tanıdığını gösterircesine kalkıyor. Sağ tarafı herhangi bir şey iletme yeteneğini tamamen kaybetmiş durumda.

"*Bon matin**, BüyükMary." Beni incelemesi için geri çekilmeden önce iki yanağından da öpüyorum.

Önce'de, moda seçimlerimi incelemesi beni deli gibi rahatsız ederdi. Ama ya şimdi? Büyük beden tişörtüme tek kaşını çatarak bakması beni inanılmaz sevindiriyor.

"Bak," diyorum neşeyle eteğimin ucunu kaldırıp sarı tayt şortumu gösterirken, "artık yarı çıplak gezmiyorum."

Gözünü zar zor devirirken, boş bakmaya başlıyor BüyükMary. Gözlerinin arkasında, birinin keyfî olarak açıp kapattığı bir ampul var gibi.

Annem, BüyükMary'nin kollarına losyon sürmeye devam ederek, "Ona bir dakika izin ver," diyor.

---

* (Fr.) Günaydın –çn.

Başımı sallayıp BüyükMary'nin odasını inceliyorum. Yakındaki bir oyun parkına bakan büyük bir pencere. Başlığında MERHABA! BENİM ADIM MARY FONTAINE yazan ve ardından hemşirenin doldurması için bir satır yer alan silinebilir bir tahta. HEDEFLERİM başlığından sonraki satır boş. Çerçeveli fotoğraflarla çevrili, içi güllerle dolu bir vazo. BüyükMary ve Büyükbaba Lorenzo, düğün günlerinde. Annem ve David dayımın, beyaz İlk Komünyon kıyafetleri içinde dua eden melekler olarak yer aldığı ikili bir kare. 2004 MEZUNLARI yazısı işlenmiş, gümüş bir çerçevede yer alan son sınıf fotoğrafım.

Biz dört Fontaine'in -ben, annem, David dayım ve BüyükMary- son hokey maçımda çekilmiş fotoğrafımızı görünce boğazıma ceviz büyüklüğünde bir yumru oturuyor. Birçok gece, annem ve erkek kardeşinin çocukken icat ettikleri dilde -Fransızca, İtalyanca, kısaltılmış İngilizce ve uydurma, anlamsız kelimelerin bir karışımı- gülüşmelerini, kâğıt oynamalarını ve konuşmalarını dinleyerek uyudum. Ancak bu, David dayımın nisan ayında ölmesinden ve yas acısı çeken BüyükMary'nin iki ay sonra intraserebral beyin kanaması nedeniyle felç geçirmesinden önceydi.

Annem, Yeni Normal'de gülmüyor.

Başını kaldırmış bakıyor. Yeşim yeşili yorgun gözleri kan çanağına dönmüş. Dün gece uyumak yerine çılgınca evi temizlerken, dayım sanki kanepede oturmuş, onun toz almasını, paspas yapmasını izliyormuş gibi onunla sohbet etmişti. Bunu sık sık yapıyor. Annemin, kardeşine yalnızlığını, pişmanlıklarını itiraf ettiği o karanlık saatlerde ben de uyanıyorum; annemin onların gizli dillerini gayet iyi bildiğimden haberi bile yok.

Anneannemin kendine gelmesini beklerken komodinin üzerindeki sepetten bir ruj alıyorum. BüyükMary, günü mükem-

mel kırmızılıkta bir gülümsemeyle karşılamaya inanır. Yakut renginde mat ruju ince dudaklarının üzerinde gezdirirken, az önceki cesaret duamı hatırlıyorum. Zoongidewin'i bilmek, güçlü bir yürekle korkularınızla yüzleşmektir. Elim seğiriyor; altın rengi ruj, sismografta sallanan bir iğne gibi.

Annemin losyonla işi bitince BüyükMary'nin alnını öpüyor. Daha önce o öpücüklerden o kadar çok aldım ki, yankısıyla alnım ısınıyor. Umarım BüyükMary, ampul kapalıyken bile o iyi ilacı hissedebilir.

Büyükannem hastanedeyken, her gün aynı on beş dakikalık aralıkta kaç kez gözlerini kırptığını takip ederdim. Annem, AMPUL AÇIK ve AMPUL KAPALI için ayrı çetele işaretlerini fark edene kadar kayıt tutmama aldırmadı. Toplam yanıp sönme sayısı değişmemişti, ancak uyanık olanların yüzdesi (açık ampul bölü toplam yanıp sönme) azalmaya başlamıştı. Annem çetelemi görünce o kadar üzüldü ki defteri artık BüyükMary'nin özel odasında saklı tutuyor ve sadece annem burada olmadığında ortaya çıkarıyorum.

İşte oluyor. BüyükMary gözlerini kırpıyor ve gözleri parlıyor; AMPUL AÇIK. Birdenbire bakışları keskinleşiyor ve işte büyükannem bir kez daha doğanın kudretli bir gücü, Fontaine ailesinin annesi oluyor.

"BüyükMary," diyorum çabucak. "Michigan Üniversitesi'ne kabulümü erteliyor ve Lake State'e kayıt yaptırıyorum. Sadece birinci yıl için." *Doktor Daunis Lorenza Fontaine* olma planından sapmamla ilgili hayal kırıklığını tahmin ederek nefesimi tutuyorum.

İlk başta, onu gururlandırmayı umarak bu plana razı olmuştum. Mary ve Lorenzo Fontaine'in Mükemmel Yaşamının Büyük Skandalı hakkında gaddar bir neşeyle fısıldayan insanlara kulak misafiri olarak büyümüştüm. O kadar iyi ve o kadar uzun

süre rol yaptım ki, sonunda onun planı, benim planım oldu. Bizim planımız. Bu planı sevdim. Ama bu, Önce'deydi.

BüyükMary, annemin öpücükleri kadar şefkatli bir bakışla gözlerini üzerime dikiyor. BüyükMary'yle aramda bir şeyler geçiyor. Planımızı neden değiştirmek zorunda kaldığımı anlıyor.

Burnum rahatlamadan, üzüntüden ya da her ikisinden, ağlama öncesi bir iğne batmasıyla sızlıyor. Belki Anishinaabemowin dilinde bir trajediden sonra enkazın altında ayak basacak bir yer bulduğunuzda kullanılan bir kelime vardır.

Annem yanıma koşup öyle bir sarılıyor ki nefesim kesiliyor. Mutluluk gözyaşları ve hıçkırıkları içimde titreşiyor. Annemi mutlu ettim. Rahatlayacağımı biliyordum ama bu kadar ferahlamayı beklemiyordum. Üniversiteye gitmemem için baskı yapıyor, hatta Levi'ı bu konuda kafamı ütülemesi için cesaretlendiriyordu. Annem, ocak ayında kendisine doğum günü hediyesi olarak Lake State kabul formunu doldurmamı rica etti. Nasılsa olmasının hiçbir yolu yok diye düşünerek kabul ettim. Meğer bir yolu varmış.

Pencereye bir kuş çarpıyor. Annem irkilerek bana sarılmayı bırakıyor. Pencereye doğru sadece üç adım atıyorum ki kuş havalanıyor, yolculuğuna devam etmeden önce dengesini yeniden kazanmak için kanatlarını çırpıyor.

Büyükanne Pearl (Firekeeper tarafımdan Anishinaabe nokomis'im, yani büyükannem), pencereye çarpan bir kuşun kötü bir işaret olduğunu düşünürdü. Bir eli ağzında, dışarı fırlar, kuşun yamuk yumuk olmuş boynuna "uh, uh," diye bakar, hemen ardından ne tür bir trajedinin yaklaşmakta olduğunu öğrenmek için kız kardeşlerini arardı.

Ama BüyükMary bunun sadece tesadüfi ve talihsiz bir olay olduğunu söylerdi. Temiz bir camın yol açtığı istenmeyen bir

sonuçtan başka bir şey değil. *Kızılderili hurafeleri gerçek değildir, Daunis.*

Zhaaganaash ve Anishinaabe büyükannelerim birbirlerinden daha farklı olamazdı. Biri dünyayı olduğu gibi görürken, diğeri bilinen dünyamızın daha derinlerinde yer alan bağlantılar ve öğretiler görürdü. Tüm hayatım boyunca en büyük mücadelem ikisi tarafından çekiştirilmek oldu.

Yedi yaşımdayken, Büyükanne Pearl'ün Sugar Adası'ndaki katranlı kâğıtla çevrili evinde bir hafta sonu geçirdim. Gece kulak ağrısıyla ağlayarak uyandım ama anakaraya giden feribot geceleri çalışmıyordu. Büyükanne Pearl beni bir bardağa işetti ve başımı kucağına koydurup kendi çişimi kulağıma boşalttı. Eve döndüğümde büyükannem ve Büyükbaba Lorenzo'daki pazar akşam yemeği sırasında, diğer büyükannemin ne kadar akıllı olduğunu heyecanla paylaştım. *Büyükanne Pearl kulak ağrımı çişimle iyileştirdi!* BüyükMary irkildi ve hemen sonra sanki bu onun hatasıymış gibi anneme ters ters baktı. Annemin mahcubiyetini görünce içimden bir şeyler koptu. Böylece orada bazı zamanlar Fontaine olmamın beklendiği, bazı zamanlar Firekeeper olmanın güvenli olduğunu öğrendim.

Annem, BüyükMary'nin cılız, kaymaktaşı renginde bacağına losyonla masaj yapmak üzere kaşmir battaniyeyi bir kenara çekip ona dönüyor. Büyükanneme bakmak için kendini paralıyor. Onun iyileşeceğine inanıyor. Annem tatsız gerçekleri kabul etmekte hiçbir zaman iyi olmadı.

Bir hafta önce, annemin giriştiği temizlik çılgınlıklarından biri sırasında uyandım.

Çok şey kaybettim, David. Ve şimdi de o. Daunis ayrıldığında, j'disparaîtrai.

"Kaybolmak" için Fransızca bir kelimeyi kullanmıştı. Solmak ya da göçüp gitmek anlamında.

On sekiz yıl önce, dünyaya gelişim annemin dünyasını değiştirdi. Ailesinin onun için önceden belirlediği hayatı mahvetti. Şimdi onun bu hayatta sahip olduğu tek şey benim.

Büyükanne Pearl bana hep, *Kötü şeyler üç kez peş peşe gelir,* derdi.

Nisan ayında David dayım öldü. Haziran ayında BüyükMary felç geçirdi.

Evde kalırsam, üçüncü kötü şeyin olmasını engelleyebilirim. Bu, planı takip etmek için biraz daha beklemek anlamına gelse bile.

"Gitmem lazım." Annemi öpüyor, sonra büyükanneme veda ediyorum. Bakımevinden çıkar çıkmaz koşmaya başlıyorum. Genelde spor sonrası soğuma evresi için eve birkaç blok yürürüm ama bugün garaj yoluma ulaşana kadar depar atıyorum. Nefesim kesilip dua ağacımın altına çöküyorum.

Yeni Normal'in normal kısmının başlamasını bekliyorum.

2. Bölüm

Lily'nin Jeep'i tiz bir ses çıkararak garaj yoluna giriyor. Her zamanki gibi tamamen siyahlar içinde olan en iyi arkadaşım arka koltuğa geçebilmem dışarı çıkıyor. Büyükanne June öndeki koltukta oturuyor, başörtüsü çenesinin altında bağlı, koyu kahverengi gözleri ön panelden zar zor görünüyor. Minik Lily ve büyük büyükannesine bakınca, insan ikisinin de yolu görebilmesinin bir mucize olduğunu düşünür.

Lily altıncı sınıftan bu yana, Büyükanne June'la yaşamaya başladığından beri en iyi arkadaşım. Görünüş olarak birbirimizin zıddıyız ve sadece boy farkımız yüzünden değil. Ben o kadar solgunum ki diğer Nish çocukları bana Hayalet diye seslenirdi. Bir keresinde birinin benden "Levi'ın şu yıkanmaktan solmuş kız kardeşi" diye bahsettiğine kulak misafiri olmuştum. Lily, Zhaaganaash babası ve karısıyla yaşarken, kırmızımsı kahverengi teni daha da koyulaşmasın diye onu güneşten uzak tuttular. Kabul Edilebilir Anishinaabe Cilt Tonu Aralığı olduğunu ve bunun dışına çıkanların aynı saçmalığın farklı versiyonlarına katlanmak zorunda olduğunu ikimiz de erken öğrenmiştik.

Lily'nin gülümsemesi parlak siyah rujla çerçevelenmiş. Kalçalarıma kadar uzanan, babamın hokey formalarından biriyle eşleştirilmiş kot pantolondan oluşan kıyafetimi görünce gülümsemesi daha da genişliyor.

"Leydi Daunis yine en güzel kıyafetiyle. Seni bir yere götürmek benim için bir zevk," diyerek reverans yapıyor.

Sırıtıyorum, okul kitaplarıyla tıka basa dolu bir çantayı sırtımdan sıyırıp atmış gibi bir rahatlama hissediyorum.

Ben sürücü koltuğunu öne doğru itip neredeyse 1,82 boyundaki bedenimi arkaya sıkıştırmaya çalıştığımı izleyen Büyükanne June, "Orada ben oturayım. Çok uğraşacaksın," diyor. "Bir bebeğin rahme geri döndüğünü görmek gibi bir şey bu." Bunu Lily ile arabayla bir yere her gidişimizde söylüyor.

"Hayatta olmaz, Büyükanne June, sen en iyi yardımcı pilotsun."

Bir büyüğün yerini size vermesine izin vermezsiniz. O kadar.

İşe giderken, öğle yemeğinde ne olduğuna bağlı olarak, Büyükanne June'u sık sık Sault Huzurevi'ne bırakırız. İki farklı Yaşlılar İçin Öğle Yemeği Programı'nın aylık menülerini karşılaştırır, bir bingo kartı kadar yakından inceler. Büyükanne June, Zhaaganaash'ın daha iyi bir yemek yediğini düşünürse, Lily'nin onu kasaba merkezindeki Sault Huzurevi'ne bırakmasını sağlar. Aksi takdirde, bir kabile minibüsü onu öğle yemeği ve sosyal etkinlikler için Sugar Adası'ndaki Nokomis-Mishomis Yaşlılar Merkezi'ne giden feribota bırakmak üzere gelir.

"Yaptın mı?" diye soruyor Lily dikiz aynasına bilgiç bir bakış atarak.

"Evet."

"Korundun mu?" diyor Büyükanne June. Hepimiz gülüyoruz, Lily'nin köşeyi çok hızlı dönmesiyle lastiklerin cayırtısı da kahkahamıza ekleniyor gibi oluyor.

"Hayır, Büyükanne," diyor Lily. "Daunis, annesiyle büyükannesine U-M'ye gitmeyeceğini söyledi. Artık kesinleşti yani. Lake Superior Devlet Üniversitesi, bebekkkkk!" Lily, kaldırımda yürüyen birkaç turisti ürküten tiz bir ses çıkarıyor. Lily bana nasıl *lee-lee* yapılacağını -bazı Nish kadınlar bir başarı elde edildiğinde duyurmak için bu sesi çıkarır- öğretmeye çalıştı ama başaramadı.

Büyükanne June dönüp bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. Dik oturmamı söylemesini bekliyorum. BüyükMary'nin söyleyeceği bir şeydi bu.

"Kızım, bazı tekneler nehirler içindir, bazılarıysa okyanuslar için."

Bence Büyükanne June haklı. Sadece ben hangisi olduğumu bilmiyorum.

Lily dikiz aynasından anlayışlı bir ifadeyle bakıyor bana. Bilimde, bir karışımın kimyasal olarak birleşmeyen iki veya daha fazla bileşeni vardır. Yağ ve sirke gibi. Lily benim nasıl hissettiğimi biliyor: Ann Arbor'da olmadığım için üzgünüm, ancak birinci sınıfta onunla olacağım için mutluyum. Her iki duygu da ayrı ayrı varlar ama içimde bir girdap oluşturarak dönüyorlar.

Caddenin bir tarafındaki hediyelik eşya dükkânlarının yanından geçiyoruz. Nehir boyunca uzanan diğer tarafta bir turist kalabalığı üç yüz metrelik bir yük gemisinin Soo Locks'tan geçişini izliyor.

Geçen sonbaharda Ann Arbor şehir merkezine gidip kampüs turuna çıktığımızı hatırlıyorum. BüyükMary'nin coşkusu, annemin suç oranlarıyla ilgili can sıkıcı sorularıyla tezat oluşturuyordu. Nadiren annemin tarafını tutmayan David dayı, üniversiteyi evden uzakta okumam gerektiğinde ısrarcıydı. Ama benim için Michigan Üniversitesi, eğitimden daha fazlasını ifade ediyordu.

Tüm hayatım boyunca etrafımı saran dedikodudan kurtulmak anlamına geliyordu.

Daunis Fontaine mi? Babası hokey oyuncusu Levi Firekeeper değil miydi? Sugar Adası'nda potansiyeli olan birkaç Kızılderiliden biriydi.

Grace Fontaine'i hamile bıraktığı zamanı hatırlıyorum. Kasabanın en zengin, en beyaz kızı.

Sugar Adası'ndaki bir partide içip, kız yanındayken arabasını çarpmamış mıydı?

Kazada bacaklarının kırılması ne fenaydı! Tam da yetenek avcıları onunla ilgilenmeye başlamışken. Hokey kariyeri öylece bitti.

Mary ve Lorenzo, kızlarını Montreal'deki akrabalarının yanına gönderdiler, ancak kucağında üç aylık bir kız çocuğuyla geri döndüğünde Levi başka biriyle evliydi ve Levi Jr. doğmuştu.

Ailesi, bebeğini Levi'dan ve tüm Kızılderili akrabalarından uzak tutmaya çalıştığında, o ürkek Grace'in onlara karşı çıktığını duydum.

Ah, sonra da o korkunç trajedi yaşandı...

Yanından geçtiğimiz reklam panosunda genelde Superior Shores Casino and Resort'un afişi olurdu ama geçen aydan beri Sugar Adası Ojibva Kabilesi'nin, kayıtlı üyelerini bugünkü Kabile Konseyi seçimlerinde oy kullanmaya teşvik eden bir ilan var. Dün gece birileri üzerine grafiti yapıp tek harfini değiştirerek *"Vote! It's your tribal erection"** yazmış.

Büyükanne June, "İşte buna oy verirdim," diyor. Lily ve ben yine kahkahalara boğuluyoruz.

Ardından büyükanne, kimin seçildiğinin önemli olmadığı, sonuçta hepsinin sadece kendi kişisel çıkarlarına hizmet ettikleriyle ilgili bağırıp çağırıyor.

---

* Seçim anlamına gelen *election* kelimesindeki 'r' harfi 'l' ile değiştirilerek *erection* (ereksiyon) kelimesi oluşturulmuş, böylece "Oy ver! Bu senin kabile ereksiyonun" sloganı ortaya çıkmıştır. –çn.

"Şimdi, ben öldüğümde, Kabile Konseyi'nin cenazemde tabutu taşıyacağına söz vermelisin," diyor ve dramatik bir etki yaratmak için duraksıyor, "böylece beni son bir kez hayal kırıklığına uğratabilirler."

Büyükanne June ile birlikte gülüyorum. Her zamanki gibi, en iyi arkadaşım sadece başını sallamakla yetiniyor.

"Teddie aday olmalıydı," diyor Lily. "Oyları silip süpürürdü, ha?" Teddie halam tanıdığımız en zeki insandır. Öyle dişli biridir ki. İnsanları galeyana getiren bazı kabile üyeleri, Sugar Adası'nın ABD'den bağımsızlığını ilan etmesini istiyor. Bu yarım yamalak planlarına halamı dahil edebilseler, Ayrılma Operasyonu hakikaten gerçekleşebilir.

"Şey, halam Kabile Sağlığı direktörü olarak daha büyük bir etki yaratabileceğini söylüyor," diyorum.

Büyükanne June araya giriyor. "Tıpkı benim gibi, o da asla kazanamaz. Teddie her şeyi olduğu gibi söylüyor. Seçmenler çirkin gerçekler yerine güzel yalanlar ister, öyle değil mi?"

Kayıtlı olmadığımız için ikimiz de kabile seçimlerinde oy kullanamayacak olmamıza rağmen Lily başını sallayarak onaylıyor.

Büyükanne June, "Beni dinleyin, kızlar," diyor. "Güçlü Ojibva kadınları gelgit gibidir, kontrol edilemeyecek kadar zorlu güçleri hatırlatırlar. Zayıf insanlar bu güçten korkar. Korktukları bir *Nish kwe*'ye de oy vermezler."

Şimdi, büyüğümün söylediği gerçeğe başımı sallayarak onay veren benim.

Sault Huzurevi'ne vardığımızda, Lily benzersiz paralel park etme yöntemini uyguluyor ve önce, arabasının burnunu öndeki aracın arka tamponuna hafifçe vurana kadar çekiyor. İkimiz de Büyükanne June'a yardım etmek için dışarı çıkıyoruz. Huzurevine girmeden önce duraklıyor.

"Ben ve Teddie'nin çok fazla şaşırtıcı sırrı var. Onların çok fazla erkeğiyle yattık." Çenesi meydan okurcasına öne çıkıyor. "Eh, o ve bir de işlediğimiz suçlar var tabii." Büyükanne June bize el sallarken Lily ve ben birbirimize kocaman olmuş gözlerle bakıyoruz.

Arabaya geri döndüğümüzde kahkahalara boğuluyoruz.

"Vay canına," diyor Lily. "Büyükanne June'un bir geçmişi olduğunu biliyorum ama sence Teddie'nin suç işlediği doğru mu?" Arkamıza park etmiş arabanın tamponuna doğru geri geri gidiyor ve ardından kasaba merkezindeki trafiğe karışıyor.

"Halam, *gençlik üçkâğıtlarıyla* ilgili tüm o hikâyelerin zırva olduğunu söylüyor."

"Saçmalıklardan bahsetmişken, yarın için tamamız, değil mi?" diye soruyor Lily, kabilenin anakaradaki uydu rezervasyonuna doğru giderken.

"Evet. Kutlamamız gerek," diyorum kararımın olumlu yönüne odaklanarak.

"BüyükMary'ye söyleme konusunda çok gergindin. Nasıl tepki verdi?"

"O, şey... sorun olmadığını belli etti." Büyükannemle aramızdaki o ânı hatırlayıp onun durumu net bir şekilde gördüğünü ve anladığını düşününce bir kez daha duygulanıyorum.

"Bak, gördün mü? Hep boş yere endişeleniyorsun," diyor Lily.

Chi Mukwa Arena'ya ulaşıyoruz. Bugünkü Kabile Konseyi seçimleri için iki oy kullanma yeri var. Biri burada, toplum rekreasyon tesisinde ve biri de Sugar Adası'ndaki Yaşlılar Merkezi'nde. Arabalar, Ice Circle Yolu'nun her iki tarafını çoktan kaplamış durumda. Lily çimlerin üzerine park ederken kaldırıma çarpıyor.

Lily, park yerinde kabile polis arabası var mı diye etrafı taradığımı fark ediyor. Lily'nin yaratıcı park etme becerileri polisin hep dikkatini çeker.

"TJ'i gördün mü? Ona gerçekten Memur Kewadin mi demeli miyiz artık?" Ürperiyor. "Onu partiye davet etmedin, değil mi?"

"Hayır. Partimize bir kabile polisi davet etmedim," diyorum sinirle. "Eski sevgilime iki haftada bir dönen ben değilim."

Lily soğukkanlılıkla bana bakıyor. Ağzı seğiriyor ama sessizliğini koruyor. Tam ön sıradaki arabalara ulaştığımızda sırtıma bir şaplak indiriyor. Sertçe.

"Ah! Ne oluyor be!" diye döndüğümde, en iyi arkadaşım tüm masumiyetiyle bana bakıyor.

"Ne? Üstünde sinekkuşu büyüklüğünde kara bir sinek vardı." Bu sefer sırıtıyor.

Kahkahalara boğuluyoruz. Şen şakrak kahkahalarımızdan her şeyin yoluna gireceğini hissediyorum.

Seçmenler oy pusulalarını kullanmak için Chi Mukwa'ya girerken, bir grup kabile üyesi en sevdikleri adaylar için kampanya avlusunda pankartlar sallıyor. Yaklaştığımızda neşelenen bir kadın bize bir tabak ev yapımı kurabiye ikram ediyor.

"Kayıtlı değiller," diye bilgilendiriyor yardımcısı soğuk bir sesle.

Kurabiyeci kadın ikramları geri koyuyor ve kayıtsızca, "İyi günler," diye sesleniyor.

Bizler, Sugar Adası Ojibva Kabilesi'nin kayıtlı üyeleri değiliz, onların soyundan gelen kişileriz. Babam doğum belgemde yer almıyor ve Lily kayıt için gereken minimum kan miktarı şartını karşılamıyor. Yüzümüz cama dayalı, dışarıdan içeriye bakıyor olsak da kabileyi hâlâ bizimmiş gibi görüyoruz.

"Aman sanki *moowin** kurabiyelerine çok meraklıydık," diye mırıldanırken tıpkı Büyükanne June'a benziyor konuşması.

İkimizin de kurabiyeleri görünce nasıl ağzımızın suyu aktığından bahsetmiyorum.

Lobi tıklım tıklım. Seçmenler, oy kullanma yerine dönüştürülen voleybol sahasına giden koridorda sıralanıyor. Ebeveynler çocuklarını *Niibing* Programı'na bırakıyor. Bu yaz eğlence programı, onları yorma amaçlı denetimli faaliyetlere ihtiyaç duyan çocuklar için tam zamanlı çocuk bakımı sağlayan, ancak biz grup liderlerini yormada çok daha etkili olan bir program.

Farklı gruplara doğru yönelmeden önce hemen önce Lily beni dürtüyor.

"Hoşça kal çakal."

"Hoşça kal *canis adustus*."

Özel el sıkışmamızı yapıyoruz: Uzun boylu kız için beşlik çak, kısa boylu kız için beşlik çak, dirsek dokunuşu, top sektirme ayak vuruşu ve avuç içleri ileri uzatıp başparmakları kilitleyerek kelebek çırpışması finali.

"Seviyorum seni inek!" Son sözü hep Lily söyler.

* Yerli dilinde ***kaka, bok gibi.*** Konuşma dilinde sık kullanılan ifadelerden. –çn.

3. Bölüm

Sıra günün son etkinliğine geldiğinde, dokuz ve on yaş grubumu paten kaymaları için sweatshirt, şapka ve eldivenlerini giymek üzere soyunma odasına getiriyorum. Giyinirken her bir kıyafetin Anishinaabemowin dilinde ismini söyleyerek hazırlanma faslını bir Ojibva dili dersine dönüştürüyorum.

"Naabikawaagan," diyorum, atkımı boynuma dolayıp buza adım atarken.

Levi pistin diğer ucundan "Selam, Kabarcık!" diye en sevmediğim lakapla sesleniyor.

Sault Ste. Marie Superiors takımı, cuma öğleden sonraları çocuklarla kayıyor. Supe'lar, üniversitede veya profesyonel düzeyde oynamayı hayal eden oğlanlar için bir basamak niteliği taşıyan seçkin bir gençler ligi takımı.

BüyükMary, Supe'ların hokey oyuncuları için bir tür "hazırlık okulu" olduğunu söyler.

Lise son sınıfa gidecek olan kardeşim henüz ikinci yılında takım kaptanı oldu. Michigan'ın Yukarı Yarımadası'nda Supes, hokeyin tanrıları olarak kabul edilir. Bu da Levi'ı bir tür Zeus

yapıyor; doğal yetenek ve sıkı çalışmanın bile ötesinde özel bir şeye sahip olduğu için.

Birbirimize hiç benzemeyiz. Ben babamın tıpatıp aynısıyım. Ama babamın yüz hatları iri yapısıyla orantılı, benimkisi karikatürü gibi. Levi annesine benziyor, gamzelerine, bronz tenine ve uzun kirpiklerine varıncaya kadar. Babam bir hokey ilahıydı, Levi'ın şanslı olduğu konulardan biri de bu. Artı, erkek kardeşim çok sevimli olabiliyor, özellikle de bir şey istediğinde.

Levi ve yeni Supe'lardan biri, aralarında altı yaşındaki kuzenlerim Perry ve Pauline'in de bulunduğu beş ve altı yaş grubu çocuklarla kayıyor.

"Daunis teyze!"

İkiz kuzenlerimin bana teyze demesine bayılıyorum. Grubumu bırakıp onlara doğru kayıyorum.

"Teyze, bugünün on üçüncü cuma olduğunu biliyor muydun?" Pauline bir öğretmene benziyor.

Perry, "Levi amca, kötü şansın bir boka yaramaz uydurma bir saçmalık olduğunu söylüyor," diye söze giriyor.

Pauline'in okul öğretmeni ses tonunu taklit ediyorum. "Levi, sorumluluk sahibi teyze ve amcalar kolay etkilenir genç dimağların yanında küfretmez, biliyorsun değil mi?" Levi'ın yanındaki Supe kıs kıs gülüyor. "Bak, yeni çocuk ne demek istediğimi biliyor."

Yeni çocuk, "Adım Jamie," diyor. "Jamie Johnson."

"Eh. Senin adını öğrenmeden takıma neler katıyorsun görelim bir," diyorum.

Ekstra uzun atkımı çıkarırken OutKast'ın "Hey Ya!" nidası pistin ses sisteminden gümbürdüyor. Perry ve Pauline kenarlara yapışıyor, ikizleri pistin içinde gezdiriyorum.

Aynısını babam Levi ve benimle yapardı; atkıyı bir koşum takımı gibi beline sarar, iki ucuna da bizi bağlardı. Babamın atkısı

annemin gözleriyle aynı renkteydi, yeşim yeşili. Perry daha hızlı gitmek için yalvarıyor. Bu kız son hız gitmeye bayılıyor, uzun mavi-siyah saçları buğu gibi dalgalanıyor. Aniden ters yöne dönüp Levi'a doğru gidiyorum, dört yan itiş yaparken patenlerim buzu kazıyor. Perry'nin ciyaklamasına yetecek ama Pauline'in savrulmasına neden olmayacak hızdayım.

Kardeşime varmadan hemen önce çeyrek dönüş yaparak duruyorum. Patenlerim buzu biçiyor. Buz parçacıkları Levi ve yeni çocuğa çarpıyor. Geri sıçramakta bir saniye gecikmelerine sırıtıyorum. Levi eğlenir görünüyor, korkuyla karışık bir hayranlıkla yeni çocuğun ağzı açık kalıyor.

Gözüm ikizlerin üzerinde. Perry benim duruşumu taklit etmeye çalışıyor. Düşüyor ama hemen geri kalkıyor. Pauline, sekip sırtüstü yere düşene kadar ilerlemeye devam ediyor. İyi olduğuna eminim ama yine de yanına gidiyorum. Yeni çocuk beni takip ediyor.

Pauline'in yanına gittiğimde bana bakıp sırıtıyor. Çok güzel bir yüzü var, koyu kehribar renkli teni kusursuz, parlak bir kahve tonunda. Eldivenlerini bana doğru sallıyor.

"Beni kaldır!" diyor yalvarır bir tonla.

Çocukken bir keresinde sert bir şekilde düştüğümü, kaskımın buza çarptığını hatırlıyorum. Babam anında yanıma gelmiş, derin bir sesle, gümbürtüyle bağırmıştı: *N'Daunis, bazigonjisen*! Düşmenin etkisiyle yıldızları görürken ayağa kalkmak için çırpınmıştım. *İşte benim kızım!*

Ne zaman düşsem, babamın şimşek çakmasını takip eden gök gürültüsü gibi sesi ayağa kalkmamı söylüyor.

"Eh, iyisin," diyorum.

Yeni çocuk ona yardım ettiğinde Pauline zevkle sızlanıyor.

"Donana kadar orada bir sümüklüböcek gibi yatmasına izin vermeliydin," diyorum ona. Pauline'i buzda döndürüp onunla

birlikte güldüğünde gülümsememeye çalışıyorum. İnsanlar izliyor ve dedikoduya malzeme vermek istemiyorum.

Etrafıma bakıp Lily'yi arıyorum. Etrafı renkli, plastik kaykaylarıyla yavaş yavaş ilerleyen okul öncesi çocuklarla çevrili. Bana doğru eliyle ve diliyle müstehcen bir hareket yapıp benimle göz teması kuruyor. Açıkça görülüyor ki Lily, bir hafta önce 2004-2005 sezonunun takımının duyurulmasından bu yana yeni Supe hakkında durmaksızın sızlanan herkesle aynı fikirde.

Jamie Johnson acayip seksi.

Jamie Johnson'ın yara izi onu gizemli gösteriyor.

Jamie Johnson'ın bir kız arkadaşı olması ne kötü değil mi? Evet, ama pek uzun sürmeyecek.

Ve en kötüsü...

Hey Daunis, Levi'dan beni Jamie Johnson'ın Supe elçisi olarak atamasını isteyebilir misin?

Ona bir bakış atıyorum. Gözlemlerime dayanarak konuşacak olursam, Jamie'nin yakışıklı olduğunu düşünüyorum. Kocaman koyu gözleri ve bukleleri farklı yönlere gidecek kadar uzun koyu kahverengi saçları var. Ben daha çok sağ kaşının dış kenarından çene kemiğine kadar uzanan yarayla ilgileniyorum. İnceliyorum. Bir keloid kadar kabarık değil, bu hipertrofik bir yara olduğu anlamına geliyor.

"Levi bana senden bahsetti. Michigan Üniversitesi'ne gidiyormuşsun," diyor Jamie, ikizlerin geriye, grup liderlerine doğru kaymasını izlerken.

"Ah, ben... Şey... planlarım değişti." Bu sırada yanımıza gelen Levi'ın gözleriyle karşılaşıyorum. "Lake State'e gideceğim. Annemin bana ihtiyacı var." Boğazımı temizliyorum. "Biliyorsun... bütün bunlar olurken."

Büyükanne Pearl'ün kötü şeylerin üçlü olarak geldiğine dair uyarısından bahsetmiyorum.

"Kalıyor musun?" diye bağırıyor Levi, "Vuuuuuuu!" Beni kaldırıp midem bulanana kadar döndürüyor. Gülerek sırtına vuruyorum. Mutluluğu bir nevi bulaşıcı.

Levi beni yere indiriyor. "Şimdi bu hafta sonu kutlayacak bir şeyimiz var. Yarın sekizde büyük evde parti var, değil mi? Biralar buz gibi olacak."

"Lily ve ben orada olacağız."

Hâlâ tezahürat yapan Levi, ayak hareketlerini taklit eden bir grup çocuğa liderlik ederek Fareli Köyün Kavalcısı gibi kayarak uzaklaşıyor.

"Demek buralarda olacaksın." Jamie'nin gülümsemesi gözlerine kadar uzanıyor ve mide bulantımın son zerreleri içimde takla atıyor.

Gözlemlerime dayanmaya gerek olmayacak şekilde konuşursak, gözleri böyle parıldadığında Jamie Johnson acayip seksi.

Konuşmaya devam ediyor. "Keşke sen de son sınıf olsaydın. Ama hey, en azından Ron amcam fen öğretmenin olmayacak."

Çenemi sıkıp burnumun o tanıdık karıncalanmalarını defetmeye çalışırken başımı sallayarak onaylıyorum onu.

"Bu kötü bir şey mi?" Jamie'nin sesi endişeyle biraz kalınlaşıyor.

"Hayır. Bu sadece... Amcan, Sault Lisesi'ne benim dayımın yerine geliyor."

David dayımın bir Bunsen brülörünün gaz alevini ayarlamaya çalışması gözümün önüne geliyor, bu imgenin tetiklediği büyük bir hüzün dalgası üzerime çöküyor.

Jamie daha fazlasını söylememi bekliyor.

"Birkaç ay önce öldü. Korkunçtu." Kendimi düzeltiyorum "Hâlâ korkunç."

Birisi öldüğünde, onunla ilgili her şey geçmiş zamana dönüşür. Keder hariç. Keder şimdiki zamanda kalır.

Ölen kişiye kızgın olduğunuzda daha da kötü. Sadece öldüğü için değil. Nasıl öldüğü için.

Annem, David dayımın ölüm haberini duyduğunda bayılmıştı. Daha sonra, polis ayrıntıları verdiğinde, onun on üç yılı aşkın süredir ayık olduğu konusunda ısrar etti. Annemin kampüsteki kütüphaneden dönüp, beş yaşındaki beni kanepede baygın dayıma kitap okurken bulduğu günden beri bir damla alkol içmemişti. Erkek kardeşinin asla başka maddeler kullanmadığı konusunda son derece kararlıydı. Hiç kullanmamıştı.

"Çok üzgünüm, Daunis."

Neredeyse boğuk, endişeli sesinde adım kulağa farklı geliyor. Adımı uzatıyor, bu yüzden Firekeeper akrabalarımın *Dah-niss* dediği gibi değil, *Dawww-ness* gibi geliyor.

Lily bana sesleniyor ve dudaklarıyla Teddie'nin oturduğu yeri işaret ediyor. Halam bana doğru hareketleniyor. Ben kayarak ona doğru giderken Jamie'nin beni takip etmesine biraz şaşırıyorum.

"Hey, buraya oy vermeye ve kızları almaya geldim, ama şimdi bir işler var." Halam, Jamie'yi fark ediyor. "Merhaba, ben Teddie Firekeeper. Herkesin bahsettiği yeni Supe sen olmalısın. Başka bir yerli oyuncunun takıma girmesi büyük bir olaydır. Nerelisin?"

"Jamie Johnson, efendim." Elini uzatıyor. "Nereli olduğum karışık. Çok taşındık."

Halam muhteşem, boncuklu çiçek madalyonu ve döpiyesiyle saygın görünüyor. Ancak üzerinde hâlâ ona Theodora dediğin için boğazına yumruk atacak bir kızın havası var.

"Hangi kabile demek istemiştim," diye açıklıyor.

"Çeroki, efendim. Ama ben akrabalarımın yanında büyümedim."

Jamie'ye bakıyorum. Akrabasız büyümeyi hayal edemiyorum doğrusu. Tüm hayatım boyunca etrafımı saran, hepsiyle kan bağımın olmadığı pek çok aile üyem var. Artı bir sürü kabile reisi ve mini-kabile reislerini de sayabilirim.

"Kızlara bir süre göz kulak olmamı ister misin, hala?"

"Yapabilir misin?" Rahatlamış görünüyor. "İşe geri dönmeliyim. Önümüzdeki hafta yapılacak aşılama fuarı için tişörtler geldi ve üzerlerinde *Aklını kullan. Bağışıklık Kazan!* diyen bir baykuş var." Halam başını sallıyor. "Ve üç yüz tane sipariş ederken kimsenin aklına gelmedi ya!"

"Kahretsin," diyor Lily, fikrini kısa ve öz bir şekilde bildirerek.

"Sorun ne?" diyor kafası karışan Jamie, bana dönüp. Ya Çerokiler'in baykuşlar hakkında farklı öğretileri var ya da Jamie kendi kültürünü bilmiyor.

"Ojibva kültüründe baykuş, öldüğünüzde karşıya geçirmek için bir refakatçidir," diye açıklıyorum. "Nish ebeveynlere bebeklerine aşı yaptırmalarını söylerken kullanmak isteyeceğin bir elçi değildir yani."

Halam ekliyor, "Herkes kendi öğretilerini bilmiyor. Bu yüzden toplum sağlığı çalışanı ve amiriyle ofiste buluşacağım ki hemen yeni tişört siparişi verebilelim."

"Cuma gecesi mi?" Lily hem dehşete kapılmış hem de etkilenmiş durumda.

"Eh, bu sorunun ortaya çıkmasına onlar yardım etti, bu yüzden çözümün bir parçası olmaları gerekiyor." Halam, ikizlere Anishinaabemowince sesleniyor. "*Aambe, jiimshin.*" Sarılmak ve öpmek için yanına koşuyorlar aceleyle.

Pauline, anneleri gittikten sonra Jamie'den onu kaldırmasını istiyor. Jamie onu kaldırdığında Pauline sanki Olimpiyat performansı sunmuşlar gibi poz veriyor. BüyükMary'nin benim de hokey oynamama izin vermesi karşılığında katlandığım artistik patinaj derslerinden bildiğim mükemmel teknikle onu nasıl tuttuğuna hayranlıkla bakıyorum. Acaba Jamie hokeye geçmeden önce ne kadar süre çiftler artistik patinaj yaptı diye merak ediyorum.

Lily beni onu izlerken yakalıyor.

"Yeni Supe'un bir kız arkadaşının olması çok kötü derdim ama senin Hokey Dünyası kurallarından dolayı hokey oyuncularıyla çıkmadığını biliyorum." Sesi neredeyse öfkeli geliyor.

"Evet. Hokey Dünyası ve Normal Dünya'yı birbirinden ayrı tutmamız gerekiyor." Buzda, kuralları biliyorum. Ancak buz dışında, kurallar her zaman değişiyor. Hokey Dünyası ve Normal Dünya çarpışmadığında hayatım daha sorunsuz ilerliyor. Tıpkı Fontaine ve Firekeeper dünyalarım gibi.

"Ama iyi şeyler dünyalar çarpıştığında olur... osmoz patlaması," diyor Lily.

Sırıtıyorum. "Çarpışma teorisinden bahsediyorsun. Eğer reaksiyona giren parçacıkların yeterli kinetik enerjisi varsa, iki şey çarpıştığında ve enerji alışverişinde bulunduğunda."

"Ah, evet. Nasıl oldu da karıştırdım?" Gülüyor. "Ama cidden, kuralların çok siyah beyaz. Neden sadece–"

"Lily?" diye sesleniyor biri. İkimiz de dönüyoruz ve Lily'nin eski erkek arkadaşının birkaç adım ötede kapının yanında durduğunu görünce donup kalıyorum. Tanıdık, umut dolu gülümsemesi karşısında geriliyorum ve sonra nasıl tepki vereceğim konusunda ipucu alabilmek için Lily'ye bakıyorum.

Altıncı sınıfta, Lily tatlı, şapşal Travis Flint'in alfabeyi geğirerek söylediğini ilk duyduğunda kafeteryadaydık. O kadar çok

gülmüştü ki sütler burnundan fışkırdı. Bu, Travis'in hayatında aldığı en muhteşem tepkiydi, anında Lily'ye âşık oldu. Lise zamanı gelip Travis büyüdüğünde, elmacık kemikleri ve kare bir çene ortaya çıktığında, kızlar aniden sınıf palyaçosunun yakışıklının da ötesinde olduğunu fark ettiler. Travis parlıyordu, özellikle Lily'yi güldürürken.

Ama her şey aralık ayında, son yılımızın yarısında değişti.

Lily'yi yakından izliyorum. Travis'le konuşursa, kendimi *Lily ve Travis Destanı*'nın yeni bir bölümüne hazırlamam gerekecek. Aynı hikâyeyi tekrar etmelerine rağmen sürekli yenilenen bir gösteri bu.

Neyse ki kayarak uzaklaşıyor, belli ki onunla konuşmak istemiyor. Travis paten giymiyor ama yine de buza açılan yarım kapıyı kapatıyorum ve vücudumun her santimini aşılmaz bir duvar haline getirmeye yöneliyorum. Her hokey takımının bir fedaiye ihtiyacı vardır, bir saçmalığa girişecek veya yanlış bir şeyin intikamını alacak birine. Ben Lily'nin fedaisiyim.

"Ah, hadi ama Dauny, yapma böyle." Elmacık kemiklerinin altındaki çukurlar hastalık derecesinde oyuk. Zerre yumuşaklık kalmamış. Bir zamanlar beni altıma işetecek kadar çok güldüren o komik çocuktan geriye sadece kabuğu kalmış gibi. "Yemin ederim temizim. Sadece onunla konuşmak istiyorum."

"Öyle bir şey olmayacak, Trav." Kapladığım alan daha da genişlesin diye ellerimi kalçalarıma koyuyorum.

"Temizim," diye tekrarlıyor. "Onun için yapıyorum bunu."

"Biliyorum," diyorum. Gerçekten samimiyetine inanıyorum ama bu, Lily'nin yanında olmasının iyi bir fikir olduğu anlamına gelmiyor. Genelde erkeklerin saçmalıklarını yüzlerine vururum ama samimiyeti bende ona sarılma isteği uyandırıyor. Tipik Erkek Yalanları'ndan farklı.

Erkek Yalanları, erkeklerin ânın heyecanıyla ilan ettikleri, zaman ve mesafeyle birlikte solup giden şeylerdir. Sugar Adası Ojibva Kabilesi'nin en yeni polisi TJ Kewadin sayesinde epeyce Erkek Yalanları duydum. *Seni düşünmeden edemiyorum* veya *Michigan Üniversitesi, Merkez'den sadece iki saat uzaklıkta, bu işi becerebiliriz.* Ve kişisel favorim? *Seni seviyorum.*

Travis'in sesi, çektiği ıstıraptan ötürü çatlak çatlak çıkıyor, "Sadece onu çok özledim. Onu geri almak için her şeyi yaparım," derken yalan söylemiyor.

"Her şeyi yapacağını biliyorum. Bu yüzden sana haydut gibi davranıyorum." Lily bana onun ne yaptığını anlattı: *Hadi, Lilycik. Bu bir aşk ilacı. İlişkimizi daha da güçlendirecek. Benim için dene.*

"Trav, belki de kendin için temiz kalmalısın. Seremonilere git. Sağlığına kavuş."

Travis'in gözleri parlıyor, bir an için onun ne kadar komik ve güzel olduğunu hatırlıyorum. Levi'ın arkadaşları içinde en sevdiğim oydu. Hemen hemen her İleri Düzey Yerleştirme* fen dersini birlikte aldık. Travis Flint benim de arkadaşımdı.

"İşe yarar, değil mi, Dauny?" diyor heyecanla, sanki en yakındaki buhar kulübesine koşacakmış gibi dönerek. "Geleneksel Tıbba gideceğime söz veriyorum. Şifacıyı göreceğim."

"Sağlığına kendin için kavuş. Onun için değil!" diye bağırıyorum arkasından.

Travis'in gidişini izlerken kendimi huzursuz hissediyorum. Hızla kayarak Lily'yi arıyorum etrafta. Bir Travis karşılaşmasından sonra her zaman sarılmak iyi gelir ona. Söylediklerini ve

* AP (Advance Placement) - ABD ve Kanada'da öğrencilere, henüz lisedeyken üniversite seviyesinde dersleri alma ve sınavlara girme imkânı sağlayan bir program. Dünya çapındaki çoğu üniversite AP'yi tanımakta ve notlar kredi olarak öğrencinin hesabına işlenip daha ileri seviye dersler alınmasını sağlamaktadır. –çn.

söylemediklerini dinleyecek, kararı ne olursa olsun onu destekleyeceğim.

Lily ve Travis Destanı'nı gerçekten hiç sevmiyorum. Sadece en iyi arkadaşım rol aldığı ve benim korumama ihtiyacı olduğu için izliyorum. Ve desteğime ihtiyacı olduğu için. Ne de olsa, diğer oyuncuların yapamadığı veya yapmadığı şeyleri halletmek için fedailerden faydalanılır.

Travis'i daha önce de kötü durumda görmüştüm ama bu sefer farklıydı. Çaresiz görünüyordu, sanki yanlış nedenlerle doğru şeyi yapmak istiyormuş gibi. İyileşene kadar Lily'den uzak durduğuna emin olmak için Travis'e göz kulak olmaya karar veriyorum. Lily'nin içinde bulunacağı tek tehlike, kırık bir kalpten daha fazlası olabilir diye endişeleniyorum.

4. Bölüm

Yemekten sonra ikizleri eve götürmek için annemin arabasını ödünç alıyorum. Birkaç haftada bir yaptığım gibi, geceyi halamlarda geçirmeyi planlıyorum. Arka koltukta Pauline ve Perry yaramazlık yapsa bile, Sugar Adası'na giden feribot yolculuğu beş dakikalık bir meditasyon gibidir. Acaba atalarım huş ağacından yapılmış kanolarla çırpıntılı suları geçerken de aynı mıydı? Eve döndükleri için yürekleri hafifliyor muydu?

Yanımdaki arabaya bakarken Seeney Nimkee'yi görüyorum. Bakışlarımı hızla kaçırıp koltuğa gömülüyorum. Seeney kısa süre önce altmış yaşına bastı, artık resmen *Yaşlı*. Halamın akıl hocası ve kabilenin Geleneksel Tıp Programı için çalışıyor. Bir keresinde, bir topluluk etkinliği sırasında yaşlılar ayaktayken oturdukları için Kabile Gençlik Konseyimize bağırmıştı. Ayağa kalktığımda bile sürekli bana bakıp durmuştu. Daha sonra banyoda ağlamıştım ve o zamandan beri onun etrafında hep dikkatli davranırım.

Halam ve Art'ın, kuzeyde Kanada'ya bakan dağ evi tarzı kütük evlerine giden dolambaçlı garaj yoluna girerken köpekleri

Elvis ve Patsy, annemin arabasına havlıyorlar. Ön bahçenin bir tarafında garaj, diğer tarafında gösterişli bir ağaç ev var. Ben park eder etmez ikizler arabadan aşağı atlayıp beni ağaç eve doğru çekiyorlar.

En sevdikleri oyun, ağaç ev boyunca hayali ejderhalar ve trollerle savaştığımız Kale. Savaş çığlığım her zaman "Kokuşmuş bir prense ihtiyacımız yok!" Perry buna destek çıkar, ancak Pauline'i ikna etmek biraz zaman alır.

Halam eve geldiğinde kızların banyo ve masal saatlerine yardım ediyorum. Kızları yatırdıktan sonra halamın mutfaktaki granit adada çamaşırları katlamasına yardım ediyorum.

Halam, "Lake State için heyecanlı mısın bakalım?" diye soruyor.

"Evet, Lily'yle derslere kaydolduk ama programım tam anlamıyla felaket," diye mızmızlanıyorum. "On bir kredi saati tam zamanlı değil. Ya o biyoloji seminerine katılamazsam?"

"Her halta hemen endişeleniyorsun. Lake State seni mahvetmeyecek. Yurt ailenin soyadını taşıyor, Tanrı aşkına."

Sessiz kalıp Perry'nin tişörtlerinden birini dikkatlice katlamaya odaklanıyorum. Bir dakika sonra halam kalkıp bana bir fincan lavanta çayı hazırlıyor. Bardağı bırakıp saçımı düzeltiyor.

Bazen, Firekeeper akrabalarımın yanındayken, büyük kuzenim Monk, halam işitebileceği mesafede olmadığında bana *Waabishkimaanishtaanish* derdi. Halam onun bana Beyaz Koyun dediğini duysaydı, Monk *giiwashkwebii,* yani sarhoş olsa bile, partiden iki morarmış gözle ayrılırdı.

Ama arada bir, bizzat halam öyle keskin bir ses tonuyla bir yorum yapıyor ki Fontaine karnıma yumruk yemiş gibi oluyorum.

Art garajdaki atölyesinden geldiğinde odadaki garip sessizliği bozarak beni bir ayı kucaklamasıyla selamlıyor. Nerede olduğu-

nu bilmesem, portakallı el temizleyici, yanık adaçayı ve WD-40 yağı kokusu hemen onu ele verirdi.

Art, onu öptüğünde halam rahatlayarak Teddie Firekeeper'ın daha yumuşak bir versiyonuna bürünür. Benimle ve ikizlerle arasındaki sevgide katmanlar var; katı bir sevginin dış iskeletine sarılmış şefkatli bir öz. Ancak halam, kocasının koyu kehribar rengi kollarındayken savunmasını indirebiliyor.

Arka cebimdeki telefonum titriyor. Levi'ın numarasını görmeyi umuyorum, çünkü klavyeli bir Nokia aldığından beri, erkek kardeşimin aramaktan çok mesaj gönderme olasılığı daha yüksek. Ama mesaj yabancı bir numaradan.

###-###-####: Jamie Johnson ben. Levi beni partine davet etti. Ondan snn no.nu aldm, yeni çocuğu kovmayacağına emin olmak içn. OK mi?

İlk düşüncem, *Jamie bana mesaj mı attı*? İkincisi, *Levi ne haltlar yiyor*? Ve sonuncusu *başka kimi davet etti*?

Levi'ın Jamie'ye bahsettiği parti aslında tam olarak bir parti sayılmaz. Lily ve ben bazen büyükbabamın evinde kalıyor ve içki dolabıyla şarap mahzeninin keyfini çıkarıyoruz. Büyük evde kimse yaşamadığı için her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmemiz gerekiyor. Annem, BüyükMary iyileştiğinde eve geri dönmek isteyeceğini düşündüğü için evi satmayı aklından bile geçirmiyor. Henüz ona bu konuda bir şey söyleyemiyorum.

Lily'nin aklına birkaç arkadaşı davet edip Lake State'e gitme kararımı kutlamamız gerektiği fikri geldi. Levi'dan bira almamıza yardım etmesini istemek muhtemelen pek akıllıca bir karar değildi.

Art kıkırdıyor. "Bu, bir mesaja verilen çelişkili tepkilerden biri işte."

İkisi de beni izliyor. Yüzümün kızardığını hissederek telefonumu cebime koyuyorum.

"Muhtemelen bugün tanıştığım yeni Supe," diyor halam sırıtarak. "Çeroki. Adı Jamie. Yarasını merak ettim." Halam yarayı Art'a anlatıyor, "Kesik, kazara olamayacak kadar düz," diyor.

"Amcası, Sault Lisesi'nde David dayımın yerine geliyormuş." Sesim kısılıyor.

Halam nazikçe, "Hayat devam ediyor, Daunis," diyor.

"Ama bu haksızlık," diyorum. Art bana bir kez daha kocaman sarılırken ağlamamak için kaşlarımı çatıyorum.

"Adaletin Yedi Büyükbaba'dan biri olduğunu hatırlamıyorum," diyor halam.

Yedi Büyükbaba, *Anishinaabe minobimaadiziwin*'i -bizim iyi yaşam tarzımız- yaşamanın öğretileridir: Sevgi, alçakgönüllülük, saygı, dürüstlük, cesaret, bilgelik ve hakikat aracılığıyla yaşamayı öngörür. Halam gibi güçlü bir Nish kwe olmama yardım etmesi için her sabah dualarıma bir tane ekliyorum.

Ne demek istediğini anlıyorum. Halam her zamanki gibi haklı. Belki de adil olmayan olaylardan sonra hayatına devam etmekte zorluk çeken tek kişi annem değildir.

Halam ve Art iyi geceler deyip el ele tutuşarak yukarı çıkana kadar takılıyoruz. Yatmak için hazırlanmaya başlıyorum, telefonumu şarja takmadan önce Jamie'nin mesajını tekrar okuyorum.

Bugün buz pistinde onunla tanıştığım ânı düşünüyorum. Daha ağzını açmadan, adını Levi'dan pek çok kez duymuştum – her zaman hayranlık dolu bir ses tonuyla. Levi, Jamie'nin takım açıklanmadan hemen önce açık kampa geldiğini söylemişti. Superior'lar, seçim öncesi kampı, kaleci kampını ve yalnızca

davetlilerin katıldığı kampı çoktan geride bırakmışlardı. Henüz hiç bilinmeyen biri olarak açık kamptan doğrudan takıma girmesi için muhteşem olması gerekiyordu.

Jamie hakkındaki bildiklerimi -söylentilerden ve kısa sohbetimizden edindiğim bilgileri- gözden geçiriyorum. Önce kendime kesin bir şekilde onun bir kız arkadaşı olduğunu hatırlatıyorum. Ayrıca yüzünde ilginç bir yara izi var. Eskiden artistik patinajcıymış. Kendisi bir Çeroki ama kabile topluluğuyla bağı yok. Hep farklı yerlere taşınmanın zor olup olmadığını merak ediyorum. Bu hiç benim bilebileceğim bir şey değil. Üç aylık olduğumdan beri Sault'ta yaşıyorum ve etrafım hep ailemle çevrili oldu. Firekeeper'lar Sugar Adası'ndaki en eski ailelerden biri. Tepede yer alan ve dedemin adını taşıyan yurdun yanı sıra kasabada BüyükMary'nin halkının adını taşıyan sokaklar da var. Onlar da yüzyıllar önce Katolik misyonerlerle birlikte ortaya çıkan ilk Fransız kürk tüccarlarındanmış.

Buralı olduğum kesin.

Bu kadar derin köklere sahip olsam da, kendimi her zaman buraya ait hissetmiyorum. Fontaine soyundan gelen büyükannem, büyükbabam veya arkadaşları her zaman Ojibva tarafımı bir kusur veya üstesinden gelinmesi gereken bir yük olarak gördüler. Daha az sıklıkta karşılaştığım ama daha yürek burkan şeyse, Firekeeper ailemin beni önce bir Fontaine, sonra kendilerinden biri olarak gördüğü zamanlar. Zhaaganaash hakkında bir şeyler söyleyip sonra, benim de odada olduğumu hatırladıkları zamanlar. Buradaki herkese ve her şeye bu kadar bağlı olmanın nasıl bir şey olduğunu açıklamak zor... yine de kimsenin beni tam olarak görmediğini hissetmek.

Jamie ne zaman yeni bir yere taşınsa böyle mi hissediyor acaba? Görülmüyor gibi? İçimi çekip mesajına cevap veriyorum.

BEN: sorun yok. yrn görüşrz.

Büyük odadaki koca kanepeye yerleşip rahatlıyorum. Normalde Sugar Adası'ndayken çabucak uykuya dalarım. Ancak bu gece, Jamie Johnson hakkında merak uyandıran düşünceler, Travis için endişelerim ve onun kötüye gidişinin en iyi arkadaşımı nasıl etkilediği kafamı meşgul ediyor. Ayrıca Levi'ın yaptıkları, Jamie'yi davet etmesi ve cep telefonu numaramı paylaşması şüphe uyandırıcı. Kardeşimin aklında her zaman dolaşan tilkiler vardır.

Halamın merdivenlerdeki ayak seslerine uyanıyorum. Hava hâlâ karanlık olsa da daha fazla yıldız var.

Sesini duyunca irkiliyorum. Dişlerini sıkarak, alçak ve sert konuşuyor.

"Neresi? Ona hiçbir yere gitmemesini söyle... Evet, yoldayım... Hayır, onu uzak tut... Çünkü bu bir battaniye partisi, cinayet mahalli değil... Lanet olsun... Yoldayım."

Ayağa fırlıyorum ama halam bana sadece uyaran bir bakış atıyor ve kanepenin yanından geçip gidiyor. Hızla ayağa kalkıp onu vestiyere kadar takip ediyorum, kalbim hızla atmaya başlıyor. *Battaniye partisi*, bir erkeğin bir kadına kötü bir şey yaptığı, mağdurun kadın kuzenlerinin de adamı bir battaniyeye sarılı halde ormana götürüp deli gibi dövmesidir. İlk duyduğumda halama sormuştum, bunu Nish kwe adaleti olarak adlandırmıştı. Lily'yle, ikimizden biri bir battaniye partisine giderse bunu diğerine anlatacağımız konusunda bir anlaşma yapmıştık.

Anahtarlarını ararken, "Beni de götür," diye yalvarıyorum.

Olayları bana haber veren genellikle Lily'dir. İşte bu olay bana bir kez olsun heyecan verici bir şeyi haber verme şansı verecekti. Ojibva törenlerine ancak halam vasıtasıyla katılabiliyorum, bazen beni dolunay törenlerine götürüyor ama onunla bir battaniye

partisine gitmek bambaşka bir şey olurdu. Topluluğumdaki diğer Nish kwewag'ın böylece beni Firekeeper ailesinin bir parçası olarak görmelerini sağlayabilirdi. Sadece bir Fontaine değil.

Ayrıca ya battaniye partisi kontrolden çıkarsa ve halamın bana ihtiyacı olursa?

"Mümkün değil." Cep telefonunu sutyeninin içine sıkıştırıyor.

"Ama gitmek istiyorum." Kendime şaşırıyorum. Halama hiç bu şekilde karşılık vermem, onun sözü kanundur.

Dönüp bana doğru bir adım atıyor ama ben sağlam duruyorum. Halam ters ters bakıyor. İçinde bir şeyler değişiyor, enerjisi ve öfkesini eşzamanlı olarak büyüyor, patlıyor. Kollarımdaki ve boynumdaki tüyler diken diken oluyor.

"Bu bok çirkin ve berbat, yakınında bile olmanı istemiyorum." Neredeyse yüzüme tükürüyor, "Üniversiteye git. Jamie'yle takıl. Güzel hayatını yaşa."

Arkasını dönüp gidiyor. Orada karanlıkta dururken ellerim titriyor. Beni bu şekilde reddetmesi yüzüme bir tokat gibi çarpıyor.

Kuzenlerim hep halamın kavgacı günleri hakkında hikâyeler anlatır. Vahşi Teddie'nin hikâyeleri ve her anlatıldığında daha da komik hale gelen efsanevi maskaralıkları. Örneğin bir gece arkadaşlarıyla bardayken bir Zhaaganaash adamın her kıza Kızılderili olup olmadığını ve ne kadar Kızılderili olduğunu sorup durduğu hikâyesi gibi. Adam halama pis pis bakıp vücudunun Kızılderili bölümlerini bana göstersene demiş. Halam adamın boğazına yumruk atıp adam nefes almak için yutkunurken, ona az önce gerçek bir Kızılderili yumruğunu tattığını, görmek isterse bir tane daha olduğunu söylemiş.

Bu gece halamın korkutucu versiyonunu ilk kez görüyorum.

Ve bu versiyon hiç komik değil.

5. Bölüm

Ertesi sabah, kanepede Perry arkama sıkışmış halde uyandım. Popomun yarısı kenardan sarkıyor. Ona sarılmak için yan tarafıma kayıyorum. Ağzı açık uyuyor; nefesi tatlı mısır gibi kokuyor. Tam tekrar uykuya dalmaya başlarken, bir parmak omzuma dokunuyor, ürküyorum.

"Orası tam ağrıyan taraf, biliyorsun," diye homurdanarak yana dönüyorum.

"Krep yapacak mısın?" Pauline yüksek sesle fısıldıyor. Nefesi mısır cipsi gibi kokuyor.

"Krep istiyorum," diyor Perry, gözleri kapalı, hâlâ uykuyla uyanıklık arasındaki o yerde.

Bazen görmezden gelinemeyecek kadar büyük güçlerle karşı karşıya olduğunuzu bilirsiniz. Pauline'in gürbüz vücuduna uzanıp çekiyor ve Perry'yi kucaklamak için onu döndürüyorum.

"Ninde gidayan." *Kalbim senin.* İki kızı da öpüyorum.

Doğrulup oturduğumda garaj yolunda halamın arabasını görüp bir oh çekiyorum. Halamın dün gece bana nasıl davrandığı aklıma geliyor, kırgınlığımı en azından eve sağ salim dön-

düğünü düşünerek kafamdan uzaklaştırıyorum. Banyoda hazırlanmayı bitirdiğimde, mutfak masasında Perry ve Pauline'in beni beklediğini görüyorum. Krepime bayılıyorlar. Elektrikli tavayı önlerine koyup kahve hazırlarken ısınması için fişi prize takıyorum.

"Bana dün gece nereye gittiğinizi söyleyin," diyorum kahve makinesinden damlamalar başladığında. Bana rüyalarını anlatmaya da bayılıyorlar. Karıştırıcıya krep malzemelerini koyarken anlattıklarını dinliyorum.

Perry kendini süslü mücevherlerle dolu bir banka kasasının içinde bulmuş. "Ben kötü adamdım, Daunis teyze. Ve bu konuda gerçekten iyiydim."

"Pearl Mary Firekeeper-Birch, bir mücevher hırsızı ha!" Gülüyorum. "Peki, sen?"

Pauline, gizemli bir çocuğun, rüyalarını ziyaret ettiğini ve ona bir prenses olduğunu söylediğini anlatıyor.

"Biliyor musun Pauline, bir erkek çocuk söylemeden de prenses olabilirsin," diyorum sıcak kakaolu kahvemi yudumlarken. Pauline gözlerini deviriyor.

Cıvıltıyla, "*Aho*," diyor Perry, *amin* kelimesinin Ojibva karşılığıyla. Bu karşılığı üzerine kahvemi püskürtüyorum.

Bugün kızlar ayıcık krep istiyor. Hamuru sıcak tavaya dökerken halamın sözleri bir bumerang gibi geri geliyor. *Güzel hayatını yaşa*. Dikkatim dağılıyor, ayıcığın kulaklarını bozuyorum. İçimden bir küfür savurup tavaya lop lop hamur ekliyor ve krepleri uzaylı krepi ilan ediyorum. Pauline somurtuyor ama Perry kendininkini mutlu bir şekilde ağzına tıkıyor.

Halam ve Art aşağı indiklerinde, ikizler krep ve geçen yılki Sugar Bush'ta yapılan akçaağaç şurubuyla tıka basa dolmuş bir halde *SüngerBob Karepantolon* seyrediyorlar.

Art sıcacık bir sesle, "*Miigwech*, küçük kardeş," diyor. Ne zaman baş başa bir sabah geçirmelerini sağlasam bana teşekkür eder.

Göz temasından kaçınan halama bakıyorum. Eve ne zaman geldiğine emin değilim ama dün gece bir şeyler olduğunu söyleyebilirim. Battaniye partisinden daha önemli bir şey. Önce ben mi bir şey söylemeliyim, yoksa onun söylemesini mi beklemeliyim bilmiyorum. Her iki durumda da ikizlerin önünde pek bir şey söyleyeceğini sanmıyorum.

Gerçekten de gitme vaktim gelene kadar halam havadan sudan konuşuyor. İkizler her zamanki gibi iki ayağımın üzerinde oturup, ben onları kapıya doğru sürüklerken kalmam için yalvarıyorlar. Onları silkeledikten sonra Art bana bir kez daha sarılıyor. Normalde halam başını sallayıp beladan uzak durmamı, gücüme sahip çıkmamı ya da Harry Pajog'un icabına bakarken hedefi tutturmamı söyler. Standart Nish kwe marşı.

Bugün beni kucaklamaya özen gösteriyor. Ben bıraktıktan sonra bile uzun süre tutuyor.

"*Ninde gidayan*," diyor kulağıma.

Ağlayacak gibi hissediyorum ama neden olduğuna emin değilim. Halam bugün vicdan azabı çekiyor. Keşke pişmanlıklarına ihtiyacı olmasaydı. Ya da belki battaniye partisi bir sorunu çözmeyip yeni bir karmaşa yaratmıştır.

Battaniye partisi bütün gün aklımı meşgul ediyor. Lily, güvenlik önlemi olarak sanat eserlerini ve diğer değerli eşyaları büyükbabamın kütüphanesine taşımak için öğleden sonra benimle büyük evde buluşuyor. Bir şeyin zarar görmesinden endişe etmek yerine partinin tadını çıkarmak istiyorum.

Çalışırken Lily'ye battaniye partisinden bahsediyorum.

"Kimi yakaladıklarını merak ediyorum," diyor dalgın bir şekilde. "Ortada morarmış bir gözle dolaşan bir Meclis üyesini,

belediye başkanını ya da bir öğretmeni hayal edebiliyor musun? Kapıya çarptım ya da o tür bir saçmalık uydurmak zorunda kaldıklarını?"

"Battaniye partisi ekibi her kime yardım ettiyse, umarım şimdi kendini daha güvende hissediyordur," diyorum.

Levi akşam sekiz civarında biralarla büyükbabamın evine geliyor. Sözünü tutmuş, biralar buz gibi. Lily'nin sinirinin tepesinde olduğunu anlıyorum.

Fıçıyı mutfağa kuruyoruz. Sonra Levi arkadaşlarını almak için çıkarken omzunun üzerinden, "Ben dönmeden bütün içkileri içme!" diye sesleniyor.

Arkadaşıma dönerek, "Neden kızgın olduğunu bilmiyorum," diyorum yemek odasından çıkıp içki dolabının bulunduğu kütüphaneye doğru giderken. "Levi bize büyük bir iyilik yaptı."

Homurdanarak "Bazen dünyadan haberin olmuyor," diyor.

"Ekim ayına kadar Kanada'da yasal değilim ve halam ondan asla içki almasını istememi söyledi. Yani bu fıçıyı alması için Büyükanne June'a gidemeyeceğimize göre, Levi olmasa sıçmıştık." Alayla sesimi alçaltıyorum. "Hadi ama Lily, benden üç ay küçük erkek kardeşimden bize bira almasını istemenin ne kadar küçük düşürücü olduğunu biliyor musun?"

"Bu sadece..." Lily sanki kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi kendini tutuyor. "Hokey Dünyası hakkında şikâyet ediyorsun ve sonra hokey kralını partimize davet ediyorsun. Hani sadece bir arkadaş gelecekti partiye?"

"Sakin ol, Lil. Kutluyoruz. Lake State. Vuhuuuu!" diyorum az bir coşkuyla. "Sadece Levi ve yardakçıları partiye davetsiz katılıyor. Ve Jamie Johnson. Kendimi nasıl affettirebilirim sana?"

"*Jamie*'yi mi davet ettin?" Bana gözlerini dikiyor. "Ah, şimdi anladım. Esas sen sakin ol ve dilini yeni çocuğun boğazına sok, vay canına."

"Sakinleşecek bir durum yok kızım. Hem Jamie'yi öpeceğim falan yok. Onu buraya çağıran Levi. Ayrıca kız arkadaşı var." Lily'nin savunmacı üslubumla ilgili bir yorum yapacağını tahmin ederek Grappa vakti geldiğine karar veriyorum.

İçki dolabına yöneliyorum. Büyükannemlerin düşünebildiği en iyi güvenlik sistemi, anahtarı, bu süslü dolabın arkasındaki kancaya saklamaktı. Parolanızı bir Post-it'e yazıp bilgisayar ekranınıza yapıştırmakla aynı şey yani. Bir şişe ithal Grappa seçiyorum. Büyük bir yudum alıyorum, İtalyan brendisinin alevi mideme kadar geçtiği bütün yolu yakıyor.

"Eğer kız arkadaşı, binlerce kilometre ötedeki bir takımda oynayan bir hokey tanrısıyla çıkıyorsa – bu arada o nereliymiş? Her neyse, kız durumu biliyordu," diyor Lily.

"Anneme de böyle mi söylerdin?" Grappa'dan bir yudum daha alıyorum. "Babamla Levi'ın annesini birlikte yakalamanın asla üstesinden gelemediğini biliyorsun."

"Biliyorum, biliyorum. Onu öp dedim, çünkü TJ'den beri kimseyle çıkmadın, iki sene oldu. Aptal ilişkiler sayılmaz." Vücuduna fazla büyük gelen bir iç çekti. "Kızgınım çünkü kardeşin her şeyi sahipleniyor. Bu bizim partimizdi."

Haklı. İçkimden bir yudum daha alıyorum. İlk yudum yakmıştı. Bu, tüm vücuduma rahatlatıcı bir sıcaklık yayıyor.

"Harika bir gece geçireceğiz. Hâlâ bizim partimiz. Üç hafta sonra üniversiteye başlıyoruz. Kuponlarından birini kullanabilmen için Büyükanne June'a kitaplarının ne kadara mal olacağını söylemen gerekiyor." Lily'nin büyük büyükannesinden aldığı mezuniyet hediyesi, el yazısıyla yazılmış sekiz kupondan

oluşan bir sayfaydı: *Bu kupon, Lily June Chippeway için bir sömestrlik kitap ve malzeme içindir. Büyükanne June'dan sevgilerle. Devredilemez.*

"Haklısın ve Lake State'e vardığımızda artık Levi ve arkadaşları olmayacak." Lily içki dolabına bakıp bir şişe Frangelico çıkarıyor. Rahip şeklindeki garip şişeyi, benim elimdeki, içinde bir asma dalı yüzen içki şişesine tokuşturuyor.

Lily, içmeden önce, özel el sıkışmamıza başlamak için sol elini uzatıyor.

"Lake State, bebek," diyorum çırpınan kelebek finalimizde.

Lily neredeyse kulak zarımı delecek bir *lee-lee* sesi çıkarıyor.

İki saat sonra benim küçük fedaim, Levi'ı çok yüksek sesle müzik çaldığı için yüksek sesle azarlıyor.

"Polisler mi gelsin *istiyorsun*?" Lily'nin hali tıpkı Büyükanne June'un birini azarlamasına benziyor. Levi onu görmezden geliyor, ta ki Lily, "Tüm kabile polisleri rez dışı aramaları yapmaya yetkililer, bu da demek oluyor ki gürültü şikâyetine TJ gelebilir," diyene kadar.

Kardeşim hemen Hoobastank'ın sesini kısıyor.

"Ve sana Amy Winehouse çalmanı söylemiştim," diye hatırlatıyor Lily.

"Ben de *sana* söylemiştim," diye karşı çıkıyor Levi, "senin tuhaf, kimsenin bilmediği müziklerinden burada yok diye."

Lily, Amy Winehouse'un dehası hakkında küfürlerle bezenmiş bir konuşmaya girişirken, büyük evde yirmi dört kişi sayıyorum. Her yarım düzine insan için bir yudum Grappa alıyorum. Bira fıçısı fazla dayanmayacak. Levi ve arkadaşları gidecek. Lily sakinleşecek. Her şey iyi olacak. Ben zaten iyi hissediyorum.

Aslında o kadar iyi ki, Jamie Johnson yanımda dururken, o da iyi hissedebilsin diye Grappa şişesini uzatıyorum. Küçük bir yudum alıyor ve öksürüyor.

"Bu saçma şey de ne?" diye tükürüyor.

"Grappa, İtalyan brendisi," diyorum. "Şaraplık üzümlerin sıkılmasından sonra geriye kalanlardan yapılır." Bir yudum daha alıp Jamie'ye büyük evi gezdirmeyi teklif ediyorum.

Dost canlısı ev sahibi Daunis – hepsi bu. Kesinlikle onunla yalnız kalmaya çalışmıyorum. Yukarı çıktığımızda, Levi'ın davet ettiği antipatik bir kız peşimize takılıyor. Özenti, lanet fenerbalığı, Jamie Johnson'ın bir sonraki kız arkadaşı rolü için seçmelere katılıyor.

Fenerbalığı. Hokey kız arkadaşlarına ben böyle derim. Eşini ısıran ve onunla kaynaşan, dipte yaşayan bir balık. Ayrı olarak var olamayan asalak bir uzantı.

"Bir ebeveyn yatak odası takımı, üç yatak odası daha, iki banyo ve korkunç çatı katına açılan gizli bir kapı var." Kolumu beceriksizce bütün kapılara doğru savuruyorum.

Jamie benim savruk hareketime gülümsüyor.

Kız, "Dur bir dakika, yani sen burada mı büyüdün?" diye soruyor.

"Altı yaşıma kadar. Sonra annem üniversiteyi bitirdi, anaokulu öğretmenliği yapmaya başladı ve dört blok ötede bir ev satın aldı." Jamie'nin etrafında bir köpekbalığı gibi dönen fenerbalığına gözlerimi kısıyorum. "Ama evet. Pazar yemekleri ve büyük tatiller buradaydı."

Gizli tavan arası kapısını işaret edip gizliliğini vurgulamak için parmağımı dudaklarıma bastırarak onları panelli bir koridordan aşağı yönlendiriyorum. Jamie durup duvardaki son sınıf fotoğrafıma bakıyor. BüyükMary saçımı kıvırttırmıştı. Yüzümde hülyalı gibi bir ifade var. Annemin ve dayımın portreleri benimkinin yanında. Yetişkinlik hallerinden öyle farklı görünüyorlar ki.

Annem, liseden arkadaşlarından bir yıl sonra mezun olmuş, küçük bir çocuğu olan tek kişi oymuş. Koyu kahverengi saçları, uzun perçemler halinde kesilmiş, her iki kulağının etrafında melek kanatları gibi kıvrılarak omuzlarından aşağı iniyor. Stil sahibi olma çabasında ve kameraya gülümseyişinde, umutla dolu güzel yeşil gözlerinde yürek burkan bir şeyler var. Annemin o haline sarılmak istiyorum. Gelecekte yaşayacağı kayıplar hakkında hiçbir fikri yok.

David dayım portresinde, Sault'u dikiz aynasında yeterince hızlı göremezmiş gibi duruyor. İnsanların renkli olmakla daha çok ilgilendikleri bir yere kaçıp gitmeye hevesli gibi. Üzerinde sıkıcı bir takım elbise var ve annesini memnun etmek için saçlarını yeni kestirmiş, fakat dayım mor kravatı ve cep mendiliyle Prince'e selam çakıyor.

"Duvardaki tuhaf fotoğraflara aldırma," diyorum. "Bu insanlar yakında tanınmaz hale gelecek. Kendilerine bile."

"Tuhafsın," diyor kız.

Omuzlarımı silkip Grappa'dan bir yudum daha alıyorum, ardından merdivene yöneliyorum.

Jamie şişeye uzanarak, "Bunu senin için tutabilirim," diyor.

"Evet. Terbiyeli bir hokey tanrısı. Aferin Jamie Johnson. Ve Sault Sainte Marie'ye hoş geldin." Bir yarışma programı hostesi gibi hareket ediyorum. "Şimdi turist gibi davranıp *Salt* gibi telaffuz etme. *Soo* demen lazım."

"Dikkate alınmıştır," diyor. "Büyüleyici gerçeklerle dolusun."

Nazikçe alay eden ses tonunun farkına varıyorum. "*Miigwech*, hokey prensi." Etrafa bakıyorum "Hey... Kız nereye gitti?"

"Sanırım onu kaybettin," diyor Jamie.

"C'est la vie." *Hayat böyle.*

"Qui n'avance pas, recule," diyor. *İlerlemeyen geri gider.*

Ona bakıyorum. Jamie, Fransızca mı konuşuyor? Daha bunu ona soramadan bakışları dikkatimi dağıtıyor. O kadar yakınındayım ki irislerinin gözbebeğine doğru daha açık renk olduğunu ve sarımsı kısma doğru sızan daha koyu kahverengi bir çerçevesi olduğunu fark edebiliyorum. Grappa görüşümü keskinleştirmiş olmalı çünkü her ayrıntıyı fark ediyorum.

"Gözlerini diktin," diyor Jamie.

"Hımm... kızlar senin peşinde," diye geveliyorum. Kendimi duyar duymaz söylediğim aptalca geliyor.

"Uyarı için teşekkürler." Geniş gülümsemesi yara izinin ucunu çekiyor.

"Hey, Kabarcık!" İkimiz de merdivenlerden ikişer ikişer çıkarak yanımıza gelen Levi'a dönüyoruz. Kardeşim kolunu bana doluyor. "Bir iyilik isteyeceğim."

Kendimi hazırlıyorum. Benden istediği önceki iyilikler arasında, geçen yıl Shagala'da en iyi arkadaşı Stormy'ye eşlik etmek, kankaları ve takım arkadaşları için Anishinaabemowin takma isimler bulmak vardı. İçlerinden biri, "herkesinkinden daha iyi bir Kızılderili adı" için beni sıkıştırıp durmuş, ben de ona *Gichimeme*'nin en büyük ve en güçlü kuş anlamına geldiğini söylemiştim. Haftalarca ortalıkta dolaşıp yeni adını yüksek sesle haykırmıştı. Ta ki bir Nishnaab arkadaşı onu kenara çekip ismin "büyük tepeli ağaçkakan" anlamına geldiğini anlatana kadar. Başka bir deyişle, Koca Kakan.

"Jamie'nin Supe elçisi olur musun?"

"Ben mi? Fakat... Ben kulübün bir parçası değilim," dedim şaşkınlıkla. "Kızlar yeni Supe'larda hak iddia ediyor."

"Doğru." Levi, Jamie'ye bilgiç bir bakış attıktan sonra, "İşte bu yüzden mükemmel olursun. Jamie'nin bir kız arkadaşı var. Böylece kaltak sürüsünü uzak tutuyor olurdun," diyor.

Homurdanıyorum. "Bu laftan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Üzgünüm Kabarcık," diyor Levi hemen. "Demek istediğim, seninle koşmaya gidebilir, böylece ona kasaba hakkında her şeyi anlatabilirsin." Jamie'ye dönüyor. "Daunis'in Sault Lisesi'nde dört yıl boyunca erkekler birinci hokey takımına girdiğini biliyor muydun? Artı, sınıf birincisiydi."

Jamie göz kırparak, "Pek çok eğlenceli bilgiye sahip olduğunu da fark ettim," diyor.

"Hey, bu bir tuzak gibi geliyor," diyorum, bunun farkına vardığımda.

"Bu bir *yardımlama*, Kabarcık. Jamie'nin elçisi başka bir kız olursa, sonuç kız kavgası olur."

"Kendinizi bir şey sanmayın." Gözlerimi deviriyorum. "Ama bunun doğru olduğunu düşünüyorsan... bana kızmazlar mı?" Levi az önce *yardımlama* diye bir kelime mi icat etti?

"Sana kimse bulaşmaz," diyor. "Tam bir baş belasısın sen, tıpkı Teddie hala gibi."

İşte bu büyülü sözler, yeni çocuğun yüzündeki memnun ifade ve Grappa'nın sıcaklığıyla Jamie'nin elçisi olmayı kabul ediyorum.

6. Bölüm

İki gün sonra, sabah saatinde Jamie Johnson garaj yolumda, şafak vakti kollarını başının üstüne kaldırmış esneme hareketleri yapıyor. Arabayla görmediğime göre yakınlarda yaşıyor olmalı. Dua ağacıma semaa koyup fısıldamaya başlamadan önce onu başımla selamlıyorum. Garaj yoluna yanına gittiğimde yeni Supe kankamı iyice bir inceliyorum.

Çocuk, kemiklerinin üzerine gerilmiş ince uzun kaslardan ibaret. Vücudunda bir gram yağ yok. Aynı boydayız ama ondan rahat on kilo fazlayım. Şiş olduğum günlerde hatta daha da kiloluyumdur.

Ben Jamie'yi gözümle ölçüp biçerken, onun da aynısını benim için yaptığını hayal ediyorum: *Uzun boylu, sağlam hatun, kocaman bir popo, hayalet gibi beyaz bir ten, geniş ağız, büyük burun ve ne kadar acımasız bir ironidir ki küçük memeler.* Defansta güçlü, zeki ve asla pes etmeyen biri olduğumu haykırma dürtümle savaşıyorum.

İç diyalogumu kesip, "Erkek kardeşinle hiç koşar mısın?" diye soruyor.

"Bazen," diyorum, yan esnemelerime başlarken. "o ve arkadaşları benim normal tempomdan çok daha hızlılar." Levi'ın benim esneme rutinimle ilgili sabırsızlığından bahsetmiyorum.

"Kardeşinle gerçekten yakınsın." Jamie çömelip kalkıyor ve bir bacağını yana esnetiyor.

"Iıı... Sanırım. Ama bazen çok gıcıktır." Uyluğunun iç kısmındaki gergin gracilis kasına, bol şortunun içine nasıl doğrudan bir çizgi oluşturduğuna bakıyorum... Tekrar göz teması kurmak için kendimi zorluyorum. "Senin kardeşin var mı?"

"Kardeşim yok. Sadece amcam. Annem ve babam ben küçükken boşandılar. Hokeye ilgileri yok. Ron amca malzemelerimin ve takım seyahatlerimin ödemelerinde bana yardımcı oldu hep. Burada öğretmenlik işi bulduğunda son senemi Sault'ta okumam için onu ikna ettim." Kasabanın lakabını doğru söylediği için memnun görünüyor.

Isınma seansımın kısa bir versiyonunu yaparken, onun gururlu gülümsemesini tekrarladığımı fark ediyorum. Jamie esneme hareketlerini benimkiyle eşleştiriyor.

"Hazır mısın kanka?" diyorum çenem ve dudaklarımla yolu göstererek.

"Evet, Elçi." Yüzünde hâlâ aynı gülümseme var.

Kampüs içindeki normal rotamı yapıyorum.

"Hey, şuraya bak," diyor Jamie yurdun yanından geçerken. "Soyadınız var üstünde."

"Hı hı."

Gülüyor. "Tek söyleyeceğin bu mu?"

"Hı hı." En yapmacık gülümsememi takınıyorum.

Öğrenci birliğinin arkasındaki tepeye ulaştığımızda duruyorum.

"Bekle," diyorum. Jamie birkaç adım geri giderek yanıma geliyor. "Şurada, birkaç kilometre ötede Superior Gölü var." Batıyı işaret ediyorum. "Kanada ile uluslararası sınır olan St. Marys Nehri'ni besliyor. Diğer taraftaki şehrin adı da Sault Sainte Marie ama bizim şehrimizden çok daha büyük." Yine abartılı bir yarışma programı hostesi jestiyle bitiriyorum. Jamie ile ilgili bir şey bende gösteriş yapmak isteği uyandırıyor. "Nehir, kasabanın doğu ucunda kıvrılıyor ve o güzel tepeler Sugar Adası'nın bir parçası. Babamın ailesi oralıdır. Benimki ve Levi'ınki demek istiyorum."

"Vay. Çok güzel."

Sesindeki aşırı hayranlık bir sınavda mükemmel bir sonuç aldığım zamanki gibi hissettiriyor.

"Hazır mısın?" diye soruyorum, eski hızımıza geri dönerek. Kayalıktan yaklaşık bir kilometre ötedeki nehre giden yolu takip ediyoruz.

Jamie, yavaş ve sessizce hareket ederek loka yanaşan bir yük gemisini izliyor. Uzun gemiyi gözlemlerken, yüzünün yara izi olmayan tarafına gizlice bir göz atıyorum. Yük gemisi bizden on beş metre uzakta korna çalıyor. Yerinde sıçrayan Jamie yüksek sesle küfrediyor. Gülüyorum.

"Elçimin tüm bunları bana açıklaması gerekecek," diyor.

"Superior Gölü'nü işaret etmiştim, hatırlıyor musun?"

"Beş dakika önce?" diyor kuru bir sesle.

"Evet, ukala dümbeleği. Gemiler, Büyük Göller'e giderken veya gelirken, altı metre daha yüksekte olan Superior Gölü'ne ulaşmak için buradan geçerler. Eskiden burada akıntılar vardı. Anishinaabeg için önemli bir toplanma noktasıydı, nehrin her iki yakasında ve Sugar Adası'nda balıkçı köyleri vardı. Devlet bölgenin yönetimini devraldı, gemileri kaldırmak veya indirmek

amacıyla bir su asansörü gibi çalışan Soo Loklarını inşa etmek için akıntıları kesti."

Jamie'nin gözleri karşıdaki şilep yerine benim üzerimde. "Tüm Anishinaabeg halkına ve köylerine ne oldu?"

Tek kaşımı kaldırıyorum. Jamie'nin ne kadar büyük bir soru sorduğunu bildiğine emin değilim. Jamie gibi turistler, ilerleme için kenara itilenleri asla düşünmezler. Kabilemin tarihini gerçekten bilmek isteyip istemediğini veya ona nasıl anlatmaya başlayacağımı bilmiyorum.

"Bu hikâye başka zaman kalsın," diyorum. "Şimdi konuşma sırası sende. Bana kendinden bahset."

"Bu hikâye de başka zamana kalsın," diyor sırıtarak. "Daha sorularım var."

Gülümsüyorum. "Nasıl oldu da aranızdaki en meraklıya çattım?"

"Peki Yooper ne demek?" diye soruyor Jamie, "Yukarı Yarımada'dan gelenlere deniliyor, değil mi?" diyerek kendi cevaplıyor.

"Vay. Benim kankam akıllı çıktı." Dönmemiz gerektiğini işaret ediyorum. Birkaç kilometre boyunca huzurlu bir sessizlikle ilerliyoruz.

Dairy Queen'in yanından döndüğümüzde küçük bir evi işaret ediyor.

"Amcamla yaşadığımız yer orası," diyor yanımda koşmaya devam ederek. "Ah, bir soru daha. İnsanlar Anishinaabe deyince Yerli mi, yoksa Ojibva mı demek istiyorlar?"

"Anishinaabe, Orijinal İnsanlar anlamına gelir. Yerli. Nish. Nishnaab. Shinaab. Çoğunlukla Büyük Göller bölgesindeki Ojibva, Odawa ve Potawatomi kabilelerinden bahsediyoruz. Ojibva diline Anishinaabemowin veya Ojibwemowin denir.

Levi, *Ojibçe* diyor." Gözlerimi deviriyorum. "Onunla yeterince uzun süre takılırsan, sana bir Nish takma adı verir."

Jamie hızla bana bakıyor. "Levi, Yaralı Yüz nasıl denir diye sana sormamı istedi."

Aynı anda kahkahalara boğuluyoruz. Genzime tükürük kaçıyor ve öksürük krizi yüzünden durmak zorunda kalıyorum. Biraz soluklandıktan sonra, Jamie ile kilometrelerin ne kadar çabuk geçtiğine şaşırarak EverCare'e doğru yöneliyorum.

"Koşumu o huzurevinde bitiririm. Büyükannem orada. Felç geçirdi."

"Üzgünüm," diyor. "Dayını kaybettikten sonra bir de bununla başa çıkmak zorunda kalmışsın. *Sen* nasılsın, Daunis?" Lafı doğrudan söylemesi beni şaşırtıyor. Soruyu yöneltişindeki bir şey, onun da kayıplara aşina olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Lily dışında kimse benim gerçekten nasıl olduğumu sormuyor. İnsanlar annemi ya da büyük eve ne olacağını soruyor. Beni en az tanıyan kişinin, üstelik bu kadar samimi bir şekilde sorması tuhaf.

"Sorun yok," diyor Jamie, ben kelimeleri bulmaya çalışırken. "Hazır olduğunda söylersin."

Otoparka vardığımızda hâlâ bir cevabım yok. Jamie'ye bakıyorum. Cildi pırıl pırıl ve pürüzsüz. Saçları terden ıslanmış, bukleleri dört bir yana dağılmış. Jamie hakkındaki düşüncelerim aynen böyle, her yöne gidiyor.

Normal Dünya'nın bazı Hokey Dünyası kurallarına ihtiyacı olduğuna karar veriyorum. "Koşu için *miigwech*, kanka," diyorum. "Yarın sıra sende. Bana son hokey takımını, son okulunu, amcanı ve kız arkadaşını anlatabilirsin, değil mi?"

Jamie gülümsüyor, tamam işareti yapıp koşarak uzaklaşıyor.

EverCare'den eve yürürken Lily'yi arıyorum. Ona Jamie'yle koşumuzu anlattıktan sonra, kız arkadaşı hakkında neler açıklayabileceğini tahmin etmeye çalışıyoruz.

Lily, "Araba kazası," diyor. "Yaraları onları birbirine bağlamış."

"Hayır. Halam yara izinin tesadüf olamayacak kadar düz olduğunu söylüyor."

"Kızın eski erkek arkadaşı Jamie'yi kıskançlıktan yaralamış," diyor.

"Tanrım. Her ilişki boktan bir drama değildir," diyorum.

"Gördüklerimin hepsi öyle."

Yarım blok boyunca sessiziz. Diğer uçta büyükannenin köpeğinin havladığını duyuyorum. Lily, annesi veya Büyükanne June ile yaşamaya gelmeden önceki hayatı hakkında pek bir şey söylemiyor, ama bazen ben aşırı korumacı şeylerden şikâyet ettiğimde annemin tarafını tutuyor.

Lily sonunda, "Pekâlâ, Bayan Çokbilmiş, sizin hipotenüsünüz nedir?" Sesindeki gülümseme bulaşıcı.

"Benim hipotezim, bekâretlerini birlikte kaybettikleri," diyorum kocaman sırıtarak. "Bu arada, hipotenüs bir dik üçgenin uzun kenarıdır."

"Her neyse," diyor yola koyulurken. "Hoşça kal çakal."

"Hoşça kal canis adustus."

"İnek!"

Ertesi sabah çok yağmur yağıyor, bu yüzden şafaktan önce Jamie'ye alternatif bir plan yapmak üzere mesaj gönderdim. Siyah bir kamyonetle geliyor ve Chi Mukwa'daki spor salonuna

gidiyoruz. İçeride koşmayı sevmesem de bu, günü bir şeylerin ters gittiğini hissederek geçirmekten daha iyi.

Koşu bantlarımıza atlıyoruz ve hemen sonra Jamie'nin ayarlarının benimkiyle aynı olduğunu fark ediyorum.

"Benimle aynı hızda yapmak zorunda değilsin," diyorum. "Koşu bandında koşmanın iyi tarafı bu. İstediğin kadar hızlı git."

"Hayır. Bu gayet iyi. Daha sonra takımla antrenman ve kondisyon çalışmalarım olacak zaten," diyor Jamie.

Omuz silkip koşmaya devam ediyorum ama içten içe memnunum. Ritmi bulmam üç kilometre sürüyor. Bu, koşu bandının dezavantajlarından biri, kendini tekerlek üzerinde bir hamster gibi hissetmek.

Jamie, "Bugün sessizsin," diyor. "Her şey yolunda mı?"

"Konuşma sırası sende, unuttun mu? Seni bekliyorum."

"Ah. Doğru tabii," diyor. "Peki... ne bilmek istiyorsun?"

Her şeyi bilmek istiyorum. Bu sabahki duam *manaadendamowin* içindi. Saygı. İlişkilere saygı – Jamie ile elçilik olayım ve onun kız arkadaşıyla olan ilişkisi. Halihazırda kapılmış bir adama tutunmaya çalışan özenti bir fenerbalığı olmayacağım.

"Sen ne anlatmak istersen kanka."

"Peki, Elçi, karanlık ve fırtınalı bir gecede doğdum."

Yukarı baktığımda yarasını çekiştiren kocaman gülümsemesini görüyorum.

Jamie, "Sanırım kendimden bahsetmekten hoşlanmıyorum," diyor. "Babam Çeroki. Annemle ben küçükken boşandılar. Annemle ben çok dolaştık. Babamın yeni bir ailesi oldu. Babamdan çok Ron amcam bana baktı. Her yerde hokey oynadım. Bu kadar."

Jamie'nin geçmişi biraz benimki gibi. Yerli baba. Ebeveynler birlikte değil. Ve kendi babası ortalıkta olmadığı için devreye

giren bir amca. Belki de onun yanında rahat hissetmemin sebebi budur.

"Ve artistik patinaj yapıyorsun," diyorum. "O kısmı atladın."

"Bunu nereden biliyorsun?" Jamie'nin bana dikkatle baktığını hissediyorum.

"Bilmem. Geçen gün Pauline'i kaldırma biçiminden?" Tekrar omuz silkiyorum, omzumda bir sancı hissediyorum. "BüyükMary dediğim büyükannem birkaç yıl bana artistik patinaj yaptırdı. Nefret ettim. Ama hokey oynamama izin vermesinin tek yolu buydu."

"Peki ya annen? Onun söz hakkı yok muydu?"

"Ha! BüyükMary'yi tanımıyorsun tabii. O, Eta Carinae gibiydi, annem ve ben de onun yerçekimiyle hareket eden titrek gezegenler."

"Eta Carinae?" diye soruyor Jamie.

"Galaksideki en büyük yıldız," diyorum sessizce. Hâlâ hayatta olan biri için geçmiş zaman kipini kullandığımı fark ettiğimde içim eziliyor. Tempo ayarımı artırıyorum. Jamie değişikliği sezmiş gibi görünüyor ve sessizce ayak uydurarak o da ayarını hızlandırıyor. Koşunun geri kalanında sessiziz.

Eve dönerken Jamie'den beni EverCare'e bırakmasını istiyorum.

"Ama çok yağıyor." Çılgınca çalışan silecekleri işaret ediyor.

"Eh, erimem." Kamyonetin kapısını açıp kendimi binaya koşmaya hazırlıyorum. Ona bakıyorum. "Koşu için ve beni bıraktığın için sağ ol kanka."

"Bir şey değil, Elçi."

Kırmızı rujunu sürmeden önce BüyükMary'yi öpüyorum. Annem henüz gelmemiş, küçük dolabın en üst rafından 'yanıp

sönme' not defterini alıyorum. Yatağının yanındaki koltuğa yerleşerek büyükannemle konuşuyorum, duraklayarak iki sütunda çetele işaretleri yapıyorum: AMPUL AÇIK ve AMPUL KAPALI. Bugün yorgun görünüyor. Sadece on beş dakikalık bir veri toplama seansı için duruyorum.

Çıktığımda Jamie'nin kamyoneti hâlâ otoparkta.

"Beklemene gerek yoktu," diyorum binerken ama minnettarım.

"Eh," diyor beni taklit ederek. "Beklemek istedim."

Jamie garaj yoluma girerken kız arkadaşı hatırlıyorum. Benim için gerçek olması gerekiyor.

"Son şehir veya takımın hakkında hiçbir şey söylemedin... ya da kız arkadaşın hakkında."

"Kız arkadaşımın adı Jennifer. Jen," diyor. Onu hayal etmeye çalışıyorum ama tek görebildiğim, uzun, parlak saçları ve sol gözünün üzerinde uzun bir kâkül olan havalı bir kız; şarkıcı Aaliyah gibi. "Üç yıldır birlikteyiz. Babası asker, bu yüzden o da sürekli taşınıyor." Okulun yeni çocuğu olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayan bir kız arkadaşı olduğu için Jamie adına mutlu olmalıyım. "Her şey ne kadar değişirse değişsin sağlam bir şeye sahip olmak güzel. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Jamie'nin ne demek istediğini anlamasam da başımı sallıyorum. David dayım öldüğünden beri hiçbir şey sağlam gelmiyor. Kayıplara karışmadan önce bile dayım garip davranmaya başlamıştı. Uzaktı. Eski haline döndüğünü sonradan öğrendik. En son hayatımın sağlam olduğu ne zaman hissettim acaba... Noel miydi?

"Pekâlâ, yarın sabah görüşürüz... ve Jamie? Chi miigwech." *Kocaman teşekkür.* Bunu her şeyi dahil ederek söylüyorum – ara-

bayla bırakması ve hayatıyla ilgili ayrıntıları paylaşmakta güçlük çekmesine rağmen bana kendisi hakkında bir şeyler anlatması.

"Bir şey değil, Daunis."

Jamie'nin kapalı taraflarıyla ilişki kurabilen bir kızı neden kıskandığımı anlayamıyorum.

Cuma gününe kadar, Hokey Dünyası ile Normal Dünya arasındaki çizgi, sanki karakalemle çizilmiş gibi, Jamie'nin birlikte koştuğumuz her sabah biraz daha bulaştırmasıyla bulanıklaştı. Uyanıyor, dişlerimi fırçalıyor, saçımı atkuyruğu yapıyor, koşu kıyafetlerimi giyiyor ve Büyükanne Pearl'ün giriş masasındaki huş kabuğu sepetinden bir tutam semaa alıyorum. Sabah duamı fısıldadığımda Jamie garaj yoluna gelmiş oluyor. Ardından ısınma hareketlerimizi yapıp yola çıkıyoruz.

Soo Lokları'nın karşısındaki hediyelik eşya dükkânlarının yanından geçerken aklıma gelen bir anıyla gülümsüyorum.

"Levi küçükken burada turistlere şeker otu satardı," diyorum.

"Şeker otu nedir?"

"Yumuşak, tatlı bir baharat gibi gerçekten güzel kokan geleneksel ilaçlarımızdan biridir. Ojibvada buna *wiingashk* denir ve bilimde *Hierochloe odorata*'dır. Bu hafta sonu kabile powwow'unda* biraz satılacak."

"Daha önce hiç Kızılderili powwow'una gitmedim. Yarın gidiyor musun? Bana etrafı gösterebilir misin?"

"Elbette," diyorum hevesine şaşırarak. Benim gibi kabilesinin yanında büyümediğini hatırlıyorum. "Elçi rehberliğinde bir powwow deneyimine ne dersin?"

* Birçok farklı Kızılderili topluluğu tarafından düzenlenen bir sosyal toplantı. Kızılderili halkının kültürleriyle tanışmak, dans etmek, şarkı söylemek, sosyalleşmek ve onurlandırmak için özel bir etkinlik türüdür. –çn.

"Harika olur," diyor sırıtarak. Karşılık vermemek için kendimi zorlamam gerekiyor. "Demek Levi turistlere şeker otu satıyordu?"

"Evet. O ve arkadaşımız Travis onu alıp örüyorlardı. Levi, insanlara güçlü bir şef ve kadın şifacının soyundan geldiğini söylerdi. Şeker otunun büyülü olduğunu iddia ederdi. Bilirsin, turistlerin inanmayı sevdiği saçma sapan şeyler." Gözlerimi deviriyorum.

"Tam onluk bir davranış," diye gülüyor Jamie. "Doğuştan iş adamı. Eminim Stormy de işin içindedir. O ikisi baş belası." Stormy Nodin, kabile anaokulu günlerinden beri Levi'ın en iyi arkadaşı. Geçen yılki Supe seçmelerinde başarısız olunca Jamie ile birlikte takıma girdi. Doğru, Stormy'nin annesi o sırada hapisteydi, kasaba merkezindeki bir barda Zhaaganaash bir adamla kavga ettiği için ceza almıştı ama hokeyde kişisel problemlerin hiçbir önemi yoktur.

"Yok, Stormy'nin babası onun aile dışından insanlarla ilaç toplamasını istemezdi. Babası biraz korkutucudur, sanki yanında olmak istemediği sadece Zhaaganaash değilmiş gibi. Bazı kabile üyeleri bile Bay Nodin ile görüşmüyor. Zaten bunu sadece birkaç yaz yaptılar. Ardından kumarhane açıldı ve kişi başına düşen gelir arttı."

"Takımdaki bazı çocukların bunun hakkında konuştuğunu duydum. Kabile üyeleri kumarhaneden para alıyor mu? Bu biraz manyakça." Jamie inanamayarak başını salladı.

Geriliyorum. "Walmart veya Ford'un hissedarlara kâr payı ödemesinden hiçbir farkı yok." Jamie'nin tepkisini beklerken bir pislik olduğunu göstermeyeceğini umarak sesimi yumuşak tutuyorum.

"Vay canına, hiç bu şekilde düşünmemiştim," diyor. Omuzlarımın gevşediğini hissediyorum. "Ne kadar, sorabilir miyim? Yoksa bu kabalık mı olur?"

"Sorun değil," diyorum. "Levi'ın yetişkin üyelerin yılda otuz altı bin dolar aldığını söylediğini duydum. Vergilerden sonra ne kadar olduğunu bilmiyorum. Kabile üyesi olan çocuklar bu miktarın üçte birini alıyor."

"Sen almıyor musun?" Jamie'nin kafası karışmış görünüyor.

"Kayıtlı değilim. Babam doğum belgemde kayıtlı değil. Annem beni doğurduğunda daha on altı yaşında olduğu için Fontaine büyükanne ve büyükbabamın verdiği birçok karardan biri."

Jamie ses tonumdaki değişikliği duymuş olmalı ki duraksıyor ve "Bu konuda konuşmakta bir sakınca var mı, Daunis?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum, kendimle ilgili paylaşımlarda ne kadar rahat olduğumu fark ederek. Her konuda olmasa da. Kabile kaydımı etkileyen kararlarına ne kadar kızdığımı itiraf etmeye hazır değilim.

"Yerli olmanın, kimin ve neden sorduğuna bağlı olarak farklı şeyler ifade etmesi zor," diyor.

"Ve bazı insanlara göre asla yeterince Yerli olamamak," diye ekliyorum.

"Evet. Bu *senin* kimliğin, ancak diğer insanlar tarafından tanımlanıyor veya kontrol ediliyor."

Sözleri tam olarak düşüncelerimi yansıtıyor. Büyükannem ve Büyükbaba Lorenzo'nun babamı dışlamak isterken benden aldıkları şey bu işte.

Jamie ile gözlerimiz karşılaşıyor ve birbirimizi anladığımızı biliyorum.

Koşunun geri kalanında ikimiz de sessiziz. Nehirden düzenli bir esinti geliyor, gökyüzünde tek bir bulut bile yok. Soğuk havanın kollarımda ve bacaklarımdaki hissi harika, karıncalanma hissediyorum. Nefesim derin ve düzenli. Çok iyi hissediyorum.

Sanki güneş ışınları üzerime inmiyor da içimden geliyor. Jamie bana bakıyor ve ben de ona gülümsüyorum.

Sonra oluyor. İşte o bölgedeyim artık. Vücudum sanki sonsuza kadar böyle koşabilirmişim gibi güçlü hissediyor. Hem bedenimde hem de başka bir yerdeyim. Koşmak, bir yapboz gibi tüm farklı parçalarımın mükemmel bir şekilde bir araya geldiği yer. Bölge dediğim yer, yapbozdan bir adım uzakta olduğum, sınırların silikleştiği ve böylece kendimi net bir şekilde görebildiğim yer.

EverCare'e ulaştığımızda ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Jamie genellikle başparmağıyla işaret yapıp eve giden yolun geri kalanında tek başına koşar. Bugün herhangi bir hareket yapmıyor. Yanımda duruyor, ellerini ıslak saçlarında gezdiriyor, şakaklarından ensesine kadar dalgalar bırakıyor.

"Büyükannemle tanışmak ister misin?" diye soruyorum aniden.

"Evet," diyor, şaşırmış ama memnun görünüyor. "Çok isterim."

Resepsiyonu geçiyoruz, ikimiz de rahatlayıp düzenli nefes almaya başlıyoruz. Büyükannemin odasına girerken gerginim. Neden Jamie'yi de davet etmeye karar verdiğime emin değilim. Lily bile BüyükMary'yi görmeye gelmedi.

"Büyükanne, bu benim arkadaşım Jamie," diyorum yanağını öptükten sonra. AMPUL KAPALI.

"Bonjour, madame. C'est un plaisir de vous rencontrer."* Jamie, buruşuk derinin altından kabarık mavi damarların geçtiği elini öpüyor. Bana BüyükMary'nin yatağının üzerinden bakıyor.

Şaşırıyorum. Bu hafta Jamie ile geçirdiğim onca zamandan beri onun hakkında hâlâ çok az şey biliyorum. Geçen cumartesi

* Fr. İyi günler hanımefendi. Sizinle tanışmak bir zevk. –çn.

partide ve şimdi de büyükannemle Fransızca konuştu. Hokey Dünyası ile Normal Dünya arasındaki çizgi artık bulanık değil; kardeşimin hokey takımına yeni gelen çocuk bu çizgiyi tamamen yok etti. Ve çizginin yokluğu tehlikeli.

"Sen kimsin Jamie Johnson?" diye soruyorum şaşkın bir halde.

Utanmış ya da rahatsız olmuş gibi aşağı bakıyor. Benimle göz göze geldiğinde, ifadesinde kararlı bir şeyler var. Yine Fransızca konuşuyor, bu sefer benimle.

"Je suis celui qui attend avec impatience demain." *Ben yarını sabırsızlıkla bekleyen kişiyim.*

7. Bölüm

Cumartesi sabahı yine eski maç günlerimdeki heyecanla geliyor. Bugünkü powwow nedeniyle, Supe'ların sabahın erken saatlerinde bir antrenmanı var. Kendi kendime normalden daha hızlı koşuyorum. BüyükMary'nin uyanık olduğu anlarda ona Jamie'nin ziyaretinden ve Jamie'yi kabile powwow'una götürme planlarımdan bahsettim. O günkü diğer aktivitemden bahsedene kadar pek tepki göstermiyor. Lily ile ders kitaplarını fiyatlandıracağım haberi, büyükannemin elinden gelen en büyük gülümsemeyi başarmasına neden oluyor. Büyükannemi kucaklayıp yanağından öpüyorum. Ayrılmadan önce diğer yanağını öpmek için zıplamam ikimizi de çok mutlu ediyor.

O sabah daha sonra, Lily bizi kampüsteki kitapçıya götürüyor.

"Adımlarındaki tüm bu enerjinin malum bir hokey oyuncusuyla hiçbir ilgisi olamaz, değil mi?" diye yorum yapıyor otoparkta yürürken.

"Ders kitaplarımıza ve fosforlu kalemlerimize göz atacağım için heyecanlıyım," diyorum.

"Tabii, doğru," diyor Lily. "Meşhur sihirli kalem teorisi." Mükemmel kalemin akademik performansımı artırabileceğine dair inancımla hemfikir değil.

Gülüyoruz, paylaştığımız bu iyi ruh hali Amerikan edebiyatı için gerekli kitapların fiyatlarına baktığımız anda uçup gidiveriyor.

"Ohaaa." Lily'nin sesi yankılanıyor.

"Şaka yapıyorsun herhalde!" diye bağırıyor biri Lily'nin yaptığı gürültüye karşılık.

Lily beni bıraktıktan sonra erken bir öğle yemeği yiyorum. Ben Jamie'yi beklerken annem EverCare'den arıyor.

"Sen ve Lily powwow'a mı gidiyorsunuz?" diye soruyor. Henri'yi okşarken kafam dağılmış bir halde *ı-hı* diye yanıtlıyorum.

"Kendinize dikkat edin kızlar. Sonrası için plan yaparsanız beni ara ya da mesaj at."

"Seni seviyorum," diyorum, en ufak bir suçluluk duygusunu üzerimden atarak.

Anneme her şeyi söylememek, yalan söylemekle aynı şey değil. Jamie'nin sadece bir arkadaş olmasını umursamayacak, şehre yeni geldiğini öğrendiğinde soruşturmaya başlayacak: *Kim bu çocuk? Nereli? Ailesi kim? İyi biri olduğunu nereden biliyoruz?*

Bu ikimiz için de iyilik esasında, onu yüksek vitese geçen kaygılarından korumak. Annemin süper gücü, sıradan kaygılarımı devasa ve istilacı canavarlara dönüştürmek; iç sıkıntısı ve kalp ağrısı insanı elden ayaktan düşüren cinsten. Onu bu acıdan koruyabilirim.

Jamie'nin kamyoneti garaj yoluna yanaşıyor. Yolcu tarafına doğru koşarken cep telefonumu kesik kot şortumun cebine sokuyorum.

"Selam kanka," diyorum kamyonete binerken. "Aldığın için teşekkürler."

Lily'ye dün Jamie ile koşuyu ve BüyükMary'nin odasında olanları anlattıktan sonra biraz geri çekilmeye ve bu yeni arkadaşlığın kankalık kısmını vurgulamam gerektiğine karar verdim.

"Sorun değil. Seninle gelmeme izin verdiğin ve etrafı gezdirdiğin için teşekkürler, Daunis."

"Elçi olarak görevim. Powwow hakkında bilmek isteyip de sormaya korktuğun her şeyi cevaplamaya hazırım," diyorum. Arka cebim vızıldıyor. Lily'den bir mesaj. Nadiren mesaj atar, çünkü cep telefonu tarifesi gönderilen veya alınan her mesaj için ücret alıyor.

LILY: Ltf sana sen ve jj'le ilgili seks hakkında msj yollasam ama kızmıycan.
BEN: Çk önemli galiba snn içn
LILY: çk çk önmli
BEN: hadi gndr kanka, açık çek sana.

Jamie, powwow alanına giden manzaralı rotayı kullanıyor. Superior Shores Casino and Resort, nehir kıyısında muazzam bir alana yayılmıştır. Öyle ki, küçük şehrimizden ziyade, Las Vegas şeridinde olmalı gibi görünüyor.

"Tamam, bir sorum var. Kabile neden Sugar Adası Ojibva Kabilesi olarak adlandırılıyor da kumarhane anakarada?"

"Kabile nehrin her iki yakasına da karaya çıkma talebindeydi," diyorum. "Yirmi yıl önce, federal hükümetle bir arazi talebi davası karara bağlandı, parayı eski bir fabrika ve rıhtım satın almak için kullandılar. On yıl sonra kumarhaneyi açtılar ve genişlemeye devam ettiler. Kişi başına gelirler yaklaşık beş yıl önce başladı."

"Kişi başına düşen ödemelerle ilgili bazı hislerin var gibi duruyor."

Gelen mesajı okumak için duraksıyorum.

LILY: jj'e de ki, elçiler her gol içn supe'ları ödüllndrr.
BEN: sapıksn sn

"Pardon. Lily'nin bir şeye ihtiyacı vardı," diyorum telefonumu arka cebime sokarken. "Halam kişi başına düşen ödemenin iyi ya da kötü olmadığını söylüyor. Sadece bir kişi veya ailede olup bitenleri biraz daha rahatlatıyor gibi." Jamie'ye uydu rez'e doğru dönmesini işaret ediyorum. "İnsanlar birkaç üyenin paralarını nasıl harcadıklarını yargılıyor ve önemsiz şeyler söylüyor. Ama çok güzel şeyler de oluyor. Aileler seyahat ediyor. Güzel bir araba satın alıyor veya ev için ön ödeme yapıyor. Üniversiteye gidiyor."

Sözlerim aniden, halamın geçen cuma battaniye partisi için evden çıkarken kullandığı keskin tonu anımsatıyor bana. *Üniversiteye git. Jamie'yle takıl. Güzel hayatını yaşa.* Jamie'yi powwow'a götürme konusundaki baş döndürücü heyecanım biraz sönüyor.

Bu hafta sonu, halam ve Art karavanlarını ormanın yanındaki powwow alanının kenarına park ediyorlar. Ülke çapındaki ve Kanada'daki powwow'lara seyahat eden diğer kabile topluluklarından arkadaşlarıyla birlikte orada olacaklar. İkizler kuzenleri ve powwow arkadaşlarıyla oynayacak. Halamla oturup battaniye partisi gecesiyle ilgili hâlâ aklımda olanları anlatmak için iyi bir zaman olurdu.

Jamie başka bir soru sormak için ağzını açıyor.

"Pekâlâ, kanka," diye sözünü kesiyorum. "Fransızca dışında başka dil biliyor musun?"

"İspanyolca. Peki sen?" Powwow alanına yaklaştıkça neredeyse her köşede bulunan küçük yön işaretlerini takip ediyor.

"Eh. Fransızca, biraz Anishinaabemowin ve biraz da İtalyanca... ama çoğunlukla küfürlü kelimeler." Soruma soruyla karşılık verdiğini fark ediyorum. "Ah, kişi başı gelirleriyle ilgili bir başka iyi şey: Daha fazla Nish çocuğu hokey oynuyor. Artistik patinaj da. Babam oynarken, Firekeeper'lar yeni patenler ve ekipmanlar için bir koleksiyon yapmaya başlamış. Her zaman Sugar Adası'nda onunla en iyi takımlarda olması gereken başka çocuklar olduğunu söylerdi." Yine bir mesajla vızıldıyor telefonum.

"Pardon," diyorum, "Lily," diye açıklayarak.

LILY: Ona bekaretni bir buz kulübsnde kaybettiini söyle. Çk acıklı.
BEN: Avcı kulübsnde kaybetmktn daha mı acıklı?
LILY: 12 yaşındaydm, bi bok bilmiydm.

Bu defa telefonumu kapatıp koltuklarımızın arasındaki bardaklığa koydum.

"Ne olduğunu sorabilir miyim?" diye soruyor. "Babana, yani."

Kardeşimin ona henüz anlatmamış olmasına şaşırarak gözlerimi kırpıştırıyorum. "Hımm... o zamanlar biraz skandal olarak görülmüş. Annem hamile kaldığında on altı yaşındaymış ve babam Sugar Adası rez'inden, fakir bir Nish'miş."

Bunu ona neden anlattığıma emin değilim. Belki de birinin ona dedikodu dolu bilgiler vermesi yerine kendim anlatmak istiyorum.

"Annemin ona hamile olduğunu söylediği gece adada bir kaza geçirmişler ve babamın iki bacağını da kırılmış. Doğru bir tıbbi tedavi görmemiş, bu yüzden bacakları düzgün bir şekil-

de iyileşmemiş. Bu kumarhane açılmadan önceydi ve Yukarı Yarımada'da hiçbir yerde iş bulamamış."

"O zamanlar işsizlik gerçekten yüksekti, ha?"

Kankama bakıyorum. Levi ona gerçekten hiçbir şey mi anlatmamış? "Babam iş bulamadı, çünkü Zhaaganaash büyükbabam Sault Ste Marie belediye başkanıydı ve buralardaki en büyük inşaat şirketlerinden birine sahipti. Üstelik o ve BüyükMary, Kızılderililerden pek hoşlanmıyorlardı. Özellikle tek kızlarını hamile bırakanlardan."

"Ama..." Diğer arabalar döndükten sonra bile Jamie kavşakta oyalanıyor. "Sen Kızılderilisin."

"Evet." Camdan dışarı bakıyorum. "Her neyse, bir işe ihtiyacı vardı, bu yüzden kuzeninin peşinden Kuzey Ontario'ya gitti. Levi ve ben yedi yaşındayken, bir ağaç kesme kazasında ölene dek onunla fazla zaman geçirmedim."

"Daunis, bu korkunç. Çok üzgünüm." Jamie'nin en iyi özelliği şefkatli olması diye düşünüyorum.

"Miigwech," diyorum.

"Sen ve Levi, ikiniz de yedi miydiniz? Nasıl olmuş peki?"

Omuz silkiyorum. "Viskiden diye duydum."

Jamie daha fazlasını söylememi bekliyor ama Fontaine ve Firekeeper dünyalarım ne zaman çarpışsa, ortaya çıkan karmaşık duygular anlam kazanana kadar sessiz kalmayı tercih ederim. Ve bunun ne kadar süreceğini söylemek mümkün değil.

Chi Mukwa'daki park yeri powwow nedeniyle tamamen dolu. Jamie, Ice Circle Yolu boyunca dar da olsa bir park yeri bulmayı başarıyor ve paralel parkta uzmanlığını sergiliyor.

"Bu Lily'nin Jeep'i." Elimde cep telefonu, buz arenasının ötesindeki açıklıkta tek başına duran aracı işaret ediyorum.

"Neden ta oraya kadar park etmiş? Birinin bloke etmesinden mi endişeleniyor?"

"Hayır. Sadece paralel parkta felaket."

Jamie, "Ona öğretebilirim," diyor.

"Eh. O kendi yönteminin iyi olduğunu düşünüyor," derken muzipçe gülümsüyorum. "Bahse girerim, teklif ederken Fransızca konuşsan her şeyi kabul eder."

Jamie kızarıyor ve baş döndürücü heyecanımın geri geldiğini hissediyorum.

Kaldırımdan yola taşan çok sayıda insan yığınından birini takip ediyoruz. Powwow alanına doğru attığımız her adımda davul sesleri daha da yükseliyor. Sürekli bir esinti ve kabarık kümülüs humilis bulutlarının gölgesi, bizi ağustos güneşinde büyüteç altındaki karıncalar gibi yanmaktan kurtarıyor. Mükemmel bir powwow havası.

Yaklaşan bir kabile polis arabasının direksiyonunda kocaman bir siluet görünce omurgam boyunca bir karıncalanma hissediyorum. TJ Kewadin.

Seni seviyorum Lorenza.

Bana göbek adımla hitap eden tek kişi. O işi yapmaya başlamadan önce iki ay çıktık. Ama bir kez yapınca, "kızım" anlamına gelen ilk adımı kullanmanın sapıklık olduğunu düşündü.

Bir ay sonraysa hiçbir açıklama yapmadan beni terk etti. Aramayı kesti. Birlikte aldığımız AP derslerinde yüzüme bile bakmayacaktı.

Memur Kewadin geçerken yavaş bir hareketle orta parmağımı kaldırıyorum. Bu kadar görünür olmak yeter.

Jamie alçak sesle kıkırdıyor. "Kolluk kuvvetlerinin pek hayranı sayılmayız, ha?"

"Hayır." Konuyu değiştiriyorum. "Nehrin karşısından Sault, Ontario'ya gittin mi?"

"Evet, amcamla alışveriş merkezine gittik. Maç günleri için yeni bir takım elbise almam gerekiyordu."

"ABD'ye dönerken sınırda aranmışsınızdır diye tahmin ediyorum?"

"Evet," diyor Jamie yavaşça. "Neden?"

"Amcanın da şey... gözle görülür bir şekilde Nish olduğunu varsayıyorum."

Jamie kafası karışmış bir şekilde başını sallayarak onaylayınca devam ediyorum. "Kanada'daki sınır muhafızları ülkelerine herhangi bir ateşli silah getirip getirmediğinizi sorar. Bu taraftaysa, sadece sigara hakkında bilgi edinmek isterler. Görünür bir şekilde Nish olmadıkça. O zaman tam bir sorgudan geçersiniz. Ayrıca Art enişte gibi Nish ve siyahiysen? Nish karın ve küçük kızların arabadayken bile sana silah doğrultulur."

Jamie beni inceliyor. "Of, Daunis, burada ırkçı saçmalıkların söz konusu olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Halanla enişten böylesine korkunç bir deneyim yaşamak zorunda kaldıkları için çok kızgınım."

"*İşte* bu yüzden kolluk kuvvetlerinin hayranı değilim. Diğer sebeplerin yanı sıra." Aşağı bakıyorum. "Teddie halam artık sınırı nadiren geçiyor ve geçtiğinde de yanında ne Art ne de kızlar oluyor. Araba kullanmaya başlar başlamaz, bana nehrin karşı yakasından kendileri için alışveriş yaptırdı. Ben sadece en soluk tenli Nish değilim, aynı zamanda Kanada doğum belgem var çünkü Montreal'de doğdum, bu yüzden sınır geçişim daha az karmaşık."

Jamie konuşmamız boyunca inanılmaz derecede anlayışlı davrandı, bu yüzden şimdi de aynı şekilde yanıt vermesini bek-

liyorum. Bunun yerine sessiz kalıyor ve yakınlardaki huş ağaçlarına odaklanıyor.

"Gerçekten bir fark yaratmak için bir şeyler yapabilmeyi hiç diledin mi?" diyor sonunda. "Bir sorunu çözmek ve insanlar için bir şeyleri iyileştirmek? Sadece tanıdıkların için değil, asla tanışmayacağın insanları bile etkileyecek kadar büyük bir şey?"

"Elbette," diyorum. "Doktor olmak ve insanların iyileşmesine yardım etmek istiyorum. Ve kabile topluluklarına fayda sağlayabilecek araştırmalar yapmak. Ama şimdilik, yardımcı olmak için küçük şeyler yapıyorum. Halama İsveç fırınından, sevdiği Limpa çavdar ekmeğini almak için nehrin karşısına geçmek gibi. Annem orada çok daha ucuza reçetesiz satılan ilaçlardan getirmemi istiyor. Ayrıca, Art için Tim Hortons kahvesi." Aşağı bakıyor ve paçaları kesik kot şortumdan sarkan bir ipliği çekiyorum. "Muhtemelen önemsiz görünüyor, ama halam ve eniştem için bir fark yarattığını biliyorum."

"Nezaket küçük görünen bir şeydir Daunis, ama bir gölete çakıl taşı atmaya benzer, dalgacıklar düşündüğünden daha uzağa ulaşır." Jamie gülümsüyor ve sanki sözlerini doğrularmışçasına nezaketinin sıcaklığı tüm bedenime dalga dalga yayılıyor.

Umarım kızarmıyorumdur.

"Bunun tuhaf olduğunu düşünüyor olmalısın," diye söze başlıyorum konuyu değiştirmeye can atarak. "Hemen yan tarafta yabancı bir ülke var, ben kahve, Sudafed almak için oraya gidiyorum. Ve Kanadalılar da nehri benzin ve süt almak için geçiyorlar. Ama hep aynı yerde yaşayınca, sanırım her şey normal görünüyor."

Jamie bana hem ilginç hem melankolik hem de tuhaf bir bakış atıyor. "Hiçbir yerde normalin nasıl bir his olduğunu anlayacak kadar uzun süre yaşamadım."

Sanki itiraf etmemesi gereken bir şeyi söylemiş gibi tereddüt ediyor. Daha fazlasını soramadan, bir grup kaykaycının yanımızdan geçip gitmesiyle konuşmamız kesiliyor. Bir kuş sürüsü gibi, önlerindeki yolda duran bir grup insandan kaçınmak için rotalarını hep birlikte değiştiriyorlar.

Korkutucu bir ses. *POP ! POP! POP!*

Bir saniye sonraysa yüzüstü yoldayım.

8. Bölüm

Bir şey beni eziyor. Jamie. Kendini üzerime atmış, beni yere bastırıyor. Hemen sonra kendini üzerimden kaldırıyor, ağırlığı gittiği anda ciğerlerim genişliyor ve derin nefesler alıyorum. Görüşüm netleşmeye başladığında havanın karardığını fark ediyorum. Jamie'nin eli sırtımda, beni yerde kalmaya zorluyor.

"Ne oluyor be?" Onu silkeleyerek kendimi yukarı itiyorum. Kestane fişeği. Mahalleli çocuklar oyun olsun diye yola atmış. Birkaç yıl önce olsa bu tipler Levi ve arkadaşları da olabilirdi.

Çocuklar kaykayla uzaklaşırken gülüyorlar. Çoğu insan onlara bakıyor. Yaşlı bir adam arkalarından bağırıyor. Birkaç kişi Jamie'yle bana aval aval bakıyor.

Ayağa kalkıyorum, bacaklarımdaki tozu silkelemek için eğiliyor ve yanmaya başlamadan hemen önce kanayan dizimi inceliyorum.

"Kahretsin," diyorum acı artıp bacağımdan koşu ayakkabıma kan damlarken.

"Daunis, çok üzgünüm. Sandım ki... Panikledim." Jamie yaramı incelemek için diz çöküyor. Çabucak tişörtünü çıkarıyor, kafam o kadar karışmışken bile ne kadar ince olduğunu fark

edip şaşırıyorum. Biçimli. Bronzlaşmış göğsü adeta bir insan anatomisi dersi; her kas net bir şekilde belli. Dizimin arkasındaki eli o kadar sıcak ki acaba iz bırakır mı diye merak ediyorum. Diğer eliyle dizime, birinin uzattığı şişeden su döküyor ve gömleğiyle yaraya hafif kompres yapıyor.

Eğilmiş kafasına odaklanıyorum. Bukleleri yumuşak görünüyor. Birkaç bakır tonda saç teli güneş ışığı altında parlıyor.

"Silah sesi olduğunu mu düşündün?"

Sanki hiçbir şey söylememişim gibi dizimi temizlemeye devam etmeden önce elleri bir saniyeliğine donuyor.

Devam ediyorum. "Tehlikeli mahallelerde mi yaşadın?"

Gözlerime pek bakmıyor. Yara izinin uzunluğunu takip etme dürtümle savaşıyorum. Bir keresinde yara izleri hakkında okumuştum. Hipertrofik yara izleri ilk yılında en kırmızı halindedir; zamanla solarlar. Jamie'nin yarası taze. *Bu kesik tesadüfi olamayacak kadar düz.* Halamın dediği doğruysa, biri onu kasten kesmiş demektir. Yakın zamanda.

"Tehlike her yerde ortaya çıkabilir," diyor.

Jamie'yle ben powwow alanına varır varmaz ikizler adımı haykırıyor. Zilli dans kıyafeti giymişler. Perry ve Pauline bana doğru koşarken, üzerlerinde küçük, gümüş renkli ziller olan etekleri melodik bir şekilde şıngırdıyor. Halam hemen arkalarında. Gözleri dizime kayıyor.

"Aaaa. Ne oldu sana? Kanlı bir şey mi?" Perry umutla soruyor.

"Birileri kestane fişeği patlattı. Bizi hazırlıksız yakaladılar ve korunmak için yere atladık. Ama Jamie beni iyileştirdi." Heyecan verici bir macera gibi anlatıyorum olayı. Jamie bana minnetle gülümsüyor.

Halam yaklaştığında onu görmeden önce sesini duyuyorum. Sarı zilli elbisesinin üzerine dikilmiş turuncu, beyaz kurdele şeritleri ve bunlara bağlı 365 tane, sallanan altın renginde külah var. Yaramı incelemek için eğiliyor.

Jamie'ye, "Oldukça iyi temizlemişsin gibi görünüyor," diyor. "Karavandaki ilk yardım çantasında antiseptik sprey var," diye hatırlatıyor bana. "Hemen dizine biraz sık."

Lily, eteğinin çevresinde siyah kurdele bulunan sade siyah çiçekli kumaştan bir elbiseden oluşan Süslü Şal* kıyafetiyle yaklaşıyor. Elinde uzun, siyah ve gümüş şeritlerle saçaklı siyah bir şal var. Jamie'nin hâlâ kan izleri taşıyan gömleğine bakıyor ve üstünde KIZLAR KOŞUYOR yazan yıpranmış sarı koşu tişörtü, kesik kot pantolon ve eski koşu ayakkabılarından oluşan kıyafetime burun kıvırıyor.

"Aman Tanrım. Bir sürü rez köpeğiyle dövüşüp kaybetmiş gibi görünüyorsunuz."

Jamie, "Ama iyi bir mücadele verdik," diyor. Gülüyorum. Lily gözleri parlayarak tek kaşını kaldırıyor bana. Kendimi Lily'nin sapkın yorumlarından birine hazırlarken, sunucunun dansçılara Büyük Geçit için sıraya girmeleri için son çağrıyı yaptığını duyuyoruz.

Jamie'yle ben, Teddie ve Art'ın powwow alanının kenarında bulunan karavanına doğru koşarken Lily yola koyuluyor. Henüz taze olan yaranın verdiği acıya küfrederek dizime antiseptik sprey sıkıyorum.

Etrafı altüst edip arayarak bir gömlek bulup Jamie'ye veriyorum. "Acele et, geç kalacağız," diyorum. Gömlek en son kampa gittiğimde giydiklerimden biri, ona çok büyük ama en azından temiz.

---

* (Fancy Shawl) Amerikan Yerlilerinde geleneksel bir dans kıyafeti. Rengârenk, gösterişli kıyafetin kolları açıldığında bir kelebeği andırır. –çn.

Jamie üstünü değiştirirken arkasını dönüyor ama sırt kaslarına bakmadan edemiyorum. Bilim adına.

Dans arenasını çevreleyen kapalı tribünlere doğru ilerliyoruz. Tam merkezde, Büyük Geçit için ısınan bir düzineden fazla davul grubunun bulunduğu sedir kaplı kocaman bir çardak var. Her davul yuvarlak bir sehpa büyüklüğünde. Erkekler davulların etrafında oturmuş, her biri, ucunda deri kaplı bir tokmak olan sopalarla davullara vuruyor, kadınlar da arkalarında duruyor.

Hepimiz Büyük Geçit için ayağa kalkıyoruz. Kartal tüylerinden bir asa taşıyan başkıdemli, tören alayını yönetiyor. Sancak muhafızındaki kıdemlilerin her biri farklı bir bayrak getiriyor: ABD, Kanada, Michigan, kabile ve birkaç klan. Daha sonra baş dansçılar geliyor, özel kıyafetleri içindeki bir erkek ve kadın yan yana dans ediyor. Onları küçük baş dansçılar olan iki genç takip ediyor. Ardından, sunucu tarafından kategorilerine göre duyurulan ve insana hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir dizi dansçı arenaya giriyor.

Jamie koltuğunun kenarına oturmuş, her şeyi pürdikkat izliyor. Her şey hakkında bir sorusu var. Yakınımızdaki bir kadın tiz bir ses çıkardığında, birkaç kadın daha ona katılıyor.

"Bu da ne?" diye soruyor, gözleri iri iri.

"Bunlara *lee-lee* denir. Nish kadınlar, çoğunlukla birini onurlandırmak için bu tiz sesi çıkarır. Diğer zamanlarda başka anlamları vardır. Başka bir şey. Ama ne olduğuna emin değilim." Halama sormayı aklıma not ediyorum.

Geleneksel kadın dansçılarının önündeki Büyükanne June'u işaret ediyorum.

"Lily'nin büyük büyükannesi. Sırf ona bağırabilmek için köpeğine Kabile Konseyi adını verdi." Büyükanneyi taklit ediyorum. "Terliklerimi getir Konsey. Hayır, Konsey. Kötü Kabile Konseyi."

Jamie başını geriye atıp gülüyor. Kendimi azarlıyorum: *O Tür Bir Kız* olma. Levi'ın annesi Dana'yı düşünüyorum. Firekeeper adını alabilen kişiyi. Bazen, *O Tür Bir Kız* kazanır.

Halam ve kızları diğer Zilli Elbise dansçılarıyla birlikte bizim bölümün yanından geçiyorlar. Halam arenada titreşen altın bir alev gibi. Onur vuruşlarında ikizler minik tüy yelpazelerini kaldırdığında o kadar gururla doluyorum ki nefesim boğazımda düğümleniyor.

Süslü Şal dansçıları arenaya en son girenlerdir. Lily'nin yukarı doğru uzattığı kollarını şalı örtüyor. Dönerken saçakları bulanıklaşıyor. Renklerle kuşatılmış, yalnız, siyah bir kelebek gibi.

Jamie bir kaleydoskopu andıran bu manzarayı gözleriyle tararken kulağına doğru eğilip konuşuyorum.

"Tüm bu dansçılar. Her birinin bir atom olduğunu hayal et, her kategori için dansçı molekülleri oluşturan atomlar: Geleneksel, Süslü, Çimen, Zilli. Tüm varlığı görüyorsun."

Dudaklarımla dansçılar denizini işaret ediyorum. Arenaya tek sıra girdiler ama sıraları davul çardağının etrafında döndü. Alanda bir santim çim bile görünmüyor.

"Şimdi tek bir dansçıya odaklan; diyelim ki bir Zilli Elbise dansçısı." Jamie görev bilinciyle bakışlarını sabitliyor. "Her atomun atom altı parçaları vardır. Özel kıyafetinde bir elbise, kemer, mokasen ve birçok başka eşya var. Dansçılar tam kıyafetleriyle başlamazlar; parça parça alırlar. Her parça ailesi, öğretmenleri ve hatta nesiller öncesindeki atalarıyla bir bağlantıdır. Kıyafetinin hikâyesini -her bir parçanın kimden, nereden ve neden ortaya çıktığını- biliyorsan, onu tanıyorsun demektir."

Olağanüstü güçlü davul sesleri şarkılara öncülük ederken hepimiz ayakta duruyoruz, müzik tribünlerden gelip ayaklarımda yankılanıyor, sanki kendi kalbimin içinde nabız gibi atıyorlar.

Derin bir nefes alıp şarkıları içime çekiyor, sonra onunla göz göze geliyorum. "Bütün, parçalarının toplamından daha büyüktür sözünü bilir misin?"

Jamie başını sallıyor.

"Büyük Geçit bütündür," diye devam ediyorum. "Tüm öğretilerin sinerjisidir."

Nish bağlantısallığıyla ilgili makro teorim benden başka kimseye mantıklı gelmeyebilir ama Jamie'nin heyecanını görünce bunu onunla paylaşmak istiyorum.

Uzun bir andan sonra Jamie, "Dünyayı görme şeklin hoşuma gidiyor Daunis," diyor.

Bayraklar asılana ve kıdemlilerin onur şarkısı bitene kadar sessizce izliyoruz. Yerimize oturduğumuzda Jamie aniden bana dönüyor. "Hey, sen neden dans etmiyorsun? Bana etrafı gezdirmek için es geçmedin, değil mi?"

Başımı öne eğip ellerime bakıyorum. "Dayımın yasını tutmak için bir yıl ara verdim." David dayıya kızgın olsam da, bunun, onun yaptıklarını unutmama yardım edeceğini düşünmüştüm.

"Özür dilerim." Jamie utanmış görünüyor. "Burnumu sokmak istemedim."

"Bana her şeyi sorabilirsin Jamie. Biz arkadaşız."

Gülümsemesi gözlerine ulaşıyor. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu tahmin bile edemezsin."

Jamie'nin gözlerindeki keyif pırıltıları vücudumdaki her hücreye sıcak sıcak, dalga dalga yayılsa da O Tür Kız olmayacağım.

Ardından tribünleri çevreleyen bir dış halka oluşturan satıcıları dolaşıyoruz. Lily'ye bakıyorum. İlk yardım standının yakınında ona ve Büyükanne June'a rastlıyoruz.

"Hey, ikizlerin dans etme zamanı geldiğinde sizinle oturmak istiyoruz," diyor Lily.

Jamie'ye kızların ilk kez bir yarışma kategorisinde dans ettiğini söylüyorum. "Geçen yıl hâlâ minikler kategorisindeydiler. Çok iyiler... henüz altı yaşında benim asla olamayacağım kadar iyi birer dansçılar."

Jamie sırıtarak, "Bahse girerim dans edebiliyorsundur," diyor. "Levi hep senin ne kadar yıldız bir atlet olduğundan bahsediyor."

"Eh. Dayanıklılığım var. Ama kıvrak değilim. Veya zarif."

Büyükanne June başını sallıyor. "Ailenin dansçısı kardeşin."

"Evet ama Levi hiçbir zaman Süslü veya Çimen dansı yapmak istemedi. Sadece hip-hop," diyorum.

Lily, Jamie'yi dürtüyor. "Levi'ı Shagala'da çalışırken göreceksin. Hepinizin, tüm Supe'ların görmesi lazım. Daunis'i de götür."

"Jamie'nin *kız arkadaşı* Jennifer'ın bunun için buraya geleceğine eminim," diyorum Lily'yi bakışlarımla hançerleyerek.

"Shagala," diyor Jamie yavaşça, sanki yabancı bir dilmiş gibi. "Bu Nish mi–"

"Hayır," diyorum. "Sault Hockey Association'ın *SHA*'sı. Ve *gala*, çünkü bu özel bir dans."

"Shag-ala, shaga-naga," diyor Lily. Jamie dışında hepimiz gülüyoruz, o işe *shaga-naga* dediğimizi bilmiyor olabilir... Eh, Levi sonra anlatır ona.

"Hokey oyuncusu musun?" Büyükanne June, Jamie'yi tepeden tırnağa incelerken gözlerini kısıyor.

"Evet, efendim." Biraz daha dikleşiyor.

"Hokey oyuncularının hepsi dalavereci be," diye homurdanıyor yaşlı kadın. "Sahip olduğum en iyi sevgili bir muhasebe-

ciydi." Büyükanne June komplocu bir fısıltıyla sesini alçaltıyor. "Zhaaganaash."

"Büyükanne June, o bir erkek arkadaş değil. Arkadaş olan bir erkek," diye açıklığa kavuşturuyorum.

"Ben de senin zeki bir üniversiteli kız olduğunu düşünmüştüm," diyor Büyükanne June. Dudaklarını benim yönüme çevirmeden önce Jamie'ye ikinci kez bakıyor. "Ona karşı nazik olacak mısın?"

Jamie cevap vermeden önce büyükanneye bakıyor. "Evet. Olacağım."

"İyi. Çünkü her şey nasıl başlarsa öyle biter," diyor iyi indirimler kapmak için satıcılarla pazarlık etmeye gitmeden önce.

"Büyükanne June'un fikirleri var." Gözlerimi deviriyorum, kızarmadığımı umuyorum.

Jamie, "Ondan hoşlandım," diyor.

"Şimdi hoşlanırsın tabii," diye başlıyor Lily. "Söylediği her şeyin boşboğazlık olduğunu ya da bir fal kurabiyesinden alıntı olduğunu anlayana kadar bekle."

"Kabile Konseyi'ne karşı atıp tutmalarını da unutma," diye ekliyorum.

Jamie sırıtıyor. "Köpeğine mi? Yoksa gerçek Kabile Konseyi'ne mi?"

"Her ikisi de!" Lily ve ben bir ağızdan, "Cips kola!" diyoruz. Lily "Cips kola kilit!" diyemeden, "Cips kola sonsuz!" diye bağırıp, yaramaz bir gülümsemeyle "sonsuzluk kazanır," diyorum.

Lily, Jamie'ye, "Asla bir inekle tartışma. Bilimi ve matematiği silah gibi kullanıyorlar," diyor.

Kahkahası tüm vücudumda yankılanıyor ve sadece bir saniyeliğine, Jennifer olmasaydı nasıl olurdu diye düşünmeye kendime izin veriyorum. Ama Dana da böyle başlamadı mı?

Omurgam boyunca bir ürperti yayılırken, Travis aniden Lily'nin yanında beliriyor. Hiç düşünmeden aralarına geçiyorum. Lily için bir tampon. Travis için bir engel.

"Dur, Dauny. Sadece konuşmak istiyorum." Travis arkama bakmaya çalışıyor. "Lily, konuşabilir miyiz?" Bana ters ters bakma cüretini gösteriyor. "Fedain olmadan?"

Yumruklarımı kaldırırken, "Bu kötü bir fikir," diyorum. Madem bana fedai diyor, ben de bir fedai gibi davranırım.

Travis yaklaşımını yumuşatmaya çalışırken bir ayaktan diğerine geçiyor. Diş eti çizgisinde çürümeye başlayan bir dişini ortaya çıkaran tanıdık gülümsemesi belirliveriyor. *Ah, Travis.* Fedai zırhımdaki çatlaktan bir hüzün sancısı sızıyor. Ardından yüzünü *Lütfen, Lily, sadece bir şans daha* ifadesine dönüştürüyor. İki litrelik Mountain Dew şişesini kavrarken elleri titriyor; içinde bir kar küresi gibi kahve filtresi yüzüyor. Jamie'nin de bunu fark ettiğini görüyorum ve göz göze geliyoruz.

"Burada değil. Şimdi değil." Lily gergin bir şekilde büyükannenin gittiği yöne bakıyor.

"Ah, hadi ama, Lilycik." Travis'in ona milyonlarca kez bu lakapla seslendiğini duydum ama bu sefer başka. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Bas git, Travis," diyorum gerilerek.

"Hey dostum, izin ver sana yardım edeyim." Jamie tokalaşmak için elini uzatıyor.

"Sen de kimsin?" diyor Travis hırlarcasına, yüzündeki yalvaran ifade anında yok oluyor.

"Dur Travis. Jamie, Daunis'in arkadaşı, yeni bir Supe." Lily, Travis'in kolunu çekiştiriyor. "Sadece git. Tamam mı?"

Travis homurdanıyor, yüzünde çarpık bir ifade var. "Dauny sonunda kendine düzüşecek bir hokeyci buldu, ha?" Kötü ruhlu

neşesinin çirkinliği, hiç tanımadığım bir Travis'i ortaya çıkarıyor. Sınavdan önceki gece, olur da içindekiler osmozla beynimize nüfuz eder diye ders kitabımı yastığımın altına koymaya ikna eden çocuk nerede?

"Kapa çeneni, Travis." Lily onu itiyor. "Lütfen, sadece git."

"Daha sonra gelip beni bulacağına söz verirsen giderim, Lily. Ben sadece konuşmak istiyorum."

"Tamam ama şimdi gidersen."

"Tamam, söz verdin." Travis sırıtıveriyor, hızla uzaklaşmadan önce ağzı kulaklarına varıyor.

"Lanet olsun, Lily," diyorum. "Onunla konuşma. Gerçekten kötü görünüyor. Ve gazozuna tıkıştırılan kahve filtresinin neyle dolu olduğunu biliyorsun. Onsuz bir gün bile geçiremez. İyice dipte."

"Biliyorum," diye içini çekiyor. "Ama ne yapmam gerekiyor? O Travis. Seninle sonra konuşuruz. Onu hemen bulmam gerek. Büyükannem onu kesinlikle görmemeli, göremez, yoksa kıyameti koparır."

"Lily, yapma." Koluna uzanıyorum ama uzaklaşıyor.

"Hayır! Kendi başımın çaresine bakabilirim." Lily koşarak uzaklaşıyor.

"Hadi ama Lily..." diye sesleniyorum ona ve hemen ardından istediğini yapması için Lily'yi kandırmaya çalışan Travis gibi davrandığımı fark ediyorum. Lily kendi başının çaresine bakabilir ve Travis etrafta bu kadar çok insan varken bir şey yapmaya kalkmaz.

Küçük siyah figürün gözden kaybolmasını izlerken Jamie, "Demek bu Travis," diyor.

"Evet." Travis'teki değişimden ve Lily'ye istediğimi yaptırmaya çalışmamdan hâlâ rahatsızım. Ve Jamie'nin az önce olanları

görmesi de beni utandırıyor. Boğazımı temizliyorum. Travis eskiden tatlı ve çok komikti. Okulda duyuru zamanı geldiğinde, karnıyla davul sesi yapardı. Başımı sallıyorum. "Çok kötü görünüyor."

"Hep böyle miydi?" diye soruyor. Travis'in davranışından rahatsız görünmemesi içimi ferahlatıyor.

"Eh, o da başka bir Kayıp Çocuk." Omuz silkiyorum ama bu, sol omzumda tanıdık bir acıya neden olan boş bir hareket. Bunu neden hafife almaya çalıştığımı bilmiyorum; Jamie beklenmedik şefkatini tekrar tekrar gösterdi. "İnsanlar onlara, Varolmayan Ülke'deki gibi, hiçbir şeyi ciddiye almayan ve olduğu yerde sıkışmış gibi görünen Kayıp Çocuklar diyor. Ama bence o kadar basit değil."

"Ne oluyor sence?" diye soruyor Jamie. Sesi alçak ve sakin.

"Halam bir keresinde hayatındaki zorlu bir dönemi, acıyı kendi kendine tedavi etmek olarak tanımlamıştı. Travis gibiler okulu bırakıp video oyunlarına, ota (artık ottan daha fazlası var) ve içkiye dadandığında, belki de olan budur... ve bu boku içmek. Düpedüz saçmalık."

Jamie'nin ifadesi bana ders sırasında son cevabı bekleyen dayımı hatırlatıyor.

Ve cevabı birkaç aydır biliyorum.

"Travis met bağımlısı," diye itiraf ediyorum. Lily kimseye söylememem için bana söz verdirdi ama Jamie kimseyi tanımıyor. Ayrıca, Travis powwow'lara metamfetamin çayı içerek geliyorsa yakında herkes öğrenecektir. Fısıltı gazetesi güçlüdür.

Lily'yi kontrol etmek için telefonuma uzanıyorum.

BEN: Seni tuttuğum için üzgnm. İyi msn?

9. Bölüm

Powwow sunucusu düşüncelerimi bölüyor:

"Kabileler arası dans. Herkes sahneye. Oh-jib-tarzı sallanın ve sallayın!"

Jamie'yi dürtüyorum. "Yerlerimize dönmeden önce biraz yürüyelim." Travis konusunda çok gerginim. *Lily ve Travis Destanı*'nın son bölümü beni çok gerdi. İnsanların hayatlarını mahveden lanet met. Travis ve...

Hayır. Onun hakkında düşünmek istemiyorum.

"Hey, hızlı bir koşu yapsam sorun olur mu?" diye soruyorum. Birdenbire, belki de paylaşmamam gereken bir şeyi paylaşmışım gibi endişeli hissediyorum. "Satıcı tezgâhlarına göz atabilirsin ya da Levi'ın oralarda bir yerlerde olduğuna eminim. Ben sadece... Böyle hissetmekten hoşlanmıyorum."

"Daunis." Adımı söyleyişindeki yoğunluk dikkatimi çekiyor. "Ben de geleceğim," diyor Jamie. "Konuşmak istersen dinlerim. Eğer istemezsen, sorun değil. Sadece beraber koşabiliriz de."

Jamie işte yine aynı şeyi yapıyor, nazik ve anlayışlı davranıyor. Bu, ona açılmayı çok kolaylaştırıyor. Jamie ile koşmak gü-

nümün en iyi kısmı, bunun Yeni Normal'deki tek normal kısım haline geldiğinin farkındayım.

Minnetle başımı sallıyorum. Powwow alanından ayrılan insanların yanından geçiyoruz.

"Ne yardımcı olur, biliyor musun?" diyorum Ice Circle Yolu'na vardığımızda. "Hızı sen ayarla. Beni iyice zorla ki bu öfkeyi yakayım. Tamam mı?"

"O iş bende." O sırıtınca midemde bir şeyler ters dönüyor. Sanki mıknatıs yutmuşum ve Jamie çelikten yapılmış gibi. *O Tür Kız Olma.* Karşılık vermemek için kendimi zorluyorum.

"Görelim bakalım şu gücünü," diyor depar atarken.

İşe yarıyor. Tüm fiziksel ve zihinsel enerjimi ortaya koymamı gerektiren üç kilometrelik hızlı bir tur atıyoruz. Soluklanmaya çalışırken başparmağımla tamamdır işareti yapıyorum. Koşmak etkili bir ilaç.

"Şimdi konuşmak ister misin?" diye soruyor.

Powwow alanına geri dönerken, "Travis partilerde içerdi," diyorum. "Hiçbir takımda oynamadığı için oyuncuların uyması gereken kurallar yoktu hayatında. İki yıl önce başka maddelere de bulaşmaya başladı."

Bir sırrı söylemenin ferahlatıcı bir tarafı var. Sadece biriyle paylaşarak bir yük kalkıyor. Ve Jamie sabırla dinliyor. Geçen sonbahar ve kış, Levi'a anlatmaya çalıştığımda, Travis hakkındaki endişelerimi ciddiye almıyor gibiydi. Daha sonra kardeşimin Travis'in canına okuduğunu gördüm, bu yüzden sanırım Levi da dinlemişti ama sadece o anda Jamie gibi sempatik anlayışlı değildi.

"Met içkiden daha ucuz ve daha uzun etkili. Annesi met kullanmaya başlamıştı. İnsanlar ona Met Kraliçesi der. Travis okulu çok fazla asmaya ve daha az AP dersi almaya başladı. Lily onu

Noel tatilinde met yaparken yakaladı. Gerçekten pişirmeyi kastediyorum, Jamie. O zamandan beri kasabada ve bölgede daha fazla insan kullanıyor gibi görünüyor." Eklemeden önce derin bir nefes alıyorum, "Bazen, bir milyon yıl geçse de bu işe karışacağını düşünmediğin insanlar yapıyor bunu."

Jamie en ufacık bir yargıda bulunmadan dinlese de kendimi durduruyorum. Daha fazla bir şey söylemek vefasızlık olurmuş gibi geliyor. Sevdiğim birinin en kötü yanlarını ifşa etmek olur bu. Sırların hedef tahtası gibi olduğunu hiç düşünmemiştim. Daire ne kadar küçükse, sır da o kadar büyük oluyor.

Satıcı tezgâhlarına ulaşıyoruz. "Dinlediğin için teşekkürler Jamie ama sanırım şimdilik söylemek istediklerim bu kadar. Biraz göz atalım. Tamam mı?"

Jamie nazikçe, "Nasıl istersen, Daunis," diyor. "Herhangi bir tavsiyen var mı?" diye soruyor, satılık kitapların olduğu bir masada durarak. Başlıklara hızlıca göz atıyorum ve Vine Deloria Jr.'ın yazdığı *Custer Died for Your Sins*'i işaret ediyorum.

"Halam bu kitabı ben on dört yaşımdayken aldı. Zilli Elbisemi yaptığımız yıldı. Her gün eteğime bir zil külahı diktirdi. Üç yüz altmış beş gün, üç yüz altmış beş öğreti."

Jamie kitabın parasını öderken, "O hayatında olduğu için çok şanslısın," diyor.

Jamie'yi kuzenim Eva'nın muhteşem boncuk işlerini sergilediği standına götürüyorum. Çilek küpeler, çiçekli madalyon kolyeler, hatta süslü bir çek defteri kapağı. Ayrıca şeker otu örgüleri satıyor. Eva müşterilerle derin bir sohbet halinde olduğu için gazoz şişesinin altına yirmi dolarlık bir banknot sıkıştırıyor ve kolum uzunluğunda iki yeşil şeker otu örgüsü alıyorum. Bir tanesini Jamie'ye veriyorum, otları iyice burnumuza tutuyoruz. Jamie otun taze, narin tatlı kokusunu içine çekerken gözlerini kapatıyor.

Kızarmış ekmek kokusu alınca midem gurulduyor. "Aman Tanrım, bunu denemelisin." Jamie'yi büyük pencereli küçük bir karavana doğru çekiyorum ve paylaşmak üzere fritözden yeni çıkmış bir parça kızarmış hamur sipariş ediyorum. Tereyağı ve akçaağaç şurubu ekleyip Jamie ile yakınlardaki bir piknik masasına oturuyoruz. Yarısını Jamie için bölüyorum, o da yeterince soğuyana kadar kâğıt havluyla tutuyor. Mükemmel, dışı çıtır ve içi puf.

Jamie, "Ah, Daunis. Bu çok iyi," diyor, ağzı hâlâ aldığı ilk lokmayla doluyken. "Yarın daha fazla koşmamız lazım." Yutuyor ve daha da büyük bir ısırık alıyor. "Ama buna kesinlikle değer."

"Buna kesinlikle değer," diye mırıldanırken ağzıma biraz daha tıkıştırıyorum.

Şuruptan yapış yapış olan ellerimizi yıkamak için tuvalete gitmek üzere ayrıldığımızda önceki mesajıma hâlâ cevap vermemiş olan Lily'ye tekrar mesaj atıyorum. Kabileler arası danslar bittikten sonra telefonunu kontrol ettiğinde görecek. Zaten şehvetli bir mesaja cevap verme olasılığı daha yüksek.

BEN: jj kızrms hamur yerkn öyle bi inlediki. Svglsi çook şnslı.

Yemek arasında Jamie'yi Art'la halamın karavanına götürüyorum. İkizlerin üstünde artık şort ve tişört var, kuzenleriyle oynayıp erkenden yatmak için akşam dansını atlamaya karar vermişler. Halam, Pauline'in saçlarını çözüyor, önce tepeden bir atkuyruğu yapıp sonra topuz halinde topluyor. Art, Jamie'yi akşam yemeği için bir tabak hazırlamaya, ızgaraya çağırıyor. Art bir espri yaptığında Jamie'nin içten kahkahasını ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

Pauline'den sonra sıra bende. Halamın tünediği piknik masasına doğru yürüyorum. Sırtım ona dönük bir şekilde banka oturuyorum, saç fırçasını alıp dolaşmış saçlarımı düzeltiyor, Pauline'inki gibi yüksek bir atkuyruğu yapmaya başlıyor. Jamie tabağını piknik masasının bir ucuna koyuyor.

"Bana da bir tabak hazırlar mısın?" diye tatlı tatlı soruyorum. Jamie sırıtıp yiyeceklerin yayılmış olduğu masaya yöneliyor.

"Hala, battaniye partisi konusunda neden beni terslendin?" diye soruyorum.

"Daunis, seni kendi kızım gibi seviyorum. O battaniye partilerine gelen Nish kwewag... şiddeti ilk elden biliyorlar." Halamın elleri hızla hareket ederek atkuyruğumu üçe ayırıyor, her bir tutamı ayrı ayrı örüp ardından üç örgüyü topuz halinde topluyor. Çocukluğumdan beri benim için birçok kez yaptığı bu model bende en sevdiği saç modeli. "Sadece... Gitmeye bu kadar hevesli olduğun için o an sinirlendim. Gitmekten nefret ediyorum ama yanımda olmadığın her seferinde Yaratıcı'ya şükrediyorum. Ayrıcalıklarının seni güvende tutacağını umuyorum. Soyadın. Açık tenin. Paran. Hatta cüssen."

Halam, Jamie'nin ızgara alanından geri döndüğünü görüyor ve "Bu avantajlara sahip olduğun için şükran doluyum. Ama siyahi Ojibva kızlarımın sahip olmamasına çok kızıyor ve korkuyorum," diyor.

Haklı. Bunlar, sahip olmaktan rahatsız olduğum, elde etmek için hiçbir şey yapmadığım avantajlar, ayrıcalıklar. İkizler benim asla karşılaşmayacağım zorluklarla karşılaşacaklar. Battaniye partisine katılmak için nasıl yalvardığımı düşününce utanıyorum.

Jamie bana içinde kızarmış alabalık, patates ve yeşil fasulye olan tabağımı uzatırken halam başımın yan tarafını öpüyor.

Bunu minnetle kabul ediyorum. Sözleri hâlâ kafamda çınlarken ikimiz de yemeğe gömülüyoruz.

"Jamie, bakıyorum Daunis sana şehrimizi gezdiriyor. Seni küçük kırk dokuzluğa da götürüyor mu?" diye soruyor halam.

"Küçük ne?" Jamie tabağından başını kaldırıyor.

"Powwow partilerine kırk dokuzluklar denir," diye açıklıyorum. "Yetişkinler için olmadığında küçük kırk dokuzluk."

"Yani sadece ergenler için bir parti mi?" diye netleştirmeye çalışıyor Jamie.

"Evet." Hayali bir şişeden bir yudum alıyor gibi yapıyorum. "Bira ve birtakım yaramazlıklar." Jamie tepkisini ölçmek için halama bakıyor.

Halam, "Aptallığa varmadığı sürece eğlenmekte sorun yok," diyor ve bana anlamlı bir bakış atıyor. "Demek istediğim, büyükannenle büyükbabanın kasabadaki büyük, gösterişli evinde bir parti vermek hiç de akıllıca olmaz. Ama sanırım, aranızda bir kişi ayıkken ormanda arkadaşlarla bir iki bira içmek," Jamie'ye göz atıyor, "ve adadaki bir akrabanın evinde yatmak daha akıllıca ve güvenli bir seçenek. Değil mi Daunis?"

"Evet, hala," diyorum uysalca. Halam elbette geçen hafta sonu verdiğim partiden haberdar. Ondan asla bir şey saklayamam. Anlaşılan, bunu denemeye kalksam bile halamın her yerde muhbirleri var.

"Elvis ve Patsy için endişelenme," diyor bana. "Köpekler bu hafta sonu Seeney'de kalıyor."

"Onun gibi huysuzlaşıp geri gelmesinler de," diye homurdanıyorum.

Halamın yüzüne buruk bir gülümseme yerleşiyor. "Seeney'nin ağlattığı tek kişinin sen olduğunu mu zannediyorsun?"

Ayrılırken Art, Jamie'nin elini Nish'lerin yaptığı gibi sıkıyor, Jamie'nin parmakları yerine başparmağını kavrıyor.

Halam bana sarılıp fısıldayarak, "Korkumu senden çıkardığım için üzgünüm. Bu konuda dikkatli olacağım. Seni seviyorum, Daunis," diyor.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum ona sıkıca sarılarak. "Ben de üzgünüm hala."

Biz uzaklaşırken halam arkamızdan sesleniyor.

"Annene adaya gideceğini söyle de senin için endişelenmesin."

Sugar Adası'na giden feribot yolculuğunda anneme mesaj atıyorum. Halam, annemle hassas bir denge kurmam gerektiğini biliyor; endişelenmemesini sağlayacak yeterlilikte bilgi vermeli, ancak çok fazla ayrıntıya girmemek önemli, çünkü aksi takdirde bu yeni endişeleri tetikliyor.

BEN: *Lily ve arkadaşlarla adada takılıyoruz. Halamlarda kalacağım. GÜVENDE OLACAĞIM, MERAK ETME.*

Teknik olarak yalan söylemiyorum. Jamie ve ben arkadaşız. Lily, Travis'le ilgilendikten sonra partide olacak. Lily'ye mesaj atıyorum. Önceki mesajlarımın hâlâ hiçbirine yanıt yok.

BEN: *JJ'le 49'luğa gidiyoruz. Trav'le ne oldu?*

"Hey, nerede olduğunu amcana bildirmen gerekiyorsa ona şimdi mesaj at. Sadece, bazı Kanada baz istasyonlarına yeterince yakın olan kuzey bölgesinde sinyal var. Adanın geri kalanı ölü bölge. Artı, doğu tarafı tamamen kayalıklarla ve mağaralarla dolu, bu yüzden sinyal devamlı gidip geliyor."

"Kayalıklar ve mağaralar mı?" diye soruyor Jamie.

"Evet, gerçekten ücra. Bazı mağaralara sadece sudan erişilebiliyor." Jamie tek kaşını kaldırıyor, yeniden tur rehberi moduna girerek sesimi fısıltı düzeyine indiriyorum. "Al Capone'nin İçki Yasağı sırasında sınırdan içki kaçırdığını biliyor muydun? Brimley'deki Waishkey Koyu'na gidecekmiş. Söylendiğine göre Sugar Adası'nda da stokları varmış."

"Ya sen Al Capone'nin takma adının Yaralı Yüz olduğunu, vergi kaçırmaktan hapse girdiğinde frengi ve belsoğukluğu olduğunu biliyor muydun?" diyor Jamie. "Ama sadece takma adımız ortak."

Gülüyorum, ardından kız arkadaşından bahsetmek zorunda hissediyorum. "Jennifer şanslı bir kız. Shagala'da onunla tanışabilecek miyim? Ekim ayının ilk cumartesisi. Ona şimdi söylemelisin, çünkü en yakın havaalanına günde sadece iki uçuş var." Gevezelik etmeyi bırakmaya çalışıyorum. Bir sonraki kavşağa yaklaştığımızda ona dönmesi için işaret ediyorum. Yollar, asfaltsız bir patika üzerinde sadece iki oluk-iki tekerlek izi kalana kadar daralıyor. Arabalar ağaçların arasındaki boşluklara ancak sığıyor.

"Rehberlik için teşekkürler," diyor Jamie. "Yol tarifi için... ve dans için. Jen'e haber vereceğim." Kısa adını söylediğini duymak onu benim için daha gerçek kılıyor. "Jennifer" çok resmi, "Jenny" ise fazla şirin. Ama Superior Shores balo salonundaki yuvarlak yemek masalarında birinde "Jen"in yanında oturup onun kendini rahat hissetmesini sağlamaya çalışırken hayal edebiliyorum Jamie'yi. Levi yine benden Stormy'ye eşlik etmemi istemeden önce, Shagala için kendime bir randevu ayarlamam gerekecek.

Lily. Ona benimle gitmesini teklif edeceğim. Ayakkabılarımızı çıkarıp her şarkıda dans edebiliriz.

Kırk dokuzluk şarkıları söyleyen insanların seslerini takip ediyoruz, bunlar rez hayatını anlatan, davul eşliğinde söylenen komik şarkılar. Eski bir ahıra yaklaştıkça müzik ve gülme sesleri artıyor. Bir grup adam, her birinin elinde küçük bir davul olan bir daire içinde duruyor. Herkes dinlerken bir adam şarkı söylüyor ve davul çalıyor.

Powwow manitamı gördün mü
En güzel kız, övünmek gibi olmasın
Küçücük kıçı, kırmızı kolsuz elbisesiyle
Çıplak ayakla dans eder çimenlerin üzerinde
Balık da temizler, geyik de
Kariyer bile yapar Kızılderili Sağlık Birimi'nde
Rez'imde gösterdim millete
Kokum demez mi bu senin kuzenin be

Soğuk bira, su gibi gidiyor, o yüzden bir tane daha alıyorum. Etrafa bakıp Lily'yi hiçbir yerde göremeyince bir endişe hissediyorum. Telefonumu kontrol etmeye zahmet etmiyorum çünkü burada sinyal yok.

Kardeşim korkunç takma adımı haykırıyor, arkadaşları ve hayranları da arkasında koro gibi tekrarlıyor. Eski takım arkadaşım Macy Manitou en yüksek sesle söylüyor.

"Kabarcık. Kabarcık. Kabarcık."

Ahıra, yanlarına ulaşmaya çalışmak, akıntıya karşı yüzmek gibi geliyor. Macy'nin parlak, uzun kahverengi saçları bir gözünü kapatıyor, diğer gözüyle ise KIZLAR KOŞUYOR yazan tişörtüme, kesik kot pantolonuma, yaralı dizime ve eski koşu ayakkabılarıma bakıyor. Sanki boka basmışım gibi burun kıvırıyor. Macy ise siyah bir bandana bluz, düşük belli bir kot ve siyah *Chuck Taylor All Star* ayakkabı giyiyor.

Levi kolunu bana doluyor. Diğer eliyle Macy'yi yanına çekiyor.

"Jamie, kız arkadaşın hakkında hiç konuşmuyorsun! Bu ikisi gibi mi?" diye soruyor Levi, Jamie'ye, "Çılgın hokey becerileri, ama buz dışında mükemmel prensesler yani..." Başıyla işaret ediyor. "Bu Macy."

"Yüzündeki yaranın hikâyesi ne?" diye dalıyor söze Macy. Her zamanki gibi kaba.

Jamie, "Araba kazası," diyor ve bana dönüp, "Kabarcık ha? Bu lakap da ne?" diye soruyor.

Biramı içip onu duymuyormuş gibi yapıyorum ama Macy neşeyle hemen yumurtluyor.

"Kabarcık, Kabarcık Popo'nun kısaltması. Chi Diyash Kwe. Koca Popolu Kadın." Kahkahası, cam kırıklarından oluşan bir rüzgâr çanı gibi, hızlı ve güzel ama yaralayıcı keskinlikte.

Herkes kahkahayı basıyor ama Jamie onlara katılmayıp sadece bana hafifçe gülümsüyor. Macy, Levi'ın elinden kurtulup davulculara doğru ilerliyor.

Omzumu silkeleyip, "Suçluyum," diyorum ama yüzüm yanıyor. *Macy'yi öldüreceğim. Sonra Levi'ı.* Lily'yi görebilmek için kalabalığı tekrar tarıyorum; onları öldürmeme yardım ederdi. Tanığım olurdu. Ya da Louise'ime Thelma olurdu.

Jamie, bardağımı yeniden doldurmak üzere uzaklaşmadan önce, "Ortaokulda kocaman gözlükler takıyordum ve gelişim parlaması vardı, bu yüzden tüm pantolonlarım çok kısa gelirdi herkes bana *Urkel* derdi. Takım arkadaşlarım bile," diyor Jamie. Ona minnettar bir gülümseme çakıyorum. Jamie'yi kısa pantolonlu avanak bir televizyon karakteri olarak hayal etmeye çalışıyorum ama izlediğim bu atletik, kendine güvenen adamla uyuşmuyor. Belki de şefkati, erken yaşta maruz kaldığı bu alaylardan kaynaklanıyordur.

Jamie biramla döndüğünde, Macy'nin davulcuların etrafında dönmesini izleyen kalabalığa katılıyoruz. Ona ne kadar kızgın olsam da, onu izlemenin büyüleyici olduğunu kabul etmeliyim. Süslü Şal adımlarını *SüngerBob Karepantolon*'un tema şarkısının kırk dokuzluk versiyonuna uyarlıyor. Mükemmel dans figürleriyle başka biri oluyor sanki. Hayali bir şalı gösterir gibi kollarını iki yana açıyor. Dans ederken Chuck marka siyah spor ayakkabıları adeta yere dokunmuyor.

Üçüncü içkimi ilki kadar çabuk bitirip tekrar fıçıya yöneliyorum. Jamie'ye bir içki getirmeyi teklif ediyorum ama başını hayır anlamında sallıyor. Geldiğimizden beri aynı içkiyi yudumladığını fark ediyorum. Pek çok hokey oyuncusu tüm sezon boyunca içki içmez. Belki Jamie de kurallara uyan biridir.

Bardağımı fıçıdan yeniden doldururken, Levi beliriyor. Fıçıyı kaydırınca her şeyi düşürüyor.

"Yeni *deriye* iyi elçilik yapıyor musun?"

Levi, Nishnaab'lara *deri* demesinden nefret ettiğimi biliyor. Sanki bu ifadeyi kendimiz kullanırsak sorun olmazmış gibi.

"Evet," diyorum bardağı geri alırken.

"Bu gece ona yürüyecek misin?" diye soruyor kurnaz bir gülümsemeyle.

"Yok artık Levi, onun bir kız arkadaşı var."

"Yani," diyor umursamazca, bardağımı bir kez daha doldurmuşumu izlerken.

"Ben başkalarının erkek arkadaşlarını çalmam," diyorum sakince. Levi da ben de annesinin yaptıklarıyla ilgili söylentilerle büyüdük. "Ayrıca, hokey oyuncularıyla çıkmadığımı biliyorsun. Yapışkan bir fenerbalığı kız arkadaşı değilim," derken abartılı bir irkilme hareketi yapıyorum.

Levi, "Umarım bu Toivo Jon'u hâlâ atlatamadığın için değildir," diye homurdanıyor.

Erkek kardeşim herkese bir lakap takar, TJ hariç. Levi hep onun gerçek adını kullanır; farklı versiyonları olsa da TJ'in babası ve büyükbabasıyla paylaştığı Finlandiyalı adı.

"Hey," diye çıkışıyorum. "Bunu yapmıyoruz. Birbirimizin ilişkilerine burnumuzu sokmuyoruz. Çünkü yaparsak, kullandığın ve kâğıt mendil gibi fırlatıp attığın tüm kızlar hakkında laf ederim sana."

Tek kaşını kaldırıyor. "İşi bu kadar kolaylaştırıyorlarsa ben ne yapabilirim ki?"

"Hımm... belki onlara saygılı davranabilirsin?"

"Sonrasında hep *miigwech* diyorum ama."

Bu kendini beğenmiş havaları yüzünden kardeşimi hiç bu kadar çok tokatlamak istememiştim.

"Levi, umarım bir gün gerçekten sevdiğin bir kız seni terk eder. Ve bunun tamamen senin hatan olduğunu bilirsin."

"Neden? Ah doğru, buna ne diyordun?.. Erkek Yalanları? Levi dilini şaklatıyor ve sahte bir acımayla başını sallıyor. "Toivo Jon seni gerçekten darmadağın etti."

"Siktir git Levi." Midemde bir şeyler magma gibi çalkalanıyor. Ambarı dolduran müzik, kahkaha ve sohbet aniden duyularıma bastırıyor. Ahırın yan tarafındaki açıklığa doğru ilerliyorum.

Park edilmiş arabalardan oluşan labirentte dolaşarak TJ'in görüntüsünü dümdüz ediyorum. Yüzü, buz kulübesinin içindeki küçük bir odun sobasının ışığıyla aydınlanıyor. Bir kamp şiltesinin üzerinde, büyük bir uyku tulumunda iç içe. Soluk soluğa beni ne kadar sevdiğini fısıldıyor.

Toivo Jon Kewadin. Çürümüş pis yalancı. Erkek Yalanları ile ilk tanışmam.

Bu doğru değil. Sana yalan söyleyen ilk kişi o değildi.

Başım dönüyor ve midem bulanıyor. Jamie'nin kamyonetine giderken ayağım her taşı ve açıktaki her ağaç kökünü hissediyor. Bir şey başımın üzerinde büyük kanatlarını çırpıyor. Birkaç adım atarak ormana sapıyorum ve içimden büyük bir bulantı yükseliyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, dizlerimden biri bugün erken saatlerden beri ağrıyor. Ağzımı silerken tuhaf sesler duyuyorum. Durup dinliyorum. Tartışma, ağlama sesi var. Lily ve Travis'i benden üç metre ötede yürürken görünce yerimden sıçrıyorum. Lily üzgün görünüyor ve hızlanmaya başlıyor. *Pislik herif.*

Lily'ye seslenmek ve yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormak üzere ağzımı açıyorum ki Travis aniden duruyor. Lily'nin gitmesini engellemek için kolunu tutuyor. Lily elinden kurtulunca Travis kot pantolonunun arkasından bir tabanca çıkarıyor. Çığlığım boğazımda düğümleniyor; sadece bir uğultu çıkıyor. Lily aniden başını bana doğru çeviriyor, gözlerindeki korkuyu görüyorum, biliyorum ki benim gözlerime yansıyor dehşeti.

Travis dönerek tabancayı bana doğrulttuğunda donup kalıyorum. Sadece gözlerim hareket ediyor; bir silaha, bir Lily'nin dehşete düşmüş ifadesine. Silah. Şok. Silah. Hayret. Silah. Korku.

Kulaklarım, kalp çarpıntımın basıncıyla dolu. Başka ses yok.

TA-TUM-TA-TUM-TA-TUM.

Travis'in elleri ufak ufak titriyor. Her AP sınıfında yan yana oturduk. Kendine çekidüzen vermesi için onu destekledim.

Öleceğim. Lily beni ölürken izleyecek.

Yağlı, tanıdık bir koku var. Art'ın garajı. Birisi bu silahı temizlemek için WD-40 kullanmış. Daha fazla koku geliyor – çam, nemli yosun, ter ve keskin bir şey. Kedi çişi mi?

TA-TUM-TA-TUM-TA-TUM-TA-TUM.

Aniden, Travis silah palaya dönüşmüş gibi davranmaya başlıyor. Etrafını saran görünmez hedeflere ve yere doğru garip çapraz doğrama hareketleri yapıyor.

Belki beni unutur. Lily ve ben kaçabilir ya da Jamie'nin kamyonuna atlayabiliriz.

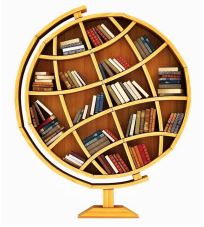
Dehşet duygusu yüreğimi ele geçirmiş sıkıyor. Silah. Travis yine yüzüme nişan alıyor.

Annem. Bunu atlatamaz. Tek bir kurşun ikimizi de öldürür.

Cesur bir el silaha uzanıyor. Lily'nin parmakları açılmış. Silahı istiyor. *Ver bana. Şimdi.*

TA-TUM-TA–

Ben annemi düşünürken, o patlama her şeyi değiştiriyor.

10. Bölüm

Lily sırtüstü yere düşüyor, kollarını iki yana açmış halde, sanki bir havuzda yüzüyormuş gibi. Ama hareket etmiyor.

Bu an sonsuza kadar sürüyor. Veya sadece bir anlık. Aslında her ikisi de ama nasıl bilmiyorum.

Travis bana dönmeden önce ona bakıyor. Ağzı hareket ediyor ama onu duyamıyorum. Tek duyduğum, patlamanın yankısı. Silahı şakağına doğru kaldırıyor. Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum, açtığımda kafasının yana doğru fırladığını görüyorum. Vücudu sanki bir şans daha için yalvarıyormuş gibi Lily'nin ayaklarının dibine çöküyor.

Bu gerçek değil. Bunlar olmadı. Jamie'nin kamyonuna giderken bayılmış olmalıyım. Uyanacak ve ahıra geri döneceğim. Lily'yi bulup ona sarılacağım. Levi'a TJ'i unuttuğumu söyleyeceğim. Sakladığım her sırrı Jamie'ye açıklayacağım. David dayının ölümü hakkındaki gerçeği. Neden artık hokey oynamadığımı. Annemin, babama benden bahsetmeyi planladığı gece Sugar Adası'ndaki bir partide babamı Dana'yla yatakta bulması üzerine yaptıkları. Erkek Yalanları'nın nasıl başladığını.

Bu sadece kötü bir rüya. Uyanmam an meselesi.

Bir siluet bir arabanın arkasında hareket ediyor. Jamie. Rüyamda işte. Çömeliyor. Başı hızla dönüyor, insanları arıyor ama vücudunun geri kalanı sanki paten üzerindeymiş gibi hızla kayıyor. Lily'nin yanında diz çöküyor. Alnındaki saçları nazikçe yana çekiyor.

Neden panik yapmıyor? Neden bu kadar sakin? Bu uyuşmuş halimde bile, nasıl diz çöktüğünü fark edebiliyorum. Dikkatli ve odaklanmış, tıpkı kanayan dizimi temizlediği zamanki gibi. Dağınık bukleler, saçlarındaki parıldayan bakır ton. Kestane fişeğine silah sesi gibi tepki veren tek insan.

Jamie, Lily'nin boynundan nabzını kontrol ediyor. İşaret parmağı ve orta parmağı, boynunun alt tarafına, şahdamarının bulunduğu yere yöneliyor. Tıpkı Teddie'nin bana CPR'ı öğrettiği zamanki gibi.

Başı, sanki boynu artık ağırlığını taşıyamıyormuş gibi öne düşüyor. Sonra uzun bir iç çekişiyle yukarıdaki ağaçlara bakarak boynunu geriye bırakıyor.

Acı içinde bir şeyler mırıldanıyor. Bana dönüyor. Gözleri kocaman olmuş, şaşkın.

"Daunis!" Bana doğru koşuyor. "Yaralandın mı?"

Sadece başımı iki yana sallamak istiyorum ama bunun yerine tüm vücudum zangır zangır sarsılıyor. Ona doğru bir adım atarken bacaklarım titriyor. Beni yukarı çekiyor ve birkaç adımda kamyonetine kadar taşıyor, çabucak yolcu koltuğuna oturtuyor. Nazikçe. Yıkılmayayım diye.

"S-s-sırlar." Çıkan ses benimkine benzemiyor, fazla tiz. Kelimenin içimde zonkladığını hissediyorum. Camdan dışarı bakıyorum, kaçabileceğim bir yol var mı diye. Kapıya uzanırken ağzımdan bir kelime daha kaçıyor. "Y-y-yabancı." Kaçmak istediğim sırlar benim değil.

"Şşşşş," diyor kulağıma. "Buradan gitmemiz lazım Daunis. Şimdi."

Lily öldü.

Jamie Johnson, söylediği kişi değil. Ve bu bir rüya değil.

Jamie daha önce kullandığımız rotayı takip ediyor. Toprak yollar, Sugar Adası'ndan geçen kılcal damarlar gibidir, feribota geri götürecek damarlara ulaştırır. Damarlar kalbe akar; damarlar kalpten akar. Her şey kalpte başlar.

"Kusacağım." Bir elimi ağzıma götürürken diğer elimle kapı kolunu tutuyorum. Jamie ilk yan yola giriyor. Park etmeden kamyonetten iniyorum. İçimde kusacak bir şey kalmıyor ama vücudum kasılmaya devam ediyor.

"Daunis, çok üzgünüm. Ama gerçekten gitmemiz gerekiyor. Seni eve götürmeliyim."

"O öldü mü?"

Bunlar olamaz. Hepsini uydurduğunu söylemesi gerekiyor. Tepkisi sahteydi. Lily hâlâ orada nefes alıyor. Onu kurtarmamız gerekiyor. Onu nasıl orada bırakabiliriz?

"Ben uydurmuyorum," diyor. "Onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu."

Her şeyi sesli söylediğimi fark ediyorum. Bir daha aynı şeyi yapmayacağıma emin olmak için elimle ağzımı kapatıyorum. Kir ve küçük çakıl parçaları dudaklarıma yapışıyor. Dizim ağrıyor, arkama yaslanıyorum. Jamie sanki beni koruyormuş gibi yolun ortasında duruyor. Ama neden?

Bana bakıyor. Kafamı kaldırıp ona bakıyorum, zihnimden hızla düşünceler akıyor. Kafamın içinde David dayımın bana bildiklerimi bir araya getirmemi söyleyen sesini duyuyorum. Derin bir nefes alıp odaklanıyorum.

Mantıklı Olmayan Şeyler:

1. Lily öldü.
2. Jamie, Macy'ye yara izinin bir araba kazasından kaynaklandığını söyledi. Halam kaza eseri olamayacak kadar düz olduğunu söyledi.
3. Jamie bir sürü soru soruyor ama kendisi soruları cevaplamaktan hoşlanmıyor.
4. Jamie, hokey takımına birdenbire geldi. Aslında o tam bir muamma.
5. Jamie, Lily'nin nabzını bir lise öğrencisi gibi değil, ilk müdahale görevlisi gibi kontrol etti. Dizimi halamın saygısını kazanacak kadar iyi temizledi. Üstelik halam bir hemşire.
6. Jamie kestane fişeğine silah sesi gibi tepki verdi. Askerler ve polislerin eğitimleri tekrar üzerine kuruludur, böylece kas hafızasına sahip olurlar ve tepkileri otomatikleşir.

Bir anda dank ediyor.

Jamie Johnson bir polis.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Gözünü kırpıştırıyor. AMPUL AÇIK. Sırrını bildiğimi biliyor. Elimi ağzımdan çekiyor ve titreyerek önünde duruyorum. Dün BüyükMary'nin yatağının başucunda karşılıklı dururken sorduğum soruyu tekrarlıyorum.

"Sen kimsin Jamie Johnson?"

Burun kemerini kaşıyıp uzağa bakıyor.

Devam ediyorum, "Dur tahmin edeyim. Cevaplamayacaksın. Ya kaçamak ya da yarı doğru bir yanıt vereceksin. Belki de -bak bu favorim- soruyu tersine çevirip sen bana bir soru soracaksın. Şunun gibi: *Daunis, benim polis olduğum sonucuna nasıl vardın?*"

Bana bakıyor, bu sefer gözlerini kırpmıyor. Kaçmıyor. Bakışlarını çeviren benim, adanın kuzey ucuna giden toprak yola bakıyorum.

Halam.

O her şeyi anlamlandıracaktır.

Ayağa fırlayıp koşuyorum. Onunla değil. Ondan uzağa. Panik içinde çılgınca kaçıyorum. Koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum, her nefes ciğerlerimi söküyor. Nöbetçi muhafızlar gibi ışıldayan fenerlerle işaretlenmiş, ahşap bir tabelada şöyle yazdığını bildiğim garaj yoluna ulaşana kadar durmayacağım:

FIREKEPER-BIRCH
BIGIIWEN ENJI ZAAGIGOOYIN
(SEVİLDİĞİNİZ YERE, EVİNİZE GELİN)

Ayak sesleri yaklaşıyor. Geriye bakmak sadece beni yavaşlatır. Bacaklarıma iyice esnemesini buyuruyorum, adımlarımı mümkün olduğunu düşündüğümün ötesine uzatmak istiyorum. Arayı nasıl kapatabilir? Beni yakalayacak. Yakınlarda ev yok. Çığlığımı duyacak kimse yok. Bacaklarım, bitap düşen kuadriseps adalelerim yüzünden kasılırken Jamie hızla öne geçiyor. Geriye doğru koşarken bile nefesleri kontrollü, çevik ve şimşek hızında. Jamie sadece gerçek kimliğini ve amacını gizlemekle kalmadı, tam hızını, çevikliğini ve dayanıklılığını göstermekten de kaçındı.

"Daunis, beni dinle. Korktuğunu biliyorum ama halanın evine gidemeyiz. İnan bana, onun bu işe karışmasını istemezsin." Halamın nerede yaşadığını bildiğini fark ettiğimde içimde bir korku beliriyor. Bunu ona hiç söylememiştim. "Bütün hafta sonu powwow'da olacak, değil mi?"

Duraklıyorum, ayaklarım yolun ortasında kök salıyor. Haklı, halam adada değil.

Sözcükler ağzımdan düzensiz iç çekişler halinde çıkıyor. "Ne demek istiyorsun? Halam neden buna dahil olamıyor?" Büyük bir hiddetle, "Konuş yoksa seni, benim bildiğim ama senin bilmediğin ormanlara atarım." Bunu söylerken bile, belki de bu ormanlara aşina olduğunu fark ediyorum. Bana söylediği herhangi bir şeye güvenebileceğime emin değilim.

"Seni eve götürmem gerekiyor. Annenle güvende olacaksın," diyor Jamie nazikçe.

O nazik sesten kaçmaya hazırlanırken derin bir nefes alarak akçaağaçlara bakıyorum.

"Tamam. Daunis, kamyonete bin, söz veriyorum, sorunu cevaplayacağım." Mücadele edemeyecek kadar bezgin görünüyor. Ama yorgun değil. Ben hâlâ nefesimi kontrol edemezken, onunki normale dönmüş durumda. Kontrolü yeniden kazanmam gerekiyor. Kamyonete geri dönerken, her adımda öfkemin artmasını diliyorum. Öfke, korkudan iyidir.

Kamyonete biniyor ve kapıyı çarparak kapatıyorum. Beklentiyle gözlerimi dikiyorum ona. "Cevap ver, yoksa kaçarım ve seni buraya gelip geleceğine pişman ederim."

"Haklısın. Ben gizli polisim." Kamyoneti çalıştırıp anayola çıkmak için dönüyor.

"Net bir bilgi elde etmiş sayılmam," diyorum.

Jamie, "Üzgünüm ama amirimin onayı olmadan başka bir şey söyleyemem," diyor.

"Amirin mi?" Yapbozun bir başka parçası yerine oturuyor. "Amcan senin gerçek amcan değil, öyle değil mi?"

Anakaradan feribotun gelmesini bekleyen bir araba kuyruğuna yaklaşıyoruz. Çocuklar birbirlerine sarılarak bir araçtan diğe-

rine yürüyorlar. Bazıları ağlıyor. Bazıları sersemlemiş görünüyor. Birisi Lily ve Travis'i bulmuş olmalı. Silah seslerini duymuş, seslerin havai fişek olmadığını anlamış olmalılar.

Uyuşmuş hissediyorum. Kendi bedenimin dışındaymışım gibi. Bölgedeyken olduğu gibi iyi bir şekilde de değil üstelik. Lily'nin yanında kalmalıydım ama tanıştığımız andan beri bana yalan söyleyen bir yabancıyla kaçıyorum.

Feribot geliyor, polis araçlarıyla dolu. Her çeşit araç var; kabile, eyalet, ilçe, şehir. Sınır Devriyesi bile. Neredeyse yanıp sönen ışıklardan oluşan bir kervan halinde rampadan iniyorlar.

Jamie, feribot görevlisinin işaret ettiği şeride giriyor. Birçok araçtan sadece biriyiz. Feribot küçük kırk dokuzluk partisinde travma geçirmiş çocuklarla dolup taşıyor. Kaptan düdüğü çalıyor ve Sugar Adası'ndan ayrılıyoruz.

Üzgünüm Lily. En iyi arkadaşımla aramdaki mesafe büyürken arkama bakıyorum.

Nehrin karşısında, park yerinde birkaç polis arabasının ışıkları yanıp sönüyor. Arabaların feribottan ineceği yerin hemen ilerisinde barikat kurulmuş.

Daha önce böyle bir şey ne gördüm ne de duydum. Jamie birini arıyor. Muhtemelen Ron *amca.*

"Evet, yanımda. Şimdi onu eve götürüyorum," diyor.

Telefonumu cebimden çıkarıp açıyorum. On dokuz cevapsız arama ve sekiz mesajı var. İlkinde kalbim duracakmış gibi oluyor.

LILY: *Partiye gidiyrm. T'ye bittiğni söyliycem. Bittiğini anlaması için yüzümü görmesi ve sesimi duymsı lzm. Bu arada, jj bakmadgn zamanlarda seni izliyo. Senden baya hoşlanıo.*

LEVI: *Nerdesin*
LEVI: *Jamieyle msn*
LEVI: *????????*
LEVI: *AÇ ŞU LANET TELİNİ*
HALAM: *Lily'yle ilgili haber doğru mu?*
LEVI: *Çocuklarla Teddie'deym msjı alınca ara*
ANNEM: *Hemen ara*

Lily'nin mesajını yeniden okuyorum. Tekrar tekrar. Sonra cevapsız aramalara bakıyorum: Levi, Teddie, annem. Büyükanneden yok.

"Büyükanne June'a söylemem gerek. Henüz bilmiyor." Sesim çatallaşıyor.

"Daunis, beni iyi dinle. Şu anda kimseyle konuşmaman çok önemli," diyor Jamie kamyonetle yavaş yavaş ilerlerken. "Birdenbire oldu. Lily acı çekmedi. Onunla birlikteydin, ölürken yalnız değildi. Lütfen buna tutun."

Amacı teselli etmek olsa da Jamie'nin sözleri beni çileden çıkarıyor. Arabanın kapısını tekmeleyip koşmayı düşünüyorum ama sırada bir sonraki araç biziz. Devasa bir kabile polisi öndeki sürücüyle konuşuyor.

TJ Kewadin.

"Ehliyetiniz yanınızda mı?" Jamie arka cebinden cüzdanını çıkarıyor. "Bırak ben konuşayım. Memur sorarsa partiden erken ayrıldık ve etrafta dolaşıyorduk, sadece powwow hakkında konuşuyorduk. Sonra mesajlar ve cevapsız aramalar geldi. Hiçbirine dönemeyecek kadar perişan haldeydin ve şimdi seni eve götürüyorum."

Ehliyetimi yanımdaki yabancıya teslim ediyorum. Mükemmel bir yalancı olan gizli polise. TJ'in kötü olduğunu düşün-

müştüm ama Jamie Johnson, Erkek Yalanları meselesini yepyeni bir seviyeye taşıyor.

"Kimlik," diye buyuruyor Memur Kewadin, Jamie kartlarımızı uzatmış olmasına rağmen. TJ ehliyetimi görür görmez eğilip gözlerimin içine bakıyor.

"İyi misin?" Sesi derinden ve tetikte. Şu anda TJ'e her şeyi açıklayabilirim. Lily hakkında. Travis hakkında. Jamie hakkında.

Gelmek üzereyim, Lorenza. Aman Tanrım. Evet. Seni seviyorum.

Başımı evet anlamında sallıyor ama sessiz kalıyorum. Midem kasılıyor. İçimde kusacak bir şey kalmadı.

TJ beni görmezden gelmeye başladıktan bir hafta sonra, Lily okulun otoparkında onun peşine düşmüştü. Kamyonetinin arkasına saklanmış, sonra ısrarcı bir yavru örümcek gibi sırtına yapışmıştı. Sonunda ondan kurtulmaya başardığında, TJ'in devasa cüssesi Lily'nin yumruklarının ona ulaşmasını engellemişti, Lily bunun üzerine onu tekmelemeye kalkışmıştı. Küçük haydudum ana avrat dümdüz gitmiş, TJ'e dua et de kötü ilaçla aletinin icabına bakmayayım demişti.

TJ telsize isimlerimizi söylüyor. "Bu gece neredeydiniz?" diye soruyor.

Jamie, "Bir partideydik, erken ayrıldık–" diye cevaplıyor.

TJ, Jamie'yi, "Sana sormuyordum," diye azarlıyor. Sesi biraz yumuşuyor ama huzursuzca, "Lorenza, annen ya da Teddie ile konuştun mu?" diye soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum.

Jamie'ye, "Onu doğruca eve götür," diye emrediyor. "Annesi bekliyor."

Jamie çenesini sıkıyor ama başıyla onaylıyor. TJ telsize bir şeyler söylemiş olmalı, çünkü bir polis arabası garaj yoluna gire-

ne kadar bize eşlik ediyor. Memur camını indiriyor ve Jamie'nin beni ön basamaklara çıkarmasını izliyor.

"Unutma, Daunis," diye fısıldıyor kapıyı çalmadan önce. "Gördüklerin veya duydukların hakkında lütfen tek kelime etme. Üzgünüm, şu anda daha fazlasını söyleyemem ama elimden geldiğince çabuk açıklayacağım. Bırak annen seninle ilgilensin."

Ne yüzüne bakıyor ne de söylediklerini onaylıyorum. Kapı hemen açılıyor ve annem beni kendine çekerek her zamankinden daha sıkı sarılıyor. Vücudundaki her kas titriyor. Sözleri ağzından korku dolu hıçkırıklar olarak çıkıyor.

"Levi seni bulamadığını söyledi. Travis'in seni de vurduğunu sandım."

"Üzgünüm anne," diye mırıldanıyorum saçlarına. "Seni endişelendirmek istemezdim."

Jamie kapıda duruyor. Anneme kendini tanıtıyor. Levi'ın takım arkadaşı. Sault Lisesi'nde son sınıf öğrencisi. Bir arkadaşım. Beni eve bıraktı.

Annem beni bırakıp ona doğru koşuyor. Jamie'ye sarılıyor. "Onu eve getirdiğin için teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim." Kelimeleri düğümleniyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve Jamie'yle aramda bir şeyler geçiyor. Birlikte mükemmel yalancılar olacağız. Olanlar hakkında kimseye bir şey söylememem için tek bakışının yeteceğini biliyor.

Tekrar konuşana kadar.

Bir polisin neden lise son sınıf öğrencisi ve kardeşimin hokey takımının bir oyuncusu kılığında Sault Ste. Marie, Michigan'da olduğuna dair cevaplara ihtiyacım var. Çünkü en iyi arkadaşım öldü ve Jamie Johnson'ın bununla bir alakası var.

11. Bölüm

Annem bana bir hapla bir bardak su uzatıyor. Ben içerken izliyor. Titremeye ve dişlerim takırdamaya başladığında yatağa girmeme yardım ediyor. Şu anda sağlam olan o.

Bu şekilde titremeye dair silik bir anım var. Sugar Adası'nda on dört yaşında reşit olma orucum sırasındaydı. Soğuk ve yağmurlu bir ekim ayında, iki gece iki gün boyunca ormandaki bir kayanın üzerindeki yün battaniye ve muşambanın altında titremiştim. Dua etmiş ve hayalin gelmesini beklemiştim. Bu deneyimimi -hiçbir hayalin gelmediğini ama tüm bu zaman boyunca vücudumdaki her kasın sürekli kasıldığını- halama anlatabilmek için bir ay geçmesini beklemem gerekmişti.

Üşümek ve titremekte sorun yok, Daunis. Titreme durduğu zaman başın belada demektir.

Gözlerimi kırpıyorum ve... sabah olmuş. Güneş ışığı gözkapaklarıma fısıldıyor. Bir noktada uyuyakalmışım. Annem yanımda kıpırdanıyor. Neden burada...

Lily.

Vücudumda bir şey sarsılıyor. Lily öldü. Her şey tekrar gözümde canlanıyor. En iyi arkadaşım sırtüstü yere düşüyor. Hatırlamak acı veriyor, vücudumun her yeri ağrıyor.

Yataktan kalkıyorum, üzerimde hâlâ eski püskü bir tişört, kesik kot. Annemin banyosuna gidiyorum. Hapların ecza dolabında olduğunu biliyorum. Tekrar uyumam lazım. Unutmak için. Dün geceyi unut. Lily. Travis. Jamie. TJ. Lily. Lily. Lily.

Elimi tam turuncu ilaç şişesine uzatmışken duruyorum.

Lily... bir yerde. Halam ve Seeney Nimkee şimdiye kadar onun vücudunu sedir suyuyla yıkamıştır. Seeney, Geleneksel Tıp Programı için çalışmamış olsa bile, Büyükanne June ondan Lily'yi öteki dünyaya dört günlük yolculuğa hazırlamasını istemiştir. Kabile Sağlığı Direktörü olarak görevinin bir parçası olmasa da halamın Seeney'ye yardım edeceğini biliyorum.

Her günün bir amacı vardır. Bugün, Lily'nin ilk günü, ailesinin yasını tutacak. Sevdiklerinin.

Benim için yas tutacak. Uyumamalıyım.

Ecza dolabını kapatıp ön kapının yanındaki masaya gidiyorum. Büyükanne Pearl'ün yaban mersini şeklindeki huş ağacı kabuğu sepetinin geniş tepesinden çam kozalakları sarkıyor. Bir tutam tütün almak için uzanıyorum.

Çıplak ayaklarım soğuk beton basamaklara, ardından çiyden kayganlaşmış çimenlere değiyor. Çimlerdeki bombeler ve oyuklar çarıklarımla dans edişimi hatırlatıyor. Engebeli zeminden bacaklarıma ve kalbime doğru yankılanan davul sesleri. Aynısını dün tribünde otururken hissetmiştim.

Semaayı kalbime yakın, sol avcumda tutuyorum. Her zaman güne başladığım kavak ağacına bırakıyorum. Giriş yaptıktan sonra, Yedi Büyükbaba'yı sayıyorum – sevgi, saygı, dürüstlük, alçakgönüllülük, cesaret, bilgelik ve hakikat.

Bu akıl almaz ıstıraba hangisi yardım edecek? Buna bir cevabım yok.

İçeri girdiğimde annem zarif bir çay fincanına sıcak su dolduruyor.

"Banyo yapmak ister misin?" diye soruyor nazikçe.

Evet dersem, annem çaydanlığı bırakıp benimle ilgilenecek. Yanımda kalmak için BüyükMary'ye yapacağı ziyareti atlayacak. Her zaman benim ihtiyaçlarımı ön planda tuttu. Kendinden bile önce geldim. Ne zaman annemin bitmeyen sorularıyla beni boğmasından ve kontrolünden şikâyet etsem, Lily, "Ona bu kadar yüklenme," derdi. Bir keresinde beni terslemişti. *Bazılarımız çocuğunu ilk sıraya koyan bir anneye sahip olmayı çok isterdi.*

Lily anneme tapar. *Tapardı.*

"Teşekkürler ama Büyükanne June ile cenaze evine gitmeden önce hızlı bir duş almam gerekiyor. EverCare'e giderken beni bırakabilir misin?"

Ağzını açıyor. Nazikçe evde kalmamı önereceğini biliyorum.

"Anne, Lily ve Büyükanne June ile birlikte olmam gerekiyor. Yardım etmem lazım."

Annem bunu anlıyor.

Büyükanne June bana sarıldığında, çenemi başının üzerine koyuyorum. Burnum sızlıyor. Buz kristallerinin pencerede bir buz parçası gibi burun boşluğumun içine yayıldığını, burnumun ucuna yakın olan alt konkayı aştığını, orta konkayı yukarı doğru hareket ettirdiğini ve son olarak üst konkayı kapladığını hayal ediyorum. Minnettar hissediyorum, soğuk hava, iğneleri uzak tutuyor.

Büyükanne June elimi tutuyor. Çam ağacından yapılma, basit tabuta yürüyoruz. Üzerindeki gravürler, kelebeklerin de yer aldığı geleneksel bir Ojibva çiçek tasarımı. Derin bir nefes alıyorum. Ciğerlerimi kaplayacak, uyuşturacak soğuğu iyice içime çekiyor ve Lily'ye bakıyorum.

En iyi arkadaşım uyuyormuş gibi görünüyor. Üzerinde şık, siyah kıyafeti. Siyah onun ruh rengi. Bir keresinde Macy Manitou, Gotik olmanın ne kadar da doksanlara ait olduğunu söyleyerek onunla alay etmişti. Lily, *Siyah beni daha ince gösteriyor be*, diye espri yapmıştı. Kırk üç kilo falandı herhalde.

Lily'ye baktıkça, daha az gerçek görünüyor. Sakız pembesi yanakları ve dudakları olan bir manken. Siyah ruj veya kuyruklu göz kalemi yok. Hiç gerçek gibi gelmiyor.

Halamı görebilmek için etrafa bakıyorum. Burada cenaze evinde değilse, Art'ın ilgileneceği tören ateşindedir. Babamın ailesi, soyadını kuşaklar boyu kabile topluluğunda üstlendikleri rolden alır: Firekeeper, yani *Ateş Bekçisi*. Halam, başka bir Ojibva topluluğundan, ateş bekçiliği eğitimi alan bir adamla evlenmiş.

Ateş bekçileri, dualarımızın dumanla Yaratan'a taşındığı törenlerde, cenazelerde, buhar kulübelerinde ve diğer kültürel etkinliklerde ateş yakan kişilerdir. Tören ateşleri özeldir; marşmelov kızartmazsın ya da kırk dokuzluk şarkıları söylemezsin. Ateş bekçileri, ateşin yandığı süre boyunca protokollere uyulmasını sağlar – bu sürede siyaset, içki ve dedikodu yoktur. Ateşi beslemek ve dualarımızı taşımak için sadece iyi düşünceler vardır.

Art dün gece haberi duyunca ateşi yakmış olmalı. Lily'nin dört gün dört gecelik yolculuğu boyunca ateşle o ilgilenecek. Dördüncü günün sonunda, bu dünyadaki ateş söndüğünde, öteki dünyada Lily için sonsuza dek yanacak. Toplumlarına bu şekilde hizmet eden insanların bulunduğu bir aileden gelmek-

ten gurur duyuyorum. Halam, bu sorumluluğu sürdüren iyi bir adamla evlendi. İdrak edemediğim kısım, Art'ın yaktığı tören ateşinin Lily için olması. Onun uyanışı ve cenazesi için. Nasıl olur? O daha on sekiz yaşında. On sekiz yaşındaydı.

Büyükanne June, beni odanın bir ucunda duran yemek masasına götürüyor. Art'ın atölyesinde bir masa daha var. Yavaş pişiriciler mısır unu çorbası, domuz eti, fasulye ve makarna çorbasının farklı versiyonlarıyla dolu. Dökme demir tencerelerin içinde et ve pilav var. Folyo kaplı tavaların içinde kızarmış ekmekler. Tütsülenmiş alabalık, kızarmış salam ve geyik eti sosisi. Kraker büyüklüğünde lokmalar halinde dilimlenmiş peynir. Kırmızı biber serpilmiş yumurta dolmaları. Sebze. Cips. Böğürtlenli krep. Markette alınanların yanı sıra ev yapımı kekler ve turtalar. Çilek ve minik yabanmersiniyle dolu kâseler.

Dolu tabaklarla oturup yemek yiyoruz. Her lokmamda cenaze evindeki farklı kişileri gözlemliyorum. *Neler olduğunu biliyor musun? İşin içinde misin?* Jamie'nin tuhaf uyarıları, herkese farklı bir gözle bakmama neden oluyor.

Lily'nin annesi Maggie ikinci gün geliyor. Kendisine sarılan herkese aynı şeyi tekrarlıyor: "Çocukları toparlamam, kilise kıyafetleri için alışveriş yapmam gerekiyordu."

O tabutta ben olsaydım, annem bir fenerbalığı gibi ona yapışırdı.

Bir keresinde Lily bana kendisinin, annesi için bir alıştırma bebeği olduğunu söylemişti. Bir sonraki çocuğu, Lily'nin Lansing'deki üvey kız kardeşi de aynı şekilde. Biz konuşurken kulak misafiri olan halam bizi oturtup Büyükanne June'un kızlarının toplanıp götürüldüğü yatılı okuldan bahsetmişti. Asker

gibi yürümek ve ev hizmetçisi olmak için eğitim almakla geçen yıllar. Anishinaabemowin ve kültürel öğretilerden vazgeçirilmişlerdi. Sugar Adası'na geri döndüklerinde, kızlardan birinin avuçlarında erimiş plastiğe benzeyen yara izleri vardı, kız çaydanlık düdüğünü duyunca ormana koşuyordu. Ablası erkeklerden korkuyordu, ancak sırtını duvara yaslayarak uyuyabiliyordu. Halam bize, *Maggie'yi eleştirdiğinizde, onun o kız kardeşlerden biri tarafından büyütüldüğünü hatırlayın*, demişti, *aralarında intihar etmeyen tek kişi tarafından.*

Halamı görüyorum, Maggie'nin elini tutuyor, ikisi de ağlıyor. Lily'nin annesine karşı peşin hükümlüydüm, bugün bile, halamın sözleri sonradan aklıma geldi.

Maggie'nin iki küçük çocuğu, akrabalarıyla birlikte yemek masalarının yanında oturuyor. Güzel, sarı bir elbise içinde, henüz yürümeye başlayan kızın kahkahası kendisinden daha büyük ve adeta bulaşıcı. Kıyafetiyle uyumlu bir papyon takan oğlan, ikizlerden bir yaş küçük. Yüzünde aniden, Büyükanne June'unkine benzer utangaç bir gülümseme beliriveriyor, sanki ailenin bu tarafı mutluluk üzerinde hak iddia eder gibi. Maggie oturdukları yere doğru yürürken izlemeye devam ediyorum. Küçük kız, annesine uzanıyor, annesi yavaşça alnından öpüyor. Bu öpücüklerde iyileştiren bir taraf var.

Halam üzerine kahve dökünce, temiz bir bluz almak için arabasıyla evine gitmeyi teklif ediyorum. Adaya giden feribot yolculuğu sırasında Lily'nin ruhani yolculuğunun ikinci gününü düşünüyorum. İkinci gün kefaret içindir. Hayatı boyunca zarar verdiği her canlıyla yüzleşecektir.

Yanımdaki arabaya baktığımda Travis'in kuzenlerinden birini fark ediyorum. Sağımdaki araba akrabalarıyla dolu. Flint ailesi, Yaşlılar Merkezi'nin arkasındaki kulübede onun için bir

ateş yakacak. Kabile üyeleri cenaze törenleri ve ölünün başında beklemek için topluluk odasını kullanabilir. Travis'in de ikinci günü olduğunu düşündüğümde içime bir öfke hücum ediyor. Sorumlu olduğu zararın hesabını verene kadar yoluna devam edemeyecek. Bu zarara Lily'yi bizden almak da dahil.

Zaman, dünyevi zihinlerimize ait bir kavramdır. Travis'in ikinci günü, ruhlar âleminde sonsuza kadar sürebilir. Olması gerektiği gibi. Tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum. Travis'in acı çekmesini istiyorum. Acımızı hissetmesini. Kefaretinin hiçbir zaman ulaşamayacağı bir serap olmasını.

Ateşin etrafında bu şekilde olamam. Böylesine öfkeyle dolu. Sadece iyi düşünceler içinde olmalıyım, Lily için.

Kan görmeyi bekleyerek ellerime bakıyorum. Kavisli girintiler minik yara izlerine benziyor.

12. Bölüm

Üçüncü gün, Lily'nin sonraki dünyayı öğrenmesi içindir. Tabutunun yanına oturduğumda, Jamie'nin kimliği ve burada bulunma nedeni hakkında bildiğim her şeyi gözden geçirip duruyorum.

Jamie hakkında kesin olarak bildiğim şey: Eskiden artistik patinajcıydı.

Neden burada olduğuna dair kesin olarak bildiğim şey: Sault'ta bir dava üzerinde çalışan iki gizli polis var. Biri lise fen bilgisi öğretmeni kılığında; diğeri lise son sınıf öğrencisi ve Lise A takımında hokey oyuncusu kılığında.

Kesin olarak bildiğim bir başka şey: Lily burada olmamalıydı.

Jamie ve "amcası" cenaze evine geliyor. Jamie benimle dışarıda konuşmak istediğinde hem merak ediyorum hem de geriliyorum. Yakınlarda, güç kanalının üzerindeki bir köprüye kadar onları takip ediyorum.

Ron Johnson ya da gerçek adı her neyse, annemden birkaç yaş büyük görünüyor. Genelde Yerli erkeklerde gördüğüm türden, belli belirsiz bir bıyığı var. Kabul Edilebilir Anishinaabe

Cilt Tonu Aralığının tam ortasında. Güven fonuma bahse girerim kimse ona, *Ah, Kızılderili misin? Kesinlikle öyle görünmüyorsun,* dememiştir.

"Ron Johnson," diyor elimi sıkarak. "FBI, kıdemli ajan."

"Gerçekten mi? Ron Johnson mu?" diye alay ediyorum.

"Bu noktada gerçek isimler vermemek daha iyi."

Jamie'yi süzüyorum. "Dur tahmin edeyim, Jamie Johnson?"

Jamie, "Senin güvenliğin için, Daunis," diyor. "BIA'de* polisim."

FBI ve BIA... Meseleleri kabileler için iyileştirmekten ziyade daha da kötüleştirme eğiliminde olan iki federal kurum.

Ron, "Seninle soruşturma hakkında konuşabilmemiz için bizimle gelmen mümkün olur mu?" diye soruyor.

İstediğim buydu. Cevaplar. Hakikat. Ama Lily'nin yanından nasıl ayrılabilirim?

Birdenbire üçüncü günün amacı netleşiyor: Yeni yollar edinmek. Lily kendi yolunu buluyorken, benim için de öğrenilmesi gereken yeni dünya var. Lily bunu yapmamı isterdi.

"Sizinle gideceğimi halama haber vereyim," diyorum.

Ron beni her nereye götürüyorsa oraya giderken, kasaba merkezindeki sinema salonunun yanından geçiyoruz. Denzel Washington'un *Mançuryalı Aday* ve Hilary Duff'un *Bir Külkedisi Masalı* filmleri oynuyor.

"Ah, bakın," diye işaret ediyorum. "Başkasıymış gibi davranan insanlar hakkında iki film," diyorum. Ron ve Jamie henüz bir şey söylemediğinden, yarım yamalak hikâyeleri kabul eden saf kız olmamaya kararlıyım.

* Bureau of Indian Affairs - Kızılderili İşleri Bürosu. –çn.

Ron'un dudağının kenarı seğiriyor. Arka koltukta Jamie burnunu kaşıyor.

Ron, "Sahte kimlikler, korunmak için gereklidir," diyor. "Bir ajanın gizliliği, iki tarafı olan bir kalkandır. Ajanın yanı sıra temas kurduğu kişileri de korumak için."

Dairy Queen'in bulunduğu köşeden sola, ortaokul ve liseye doğru dönüyor. Geçen nisan ayında, DQ sezonu açtığında, Lily ile bir kar fırtınasında orada durduğumuzu hatırlıyorum. Ben her zamanki Buster Bar'ımı sipariş etmiş, Lily de içinde saçma sapan malzemeler olan bir Blizzard almıştı.

Birkaç dakika önce Lily'nin yanında oturmuş, Jamie'nin gerçek kimliği ve bu soruşturma hakkında kafa patlatıyordum. Şimdi Jamie ve Ron'la arabadayım ama tek düşünebildiğim Lily. Sanki Jamie ve araştırması; gerçekler, mantık ve analizle sol beynime yerleşmiş gibi. Lily ise hayal gücümün, sezgilerimin ve duygularımın bir parçası olarak sağ beynimde. İki yarımküre arasında Büyük Kanyon kadar derin ve geniş bir uçurum var.

Dikkatimi, üzerinde çalıştığı diğer vakalardan bahseden Ron'a vermeye çalışıyorum. "Son soruşturmam BIA, yerel Kabile Polisi ve Kanada Kraliyet Atlı Polisi ile ilgiliydi. Sansasyonel bir olaydı. Yirmi beş yıllık bir vakaydı ama geçen yıl Yerli bir kadını öldüren kişileri tespit ettik. Ailesi beklediği cevapları aldı." Lisenin otoparkına girip yüzünü bana dönüyor, "Cevaplar bir kişiyi geri getiremez, ancak başarılı bir soruşturma, sevdiklerinizin yas tutmasına ve hayatlarına devam etmesine yardımcı olabilir."

Arabadan inerken sözlerini sindirmeye çalışıyorum. Bunu gerçekten yapabilir miyim? Cumartesi akşamı Sugar Adası'nda Lily'ye yardım edemediğim için ailesine şimdi yardım edebilir miyim?

Liseye girmek garip geliyor. Gerçeküstü. Sanki daha dün buradaymışım gibi. Ama bir sonraki adımda, sanki aylar değil de yıllardır yokmuşum gibi. Ön büroyu geçtiğimizde, okul sekreteri beni kucaklamak için kollarını açmış olarak dışarı çıkıyor.

Bayan Hammond, "Daunis, Lily Chippeway'i duydum, çok üzgünüm," diyerek sarılıyor. "Tüm yaşadıklarından sonra. Önce dayınla ilgili o korkunç mesele, sonra da büyükannenin felç geçirmesi."

Bayan H. beni bırakıyor. Yerimde duruyorum. Büyükanne Pearl'ün uyarısı kafamda çınlıyor. Üçüncü kötü şey, Lily'nin öldürülmesiydi. Tetikte olmam gerekiyordu. İşaretlere dikkat etmeliydim. Ama durduramadım. Lily'yi yüzüstü bıraktım. O öldü, oysa benim onu korumam gerekiyordu.

Ron, "Merhaba Bayan Hammond, ben Ron Johnson," diyerek elini uzatıyor. "Daha önce telefonda konuşmuştuk."

"Ah, evet." Bayan H., Ron'a, "Siz yeni Kızılderili fen bilgisi öğretmeni olmalısınız," diyor.

Ron cana yakın bir tavırla, "Yeni fen bilgisi öğretmeniyim ve evet, Amerika Yerlisiyim," diyor. "Bu, yeğenim Jamie. Daunis'le arkadaşlar. Jamie, Daunis'in kardeşi Levi ile birlikte Superiors takımında."

"Tamam o zaman." Sesi canlanıyor. "Onların arkadaşı burada başarılı olacaktır."

Jamie, "Efendim, yakınlarda bir otomat var mı? İçecek bir şey almak istiyoruz."

Bayan H. otomatın yerini tarif ettikten sonra Ron'la bölge çapında tüm branşlar için yapılacak olan hizmet öncesi konferansı hakkında sohbet ediyor. Annem bu yıl orada olmayacak; BüyükMary'ye bakmak için süresiz izin aldı. Gerçeküstü olan, Ron'un gerçekten biriyle öylesine sohbet eden yeni bir öğretme-

ne benzemesi. Bu bir buzdağı gibi; yüzeyin üzerinde çok az miktarda gevezelik varken, derinlerde devasa bir gizli bilgi yığını var.

Jamie bir dakika sonra elinde bir şişe suyla geri dönüyor, kapağını açıp bana veriyor.

"Teşekkür ederim." Soğuk plastiği terli alnıma tutmadan önce bir yudum alıyorum. Jamie yanımda, birlikte koştuğumuz tüm sabahların bir yankısı gibi. Kendime o rahatlığın gerçek olmadığını hatırlatıyorum. Gizli bir görevin parçası olarak yaratılmış bir rahatlıkmış.

Jamie'den uzaklaşıp Ron'a doğru yürüyorum. Loş ışıklı koridorda yanındayım, yerdeki muşamba Ron'un ayakkabısının çıkardığı gıcırtıyı daha da artırıyor. Gizliliğin tam tersi. Birdenbire gelen ve damakta köpüren Pop Rocks gibi gıdıklayan bir kıkırdamayı bastırıyorum.

Duygularımın böyle darmadağın olması normal mi? Bir an felç edici bir keder hissederken, hemen sonra baş döndürücü bir neşe duymak?

David dayımın eski sınıfına vardığımızda, o komik an geldiği gibi hızla uzaklaşıyor. Işıkları açan Ron, dayımın odanın ön tarafındaki eski çelik masasına oturmamı işaret ediyor. Laboratuvar istasyonundaki taburede yanıma oturuyor. Jamie kapının eşiğinde duruyor; ne içeride ne de dışarıda. Beni izliyor.

Eskiden her gün okul sonrası bu sırada otururdum. David dayım alt çekmecede atıştırmalıklar bulundururdu. Protein barları ve çerez paketlerini görmeyi umarak çekmeceyi açıyorum ama Ron çoktan derin çekmeceyi klasörler ve ders kitaplarıyla doldurmuş.

"Neden buradayız?" diye soruyorum, bacaklarım titremeye başlıyor. Ölümünden sonra David dayımın kişisel eşyalarını topladığımdan bu yana buraya hiç gelmemiştim ve şu anda,

Lily'ye duyduğum taze kederle, David dayım için duyduğum üzüntünün birleşimi, katlanamayacağım kadar fazla.

"Jamie ve ben, federaller ve Kanadalılar da olmak üzere çok sayıda servisi içeren bir soruşturmanın parçasıyız. Bölge genelinde uyuşturucu kaçakçılığında önemli bir artış oldu – Michigan, Wisconsin, Minnesota ve Ontario." Ron sakin ve gerçekçi ama sorumdaki esas noktayı kaçırmış.

Burayı kastetmiştim. David dayımın sınıfında olmayı.

"Tamam, o zaman *o* neden burada?" Jamie'yi işaret ediyorum. Ron, Jamie'nin boş okulda nöbet tuttuğunu ve herhangi bir ses olup olmadığını dinlediği yönünde bir açıklama yapmasın diye, "Hokey takımında," diyerek netleştiriyorum.

Ron, "En çok ilgilendiğimiz madde metamfetamin," diyor.

Met. Sırtımda dikenli bir ürperti dolaşıyor.

Lily sırtüstü yerde, kolları açık. Sanki son anlarını kafamda geri sarıyormuşum gibi düşüşü tersine dönüyor. Dik, gözleri açık. Şaşırmış. Kurşun göğsünden çıkıyor ve Travis'in silahına geri dönüyor. Tersine hareket hızlanıyor, Travis powwow'a çıkageliyor. Buz pateni pistinde. Yıllar geri sarıyor. Zaman durduğunda, Travis, alfabeyi geğiren ve Lily'yi burnundan süt fışkırana kadar güldüren tombul bir çocuk.

Ron, "Bir dağıtım modeli var," diyor. "Hokey kasabaları ve Büyük Göller bölgesindeki rezervasyonlarda benzer met miktarları ortaya çıkıyor. Üreticileri, pişirenleri belirlemeye çalışıyoruz."

Travis. Sekizinci sınıfta, Travis ve ben kimya için her gün ortaokuldan Sault Lisesi'ne birlikte yürürdük. Resmi lise öğrencisi olduğumuzda, her AP bilim dersini birlikte alırdık: Biyoloji, fizik, yerbilim ve fen bilimleri. David dayım okulda bizim gibi standart derslerin dışında sınava giren çocukları desteklerdi.

Bacaklarım acayip sekiyor. Dikenli soğuk şimdi de kaşındırıyor. "Meti yapan kişinin Sault'tan olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Bakışlarımı bir Ron'a, bir de kapı eşiğinden hâlâ beni izlemekte olan Jamie'ye çeviriyorum. "Nasıl bu kadar daraltabiliyorsunuz? Halam Minnesota'daki Kızılderili Sağlığı toplantılarına gidiyor. Met sadece burada değil, her yerde."

Ron, "Metamfetamin örneklerinde halüsinojenik katkı maddeleri belirledik," diye açıklıyor. "Mantarlar. Tahquamenon Şelaleleri yakınından *Psilocybe caerulipes*."

Bilimsel sınıflandırma jargonundaki rahatlığına şaşırıp Ron'a bir daha bakıyorum.

Omuz silkiyor. "Kimyada lisans derecesi."

Diğer söyledikleriyle ilgili bende jeton düşüyor. Tahquamenon Şelaleleri sadece yüz yirmi kilometre uzaklıkta. Halam ve Art orada, üstteki büyük şelalenin yanında evlenmişlerdi. Ron'un bana anlattıklarına ayak uydurmakta zorlanırken, Jamie'nin beni sessizce izlemeye devam eden gözlerini üzerimde hissediyorum.

Ron konuşmaya devam ediyor. "Bir başka parti, Pictured Rocks National Lakeshore'dan çeşitli *Pluteus*'lar içeriyordu."

Kabile Gençlik Konseyimiz orada bir gençlik powwow'una gitmişti. Michigan'daki her kabilenin kendi gençlik grupları temsil ediliyordu. Lily, bana güney eyaletinden bir oğlanla iki adım dansı yaptırtmıştı. *Hadi ama! İşte sana akraban olmayan bir Nishnaab'ı öpme şansı.*

"Sugar Adası'nın güney ucundan mantar içeren başka bir örnek daha vardı."

Travis, büyük bir aileden geliyordu, ailesinin her zaman Kabile Konseyi'nde üyeleri bulunurdu ve yokluk yıllarında çok az bulunan iyi maaşlı kabile hükümeti işlerine alınırlardı.

Gerçekte adanın doğu yarısının tamamı ya kabileye ya da Flint ailesine aittir.

Ron ve Jamie, FBI'ın araştırdığı meti pişiren kişinin düpedüz Travis olduğundan şüpheleniyorlar. Ancak Travis met batağına geçen kış tatilinde saplanmıştı ama met, Noel'den çok önce de bir sorundu. Peki bu işe başka kimler karışmış olabilirdi?

Derin bir nefes alıyorum. Bu sınıf diğerlerinden farklı kokuyor. Gerçek kokusu bu mu, yoksa sayısız deneyin oluşturduğu bellek mi bilmiyorum. Bunsen brülörü alevleri. Kükürt.

"Tamam ama neden *burada* olduğumuzu açıklamadınız? Dayımın sınıfında?" diye soruyorum.

Ama kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz bacağım sekmeyi bırakıyor. Her tarafım uyuşuyor. Soruşturma hakkında konuşmak için beni çok iyi bildiğim bu odaya neden getirdiler?

David dayım Paskalya günü akşam yemeğine gelmemişti, kimse ona ulaşamıyordu. BüyükMary hemen onun tekrar uyuşturucuya başladığından, bir yerlerde âlem yaptığından şüphelendi. Annem inanmadı. David dayım kayıplara karışmadan önce haftalarca -hayır, aylarca- tuhaf davranmamış olsaydı, annemin tarafını tutardım.

Birisi, arabasını iki hafta sonra ilçe sınırına yakın, sezonluk özel bir yolda bulmuş. Yanında bir şişe viskiyle. Toksikoloji raporu bir ay sonra geldi ve dedikoducular bayram etti. Kimya öğretmeni David Fontaine, aşırı doz metten ölmüştü.

Neden burada olduğumuzu biliyorum.

"David dayımın met ürettiğini mi düşünüyorsunuz?" Öfkeli görünmeye çalışıyorum ama sözlerim pek hararetli değil.

Ron'un ağzı açık kalıyor. Toparlanması bir dakika sürüyor. "Hayır Daunis, dayın bize yardım ediyordu. O bir gizli muhbirdi."

Tamamen şok olmuş bir halde Ron'a bakakalıyorum.

"Ölümü şüpheliydi," diyor. "David, tanıdığı birinin met ürettiğini düşünüyordu. Bir öğrenci. Kesin olarak öğrenene kadar isim veya kanıt vermeyi reddetti. Cesedi bulunduktan ve toksikoloji raporları geldikten sonra, FBI gizli bir operasyona yeşil ışık yaktı.

"Aman Tanrım." Yüzümü ellerimin arasına alıp utanç gözyaşları döküyorum. Annem haklıydı. Kardeşine güveniyor ve asla taviz vermiyordu. Bense en kötüsüne inanmıştım. Dayım beni hayal kırıklığına uğratmamıştı. Ben onu yüzüstü bırakmıştım.

Avuçlarım sümükten vıcık vıcık olana kadar hıçkırıyordum, Ron ya da Jamie'nin rahatsız olması umurumda bile değildi. Ellerimi indirdiğimde, Ron önüme bir kutu mendil koyuyor. Burnumu sümkürüp gözlerimi ve ellerimi siliyorum.

"Bana soruşturma hakkında daha fazla bilgi verin." Artık her şeyi bilmem gerekiyor.

Ron, "Geçen şubat ayında bir grup çocuk çok hastalandı," diyor. "Minneapolis'teki Superiors hokey turnuvasından birkaç gün sonra, Minnesota'nın kuzeyindeki bir rezervasyonda. Çocuklar yemek yiyemiyor ve uyuyamıyor, sadece daha fazla met istiyorlardı. Halüsinasyon görmüyorlardı... çocukların grup halüsinasyonları vardı. Kullandıkları farklı bir şeydi. Biz buna Met-X diyoruz."

David dayım, Nish çocuklara yardım etmeye çalışıyordu. *Çok üzgünüm dayı.*

Ron devam ediyor. "Dağıtım üzerine odaklanıyoruz. Buradan üreticilere ulaşabiliriz. Travis Flint'in, David Fontaine'in endişelendiği öğrencilerden biri olduğunu düşünüyoruz." İfadesi yumuşuyor. "Daunis, sen de şüpheli kişilerden biriydin."

"Gerçekten mi?" Ben mi? Bir dakika... beni tutuklayacaklar mı? Sandalyeme geri oturuyorum.

"Söyleyeceklerimi dinle." Ron, sakin ol der gibi ellerini kaldırıyor. "Meti pişiren kişi farklı partilerle deneyler yapıyor. Farklı şeyler ekliyor, çoğunlukla halüsinojenik mantarlar. Kültürel bir bağ olduğunu düşünüyoruz. Kişinin Ojibva olması ve bölgedeki bitkilere aşina olması kuvvetle muhtemel."

"Dayımı öldüren meti *benim* yaptığımı mı düşündünüz?"

Jamie boğazını temizliyor. "Daunis, bilim fuarı projeni okuduk. Lise üçte. Eyalet yarışmasında mansiyon almıştın. Sen kazanmalıydın ya, neyse."

Bir dakika, ne? Bu soruşturma ne kadar süredir devam ediyor? Ensemde bir karıncalanma hissediyorum.

Devam ediyor, "Geleneksel olarak hazırlanmış yabani kiraz pudinginin kanserle mücadele özelliği olduğunu gösterdin. Tohumları filtrelemek yerine geleneksel şekilde öğütmenin tıbbi bir değeri vardı. Bilimi biliyorsun, kendi kültürünü de."

Jamie nasıl olur da benim bir met üreticisi olduğumdan şüphelenir? Herhangi gizli bir şey yaptığımdan?

"Başkası gibi davranan kişi ben değilim." Sesim asit gibi yakıcı. "Bu arada sen kazandın. Erkek Yalanları'ndaki en büyük ödül senin. Senin karşında kimsenin en ufak bir şansı olamaz, seni sahte o..."

Ron araya giriyor. "Daunis, işin içinde olmadığını biliyoruz." Ayağa kalkıp yarım adım yaklaşıyor. "İmkânın ve fırsatın var ama sebebin yok. Güven fonun böyle bir risk almanı engelleyecek nitelikte. Ve son derece rekabetçi olsan bile ilgi odağı olmak gibi bir isteğin yok, bu nedenle egon da seni böyle bir şey yapmaya yöneltmez."

Ron benim afallamış ifademi omuz silkerek karşılıyor. "Psikoloji alanında yüksek lisans derecesi."

"O halde neden beni buraya getirip tüm bunları anlatıyorsunuz?" Beni David dayımın sınıfına getirdiler. Soruşturmadan

bahsettiler. Travis ile hokey kasabalarında ve rezervasyonlarda ortaya çıkan met arasında bir bağlantı kurdular. Travis'i, Lily'yi katleden bir bağımlıya dönüştüren met. Ojibva kültürüyle bağlantılı olabilecek bir şeyle pişirilmiş met. Dayımın gizli muhbir olarak araştırdığı met.

Bilimi biliyorsun, kendi kültürünü de. Jamie'nin söyledikleri kulaklarımda yankılanıyor.

"Soruşturmada dayımın yerini almamı istiyorsunuz."

"Evet," diyor Ron.

13. Bölüm

Ayağa fırlıyorum. Jamie beni kandırdı. Birlikte koştuğumuz her adımla, beni planlarına bağlamaya bir adım daha yaklaşıyordu. Oysa ben çok nazik, eğlenceli, sempatik olan bu kişiye karşı bir şeyler *hissettiğimi* düşünmüştüm. Tam bir aptalım.

"Ah, lanet olsun, kesinlikle hayır," diyorum sesimi yükselterek. "Sizinle hiçbir şey yapmak istemiyorum." Üç adımda hızlıca kapıya ve Jamie'ye ulaşıyorum. "Beni cenaze evine geri götür. Şimdi. Ve benden uzak dur. Benimle tekrar iletişime geçersen, seni tacizden tutuklatmak için tüm güven fonumu avukatlara harcarım. Hiç susmam..."

Jamie'nin yolumu keseceğini düşünüyorum. Ama o, bunun yerine bana acımakla hayal kırıklığı arasında bir bakış attıktan sonra kenara çekiliyor. Buna nasıl cüret eder? Koridorda ağır adımlarla ilerliyorum, Jamie ve Ron da hemen arkamdan geliyor.

Sessizce gidiyoruz ve beni cenaze evine bırakıyorlar. Emniyet kemerimi çözerken, sonunda Ron konuşuyor.

"Soruşturma, topluluğunuz için bu meselenin sonuçlanması anlamına gelecek. Istırap çeken insanları teskin edecek. Dayının ölümü ve en iyi arkadaşının öldürülmesi hakkındaki gerçekleri bilmesi gereken insanlara ihtiyaç duydukları bilgiyi sağlayacak. Adalet tüm sorumluları cezalandıracak. Daunis, sen ailene, sevdiklerine ve toplumuna yardım etme yeteneğine sahipsin. Lütfen bir düşün ve bize katılıp katılmayacağını bildir."

Arabanın kapısını çarpıyor ve arkama bakmıyorum.

Ertesi gün, Lily'nin cenazesinde Büyükanne June'un yanında otururken hâlâ öfkeden titriyorum. Büyükanne son dört gün içinde yirmi yıl yaşlandı. Sanki sağlam bir meşeymişim gibi başını bana yaslıyor. Bunun onun için yapabilirim.

Bugün, son gün, Lily vedalaşmak için geri gelecek ve sonra öbür tarafa geçecek. Art, bugün akşam yemeğinden sonra tören ateşinin sönmesine izin verecek. Son kor söndüğünde, öteki dünyada onun için sonsuza dek yanacak olan ateş tutuşacak.

Powwow'dan beri koşmadım. Vücudum bu Güncel Yeni Normal'e karşı çıkıyor. Yorgunum ve sağlıklı düşünemiyorum. Tek yaptığım, yemek yemek. Sürekli bir şeyler atıştırıyorum. Şişkin göbeğim yüzünden fermuar kavuşmuyor, bu yüzden üzerime uyan tek şeyi giyiyorum. Şekilsiz, turuncu bir elbise.

Annem ve halam ikinci sırada, hemen arkamızdalar. Rastgele aralıklarla omzumuzu sıvazlıyorlar. Maggie, Lily'nin en küçük iki kardeşiyle birlikte Büyükanne June'un tarafında. Lily'nin diğer kardeşi ne olduğundan haberdar mı acaba?

Son dört gün boyunca, annem ne zaman cenaze evine ya da buradaki küçük Katolik kilisesine gelse, etrafımda dolaşıp duruyor. Yemek masasına yöneldiğimde, hatta her çişe gidişimde, iki

adım arkamda. Bana bir şey getirip getiremeyeceğini soruyor. Nasıl hissettiğimi soruyor.

Kendimi Lily'ye bir mesaj yazarken yakalıyorum.

BEN: *Yemn ederm annem beni delirtiyo.*

Asla cevap vermeyecek.

Kabile Konseyi üyelerinden biri koridorda yürüyor, Lily'nin açık tabutunun yanında haç çıkarıyor. Diğer konsey üyelerini görmek için etrafa bakıyorum. On liderden ikisini görüyorum. Her ikisi de kadın. Biri, Büyükanne June'un uzaktan kuzeni. Diğeri, kabileyi temsil etmek için sık sık Washington, DC'ye seyahat eden biri.

Konseyin buradaki yokluğu beni şaşırtmıyor. Lily, kabile soyundan ama Travis gibi kayıtlı bir kabile vatandaşı değil – *değildi*. Geleneksel Ojibva öğretilerine göre ikisinin cenazesi de bugün, dördüncü günde. Travis bir katil ama aynı zamanda Sugar Island'ın en kalabalık ailelerinden birinden. Konsey üyeleri, Yaşlılar Merkezi'nde Flint ailesine saygılarını sunuyor.

Halam açık tabutun yanındaki kürsüye yaklaşmadan önce omzumu sıkıyor. Büyükanne benden Teddie'den cenaze töreninde konuşmasını istemeden önce ona semaa vermemi istedi.

Halam boğazını temizliyor. Kendini tanıtıyor ve Anishinaabemowince dua ediyor. Ardından az önce söylediklerini İngilizceye çeviriyor.

"Merhaba. Benim adım Teddie Firekeeper. Ayı Klanı. Coşkun Irmaklar Diyarı'ndan. Lily June Chippeway için dua ediyoruz. Yaratıcı onu Ruh adıyla tanır: Gök Gürültüsü Kuşu Kadın. Onunla paylaştığımız zaman için minnettarız. Kendisine güzel bir yolculuk diliyoruz. Sevgisini yüreğimizde taşıyoruz. Yaratıcı'ya teşekkürlerimizi sunuyoruz. Hepsi bu

kadar." Duadan sonra, "Cenaze ayinden hemen sonra Sugar Island'daki mezarlıkta gerçekleştirilecek. Feribot biletleriniz karşılanacak," derken sesi çatlıyor. "Liliban'ı seven herkesi bekliyoruz."

Lily'nin artık farklı bir zaman ve yerde olduğunu belirten yeni ismini duyunca boğazım düğümleniyor. Geleneksel olarak, birisi dünya değiştirdikten sonra adına "-iban" ekleriz.

Cenaze töreni, Anishinaabemowince söylenen "Amazing Grace" ile başlıyor. Çok güzel. Keder ve kurtuluş hissiyatı katman katman hissediliyor.

Maggie dahil birçok kabile üyesi Katoliktir. Halam ve Büyükanne June gibi diğerleri, Kilise'yi uzakta tutuyor çünkü kiliseler, federal hükümetle birlikte bazı yatılı okulları işletiyordu. Büyükanne June, Lily ve bana, *Önce törenlerimiz için, sonra da çocuklarımız için geldiler,* derdi. Ama, *Benim çocuklarım için geldiler,* demedi. Neden bize hiç kızlarından bahsetmedi? Bizi korumak mı istedi?

Tanrı'nın Duası'nı Anishinaabemowince okumaya başladığımızda kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Miinshinaang noongom gizhigak inbakwezhiganinaan minik waayaang endaso gizhigag, boonigidetawishinaang gaawiin ezhi-nishkiigoosii'aan, ezhi-bonigedetawangidwaa gaa ezhi-nishkinawiyangidwaa. Gego gaye ezhi-wijishikangen gagwedibeningwewining, miidash miidaawenimiyaang dash maji-inakamigag. Ahow."

Aklıma Ron'un kapanış ve adaletle ilgili sözleri geliyor. Kapanış, diğer insanları affettiğimizde ve yaptığımız hatalar için affedildiğimizde mi gerçekleşir? Kötülüğün cazibesine düzgün işleyen bir adalete inanarak mı direniriz? Düşüncelerim ve duanın sözleri içimde dönüyor, dışımda yankılanıyor.

Sanki onların yolundan gidiyormuş gibi arkama bakıyorum ve Levi'ın, Jamie'nin yanında durduğunu görüyorum. Ağabeyim dikkatimi çekiyor, nazik bir şekilde gülümsüyor bana. İnanılmaz duygulanıyorum. Sugar Adası'ndaki Yaşlılar Merkezi'nde olmak yerine, Lily'ye saygılarını sunmak için burada olmayı seçti. Travis onun çok eski arkadaşıydı. Levi beni seçti.

Yüzlerce küçük iğne burnumun içine saplanıyor.

Ancak cenaze müdürü tabut kapağını kapatınca dank ediyor. Bu kadar işte. Lily'yi bu son görüşüm. Daha fazla istiyorum. Bu adil değil. Durması için bağırmak istiyorum. Sadece son bir bakış daha.

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Pencereye çarpan kuş, bir uyarıydı. Üçüncü kötü şeyi durdurma şansım vardı. Bunun yerine, zamanımı yeni çocuğa şehri gezdirmek için harcadım. Jamie'nin gözleri her parıldadığında ve kahkahası yara izini çekiştirdiğinde, arzu ve suçluluk hissettim.

Çok üzgünüm Lily. Sıcak, kızgın gözyaşlarımı balkabağı elbisemin koluyla siliyorum.

Sonlara doğru rahip, Lily'nin tabutunun etrafında bir zincire bağlı parlak altın bir kap sallayarak yürüyor. Tütsüden duman yükseliyor. *Kilise kiri.* Büyükanne June bunu hep böyle adlandırırdı.

Koyu renk takım elbiseli altı adam tabuta yaklaşırken ayağa kalkıyoruz. Bunlardan biri erkek kardeşim. TJ de orada. Siyah takımının ceketi kocaman. TJ her zaman iriydi, ama daha da şişmiş. Üniversitede iki yıl boyunca futbol oynamanın sonucu. Polis akademisine girmek için Central Michigan Üniversitesi'nden ayrılması herkesi şaşırtmıştı. Ve bu yaz kabile polisi olmak için eve dönmesi de.

TJ, Lily'nin cenazesine gelmeye nasıl cüret eder? İyi bir adam gibi davranmaya. Tabutu taşımaya. Neden bütün yalancılar beni buluyor? Çünkü bütün erkekler yalancı.

David dayım hariç. O iyi biriydi ve FBI'a yardım etmeye çalıştı. Yalan söylemedi; sadece gerçeği açıklamadı. Beni ve annemi korumaya çalışıyordu.

Ve ben onu da hayal kırıklığına uğrattım.

Cilalı ahşap tabuta eşlik ederek yanımızdan geçiyorlar. Büyükanne June elimi o kadar sıkı tutuyor ki neredeyse acıdan bağıracağım. Lily'nin ailesi yürüyüşe öncülük ediyor ama büyükanneyle ben geride kalıyoruz. Vücudu titriyor. Onu kucaklayıp üzüntüsünü içime çekiyorum.

Ben onun meşe ağacıyım.

Birkaç kişi Lily'nin büyük büyükannesini teselli etmek için yanımıza geliyor ama o hâlâ benim sığınağımda. Halam sarılmalarını vekaleten kabul ediyor.

Büyükanne June'un annemin arabasına binmesine yardım ediyorum. Annem direksiyonda sessizce ağlıyor. Arabanın kapısını kapatıp etrafa bakıyorum.

Sonra *onu* görüyorum ve kan beynime sıçrıyor.

Travis'in annesi Angie Flint buraya gelecek kadar saygısız. Cenaze evi otoparkının uzak ucunda, Travis'in paslı kamyonetinin yanında duruyor, kaybolmuş görünüyor.

Yola çıkmadan anneme Levi ile gideceğimi söylüyorum. Kardeşim beni durdurduğunda neredeyse Travis'in kamyonuna varmış durumdayım.

"Daunis," diyor Levi ihtiyatla. "Bir şey yapma."

Yaklaştığımı görünce Angie'nin gözleri fal taşı gibi açılıyor ama hemen başka bir yere bakarak bakışlarını kaçırıyor.

"Sen burada ne yapıyorsun?" diye homurdanıyorum. Travis'in cenazesi bugün ya da bu akşam olmalı. Kadının parmaklarındaki sigara yere yuvarlanıyor. "Saygılarımı sunmaya geldim." Met Kraliçesi *Crocodylus niloticus* gözyaşları döküyor.

Araçların çoğu cenaze arabasını, annem ve halamın arkasından takip etti ama birkaçı geride kaldı çünkü iyi bir kavga -ister bir partide ister bir cenazede olsun- kaçırılmaması gereken bir şeydir.

"Kendi yönteminle saygını sun, ama burada görüneyim deme, sakın."

"O benim kızım gibiydi," diyor Angie, bakışlarımı karşılamaya çalışarak.

"O halde oğlunun onu öldürmesi çok kötü oldu." Ona doğru hamle yapıyorum ama biri, kolumun üst kısmını sıkıca ama acıtmayacak şekilde kavrıyor.

Jamie kulağıma, "Bu, şu an uygun değil," diyerek beni uzaklaştırıyor.

Travis'in annesine saldırmak ve onun sinmesini izlemek istiyorum. Tetiği çekenin o olmadığını biliyorum. Ama şu anda karşımda o var. Ve bu öfke, kederden çok daha iyi hissettiriyor.

Levi kolunu Angie'ye dolayarak onu teselli ediyor, Angie ona minnetle bakıyor. TJ devasa kırmızı kamyonetinin yanında duruyor. Gösterinin tamamını izliyor.

"Bön bön bakıyor musun bir de?" diye bağırıyorum ona. "Buraya hiç dönmemeliydin. Korumak ve hizmet etmek ha? Deli saçması. Sana ihtiyacımız yok."

Jamie alçak sesle, "Daunis, mesele TJ'den daha büyük," diyor. "Travis ve annesinden daha büyük. Bunun devam edeceğini göremiyor musun? Tekrar tekrar. Daha fazla cenaze. Daha çok acı."

Kalbim göğsümde sıkışırken bile onun haklı olduğunu biliyorum. Başka kimsenin bu ıstırabı hissetmesini istemiyorum.

Aklıma olabilecek en korkunç düşünce geliyor. *Ya bu ikizlere de dokunursa?*

Buna katlanamam.

Derin bir nefes alıyorum ve birkaç adım ötedeki sedir çalılarının kokusu içime doluyor. *Giizhik.* Geleneksel ilaçlarımızdan biri. Korunma için kullandığımız.

"Daunis," diyor Jamie usulca. "Mezarlığa gidelim. Lily'ye. Hazır mısın?"

"Bana bir saniye ver. Önce yapmam gereken bir şey var." Siyah rugan stilettolarımı fırlatıyorum. Cilalı oniks gibi parlaklar. Jamie şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor.

Ayakkabıları Lily nehrin karşısındaki alışveriş merkezinden aldırmıştı bana. Onlara 'gel beni becer' ayakkabıları derdi. İlk başta, boyumu birkaç santim uzattıkları için karşı çıkmıştım. Ayakkabı kutusunu bana uzatırken gözleri dans ediyordu.

Güven bana. Bunlara ihtiyacın var.

Neye, topuklulara mı, yoksa iyi sekse mi?

Her ikisine de!

Bugün onları giydim çünkü beni Lily'ye bağlayan her şey onun cenazesinde giymek için doğru şeymiş gibi geliyor.

Halamın arkadaşları Lily'nin bekleme töreni ve cenaze dualarımızda kullanmak üzere tütün keseleri hazırladılar. Balkabağı elbisemin cebinden benimkini çıkarıp ipliği çözüyor ve duamla bir tutam semaa serpiyorum. İki yassı dalı kırmadan önce giizhik için teşekkür ediyorum. Ayağımı tekrar içeri sokmadan önce her ayakkabıya birer tane yerleştiriyorum.

Halam bunu Konsey ile görüşmeden önce yapar. Giizhik bizi kötü niyetlerden korur.

Benim de her alabileceğim türlü yardıma ihtiyacım var, çünkü kararımı verdim.

Onların gizli muhbiri olacağım.

Travis'i en iyi arkadaşımı öldürmeye neyin ittiğini öğreneceğim.

David dayımın ne öğrendiğini ve onu kimin öldürdüğünü bulacağım.

Tamamen dikleşiyorum. Omurgam çelik bir çubuk gibi. Jamie'den daha uzunum. Otoparkın karşısındaki TJ'e bir kez daha bakıyorum. Topluluğumu koruyacağım. Kendimi de.

Stilettolar 'gel beni becer' ayakkabıları değil.

Onlar 'hepinizi becereceğim' ayakkabıları.

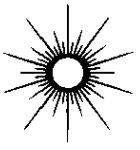
"Evet," diyorum Jamie'ye. "Ben hazırım."

II. KISIM

ZHAAWANONG

(GÜNEY)

YOLCULUK GÜNEY YÖNÜNDE DEVAM EDER
– GEZİNMEK VE MERAK ETME ZAMANIDIR.

14. Bölüm

Ertesi sabah koşu kıyafetlerimi giyip dışarı çıkıyorum. Kalın bir sis tabakası güneşi örtüyor. Sabah duamı edip gwekowaadiziwin diliyorum. Dürüstlük. Yaşam yolunda onurunla yürümek, kendini veya başkalarını aldatmamaktır. Dua boğazıma batıyor sanki. Güncel Yeni Normal'de dayım ve en iyi arkadaşımın ölümleriyle bağlantılı bir met soruşturmasında gizli muhbir görevimle, yalan dolu bir hayat yaşıyorum.

Bir türlü ritmimi bulamıyorum. Garip bir his var. Aynı rota. Aynı hız. Dairy Queen'in yanından koşarak geçene kadar neyin eksik olduğunu anlamıyorum.

Jamie. Onunla beraber koşmaya alışmamalıydım. Veya beraber koşmayı bu kadar çok sevmemeliydim.

Bayan. B. beni resepsiyonda selamlıyor, el sallıyorum. Görünmeyen bir gül yığınının saldığı koku burnumu kaşındırıyor. Her iki tarafımda da o tatmin edici çıtlama sesini duyana kadar sırtımı esnetiyorum.

Annem BüyükMary'nin yanında oturmuş, *Gurur ve Önyargı* romanını okuyor. Hayatım boyunca Jane Austen, ikisinin çalkantılı ilişkilerine aracılık etti. BüyükMary her zaman, annemle

ilgili hayal kırıklığını ifade edecek pasif-agresif yollar bulmuştur; annemin hamilelik kilolarını verememesi, butiğinde büyük beden kıyafetler satmayı reddetmesi hakkında küçümseyici yorumlar yapar. On dokuzuncu yüzyılın başlarındaki İngiliz kadınları hakkında yaptıkları hararetli sohbetler, tartışmalarının eşit düzeyde olduğu tek zamandır.

Defalarca onlara katılmamı istediler ama ben reddederek yerime Lily'yi önerdim. En iyi arkadaşım, Jane Austen'ı çok severdi. Okumaya ve klasik eserlerin derinliklerine dalmaya bayılırdı. Ben annemin ilgisinden kaçmak için fazlasıyla uğraşırken, Lily onun ilgi alanına girmek isterdi. Annemin BüyükMary'ye Lily'yi söyleyip söylemediğini merak ediyorum ya da hiçbir zaman söyleyip söylemeyeceğini.

Annem bana sarılmak için ayağa kalkarken, "Çok terliyim," diyorum. Yine de sarılıyor.

"Niibing Programı'nda Lily için özel bir şeyler yapıyorlar mı?" Sesi yumuşacık.

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Bütün hafta çocuklarla etkinlikler yapan danışmanlar var. Bay Vasques'i izin için aradığımda, geçen cumayı son günüm olarak saymayı teklif etti. Çocuklarla vedalaşabilmek için bugün ile İşçi Bayramı hafta sonu arasında uğrayıp uğrayamayacağımı sordu." Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışıyorum. "TJ'in kuzeni Garth, Davranışsal Sağlık'ta staj yapıyor, benim yerimi doldurabilir. Bay Vasques, danışmanlardan birinin, çocukların yas tutmalarına yardım etmek için Lily'nin yerini aldığını söyledi."

"Kabile programlarının çocuklara destek olmak için bir araya gelmesi beni mutlu ediyor," diyor annem. "Ve Bay Vasques'in bu sırada neye ihtiyaç duyduğunuzu anlaması da." Beni bırakmadan önce sırtımı sıvazlıyor.

"Bugün işlerim var. Büyükanne June'u kontrol edeceğim. Ders kitaplarımı satın alacağım. Biyoloji seminerini programıma eklemeye çalışacağım," diyorum. Duyduğu şaşkınlık annemin alnındaki kırışıklıkları derinleştiriyor. Sesim daha yumuşak çıkıyor. "Derslerimizi takip etmemem Lily'yi gerçekten çok kızdırır."

Anneme günün en büyük işini söylemiyorum tabii; Ron ve Jamie ile birlikte, Michigan Batı Bölgesi'nin ABD Savcılık Ofisi'nin bulunduğu Marquette'e yapacağım günübirlik yolculuk.

Ron geldiğinde hâlâ ıslak saçlarımı kurutmakla meşgulüm. Yol için bir şişe su alıp tarağı ve saç tokamı kolsuz yeleğimin cebine sokuşturuyorum. Beyaz Japon gülü desenli kırmızı pamuklu kumaşı David dayım Hawaii gezisinden getirmiş ve BüyükMary tam benim tahta gibi göğüslerim, kalın belim ve uzun bacaklarıma uygun bir tulum yapmıştı. Bu kıyafeti nereye giyerim hiç bilemiyordum ama federal yetkililerle görüşmenin tişört ve kot şorttan daha şık bir kıyafet giymeyi gerektirdiği kesin. Ve koşu ayakkabıları yerine sandaletler.

Arabanın kapısını açtığımda, klimanın yaydığı serinlik ağustos rutubetinde cennet gibi geliyor. Elbise şimdiden sırtıma yapışmış durumda. Saçlarımı bir omzumdan aşağı bıraktığım tek bir yan örgü şeklinde örüyorum.

Jamie tam arkamda oturuyor. Nefes alışını duyabiliyorum. Bu arabada sinirlenmeye hakkı olan tek kişi benim. Esasında Jamie'nin benden olabildiğince uzak olmasını istiyorum.

Erkek kardeşimin favori filmi *Baba*'da Clemenza adlı karakterin, boğmayı planladığı kurbanının arabada tam arkasına oturduğu bir sahne vardır.

"Hey, *Clemenza*, Ron'un arkasına otur," diyorum Jamie'ye.

"Silahı bırak. Cannoli'yi al," diyor Ron anında, aynı filmden.*

Gülüyorum. Bu, kendimi profesyonel yalancı Jamie'den korumak için zırhım.

Jamie, iki adım yana kaymak acı vericiymiş gibi burnunu kaşıyor.

"Gizli Sincap eğitimi şimdi başlıyor," diye lafa dalıyorum. "Ne bilmem gerekiyor?"

"Gizli Sincap mı?" diye soruyor Jamie.

Ron cevaplıyor. "Gizli Sincap... çizgi film sincabı. Fötr şapka ve trençkot giyer."

"Uluslararası Sinsilik Servisi'nde gizli ajandı," diye ekliyorum. "Klasikleri biliyorum."

"Arabada dinleme aygıtı var mı diye arama yapıldı ve temiz," diyor Ron. "Diğer her yerin gizlice dinlendiğini varsaymalı ve soruşturma hakkında, sadece bunu yapmanın güvenli olduğunu söylediğimizde konuşmalısın."

Bunu aklıma yazıyorum.

Gizli Sincap Ders #1: Ben paranoyak değilim ama beni dinleyen adamlar öyle.

Ron, Dafter'a giden anayola saparken, "Sana bir boşaltım yeri gösteriyorum," diyor.

"Boşaltım mı?" Met, nakit, hatta parçalanmış cesetlerle dolu valizler hayal ediyorum.

"Açıklayacağım ama önce şunu belirteyim: Suç faaliyetleriyle ilgili soruşturmamıza yardımcı olacak faydalı ve güvenilir bilgiler elde etmek için gizli bilgi sağlayıcılara ihtiyacımız var. Bizimle paylaştığın bilgiler gelecekteki tutuklama kararlarında yer alabi-

* *Baba* filminin en bilinen sahnelerinden. Cinayet işledikten sonra arabadan, karısının eve gelirken getirmesini istediği cannoli siparişini almayı hatırlatan gangter/aile babası Clemenza'nın meşhur repliği. –edn.

lir, ancak kimliğin gizli kalır. Gizli muhbir olmanın gizli kısmı budur. Yani, sana soruşturma hakkında gizli bilgileri verdiğimiz anlamına gelmez. Sadece bilmen gereken ve senin için uygun görülenleri paylaşırız." Ron bir kez daha sapıyor. "Bu sınırlamaları anlaman senin için önemli, Daunis. Bir LEO, yani kolluk görevlisi, bir muhbiri bir şey yapmaya yönlendirdiğinde (örneğin, hokey takımının teçhizat çantalarında tek kullanımlık cep telefonları aramak gibi), o kişi bir kanun görevlisi haline gelir. Bir kanun görevlisi olarak yasadışı bir şekilde kanıt elde edersen, bu bilgiler Dördüncü Değişiklik uyarınca mahkemede reddedilebilir. Bu, zehirli ağacın meyvesi olarak adlandırılır. Gönüllü olarak bilgi vermen ve açıklama istememize izin vermen senin için daha iyi olur."

Gizli Sincap Ders #2: Zehirli ağacın meyvesinden sakın.

Ron, harap bir römorkun yanından çakıllı bir garaj yoluna giriyor. Yol, çam ağaçlarının arasından kıvrılarak üç arabalık bir garaja çıkıyor. İki kapı kolundan birini ittiğinde modern bir atölye çıkıyor ortaya.

"Hokey oyuncularının evlerindeki çöp torbalarını bırakabileceğin yer burası. Kardeşininki de dahil," diyor.

Az önce yudumladığım suyu ön cama püskürüyorum.

"Çöp yasaldır, kutuya girdikten sonra arama belgesine ihtiyacımız yok," diyor Jamie.

"Yok artık," diye kekeliyorum. "Kardeşimin çöpünü taşıyacak değilim. Ciddi olamazsınız."

"İşimize yarayacaktır." Ron, kapıyı kapatmak için kolu tekrar itiyor. İkinci bir cihazı bana veriyor. "Ama şart değil. Daunis, bizim sahip olmadığımız erişime sahipsin. Bize sadece gördüğün ve duyduğun şeyleri anlat. Çöp işini kendimiz halledeiz."

Gizli Sincap Ders #3: Kardeşimin bekçisi değilim (çöp bekçisi).

Travis'in ve Sault'taki diğer met kafaların araştırılmasına yardım ediyorum. Levi'ı veya herhangi bir arkadaşımı gözetlemeyeceğim. *FBI beni değiştiremeyecek,* diye sessizce yemin ediyorum.

Marquette'e giden yolun yarısında, Ron met yapmayı öğrenmem gerektiğini söylüyor.

"Gerçekten mi?" diye ciyakladıktan hemen sonra bunun esasında çok mantıklı olduğunu fark ediyorum.

Ron gülümsüyor. "Evet. Farklı üretim yöntemlerini öğrenmen gerekiyor, böylece karşılaşabileceğin her türlü kanıtı saptayabilirsin. Senden Travis Flint'in Met-X üretmek için ne yaptığını bulmanı istiyoruz. Tarifleri uyarlamaya başlamadan önce onları bilmen gerekiyor."

"Benden met pişirmemi ve onunla deneyler yapmamı istiyorsunuz," diyorum, teyit etmek için.

"Ne kadar çok bilirsen, o kadar iyi bir muhbir olabilirsin," diyor bana. "Sezon açılışından önce, sen ve Jamie birlikte Marquette'in dışındaki bir federal laboratuvara hafta sonu gezisi yapacaksınız."

"Dur bir dakika... ne?" Başını, cama yasladığı bir eşofman üstüne dayayan Jamie'ye bakıyorum. Gözleri kapalı. Muhtemelen kestiriyor. Fısıldıyorum. "Yeni arkadaşların böyle bir seyahate çıkması normal değil. Üstelik bir de kız arkadaşı var..." Ron'a bakıyorum. "Sevgilisi falan yok, değil mi?"

Ron, "Geldiği yerde birine sadık olduğu düşünülürse kızları uzak tutmak daha kolay," diye açıklıyor.

"Fakat... herkes onu kız arkadaşından çaldığımı düşünecek." Hangisinin beni daha çok rahatsız ettiğini bilmiyorum: Erkek Arkadaş Çalan Kız olmak mı, yoksa Jamie ile bir hafta sonu geçirmek mi?

Ama Jamie ile bir hafta sonu geçirmenin met yapmayı öğrenmekten daha rahatsız edici bir düşünce olduğunu biliyorum.

Gizli Sincap Dersi #4: Aşkta, hokeyde ve mette her şey mübahtır.

"Senin seçimin, Daunis. Arkadaş ya da daha fazlası gibi davranmak."

Bunun nereye gittiğini görüyorum. Mantıklı seçim, kız arkadaşmış gibi davranmak. Ama hayatım boyunca kurallara uyduktan sonra, mantıklı olmaktan bıkmış durumdayım. Angie Flint'e bağırmak ve onun sinmesini izlemek çok iyi geldi. Ve TJ'i azarlamak da. Daha çok Lily gibi olmak istiyorum: Kaldırımdan atlayıp çimlere park etmek mesela.

"Daha iyi bir göstermelik hikâye yok mu?" diye homurdanıyorum, mantığım kenara çekilmeyi reddediyor. "Demek istediğim, bütün bu romantik maskaralık..." Doğru kelimeye sarılıyorum. *Aptal. İşkence gibi.* "Çok basit değil mi?"

"Ockham'ın usturası," diyor Ron. "En basit çözüm, inanması en kolay olandır."

"Ockham'ın usturasının anlamı bu değil. Ockham'ın usturası, birbiriyle yarışan hipotezlerle ilgili bir problem çözme ilkesidir ve en az varsayıma sahip olandan başlamayı içerir."

Ron ağzı açık bana bakıyor. Sonra kıkırdayarak, "Tamam. Sadece en inandırıcı senaryonun bu olduğunu söylüyorum," diyor.

"Ama neden bugün olduğu gibi, met hafta sonunda da bizimle gelmiyorsun?" Ron'un Jamie ve benim aramda tampon olmasına ihtiyacım var. O profesyonel yalancının görüntüsü bile rahatsız edici.

"Çünkü sahte bir üniversite ziyaretiyle bir ya da iki kez paçayı sıyırabiliriz ama üçümüz birlikte gitmeye devam edersek, bu şüphe uyandırır. İnsanlar normal örüntüleri kabul eder, Daunis. Örüntüde bir bozulma olduğunda, bunu fark ederler. Örümcek duyuları, bilinçli olarak farkında olmasalar bile alarma geçer.

Sen ve Jamie, insanların gözlemleyebileceği ilişki kalıpları oluşturmalısınız. Ana temas noktanız bu olmalı."

"Tamam da peki ya Murphy Yasası?" diye mırıldanıyorum koltuğumda kıpırdanarak.

Gizli Sincap Dersi #5: Olabilecek her şey olacaktır.

"Daunis, senin hepimizi tetikte tutacağına dair bir his var içimde." Ron, "Özellikle de onu," diyor dikiz aynasına bakarak.

Marquette'e bir ofis binasına varıyoruz. İçeride Ron ve Jamie'yi takip ediyorum. Asansörlerin yanında bir tabelada, BİRLEŞİK DEVLETLER SAVCILIĞI, BATI MICHIGAN BÖLGESİ yazıyor. Ron bizi, pirinç bir isim plakasında önemli bir kişinin adının yer aldığı bir ofise götürüyor.

Önemli kişi, kendisini ve başka bir avukatı tanıtıyor. Genelde saha ajanlarının gizli muhbir belgelerini benimle birlikte inceleyeceğini açıklıyor. Yaşımdan dolayı Önemli Kişi resmi muhbirlik talimatlarını bana kelimesi kelimesine okuyacakmış. Daha Az Önemli Kişi de tanık görevini görecekmiş.

Okudukları Ron'un bu sabah yolculuk sırasında anlattıklarını detaylandırıyor: İşim, doğru bilgiler sağlamak. Yardımım gönüllü. Devlet kimliğimi korumaya çalışacak ancak yasal veya zorlayıcı sebepler varsa bunu garanti edemiyor. İşbirliğim karşılığında verilen herhangi bir söz veya bedel, temsilci dışındaki federal yetkililerin takdirindedir. Gizli muhbir olarak hizmet etmeyi kabul etmek, bana yasayı uygulamaktan muafiyet sağlamaz ve yapmayı seçebileceğim herhangi bir yasadışı faaliyet nedeniyle tutuklanma ve kovuşturma riskiyle karşı karşıyayım.

Ama Ron, daha biraz önce met yapmayı öğreneceğimi söylemedi mi?

Ron kafamın karıştığını fark ediyor. "Yasallıkla ilgili herhangi bir sorun olursa, harekete geçmeden önce açıklama iste."

Ya etrafta değilse? Ya cevap almak için zaman yoksa? Ne yapacağım konusunda yeterince bilgim olmadığı için bunları şimdi mi yoksa sonra mı sormam gerektiğini kestiremiyorum.

Önemli Kişi, belgeyi okumayı bitiriyor. Diğer kelimeleri yakalıyorum: Çalışan değil. Devlet zorunlu kılınamaz. Ödemeler vergilendirilecektir.

"İnsanlar bu iş için para mı alıyor?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ben hiçbir şey istemiyorum." Bunun için para almak tuhaf geliyor. Sadece Lily'ye ne olduğunu anlamaya ve topluluğumu korumaya çalışıyorum.

Ron, lafa karışıp benden kabile ve kasaba hakkında bilgi vermemi istediklerini söylüyor. Kimlerin Travis Flint'le çalıştığını ve en saf metten bile daha güçlü bağımlılık yapan bir maddeden en az bir parti oluşturmak için hangi geleneksel ilaçları kullandığını ortaya çıkarabilecek herhangi bir bilgi.

Anlaşmayı imzalama zamanı geldiğinde, uzattıkları kalemin büyükbaba Lorenzo'nun iş ortaklarından birinden mezuniyet hediyesi olarak aldığım kalem gibi süslü olduğunu fark ediyorum. Sıradan bir kalemden daha ağır. Belki ABD Başsavcılığı bunu bilerek yapıyordur: Ağır yükler, imza atmanızla başlıyor.

Bu bana yanlış geliyor. Daha önce ilaçlarımız hakkında araştırma yapmıştım ama bu yabani kirazlı puding gibi bilim projeleri içindi. İnsanlara geleneksel şifacılarımızın bitkileri ilaç olarak kullanan bilim insanları olduğunu -ve her zaman öyle olduklarını- göstermek istemiştim. Fakat bu farklı. FBI'ın isteği üzerine met ile deney yapmak için geleneksel ilaçlarımızı mı araştıracağım? Bu doğru değil. Kalbimde bunu biliyorum.

Lily olsa ne yapardı? Cesur arkadaşımın son hareketi beni korumak için silaha uzanmak oldu.

Halam ne yapardı? Baş belası halam önce yumruk atar, sonra sorular sorardı.

Büyükanne Pearl de geliyor aklıma. Anne babası, köpekler ne zaman havlasa onu ve kız kardeşlerini saklarmış. O büyürken, köpek havlaması, bazı adamların gelip çocukları yatılı okula götüreceği anlamına geliyormuş. Bir keresinde havlama duyduğunda yanındaydım. Michigan'da kilisenin işlettiği son yatılı okul ben doğmadan iki yıl önce kapanmış olsa da, nokomisim, Büyükbaba Ted'in tüfeğini kapıp beni yatağın altındaki gizli kapının altındaki gizli deliğe soktu. Sessiz kalmamı, yoksa Zhaaganaash'ın beni yakalayacağını söyledi. Büyükanne Pearl beni korumak için gerekirse birini öldürürdü.

Belki de mesele FBI'a yardım etmekle ilgili değil, topluluğumu korumakla ilgili. Biri olmadan diğerini yapabilir miyim? İmzalamazsam, gizli muhbirleri olarak başka birini bulacaklar.

Jamie haklı, bilimi ve Ojibva kültürünü biliyorum. Bunu yapacak kadar güçlü olduğumu da biliyorum. Bildiğim bir şey daha var... İyi bir Gizli Sincap olma tanımım onlarınkiyle aynı değil.

Belki bir değil, iki soruşturma yürütülür.

Onlarınki. Ve benimki.

Sözleşmeyi imzalıyorum.

Geri dönerken arabada sessizlik hâkim. Ağaçlar kaybolana kadar gözlerimi kırpıştırıyorum. Bir süredir hayal kurma oyunumu oynamıyorum. Önümde uzanan sahneyi değiştirmek için gözlerimi kırpıştırma oyununu.

Çocukken hokey maçlarında, babamın diğer ebeveynlerle birlikte tribünlerde beni izlediğini ve etrafındaki herkese beş-

lik çaktığını hayal ederdim. Levi bu yazın başlarında Kuzey Amerika Hokey Ligi'nin en genç takım kaptanı seçildiğinde, babam yanımda durana kadar gözlerimi kırpıştırdım. Bana sarılıp kardeşimle ve benimle ne kadar gurur duyduğunu söyledi.

Benim adım Daunis Lorenza Fontaine ve en iyi arkadaşım Lily June Chippeway. Kampüs kitapçısında alışveriş yapıyoruz. Lily'nin Büyükanne June'un kuponlarından birini kullanabilmesi için fiyat araştırması yapması gerekiyor. Uçlu kalemler ve fosforlu kalem alışveriş yapmak benim için heyecan verici. Lily, her tükenmez-kalemin ve kurşunkalemin birebir aynı şekilde yazdığını söylüyor ama bu doğru değil. Bazılarıyla kendimi daha akıllı hissediyorum. Bazılarıyla hesaplamaları daha kolay yapıyorum, kelimeler sayfada daha kolayca akıyor. Sihirli kalem teorim hakkında benimle dalga geçiyor. Ben onun dünyadaki en sevdiği ineğim.

Market alışverişini bile Lily ile yapıyorum çünkü koyu kahverengi teni, çoğu mağazada güvenlik personelinin onu takip edeceği anlamına geliyor. Onun fedaisi olmama ihtiyacı yok, çünkü Lily onların saçma sapan hırsız profillerine meydan okuyacak beceride ama bir tanığın varlığı her zaman işe yarar. Üniversite kitabevi farklı olmalı. Daha ileri görüşlü. Biz bir insan denizinde iki sıradan birinci sınıf öğrencisiyiz.

Ron ve Jamie koridorun sonunda, açıölçerlerin yanında beliriveriyor. Onlar neden?..

Jamie, tehlikenin her yerde ortaya çıkabileceğini söylüyor.

Lily'yi uyarmak için dönüyorum ama ortadan kaybolmuş. Onlar geldi. Ve Lily gitti.

Yanaklarımdan akan yaşları silerken Jamie'nin beni izlediğini fark ediyorum. Çabucak kafasını çevirip uzağa bakıyor.

Daha bir saatimiz var. Tahquamenon Şelaleleri Eyalet Parkı dönüşü biraz ileride.

"Şu işaretleri takip et," diyorum Ron'a. "Bunu görmeniz lazım."

Birkaç kilometre uzakta iki giriş var. Daha küçük olan Aşağı Şelaleler yerine Yukarı Şelaleler'e gidiyoruz. Arabanın dışında sıcaklık düşmüş. Superior Gölü yakınında yaşamanın olayı bu; rüzgâr ansızın değişebilir.

Jamie sweatshirt'ünü almamı teklif ediyor, gönülsüzce alıyorum. Bana olmasına şaşırıyorum, herhalde ona iki beden büyük geliyordur.

Onları park yerinden ormanın içinden geçen patikaya götürüyorum. Yaklaştıkça şelalenin uğultusu şiddetleniyor. Yüz basamaklı bir seyir terasına varmadan önce Tahquamenon Nehri'ni ağaçların arasından görür gibi oluyoruz.

Muhteşem bir gün. Yapraklar gür yeşilden soluk kırmızı, turuncu ve sarı tonlarına dönüşmeye başlamış. Henüz sonbahar renkleri zirveye ulaşmamış ama belli ki büyük değişim yakın.

Köpüklü kahverengi suyu kök birasını andıran geniş nehir on beş metrelik bir inişle nehrin aşağısındaki Aşağı Şelaleler'e doğru çağlıyor.

Kalabalık bir grubun gitmesiyle teras bize kalıyor.

"Yukarı Yarımada'da met ve hokeyden daha fazlası var!" diye bağırıyorum sağır edici su sesinin üzerinden.

"Su neden bu renkte?" diye geri bağırıyor Ron.

"Nehrin yukarısındaki sedir bataklıklarından tanin süzülüyor."

Bu yerin muhteşem güzelliğiyle gurur duyuyorum. Jamie ve Ron korkunç bir şeyi araştırmak için buradalar. Kötü şeylere ışık tutmak için. Ama bizim hikâyemiz bundan ibaret değil.

"Giizhik, geleneksel ilaçlarımızdan biridir. Sedir. Dört büyükten biri," diyorum gönüllü olarak bilgi vermeye karar vererek. "Temizleyici, arındırıcı bir ilaçtır."

Jamie, "Ayakkabılarına koydun," diyor. *Lily'nin cenazesinde* diye eklemesine gerek yok.

"Almadan önce şükretmek için semaa, tütün sunarsın. Giizhik korumadır. Sedir ağacında yürüdüğünde, destek ve iyiliğin seni kuşatmasını dilersin."

Birkaç dakika orada kalıyoruz. Ya da belki saatlerce. Burada zaman durmuş gibi görünüyor.

Marquette'e giderken açıklamam gereken şeyi söylemem gerekiyor onlara.

"Ron, Jamie bahsetti mi bilmiyorum ama geleneklerim doğrultusunda dayımın ve Lily'nin yasını tutuyorum. Bir yıl boyunca ot toplayamam çünkü duyduğum keder onları etkiler. Bu, pek çok öğretinin aktarıldığı toplantı oturumlarının bir parçası olmayacağım anlamına geliyor." Derin bir nefes alıyorum. "Bilgi almanın başka yollarını bulmam gerekecek ama yemin ederim, bir yolunu bulacağım."

Ron tamam anlamında başını sallıyor. "Anlıyorum. Ancak bu, görüşmek istediğim başka bir konuyu gündeme getiriyor."

Vücudum geriliyor ve sol omzumda o tanıdık zonklamayı hissediyorum.

"Kayıtlı olmadığını biliyorum," diye devam ediyor. "Ama kabilen on dokuzuncu doğum gününe kadar üyelik başvurusunda bulunmana izin veriyor. 1 Ekim, değil mi? Özel bir değerlendirme için başvurmayı düşünür müsün? Kabileyle bağını güçlendirmen soruşturmaya yardımcı olabilir."

"Kesinlikle olmaz." Soruşturma ve kayıt durumumun ayrı alanlar olarak kalmasını istiyorum. Boşboğaz Jamie ona doğum

belgem hakkında söylediklerimi aktarmış olmalı. Ya da Ron beni araştırdığında tarihleri ezberlemiş.

"Bu sadece bir öneri, Daunis. Niyetim saygısızlık etmek değildi," diyor Ron.

"Dava dosyasında dayımın yardımları hakkında neler var?" Konuyu değiştirmek için can atıyorum.

Ron ezberinden anlatırken, yüzümü ifadesiz bir maskeye dönüştürüyorum. Mantarlar ve Sugar Adası ile ilgili kısma gelince irkiliyorum.

"David Fontaine tam olarak yerini söylemedi ama biz onun Sugar Adası'nın güney ucunda, Duck Lake yakınında olduğunu biliyorduk. Mantar ve küf örnekleri topluyordu."

David dayım neden onlara tam yerini söylemedi? Ve eğer söylemediyse, FBI onun adada nerede olduğunu nasıl bildi? Onu takip mi ediyorlardı? Bunu neden yapsınlar ki?

Bir dakika... beni takip mi edecekler?

Her yerin dinlendiğini varsay. Ron, FBI'ın beni kontrol edeceğini mi kastetmişti? Jamie'nin işi beni takip etmek mi?

"Geri dönelim," diyor Ron merdivenleri işaret ederek.

"Gizli Sincap zamanı," diyorum boş bir gülümsemeyle.

Merdivenleri normal bir hızla çıkmaya başlıyorum. Jamie sanki bu bir yarışmaymış gibi adımlarını hızlandırıyor. Pislik! Her seferinde öne geçmek için iki adım atıyorum. Yetişiyor. İkimiz de nefes nefese aynı anda en tepeye ulaşıyoruz.

"Bu çizgi film saçmalıkları da ne oluyor?" diyor Jamie nefeslerinin arasında diyor. "Bu ciddi bir iş."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Yan tarafımdaki dikiş bıçak gibi. Sweatshirt'ü çıkarıp ona fırlatıyorum. "Al. Artık gerek yok."

Şimşek hızında reflekslerle ve beni sinirlendiren bir kaş çatışıyla yakalıyor.

"Babamın doğum belgemde olmadığı konusunda sana söylediklerimi Ron'a anlattın mı? Ya dedemin onun iş bulmasına engel olduğuyla ilgili şeyleri? Çünkü bunu raporlarınızdan birine koymanız için paylaşmamıştım seninle."

Jamie boş otoparka bakarak, "Sesini alçalt," diyor.

"İşte bir sonraki raporun için bir şey," diye tıslayarak her iki orta parmağımı da ona doğru sallıyorum. "Arkadaş değiliz. Kanka ile elçisi değiliz. Soruşturmayla ilgisi olmadıkça, benim için yok hükmündesin."

Jamie'nin sarımsı kahverengi gözleri yoğun bir duyguyla parlıyor: öfke, bıkkınlık, meydan okuma.

Hemen iade ediyorum bakışlarını. Bakışma yarışması var sanki aramızda. Hayır... düşmanca bakma yarışması.

Ron sonunda ortaya çıktığında, "Nedir aceleniz anlamıyorum," diyor. Gerginliği kesen bir bıçak gibi aramızda yürüyor. "Arabanın anahtarları bende."

15. Bölüm

Ertesi gün, Büyükanne June beni arayıp onu Sugar Adası'ndaki Yaşlılar Merkezi'ndeki öğle yemeğine götürüp götüremeyeceğimi soruyor.

"Tabii," diyorum tereddüt etmeden. "Arabaya ihtiyacım olduğunu anneme haber vereceğim."

"Bunun için endişelenme. On birde görüşürüz, olur mu?"

Jeep garaj yoluna girdiğinde kalbim duracakmış gibi oluyor. Büyükanne June direksiyonda, minicik görünüyor. Her zamanki yardımcı pilot yerine geçmeden önce arabadan atlıyor ve bana el sallıyor.

Büyükanne araba kullanabiliyorsa, neden bana ihtiyacı var?

Lily'nin koltuğunda oturmak garip hissettiriyor. Başım arabanın tavanını sıyırıyor; direksiyonun altına sıkışan dizlerim rahatsız. Koltuğu alçaltıp gidebildiği kadar geriye kaydırıyorum.

Feribot park yerine çok hızlı döndüğümde lastiklerden çıkan sesler Lily'yi hatırlatıyor. Büyükanne gözyaşları içinde gülümsü-

yor. O anda, ona soruşturmadan bahsetmek istiyorum. Lily için adaletten.

Sessiz kalıyorum.

Feribot yolculuğunda çantasından bir kese semaa çıkarıyor ve bana bir tutam ikram ediyor.

Büyükanne, "Bu sürekli akış, her geçişimizde yeni bir nehrin varlığına işaret ediyor ve bu yolculuğu onurlandırmalıyız," diyor. "Bunlar eski öğretilerdir. Bunları her zaman sürdürdüğüm pek söylenemez, ha?"

Onunla birlikte semaa'yı pencereden dışarı serpiyorum; semaa ve fısıldadığımız dualar esintiyle nehirden aşağı süzülüyor.

Büyükanne June, yaşlıların yemek odasına girerken ellerimi sıkıca kavrıyor. Bu yüzden bana ihtiyacı vardı. Onu buraya getirmem için değil.

Gidip Minnie Mustang'in yanına oturuyor. Minnie'nin gerçek soyadı Manitou, ancak olgun domates renginde bir Ford Mustang satın almasıyla, Minnie yeni bir takma isim edinmiş. Onu yetmiş beş yaşına geldiğinde satın alırken herkese arabanın orta yaş krizi arabası olduğunu söylemiş.

Ona bir fincan kahve getirdiğimde Büyükanne June elimi okşuyor.

"Miigwech, kızım. Mmmm... koyu ve acı, tıpkı ilk kocam gibi."

"Seni kızıştırıyor, ha?" diyor Minnie. İkisi de gülüyor.

TJ'in büyükbabası Jonsy Kewadin'in arkasında sıraya giriyorum. Eskiden neredeyse TJ kadar uzundu ama artık benim boyuma daha yakın.

Öğle yemeğinden sorumlu kadın, Jonsy'ye, kenarları kıvrık, ikiye katlanmış, içi doğranmış sığır eti ve kök sebzelerle doldurulmuş etli börek koyduğu tabağı uzattığında, Jonsy, "Buna börek mi diyorsunuz?" diye homurdanıyor.

"Nesi varmış böreğin?" diye soruyor kadın yalandan bir güceniklikle.

"Sana neyin yanlış olduğunu söyleyecek kadar zamanım kalmadı!" diye bağırıyor Jonsy.

Jonsy uzaklaşırken kadın bana göz kırpıyor. Büyükanne için bir tepsi hazırlıyorum. Her zaman önce yaşlılara hizmet verilir. Kendim için sıra azalınca geleceğim.

Büyükanne June'a salata, etli börek ve bir şişe ketçap götürüyorum. Minnie, etli böreğin üstüne et suyu sosu dışında başka bir sos koyma günahımıza haç çıkararak tepki veriyor.

Minnie derslerimi soruyor. Bir çırpıda sayıyorum.

"Amerikan edebiyatı mı? O üniversitede Michener de olsa iyi olur," diyor büyükanne tehdit eder gibi.

Lily ve ben, büyükanne ve Minnie'yi James Michener'ın bozulmamış ciltli baskılarını bulabilmeleri için garaj satışına götürürdük. Bir keresinde *Hawaii*'yi okumayı denemiş, ancak adaların milyonlarca yıl önceki kökenlerini anlatan ilk bölümü asla geçememiştim; okyanus yüzeyini parçalayan lav püskürmesi ve uzak diyarlardan tohum taşıyan kuşlardan bahsediliyordu.

Yeme alışkanlığımın normale dönmesine şükrederek kendime yoğurt ve salata alıyorum.

Halamın yemek odasına girmesiyle birlikte kendimi onun kollarında buluyorum. Onun harika Teddie kokusunu -iyi marka parfüm, kaçak sigara ve yağmur sonrası ormanı hatırlatan bir koku- içime çekerken her şey sessizleşiyor.

Ona neler olduğunu anlatmayı düşündüğüm anda boğazım düğümleniyor. Büyükanne June, halamın suç işlediğinden bahsetmişti; neden iki kadının da konsey için aday olamayacağı hakkında konuşurken. Eğer bu doğruysa, soruşturma hakkında bir şey söylersem onu riske atmış olur muyum?

Halamın Art ve kızlarla huzurlu bir hayatı var. Eskiden baş belalarıyla çıkarmış. *Kötü çocuklar,* derdi onlar için. Art ona aşkın bir hız treni olmak zorunda olmadığını öğretmiş; aşk pekâlâ bir orman yürüyüşü de olabilirmiş. Bana güzel dilimizde artık yolumuzda yalnız yürümediğimiz, bu dünyadaki yolculuğumuzu biriyle beraber yaptığımız zamanlar için kullanılan bir söz olduğunu söylemişti: *wiijiindiwin.*

Sessiz kalıyorum. Jonsy odanın karşısından ona her zamanki selamını veriyor. Bu, öğle yemeğine gelen her Kabile Konseyi üyesi ve program yöneticisi için kullandığı bir numara.

"Hey, Önemli Şahıs, sana ne kadar ödüyoruz?"

Halam, "Tam değerim değil Jonsy, ama burada takılmama yetecek kadar bir para," diyor.

Büyükanne June'la ben öğle yemeğinden sonra sosyal aktiviteler için kalıyoruz. Bazı yaşlılar, birlikte bulmacalar üzerinde çalışırken Anishinaabemowin konuşur. Diğerleri, Ojibva kelimelerinin, yavan yemeklere lezzet katan tuzmuşçasına eklendiği bir İngilizce konuşur. Bir kitap kulübü ve bir tai chi grubu var. Büyükanne June genellikle Kabile Konseyi'nin kararlarının çoğunu umursamayan ancak alternatifler hakkında bağıra çağıra tartışan bir grup muhalifle kabile siyaseti hakkında konuşur.

Bugün cuma olduğundan, *euchre* denen bir kâğıt oyunu günü. Büyükanne ve Minnie bir oyun masasında karşılıklı oturuyor ve birbirlerine ellerindeki kâğıtlarla ilgili sinyal vermek için gizli kodlar kullanıp duruyorlar. Tabii rakipleri de aynı şeyi yapmıyor olsaydı, haksız bir avantaj elde ettikleri söylenebilirdi.

Jonsy gelip onunla şişe toplamaya gitmek isteyen var mı diye soruyor. Şehrin güneyindeki eski çöplükte koleksiyonuna katacak bir şeyler bulma saplantısı geliyor hemen aklıma.

Yakındaki bir masada Seeney, halama adada giizhik aniibiishan -sedir yaprakları- hasadıyla ilgili bir şeyler soruyor. Bir grup Nish kwewag bu hafta sonu gidecekmiş.

"Gaawiin." Halam başını iki yana sallıyor. *Hayır.* Dilimizi hızlı konuşuyor. İki kelimeyi yakalamayı başarıyorum: *inigaazi* ve *kwezan. Keder* ve *küçük kız.*

Kollarına koşup bir bebek gibi ağlama dürtümle savaşıyorum. Halam, Büyükanne June ve benim Lily için yas tutma dönemimize katılıyor. Diğer protokollerin yanı sıra bir yıl boyunca şifalı ot toplamamak. Bunlar, dün Tahquamenon Şelalesi'nde Ron ve Jamie'ye anlattığım gelenekler.

Ron'a geleneksel ilaçlar, özellikle halüsinasyonlara neden olabilecek ilaçlar hakkında bilgi edinmenin başka yollarını bulacağıma dair güvence verdim.

Bu sabah manaadendamowin için dua etmeliydim, çünkü saygı, zarar vermeden hareket etmeyi bilmektir. Geleneksel yas döneminde protokollere uymak ve başkalarını korumak benim sorumluluğum.

Jonsy, her euchre oyuncusunun arkasına geçip kâğıtlarını kontrol ediyor. Minnie'nin eline bakıp yüzünü buruşturuyor.

TJ'in kız arkadaşı olduğum üç ay boyunca Kewadin'lerle çok zaman geçirdim. TJ'in ailesini her zaman sevmişimdir. Özellikle dedesini. Jonsy her zaman hikâyeler anlatırdı. Bazen dolambaçlı, oynayarak anlattığı anekdotlarındaki öğretiyi bulmak için uğraşmam gerekirdi.

Bir dakika... Jonsy konuşmayı sever. Anlattıkları öğretilerle doludur.

TJ, büyükbabasının eski hazineleri aramak için tek başına çöp sahasına gitmesinden hoşlanmazdı.

"Hey, Büyükbaba Jonsy," diye sesleniyorum. "Hâlâ seninle toplamaya gidecek birini arıyor musun?"

16. Bölüm

Jonsy çekilişte bilet numarasını tutturmuş gibi bir çalım yanıma geliyor.

"Senden hoşlandığımı her zaman biliyordum," diyor. "Hadi gidelim kız. Gün ışığını kaçırmayalım."

"Beni Büyükanne June'a kadar takip edebilir misin? Oradan sonra seninle geleceğim," diyorum.

Büyükanne June'un kasabanın güney ucundaki uydu rezervasyonunda bulunan evine varıyoruz. Rez'deki evlerin yarısı, 1970'lerde Konut ve Kentsel Kalkınma tarafından finanse edilen bir federal konut projesinin parçası olan tek tip evler. Diğer yarısıysa, herkesin "kişi başına gelir malikâneleri" olarak adlandırdığı konutlar. Alelade Konut ve Kentsel Kalkınma evlerinin aksine sokağı, annelerin sırayla Tupperware, Mary Kay ve Longaberger markalarının partilerine ev sahipliği yaptığı bir banliyö gibi gösteren sıradan ama güzel evler. Bu yan yana iki mahalle, kabile ekonomik refahının öncesi ve sonrası gibi. Büyükanne June, *öncesi* mahallesinde yaşıyor.

Garaj yolunda lastiklerin tekrar Lily diye bağırmasına yetecek kadar sert fren yapıp Büyükanne June ile beraber acı tatlı

bir ifadeyle gülümsüyoruz. Jeep anahtarlarını ona uzatıyorum. Tütün kesesini tutmaya devam ederken iki eliyle ellerime sarılıyor. Anahtarlık bir istiridyedeki inciye dönüşüyor.

"Binesikwe'nin cenazesini halletmek için gittim, çoktan halledildiğini söylendi."

Lily'nin Ruh adını duyunca yere bakıyorum.

Ondan hiç duymadığım kadar yumuşak bir sesle konuşmaya devam ediyor.

"Bunun için zhooniyaa'nı kullanmana gerek yoktu. Miigwech. Ve onun arkadaşı olduğun için, chi miigwech." Ellerini kucaklar gibi sıkıyor. "Bu Jeep'in kasabada dolaştığını görmek istiyorum. Kampüste. Nehrin karşısındaki alışveriş merkezinde. Feribotta. Bunu benim için yapar mısın kızım?"

Başımla onaylıyorum. Boğazımdaki yumru da aynı şekilde sallanıyor gibi.

Jonsy'nin sesi beni ürkütüyor. "Hadi kız. Kur yapmam gereken kadınlar ve oynamam gereken bahisler var." Saatiyle açık camıma dramatik bir şekilde vuruyor.

Gülüyorum. Elli yılı aşkın bir süredir aynı kadınla evli ve üç kuruşa poker oynuyor.

Büyükanneyi ön kapıya kadar götürürken eliyle artık gitmemi işaret ediyor.

"O kötü yerde dikkatli ol," diye sesleniyor.

Jonsy'nin pudra mavisi Lincoln'ını takip ediyorum. Kasabanın birkaç kilometre güneyindeki eski depolama alanı, küçük bir otopark, bir dere, huş ve kara dişbudak ağaçlarından oluşan bir ormanla çevrili.

Jonsy bagajı açtığında, bir Jenga başyapıtı gibi düzenlenmiş plastik saklama kutularından oluşan mini bir atölye ortaya çıkıyor. Her mavi kapak, TJ'in karakteristik harfleriyle etiketlenmiş.

Jonsy toplama macerasında kullanmak üzere çöp kutusunu alıyor.

HAZİNE AVI

• PALASKA ÇANTA • BÜYÜTEÇ • DEPOLAMA TORBALARI • SIRT ÇANTASI • DEZENFEKTAN MENDİLLER • KURULAMA BEZLERİ • ELDİVENLER VE MASKELER • ANTİSEPTİK SPREY • ŞİŞE SU

Geri kalan her şeyi büyük boy sırt çantasına koymadan önce, iyice yıpranmış kahverengi deri palaska çantanın geniş askısını omzuna atıyor. Sırt çantası kayışlarını bana uyacak şekilde ayarlamam gerekiyor. Görünen o ki, bu toplama operasyonunda büyükbabasının kankası TJ.

Jonsy bana bir çift lateks eldiven ve solunum maskesi verirken gözlerini deviriyor. TJ, büyükbabası gönülsüz davransa da bazı güvenlik önlemleri almış olmalı.

Maceramıza başlarken arabasının kaputuna hafifçe vurarak, "Sen burada kal, uslu midilli," diyor.

Çöp rastgele ve ters mantıkla düzenlenmiş durumda, daha yeni hurdalar yola doğru atılmış. Yerdeki çöp lekeleri yeni. Siyah çöp torbaları parlak. Konsol televizyonların kaplamaları dökülüyor. İçindeki mobilyalarıyla birlikte bir bebek evi. Neden birileri bir şeyleri fırlatıp atıyor... Hayır. Bu düşünceyi kafamdan sileceğim.

Jonsy kolay erişilebilir şeylere ilgi duymuyor. Her dönümü biliyor olmalı, çünkü beni yalnızca kendisinin görebildiği bir yoldan hızla yönlendiriyor. Belki de burada zaman bükülüyordur, çünkü engebeli araziyi boks günlerinin hikâyelerine yaraşır çeviklikte adımlarla geçiyor. Bu arada ben de farklı yıllara ait hurdaları geride bırakarak ilerlemeye çalışan, henüz yürümeye başlamış bir çocuk gibi tökezliyorum.

Kasabadan ve otoyoldan uzakta olduğumuz için sessizlik dingin hissettiriyor olması gerekirken, rahatsız edici. Jonsy'ye eşlik etmek o kadar doğaçlama bir karardı ki spor ayakkabılarıma herhangi bir giizhik koymayı düşünemedim. İleride daha akıllı bir *Gizli Sincap* olmam gerekiyor.

Belki Jonsy de sessizlikten pek hoşlanmıyor, çünkü mırıldanmaya başlıyor. Hedeflediği yere vardığımızda talimat veriyor.

"Şimdi kabartmalı yazı veya desenleri olan eski cam şişeleri arıyoruz. Kırık olmamalı. Renkli şişeler de iyidir. Hâlâ bir şapkaları varsa, bu daha da iyi."

"Şapka mı?"

"Kapak," diye cevap verirken kullandığı ton, tıpkı Perry'nin 'aptal mısın sen' tonlamasına benziyor.

Jonsy bir yandan mırıldanmaya devam ederek çöp yığınlarını karıştırıyor. Kısa süre sonra mırıldanmasına şarkı sözleri de ekleniyor. Ailenin anne tarafından Fin halk müziği. Büyük bir oluklu metal parçasını kaldırıp bir kenara atarken homurdanıyor.

"Büyükbaba Jonsy, sana yardım edebilirdim. Ayrıca önce örümcekleri kontrol etmen gerekmez mi?"

Bakışı, şişe kapağı yanıtındaki 'aptal mısın sen' tonlamasının bir eşi.

"Kız, sence buralarda canlı bir şey var mıdır?"

Bu yüzden çok ürkütücü bir şekilde sessiz. Ağaçlarda hiç kuş yok. Böcek yok. Bir kumsineğini bile ezmezdim. Tek bir sivrisinek yok.

Üzerlerinde yanmış kömürü andıran mantar izleri olan bu huş ağaçları, Chaga'da ilaç için asla hasat edilmeyecek. Kara dişbudak ağaçlarının her yıl için bir hikâye taşıyan katmanları asla tokmakla vurularak gevşetilmeye çalışılmayacak. Hiç kimse ka-

buklarını ince şeritler halinde ayırıp, böğürtlen suyuna batırıp elde edilen kara dişbudaktan zarif sepetler örmeyecek.

Onun yerine bu ağaçlar kirli yeraltı suyunu emip zehirli havayı soluyor.

"Sault eski bir kasaba, ha." Cam hazineleri aramaya devam ediyor. "Fabrikalar ve çiftçiler, EPA ve OSHA gibi alfabe çorbası yasalar yasaklamadan önce moowin'lerini buraya taşıdılar. Yedi nesil sonrasını düşünmeyen insanlar dünyayı mahvetti. Hiç böcek yok. Yiyecek bir şey yoksa kuşlar ortalıkta dolaşmaz. Örümcekler de yok. Dört ayaklılar bile buradan kaçacak kadar akıllı."

"Hımm... Eğer onlar burada takılmıyorsa, belki biz de takılmamalıyız, ha?" diyorum.

Havayı bana doğru savuruyor. "Eh. Şimdi TJ gibi konuşuyorsun." Hâlâ müthiş genişlikte olan omuzlarını gererek ayağa kalkıyor. "Siz ikiniz iyi bir çifttiniz. Ama pek de uzun sürmedi."

Beni terk ederken hissettiği gurur ve sevinç hakkında gevezelik edecek değilim.

Bitti gitti, atlattım bunu.

"Bu konuda sessizsin." Başını iki yana sallıyor. "Tıpkı onun gibi."

Kahverengi bir şişenin dibi yerden bir buzdağı gibi açı yapıyor. Eski bir plaka kullanarak dikkatlice kazıyorum. Camı mendille ovuşturduğumda, tümsekler kabartmalı harflere dönüşüyor.

"Hey, Jonsy Büyükbaba, burada Warner'ın Güvenli Böbrek ve Karaciğer Tedavisi yazıyor." Bulduğumu göstermek için yanına giderken, güneybatı yönünde grimsi bir bulut parçası görüyorum. Raf bulutunun altındaki gökyüzü koyu deniz mavisi.

"Arabalarımıza geri dönmeliyiz," diye uyarıyorum. "Fırtına geliyor."

Ayağa kalkıp havayı kokluyor. Başını tamam anlamında sallıyor. "Ağaçlardan uzaklaşalım. Dere boyunca geri dön," diyor şişeyi palaska çantasına yerleştirirken.

Boynumu döndürüp raf bulutuna karşı hızımızı kontrol ederken kendimi bir baykuş gibi hissediyorum. Jonsy'nin çevik adımları bana futbol sahasındaki TJ'i hatırlatıyor. Derenin kenarında tek bir siyah çöp torbasından yana doğru kaçıyor. Dikkat kesiliyorum.

Yeni çöplerin yola daha yakın olması gerekmiyor muydu? Bu ise yepyeni, parlak bir torba.

Beynimin o esintiyi anımsamasıyla ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Travis'in eli titriyor, tabanca da hafifçe sallanıyor. Namlunun yüzüme dönük ucunu takip ediyorum. Travis kokuyor. Met, tüm sistemini içten dışa çürütmüş. Kokusu burnumu yakıyor.

"Hey, ne yapıyorsun?" Jonsy'nin sesi, bağlantısı kötü olan bir telefon görüşmesi gibi. Devasa eli sakat omzumu itiyor; keskin bir acı beni anılardan uzaklaştırıyor.

"Neler oluyor?" Torbaya bakıyor, daha yakından incelemek için çömeliyor.

"Dokunma ona." Onu o kadar hızlı itiyorum ki geriye doğru tökezliyor. "Üzgünüm. Üzgünüm. Çok üzgünüm." Onu sakinleştirirken sözlerim acele acele çıkıyor ağzımdan. "Sadece o... o çantanın içinde kötü şeyler var."

"Ceset gibi kokmuyor," diyor kot pantolonunun arkasındaki tozu silkelerken "TJ'i arayalım mı?"

"Hayır," diye bağırıyorum. FBI'ın Kabile Polisi ile çalışıp çalışmadığını bilmiyorum. Ron bu bilgiyi benimle paylaşmadı.

Sormak aklıma gelmedi Aklım bir plan yapabilmek için çırpınıyor. "Hadi bırakalım ve fırtına gelmeden arabalarımıza binelim. Eve gitmemiz gerek."

Jeep'in içine girer girmez Jonsy'ye el sallıyor ve Lincoln'ı takip ediyormuş gibi yapıyorum. Yola çıkma sırası bana geldiğinde uzaklaşmasını bekliyorum. O virajı döndükten sonra geri geri gidip çöp sahasına geri dönüyorum.

O torbayı istiyorum.

17. Bölüm

Lily arabasında hep iki battaniye bulundurur. *Takılma örtüleri.* Biri, yere yaydığım kapitone tarzı bir örtü. Parlak çöp torbasını ortaya koyuyor ve örtüyü kundaklamak için kullanıyorum.

Çömelip met çöp torbasını kaldırıyor ve dikkatlice aracın arkasına yerleştiriyorum.

Ron'un dün bana verdiği garaj kapısı açacağını almak için hızla eve dönüyorum. Dolu, arabanın üzerine şarapnel gibi yağmaya başladığında tekrar yoldayım. Bir mağazanın otoparkına giriyorum. Dümdüz esen rüzgâr aracı bir yandan diğer yana sallıyor. Hiç görmediğim kadar karanlık bir öğleden sonra.

Supe'ların öğleden sonra antrenmanı bitiyor olmalı, bu yüzden Jamie'yi arıyorum. "Selam," diye cevap veriyor.

Şimşek çakıp gök gürültüsü cipi sallamadan hemen önce "Selam," diye tekrar ediyorum.

"Neredesin?" diye soruyor. Sesim sanki cephedeymişim gibi geliyor olmalı.

Gürültüyü bastırmak için "K-mart otoparkı," diye bağırıyorum. "Çöp toplamaya gidiyorum."

Bir anlığına susuyor, Jamie çöp referansımı anladı mı acaba?

"Annenin arabasında mısın?"

"Hayır. Lily'nin Jeep'i."

"Seninle orada buluşacağım. Bu fırtınada araba kullanma," diyor Jamie.

"Kullanmayacaktım... ortak," diyorum tam bir alaycılıkla. Aptal mı sanıyor beni?

"Bana öyle deme." Ona küfredemeden telefonu kapatıyor.

Yirmi dakika sonra yağmur, Jamie'nin otoparka dönüp cipin yanından geçmesini izlememe yetecek kadar hafifliyor. Tam kornaya basacakken, arabasını tanıyan herkesin onun sadece alışveriş yaptığını sansın diye mağazaya yakın bir yere park ettiğini fark ediyorum. Tamam, kabul... bu akıllıca.

Arabayı ona doğru sürerken Jamie'nin ağır çekimde koşarak sıçradığı bir sahne hayal ederek kıkırdıyorum. Bunu Lily'ye söylemek için telefonuma uzanıyorum, sonra frene basıyorum.

Artık aramalarıma veya mesajlarıma cevap veremez.

Jamie, Jeep'e giden yolun geri kalanını depar atarak geliyor. Kapıyı açtığında sırılsıklam.

"Ne–" diye bağırarak başladığı konuşmasına, "Neler oluyor?" diye daha yumuşak bir tonla devam ediyor.

Ağzımı açsam da hiçbir şey çıkmıyor. Jamie gerçekten endişeli görünüyor. Açık kahverengi gözlerine odaklanıyorum.

Jamie yumuşak bir sesle, "Yan koltuğa geç," diyor. "Ben sürerim."

Jamie benim koltuğuma otururken yolcu tarafına geçiyorum. Şimşek, gök gürültüsü ve şiddetli yağmurla kuşatılmış bir haldeyiz. Büyükanne Pearl böyle güçlü bir nichiiwad'a bayılırdı.

Başımı büyükannemin kucağına yasladığım sahneye geçene kadar gözlerimi kırpıştırıyorum; ne zaman kendimi kötü his-

setsem başım kucağında, saçlarımı okşar. Kulak ağrısını geçirmek için kulağıma çişimi boşalttıktan sonra da beni böyle teselli etmişti. Yıllar sonra araştırdığımda büyükannemin bildiği şeyi keşfetmiştim: İdrar sterildir ve hidrojen peroksitin alternatifi olarak kullanılabilir.

Firekeeper nokomisim şu anda içinde bulunduğum gerçeküstü durum hakkında ne acaba düşünürdü? Onu zorla yatılı okula götürmeye çalışan bir hükümetin kolluk kuvvetlerine yardım ettiğimi nasıl açıklarım? Ona Lily'den, David dayıdan ve Minnesota'daki bir rez'deki hasta çocuklardan bahsetseydim... topluluğumuzu ve diğer insanları da korumaya çalıştığımı anlar mıydı?

Fırtına dindiğinde Jamie arabayla Dafter'daki garaja gidiyor. Met çöp torbasını garajın bir kenarındaki tezgâhın üzerine yerleştiriyor. Diğer takılma örtüsünü, yıpranmış bir yorganı alıp açık bölmede duruyorum.

Hava bir saat öncesinden rahat beş derece daha soğuk. Jamie yanımda duruyor, elini ıslak saçlarından geçiriyor. Tamamen sırılsıklam. Battaniyenin yarısını sağ tarafıma yerleştirerek yere oturuyorum. Jamie'ye yanıma oturmasını ve sol tarafı etrafına sarmasını işaret ediyorum. Yumuşak battaniyenin üzerinde hâlâ harika bir kamp ateşinin is kokusu var. Fırtınanın son zerrelerinin dinmesini izliyoruz. Nihayet konuştuğumda sesim cızırtılı çıkıyor.

"Büyükannem Pearl fırtınaya bayılırdı. Garajda böyle oturur, öbür dünyadan bizi kontrol etmek için sevdiklerimizi, atalarımızı getiren gök gürültüsü kuşlarından bahsederdi. *Onlara nasıl olduğunu anlat kızım*, derdi. Gökkuşağı kuşları şimşek çakardı, bu yüzden her çaktığında el sallar ve *Çok iyiyiz*, diye bağırırdım. Hayal ettiğim devasa kuşlar, tıpkı bir

uçakta olduğu gibi, sıra sıra yaşlılardan oluşurdu, bana geri el sallarlardı."

Gözyaşlarımı sildiğimde Jamie'nin parlak gözleriyle karşılaşıyorum.

"Lily bugün onlarla mıydı acaba?" diye soruyorum.

Omzu benimkine değene kadar birkaç santim yaklaşıyor. Nemli tişörtüne, sıcak tenine ve sakinleştirici nefesine odaklanıyorum.

Jamie'nin bana karşı nazik olmasına gerek yok; artık soruşturmanın bir parçasıyım. Bunu dün şelalenin otoparkında kesinleştirdik. Biz ortağız, daha fazlası değil.

Yine de... Omuzlarımı gevşetiyorum ve uzaklaşmıyorum. Onun yanında kalıyorum. Sadece yağmur durana kadar.

Ron, öğleden sonra geç saatlerde, güneş tekrar gökyüzünde belirirken geliyor. Atölye dolaplarını karıştırırken, çöp torbası konusunda hızlı bir şekilde harekete geçmemi takdir ediyor.

"Kabile Polisi'yle çalışıp çalışmadığına emin değildim. Ya da bu bilginin gizli olup olmadığından," diyorum. Ron, atölye dolaplarından birinde endüstriyel gaz maskeleri ve lateks eldivenler buluyor. Ron, her birimize koruyucu teçhizatı verdikten sonra yanıtlıyor beni.

"Soruşturma hakkında hiç kimsenin bilgisi olmadığını varsaymalısın," diyor. "Yerel kolluk kuvvetleri, kabile, eyalet, şehir, hatta sınır devriyesi bile. Yalnızca Jamie ya da benimle konuş." Ron başka bir dolabı açıp kalın bir şeffaf bant rulosuna uzanıyor. Ron'dan açıklama bekleyerek merakla bakıyorum. "Parmak izlerini kaldırmak için," diyor.

Jamie sanki yemek pişiriyormuşuz gibi garajın arkasındaki piknik masasının üzerine küçük bir plastik muşamba koyuyor.

Met çöp torbasını muşambaya koyuyor ve torbanın içindekileri bir Noel partisindeki Noel Baba gibi tek tek çıkarıyor.

Masa, ezilmiş hidrolik yağ tenekeleri, içlerinde şeffaf gri tortular olan gazlı içecek şişeleri, içini çıkarmak amacıyla ikiye bölünmüş lityum piller, lavabo aç, spagetti gibi bir araya toplanmış ince beyaz borular ve içlerindeki haplar çıkarılmış bir düzine soğuk algınlığı ve grip ilacı kutusu.

"Bir insan fark edilmeden nasıl bu kadar çok ilaç alabilir?" diye soruyorum.

"Michigan psödoefedrin satışını kısıtlar ama Kanada'da serbesttir," diye açıklıyor Ron.

Nehrin karşısından bir şeyler satın almaktan bahsettiğimde Jamie'nin nasıl güldüğünü hatırlıyorum. Şaşırmış gibi davranmıştı ama ağzımı arıyormuş. Kutularca soğuk algınlığı ilacı satın almıyorum... ama istesem bunu yapabilirim. Yasadışı değil, kimlik gösterme ve eczacı için bir form doldurma zahmetine girmek zorunda değilsiniz.

"Birkaç hafta içinde Jamie'yle birlikte adli tıp laboratuvarında vakit geçirmek için Marquette'e gidebilirsiniz diye düşünüyordum ama artık beklemememiz gerektiğine inanıyorum." Ron konuşurken bir plan yapıyor. "Laboratuvar teknisyeninin gelecek hafta sonu çalışmasını ayarlayabilirsem, gitmek için bir bahane bulabilir misin? İşçi Bayramı hafta sonu, laboratuvarda olmak için en iyi zaman olabilir."

Büyükanne Pearl olsa ne yapardı?

Derin bir nefes alıp tutarak, köpekler havladığında beni saklamaya çalıştığını hatırlıyorum. Kapıya dönük bir sandalyede otururken onu izlemiştim. Hedefinden şaşmasın diye elleri sabit duruyordu.

Zeki, becerikli ve inanılmaz derecede cesur görünüyordu.

Nefesimi uzun ve kontrollü bir şekilde bırakıyorum.

"Yeni erkek arkadaşımla Marquette'de romantik bir hafta sonu geçirebiliriz."

18. Bölüm

Michigan Tech'te, Lake State'te geçerli olacak ve İşçi Bayramı hafta sonunda düzenlenecek bir jeoloji semineri için son dakika yeri açılmış. En azından pazartesi günü anneme böyle söylüyorum. Annem yalanımı sorgusuz sualsiz kabul ediyor.

Bu, Jamie ve benim Marquette'de romantik bir hafta sonu geçirmemizi örtmek için bir yalan, ki bu da Gizli Sincap met eğitimimi gizlemek için bir yalan, böylece gizli bir muhbir olup FBI'a yardım edebileceğim.

Her yalan bir balıktır ve daha büyük bir balık bir öncekini yutar.

Halamı arayıp ona romantik hafta sonundan bahsediyorum. Annem beni kontrol etmez ama halam ederdi. Yalan kısmından pek hoşnut sayılmaz ama bu, annemi ilk kandırışımız değil.

"Hazır olduğuna emin misin? Keder, normalde yapmayacağımız şeyleri yapmamıza neden olabilir," diyor.

"Normal, bir süre önce şehirden ayrıldı." Birazdan söyleyeceğim yarı gerçek için kendimi hazırlıyorum. "Şu anda mantıklı olan tek şey Jamie ile vakit geçirmek. Anlayabiliyor musun?"

Lütfen anla hala. Soruşturma herkes için yararlı olacak.

"Evet." Halam sanki nefesini tutan kendisiymiş gibi içini çekiyor. "Dikkatli olacağına söz verir misin? Norplant'ın cinsel yolla bulaşan hastalıklara karşı koruma sağlamaz."

"Jamie'nin iğrenç bir pislik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye kıkırdıyorum.

"Kızım, onun geçmişi hakkında her şeyi bilmiyorsun."

Al benden de o kadar.

Konuşmayı "Akıllı bir kwe ol. Şehvet uzun sürmez ama uçuk ebedidir," diye bitiriyor.

Salı günü, kampüs kitapçısının yanındaki otoparka kadar gidiyorum. Jeep'te oturuyorum. "Bir sonraki şarkıdan sonra içeri gireceğim," diyorum yüksek sesle. Bir saat sonra vazgeçiyorum. "Yarın," diye karar veriyorum.

Bay Vasques'in önerdiği gibi, Niibing Programı çocuklarımla vakit geçirmek için Chi Mukwa spor kompleksine gidiyorum. Basket atarken TJ'in kuzeni Garth'ın çocuklarla nasıl etkileşime girdiğini fark ediyorum. Kolayca sohbet ediyor ve onları cesaretlendiriyor.

Baskette devamlı ıskalıyorum, her zamankinden daha fazla. Çocuklar uzun boylu birinin basketbolda bu kadar kötü olmasını komik buluyor. Umursamıyorum; beni yenmek onlara inanılmaz bir zevk veriyor.

Chi Mukwa'dan çıktığımda, dikiz aynasından yüzümdeki gülümsemeyi fark ediyorum. Kampüs kitabevine kadar tüm yol boyunca keyfim yerinde geziniyorum. Bu kez, misyonumu en hızlı şekilde tamamlamak için alışveriş yapan diğer kişilerle rekabet ettiğim bir yarışma programındaymışım gibi davranmaya karar veriyorum. Rol yapmak bazen iyidir.

Jamie ile Marquette'e yapacağımız hafta sonu gezisini düşünmemek için bütün gün kendimi oyalıyorum. Sinir bozucu sorular hâlâ düşüncelerime sızmayı başarıyor. *Federal met laboratuvarına ne giymek lazım? Jamie ve ben her dakikayı birlikte mi geçireceğiz? Ya met yapımında başarısız olursam ve beni soruşturmadan kovarlarsa?*

Ron çarşamba günü detayları vermek için arayıp Jamie ile aynı otel odasında kalmamın sorun olup olmayacağını soruyor.

"Tabii ki ayrı yataklar," diye güvence verdi. "Jamie kardeşine geziden bahsedecek. Aynı odada kalmanız, Levi ve arkadaşlarının sürpriz bir ziyarette bulunma ihtimaline karşı bir önlem."

Levi geziden haberdar mı olacak? Herkes Jamie'yle çıktığımızı mı düşünecek?

Cumartesi günü Jeep'i Gizli Sincap garajına park edip Marquette'e gitmek için Jamie'nin kamyonetine biniyorum. Kardeşimle konuşmasının nasıl gittiğini sorduğumda yolun yarısına gelmiştik.

"Ona kız arkadaşımdan ayrıldığımı ve seninle ilgilendiğimi söyledim." Jamie omuz silkiyor. "Buna sevindi ve kardeşime düzgün davranırsan iyi edersin dedi."

Levi'ın tepkisini duyunca şaşırıyorum. Jamie'den *gerçekten* hoşlanıyor olmalı. Levi aşırı korumacıdır, ne zaman biriyle görüşmeye başlasam biraz tuhaflaşır. Mesela, o çapkınlık yapabilir ama benim iffetli olmam gerekir. Bir hokey tanrısıyla birlikte olmadığım sürece sanırım.

"Ona hafta sonunu Marquette'de geçireceğimizi söyledin mi?

"Evet... bir İtalyan restoranı önerdi. Pazartesi günü gölde barbekü programı için geri dönmeyi unutmamamızı söyledi."

"Koç Bobby, İşçi Bayramı şenlik ateşine ev sahipliği yapıyor. Sault Lisesi'nde birinci sınıf hokey koçu."

Başımı sallıyorum. Levi'ın bu hafta sonu yeşil ışık yakmasına hâlâ inanamıyorum. Hokey Dünyası'na tamamen dalmam için gerçekten bu kadar istekli mi?

Superior Gölü kıyısında yer alan, Marquette kasaba merkezine ve Aşağı Liman'a bakan bir tepede bulunan zarif, tarihî bir bina olan otele varıyoruz. Jamie otele giriş yaparken, her ikisinde de sahte adı James Brian Johnson'ın yer aldığı ehliyetine ve kredi kartına bir göz atıyorum. Adresi, kendisinin ve sahte amcasının Sault'ta kiraladıkları adres. Doğum tarihini göremiyorum ama on sekiz yaşında olduğunu söyleyen sahte bir tarih olması gerektiğini düşünüyorum.

"Gerçekten kaç yaşındasın?" diye soruyorum otel odamızın kapısını açarken.

Önce benim girmem için kenara çekilerek, "Bu bilgiyi edinmen yasak," diyor.

"Senin hakkında doğru şeyleri bilmemin, yalanı daha iyi yaşamama yardım edeceğini düşünmüyor musun?" Pencereye en yakın yatak olan çift kişilik yatağı kapmak için küçük valizimi üzerine fırlatıyorum.

"Hayır."

Beni şehrin dışındaki federal suç laboratuvarına götürüyor. Beni bırakacağını umuyorum ama yanımda kalıyor. Jamie, Gizli Sincap hayatımın uçuğu.

Met tarihi hakkında bir belgeselle başlıyoruz. Odanın öbür tarafındaki sandalyeye yerleşmeden önce Jamie'nin oturmasını

bekliyorum. Video, bir robot-bilim insanı-muhabir kombinasyonu gibi biri tarafından anlatılan bağımsız, duygu içermeyen bir tarihçe.

"Efedra bitkisi, beş bin yılı aşkın bir süredir Çin ilaçlarında, akciğerleri açmak ve nefes almayı kolaylaştırmak için kullanılan bir çaydır. 1919'da bir Japon kimyacı, efedrin olarak bilinen efedra bitkisinin özünü kristalize bir forma dönüştürmeyi keşfetti ve böylece ilk kristal meti yarattı."

Önemli olan tarih ve bulgular değil. Bu, topluluğuma zarar veriyor, diyorum robota.

"Met bir zamanlar yasal bir tıbbi üründü. 1930'larda astımı tedavi etmek için amfetamin inhalatörleri satın alabiliyordunuz. İnsanlar yan etkilerini (enerji patlamaları ve coşku) seviyordu, bu nedenle ilaç şirketleri hap versiyonunu da geliştirdi."

Angie Flint her zaman güzel bir kadındı. Ama geçen hafta cenaze evinin otoparkında oğlu kadar kötü görünüyordu. Powwow'da, Travis neredeyse tanınmaz haldeydi. Bunlar met denen şeyin görünür fiziksel etkileri. Peki ya içerideki hasar? Onlara ve sevdiklerine verdiği zarar?

"İkinci Dünya Savaşı sırasında, askerlere daha iyi askerler olmaları için -uzun süre uyanık kalabilen, aşırı tetikte duyulara sahip ve risk alma konusunda daha istekli kişiler olsunlar diyemet hapları verildi."

Böyle mi başlıyor Bay Robot? Kayıp Çocuklar video oyunlarını daha uzun süre oynamak için met mi deniyor? Particiler tüm gece çılgınlığa devam için mi? Diyetçiler dualarının karşılığı mı olduğunu düşünüyor?

"Olumsuz yan etkiler de bilinmeye başlandı: Paranoya, halüsinasyonlar, sanrılar ve kalp yetmezliği dahil olmak üzere kalp düzensizlikleri."

Kasabada herkesin kaçınılması gerektiğini bildiği yerler var – en köhne barın arkasındaki sokak ve insanların Dogtown dediği toprak bir yolun aşağısındaki bir grup küçük ev. Hatta Chi Mukwa'daki spor salonunun arkasındaki bir alan ve okulda ikinci katta lise ikinci sınıf dolaplarının yanındaki tuvaletin son kabini.

"Met, dünyada en çok kullanılan ağır uyuşturucu haline geldi. 2000'den 2003'e kadar olan son üç yılda met endüstrisi sekiz milyardan on yedi milyar dolara çıktı. 2004'te bu rakamın üzerine çıkacak gibi duruyor."

Neden Minnesota'daki Nish çocukları düşünmeden edemiyorum?

Video bittiğinde laboratuvardaki adam oturduğu yerden fırlıyor.

"Peki, kim met yapmaya hazır bakalım?" Laboratuvarcı Adam hevesli, met kafasındaymış gibi kıpır kıpır.

Travis'in titreyen ellerini hatırlayarak, "Bu bir eğlence ve oyun değil," diye çıkışıyorum.

Laboratuvarcı Adam, geri vites yapıp durumun ciddiyetinden bahsediyor. Şöyleymiş de böyleymiş de.

Met eğitimi, kapüşonlu koruyucu tulumlar, solunum maskeleri ve gözlükler giymemizle başlıyor. Laboratuvarcı Adam beherleri, dijital terazileri, şişeleri ve kondansatörleri incelerken sinirli bir şekilde bekliyorum. Met yapmak için en karmaşık süreçle başlıyoruz çünkü daha uzun sürüyor ve bir gecelik kuruma süresi var.

Bir Kjeldahl şişesini elime alır almaz tanıdık bir yere gidiyorum sanki. Bilim dünyasının kanunları, standartları, düzeni ve yöntemleri vardır. Bu dilde akıcı konuşabiliyorum. Bilim dünyası sakinlerinden beklenen tek odaklılığa minnettar bir şekilde kendimi kaptırıyorum.

Otele dönerken Jamie endişeyle titreyen bacaklarıma bakıyor.

"Akşam yemeğini nerede yemek istersin?" diye soruyor.

Omuz silkip pencereden dışarı bakıyorum. Bacaklarım titremeye devam ediyor.

Laboratuvarda işimiz bittiğinde maskelerimizi çıkardık. Aseton, balık temizleme kulübesi ve kedi çişi gibi kokan atık gazlar burnuma yerleşmiş durumda. Kokuları burnumdan gitmiyor, yanıma üzerime sürmek için semaa dışında bir şey almayı unutmuşum.

"Jamie, Minnesota rezervasyonundaki çocuklar hakkında bana neler anlatabilirsin?" Hemen cevap vermeyince, daha kesin bir soru soruyorum. "Grup halüsinasyonu hakkında ne biliyorsun?"

"Acil servise götürüldüklerinde çocuklar kafayı yemiş durumdaydı. Saldırganlardı ve paranoyak görünüyorlardı. Kullandıkları maddeden istiyorlardı. Uyuşturucu taraması yapıldığında met pozitif çıktılar. Çocuklar ormanda takılıyormuş, birlikte kristal met çekmişler. Sağlık görevlileri, çocukların daha fazla madde için yalvarmakla korkmak ve anlamsız şeyler yapmak arasında gidip geldiklerini belirtti. Hepsi, peşlerinden gelen adamlarla ilgili aynı halüsinasyonu görüyormuş."

"Ormanda onları kovalayan adamlar mı?" diyorum. "Hepsi aynı şeyi mi görüyormuş?"

"Evet. O met partisine her ne eklendiyse, bir grup halüsinasyonuna neden olmuş. Ebeveynleri hastaneye geldiğinde çocuklar sağlık personeline başka bir şey söylemedi." Jamie otelin otoparkına giriyor. O kamyonette oturmaya devam ediyor, ben de öylece duruyorum.

"FBI met faaliyetlerini araştırıyordu. Minnesota'daki olay, FBI'ın üretim sırasında eklenen farklı maddeleri incelemesine yetecek kadar sıra dışıydı."

"Çocukların şimdi nasıl olduğunu biliyor musun?" Umarım toplulukları onlara yardım edecek iyi kaynaklara sahiptir.

Jamie'nin bilmediğini itiraf etmesi ne kadar farklı olduğumuzun altını çiziyor. FBI, sadece grup halüsinasyonuna neyin sebep olduğunu öğrenmekle ilgileniyor. Ama ben çocukların iyi olup olmadığını bilmek istiyorum.

Otel odasına döndüğümde uzun, sıcak bir duş alıyorum. Kurulanınca cildim parlak pembe bir hal alıyor ve karıncalanıyor. Annem makyaj çantama her zaman bir şişe seyahat boyu losyon koyar. Gül, BüyükMary için ne ise, leylak da annem için odur. Bu gece tatlı, iç bulandıran koku için minnettarım.

Hafif bir haziran yağmurundan sonraki leylaklar gibi kokarak, banyodan üzerimde elastik bir örgü şort ve babamın eski tişörtlerinden biriyle çıkıyorum. Masanın üzerinde bekleyen ve üzerinde her çeşit malzeme bulunan pizzayı görür görmez midem hayata dönüyor.

Jamie akşam yemeği ısmarlayıp odaya getirtmiş.

Televizyon kanalları arasında gezinirken, "Pizzanı nasıl sevdiğine emin değildim, sevmediğin bir şeyi istemektense her şeyi isteyip sevmediklerini ayırmanın daha iyi olduğunu düşündüm," diyor.

Ekranda *Baba* filmini ilk sahnelerinden birine rastlayınca, tamamdır işareti yapıyorum. Sesi açıyor. Ben yarım pizza ve salata yerken Levi'ın en sevdiği filmi izliyoruz.

Jamie banyodayken annemi arıyor, ardından halama mesaj atıyorum.

BEN: *mqt'deyiz. Her şey yolunda.*
HALAM: *SENİN HAZZIN ONUNKİNE EŞİT YA DA DAHA BÜYÜK. ONUN DA BUNU BİLDİĞİNE EMİN OL.*

Halamın mesajına başımı sallayıp telefonumu kapatıyorum.

Jamie banyodan çıktıktan sonra dişlerimi fırçalamaya gidiyorum. Sabununun kokusu buharda asılı kalmış. Gizli Sincap olmayı kabul ettiğimde, bunun neleri içerebileceğine dair belirsiz bir fikrim vardı. Jamie'nin bir tropik sahil sörfçüsü gibi kokmasına neden olan sabunu tekrar tekrar soluyacağımı hiç düşünmemiştim.

Jamie'nin düşünceli tavırlarıyla ne yapacağımı bilmiyorum. Her şey siyah beyaz olduğunda benim için daha kolay. O, bu soruşturma için benim irtibat noktam. O benim arkadaşım değil.

Yatağıma yatıp pencereden dışarı bakıyorum.

"Bugün hakkında konuşmak ister misin?" Jamie karanlıkta diğer yataktan usulca soruyor.

"Hayır."

Donup kalmış haldeyim, ormanda duran kız heykeliyim. Hareket edemiyorum. Taştan oyulmuşum, gözlerim kocaman açılmış. Orman toprak, ağaç kabuğu ve aynı anda yaşam ve çürümüşlük kokuyor.

Lily, Travis'ten uzaklaşıyor ama Travis koluna yapışıyor. Lily kendini ondan çekip koparıyor.

Teninden sızan kimyasal kokuyu alabiliyorum.

Kot pantolonunun arkasından bir tabanca çıkarıyor. Dönüp bana doğrultuyor.

WD-40. Birisi silahı temizlemek için WD-40 kullanmış.

Lily beni ormanın kenarında görmekten şaşkın. Travis silahla rastgele doğrama hareketleri yaparken ağzı hareket ediyor.

Silahını bir kez daha yüzüme doğrultuyor.

Lily silaha uzanıyor. Cesurca onu talep ediyor.

Travis ateş ediyor, Lily geriye doğru düşüyor.

Keskin barut.

Travis'in ağzı hareket ediyor ama burada ses yok. Sadece ormana ait olmayan kokular.

Bakır. Aseton. İdrar.

Travis silahı şakağına doğru kaldırıyor.

Kovalanan bir tavşan gibi uyanıyorum; kısa kısa nefesler ve hızlanmış kalp atışlarıyla. Kimyasal kokular cildimin gözenekleri tarafından emilmiş. Dilimde bile varlar. Yutkunup ucuz viski gibi yakan kokuların tadına bakıyorum.

O geceye ait kokuları ilk kez rüyamda gördüm.

Jamie hafifçe horluyor. Solunum döngüsünün her aşamasını sayıyorum. Her nefes verdiğinde duyulan düşük perdeli gürlemeyi yumuşak bir nefes alış takip ediyor. Kendi nefes alışımı onun ritmiyle eşleştiriyorum. Kıyıyı okşayan sakin dalgalar gibi geliyor kulağa. Kum oluyorum ve Jamie'nin horlamalarının beni okşayarak uykuya geri göndermesine izin veriyorum.

Ertesi sabah uyandığımda can sıkıcı bir baş ağrısı, âdet krampları ve bacaklarımın arasında nem var. Kullandığım doğum kontrol yönteminin avantajı, hapı içmeyi unutmak konusunda endişe etmemek. Dezavantajıysa öngörülemeyen âdetler.

Ben çarşaftaki lekeyi yıkamayı bitirene kadar Jamie kalkmış. Söze dökülemeyecek bir anlaşmamız var: Ben onun sabah erek-siyonundan bahsetmeyeceğim, o da kanlı çarşaflar hakkında hiçbir şey söylemeyecek.

Jamie beni koşu kıyafetleri içinde görünce, "Seninle koşabilir miyim?" diye soruyor.

Daha neler. Tekrar Jamie ile koşmaya alışamam. Gizli Sincap Dünyası siyah beyaz olmalı.

"Jamie, kendi kendime kalmaya ihtiyacım var. Bütün gün laboratuvarda olacağız."

Hevesi kırılmış ifadesini görmemek için başka yere bakıyorum.

Regl olduğum için sabah duam sırasında semaa sunmuyorum. Kadınlar, menstrüasyon sırasında en güçlü hallerindedir; hayat veren güçlerle bağlantıdadırlar. Halam bana bu konudaki öğretileri aktardı: Geleneksel ilaçları kullanmamamızın ve bu süre zarfında tören ateşlerinin etrafında olmamamızın nedeni, kendi ilacımızı ve ateşimizi içimizde taşımamız. Başkaları bunu rahatsız edici veya kirli bir şeymiş gibi ele alabilir, ancak bizim reglden bahsetme şeklimiz bile saygılıdır. Halam, *"kırmızı lanet", "kirlenmek" bunların hiçbirini kabul etmiyoruz,* demişti. *Reglin muazzam bir zaman, Kwe.*

Superior Gölü kıyısındaki bir patikada sekiz kilometrelik bir koşudan sonra kendimi daha iyi hissediyorum. Duş yaptıktan ve Jamie ile hızlı bir kahvaltıdan sonra daha da iyi hissediyorum. Levi ve arkadaşlarının doğaçlama bir şekilde Marquette'e gitmeye karar vermeleri ihtimaline karşı kamyonetini otelin otoparkına bırakarak federal binaya gitmek için taksiye biniyoruz. Eğer kamyoneti görürlerse, bizim bir seks maratonu halinde olduğumuzu düşünecekler.

Koruyucu kıyafetlerimizi kuşanarak ve dünkü metleri kontrol ederek başlıyoruz. Laboratuvarcı Adam, kurutma sürecini hızlandırmak için nem gidericiler kuruyor. Sonra met yapmak için daha basit dört yöntem öğreniyorum. Daha hızlı ve daha az karmaşık, bunlar muhtemelen karşılaşacağım versiyonlar.

Laboratuvarcı Adam gün boyunca bize met dili öğretiyor, böylece kulak misafiri olduğum konuşmaları anlayabileceğim. Argoyu zihnimde üç kategoriye ayırıyorum: tanıdık, yabancı ve kamuflaj. Tanıdık olanlar, *speed*, *crank* ve *ice* gibi bariz kelimeler.

Alışılmadık kelimeler *pookie, gak* ve *yaba* gibi tuhaf, dikkatimi çekecek kelimeler. En zor argo kelimeler, *chalk, cookies* ve *quick* gibi gibi yaygın kelimelerle kamufle edilenler.

"Pamuk şekerin met mi yoksa gerçek pamuk şeker mi anlamına geldiğini nasıl anlayacağız?" diye soruyorum Laboratuvarcı Adam'a.

"Bağlam." Kısa ve öz yanıt, bana şu sözün bir istisnası varmış gibi hissettiriyor: *Aptalca sorular yok.*

Jamie çeteleri soruyor.

"Benim bildiğim çeteler kar motosikletlerine biniyor, avlanmak ve balık tutmak için yaşıyorlar," diyorum.

Jamie gülüyor. Sesi bana belki her şeyin yoluna gireceğini düşündüğüm o kısa dönemi hatırlatıyor. Kanka ve elçi olduğumuz zamanları. Lily'nin, Travis'in silahına uzanmadan önceki zamanı.

Önce'yi gözden geçiremem. Çok karmaşık.

Laboratuvarcı Adam, gördüğümüzde ne olduğunu anlayabilelim diye met yapımında kullanılan araç gereçleri gösteriyor. Tutmaya, koklamaya, aşina olmaya odaklanıyorum. Met yuvalarının fotoğraflarına bakıyoruz: Dolaplar, barakalar, araba bagajları, motel odaları, ücra kulübeler, küvet ve tuvalet, bir metrelik plastik bir varil ve kampçılar.

Günün sonunda Laboratuvarcı Adam, yaptığımız farklı partileri inceliyor ve gençler arasında ne kadara satılacağını söylüyor. Bugünkü partilerimiz arasında pek bir fark yok, Laboratuvarcı Adam dünküleri kontrol ettiğinde, benimki şeffaf cam gibi görünüyor, Jamie'nin iyi ama biraz bulanık olan ürününden daha yüksek bir fiyat gideceğini söylüyor. Bu kıyaslamadan memnuniyet duymak aşağılık bir şeymiş gibi geliyor ama otele giderken yol boyunca bu aşağılık hissin tadını çıkarıyorum.

Otel odasında bir hızlı duş daha alıyor ve leylak rengi vücut losyonu sürüyorum. Dışarı çıktığımda Jamie, babamın gecelik yerine geçen tişörtüne göz atıyor.

"Gerçekten yemeğe çıkmalıyız. Levi'ın tavsiye ettiği restorana."

İç çekiyorum. Kardeşimin davranışları şaşırtıcı. Neden bu kadar Jamie yanlısı olduğuna dair gizli bir sebep olduğundan şüpheleniyorum.

Jamie şöyle açıklıyor: "Hikâyenin doğru olduğunu kanıtlamak için yaptıklarına geri destekleme denir. Herhangi birinin soru sorması durumunda, sağlam kanıtın vardır."

"Sahte kimliğin gibi mi?" diyorum hafif sert bir tonla.

Şimdi iç çekme sırası onda. Ayrıca klasik burnunu kaşıma hareketini de ekliyor. Bunu daha önce hiç yapmazdı. Benden sakladığı gerçek Jamie bu olmalı.

Banyoda üzerimi değiştirmeye giderken odada bıkkın bir Jamie bırakıyorum.

Yıllarca hokey maçları için seyahat etmek beni hafta sonu çantası hazırlama konusunda bir uzmana dönüştürmüştü. Maç sonrası etkinlikler için her zaman güzel giyinmek zorundaydık. Bu hafta sonu için, siyah pantolon, siyah terlik ve BüyükMary'nin bana butikten verdiği pek çok zarif bluzdan birini aldım yanıma. Bu gecenin üstü, kırmızı, drapeli jarse bluz.

Banyodan çıktığımda Jamie akşam yemeği için giyinmiş durumda. Düğmeli bir gömlek, siyah pantolon ve simsiyah deri botlar var üstünde. Krem rengi gömleği, bronz teniyle güzel bir tezat oluşturuyor. Saçları geriye taranmış, bu onu biraz daha yaşlı gösteriyor. Daha sofistike. Lise son sınıf öğrencisi gibi davranmadığı zamanlarda Jamie'nin normal görüntüsü bu mu acaba? Ona fazla gösterişli göründüğünü söylemeli miyim? Ya da dağınık saçın ona daha çok yakıştığını?

Hiçbir şey demiyorum.

İtalyan restoranı klasik rustik bir dekora sahip; kareli masa örtüleri ve hasırla sarılmış eski Chianti şişelerinin üzerinde eriyen uzun mumlar. Yan masada yaşlı bir çift el ele tutuşuyor. Jamie'nin sol kolu, tıpkı yaşlı beyefendinin kolu gibi masanın üzerinde duruyor.

Destekleme önlemlerini ne kadar ileri götüreceğimize emin değilim. Elini tutmalı mıyım? Ya da masanın altında bacaklarımı sıkmaya devam mı etmeliyim?

Jamie benimle göz göze gelmeden önce yanımızdaki çifti izliyor.

"Yirmi iki yaşındayım," diyor.

Kendimi sahte kız arkadaş rolüne kaptırsam daha kolay olurdu. İyi bir Gizli Sincap olabildim; laboratuvarda met hakkında bilgi edinip pişirme işlemini yaptım ne de olsa.

Neden şimdi biraz oyun oynamıyorum?

Çünkü Jamie'yi tanıdıkça ona karşı bir şeyler hissettim. Benim için gerçekti ama onun için değildi. O benimle çok iyi oynadı.

"Sanırım haklıydın," diyorum yoğun bakışlarından sıyrılarak. "Muhtemelen en iyisi senin hakkında gerçekleri bilmememdir."

Kalkanların iki tarafının olmasının bir sebebi vardır.

"Tamam," diyor Jamie sessizce. Garson, fırından yeni çıkmış çıtır çıtır ekmek ve bir tabak zeytinyağı, rendelenmiş Parmesan ve balzamik sirke getiriyor. Kopardığım ekmeği yağa batırıp ağzıma tıkıyorum.

Sessizce yiyoruz. Bize bakan herkes çok kötü bir ilk randevuda olduğumuzu anlayacaktır. Sıfır alakamız var gibi görünüyor. Ron, insanların hikâyemize inanması için ilişki kalıpları oluşturmamız gerektiğini söylemişti.

Fena halde çuvalladık.

19. Bölüm

Bir seyahate çıktığınızda, oraya giderken yaptığınız yolculuk genellikle dönüş yolculuğundan iki kat daha uzunmuş gibi gelir. Jamie ve benim için tam tersi. Marquette'ten dönüş yolculuğumuz ıstırap verecek kadar uzundu.

Lily'nin sesi, sanki arka koltuktan öne doğru eğilmiş ve bana fısıldıyormuş gibi net bir şekilde kafamın içinde beliriyor. *Senin şu siyah beyaz kalkanın osmoz tutuşmasını engelliyor.*

Au Train'den geçerken, "Koç Bobby'den bahsetsene bana," diyor Jamie.

"Koç Bobby mi? Ezelden beri Sault Lisesi'nin hokey koçudur. İşletme dersleri verir. Diğer koçlar bir erkek takımında olmamam gerekiyormuş gibi davrandığında hep savundu beni."

"Çok pislik yaptılar mı?"

Omuzlarımı silkiyorum "Eh. Biri bana bulaşırsa indirmem için Levi bana pis bir şaplak öğretmişti."

Bu sefer merakla kaşlarını kaldırıyor. Gizli Sincap kalkanımı biraz alçaltan küçük bir kahkahayla, "Hayatta öğretmem sana," diyorum.

Seney Stretch'de yol alırken (M-28'in yaban hayatı sığınağının bataklıklı sulak alanlarını kesen, kırk kilometrelik kıvrımsız bir bölümü) sorumluluğu üstlenmeye karar veriyorum. "Tamam. Şey bulmamız lazım... ilişki kalıpları, Ron'un dediği gibi."

Jamie başıyla onaylıyor.

"El ele tutuşabiliriz," diyorum. "Ve sadece yanaktan öpücük. Dudaktan değil."

"Dil yok mu?" Sırıtırken gözleri parlıyor.

"Yok artık." Uzaklara bakıyorum. Yanından geçtiğimiz çamlara odaklanarak, sesim rahat bir hal alana kadar derin nefesler alıyorum. "Saçlarına dokunmak istiyorum. Düzleştirir gibi ya da bukleleri karıştırarak."

"Tamam. O zaman ben de seninkine dokunurum."

"Hayır," diye patlıyorum. TJ'in etli parmaklarının hayaleti saçımı okşarken. O yalancının hatırasını istemiyorum.

Jamie hafifçe, "Bu pek adil görünmüyor," diyor.

"Adillik, Yedi Büyükbabamızdan biri değil. Bilmiyor muydun?"

"Ve Yedi Büyükbaba nelerdi?.."

"İyi bir hayat yaşamayla ilgili öğretiler. Nishnaab tarzıyla. Alçakgönüllülük. Saygı. Dürüstlük. Cesaret. Bilgelik. Sevgi. Hakikat." Yarım bir kahkaha atıyorum. "Levi onlara Yedi Mafya Babası diyor."

Jamie yarım yamalak gülümsüyor ama göz açıp kapayıncaya kadar geldiğimiz Seney kasabasının kenarındaki benzin istasyonuna varana kadar hiçbir şey söylemiyor.

"Yan yana geldiğimizde kolumu sana sarsam sorun olur mu?" diye soruyor.

"Evet. Bu mantıklı," diyorum. "Yalnız tüm bu kurallar başka insanların yanında olduğumuz zamanlar için geçerli. Böyle yalnız olduğumuzda, sadece iş arkadaşlarıyız."

Başını çevirip bana bir bakış fırlatıyor, kaşlarını 'aptal mısın sen' dercesine kaldırıyor.

"Şey, sadece söylemek istedim. Yani yanlış anlaşılma falan olmasın diye," diyorum.

M-123 kavşağında dört yol ağzına geldiğimizde kuzeye dönmesi için işaret ediyorum.

Minik Paradise köyünden geçerken Jamie, cenneti arabayla geçmeyle ilgili beklenen espriyi yapıyor, gözlerimi deviriyorum. Gülümsediğinde, kırmızı yara izinin ucu seğiriyor.

"Bu yara nasıl oldu? Gerçekten ama. Araba kazası deme."

Yol bizi Superior Gölü boyunca götürürken Jamie sessizleşiyor; rustik kulübelerin, yeni, tuhaf ve şık bir tatil evinin yanından geçiyoruz.

"Birileri beni tutup bıçakla doğradı." Ürpertisini savıyor. "Ve eğer merak ediyorsan, evet, bıçak yarası felaket acıyor."

Koç Bobby'nin kulübesine varmaya yakınken kamyonetteki hava kasvetli. Kafamda düşünceler dönüyor. Jamie iş sırasında mı bıçaklandı? Soruşturmalarda ne sıklıkla yaralanma oluyor?

Partiye bu şekilde gitmemizi istemiyorum. İkimiz de suratsızız. Bir sonraki çakıllı garaj yoluna dönmesini işaret ediyorum.

"Evet, pekâlâ... en azından ben senden daha taşaklıyım," diyorum Jamie'yi tamamen hayrete düşürerek. Ve hemen ekliyorum, "Yemin ederim ki Levi bana buzun üzerinde böyle söylememi söyledi."

Başını geriye atıp gülüyor. Sesi derin, ayak parmaklarıma kadar yankılanıyor.

Ama dünyalar çarpıştığında iyi şeyler olur.

Lily'nin sesi kulaklarımda yankılanınca pes edip Jamie'ye katılıyorum.

Hâlâ gülüyoruz, dalgaların karaya sürüklediği ağaç dallarından oluşmuş basamaklardan aşağı inip müziği takip ediyoruz. Nickelback'in "Someday"i çalıyor.

Vardığımızda, üç düzine insan durup bize bakıyor.

"Çifte kumrular!" diye bağırıyor Levi müziği bastırarak.

Macy Manitou olduğu yerde kalakalıyor. Ağzı sudan çıkmış pisi balığı gibi açık.

Jamie elime uzanıyor ve sessizce sıkıyor. Gösteri zamanı.

Mükemmel bir İşçi Bayramı. Mevsimin son bulutsuz günlerinden, hava harika. Sanki yağmurun iliklerinizi ürperttiği yaz günlerinin telafisi gibi.

Superior Gölü sakin, sadece çok küçük dalgalar var. Eski takım arkadaşlarımdan bazıları büyük bir ateşin etrafında sosisli sandviç kızartıyor. Diğerleri plajda futbol oynuyor. Levi'ın etrafı, anlattığı hikâyenin büyüsüne kapılmış kızlarla çevrili.

Jamie'yi, Koç Bobby'nin büyük bir gazlı ızgarada hamburger pişirdiği bir çardağa götürüyorum. Eski koçum beni görünce metal spatulayı yere bırakıyor ve ellerimi tokuşturabilmemiz için yumruğunu uzatıyor. Birbirimizi sonsuza kadar bu şekilde selamlayacağız herhalde diye düşünüyorum.

"Merhaba Koç, bu Jamie Johnson. Yeni Supe'lardan."

Jamie, Koç Bobby'nin elini sıkmak için elimi bırakıyor.

"Robert LaFleur. Herkes bana Koç Bobby der." Hamburgerlerin yarısına peynir dilimleri ekleyerek ızgara şefliğine devam ediyor. Koç, başını bana doğru eğiyor, "Koçluk yaptığım en iyi sol savunma oyuncusu. Müthiş bir kız bulmuşsun, evlat."

"Evet efendim... Koç Bobby," diyor Jamie.

"Üniversite hokeyi oynamaya Michigan'a gitmeli," diyor koç abartılı bir terslikle.

Bu afra tafranın derinliklerinde hakiki bir hayal kırıklığının özünü hissedecek kadar iyi tanıyorum onu.

Jamie'nin eline uzanarak, "Yeni şeyler deneme zamanı," diyorum.

Kulağa neredeyse gerçek gibi geliyor. Belki koç da benim afra taframın altındaki duyabilir.

Çizburger yemek için eski bir piknik masasına oturuyoruz. Büyük içecek soğutucusundan iki bardak limonata alıyorum. Jamie'nin tabağı minik koşer turşularıyla dolu. Turşuyu gerçekten sevip sevmediğini merak ediyorum. Yoksa sadece turşu seven biri rolü mü yapıyor?

Levi, tabağına üç çizburger sığdıran Stormy Nodin ile birlikte bizimle oturuyor. Nodin, doymak bilmez iştahına rağmen zayıf, ancak Jamie gibi 'ince ama kaslı' değil. Stormy gömleğini çıkarıyor, neredeyse içbükey göğsünden hiç rahatsız görünmüyor. Pürüzsüz tarçın renkli teni, parlak güneş ışığı altında parlıyor. Saçları kalın bir örgü halinde geriye toplanmış.

"Marquette nasıldı?" diye soruyor Levi.

Bizim yerimize cevap veren Stormy kulağa sapıkça gelen bir "Bov-çika-vav-vav!" diye bağırıyor.

Jamie, "Restoran önerisi için teşekkürler Levi," diyor. "Harikaydı."

Mike Edwards kasım kasım kasılmakla meşgul. Sarı saçları yeni kabartılmış ve jölelenmiş, bu da büyük kafasını kare bir kirpi gibi gösteriyor. Güneşten yanmamak için tişörtünü çıkarmamış ama kaslı Zhaaganaash önkolları çoktan pembeleşmiş.

"Demek söylentiler doğru. Defans Dauny hücumda da oynuyormuş ha," diyor Mike.

"Kız arkadaşın nerede?" diye soruyorum hokey sezonu bekâret yeminini çok iyi bildiğim halde.

"Hokey mabedini temiz tutmak lazım," diyor.

"Hımm... kızlar kirli değildir ve sen de Samson değilsin. Bir Delilah'nın, gücünü kesmesinden endişe etmene gerek yok."

"Delores kim?" Mike, ortasında mükemmel bir lokma kalana kadar burgerinin çevresini yiyor.

"Tanrım. Hokey dergileri ve bilgisayar kılavuzları dışında bir şeyler oku," diyorum.

"Hey, Kabarcık," diyor Levi, nazik ama yabancı bir tonla. "Büyükanne June sana Lily'nin Jeep'ini vermiş diye duydum." Başımı evet anlamında salladığımda, "Bu gerçekten çok hoş," diye ekliyor. Kibarca gülümsüyor.

Omuzlarım gevşiyor. Bu kadar gergin olduğumu fark etmemişim.

Sırıtıyor. "Yarından itibaren ben ve Stormy son sınıfız, Mike sınıftan bir öncesi ve sense sıradan bir birinci sınıf öğrenci-

Üniversite," diyorum kendimi işaret edip, sonra da çocuklaşıderek, "Lise."

ninle koşmak istiyorum." Levi, en iyi iki arkadaşı Stormy e Mike'a bakıyor, sonra kendini düzelterek, "Biz düşükler yarın sabah seninle koşmak istiyoruz. Ne dersin? Jamie de." Sesi şakacı ama gözlerinin ardında bir ciddiyet var.

Kardeşim beni deli eder. Ama bazen de şimdi olduğu gibi, tatlı ve düşünceli şeyler yapıyor. Babamız Levi ile gurur duyardı. En çok ihtiyacım olduğunda öyle destekleyici ki.

Gülüyorum. "Çok isterim." Olayların sırasını Jamie'ye açıkorum. "Yediden önce evime gel. Isınacağız ve yol boyunca ike'ı almadan önce Levi'a uğrayacağız."

Levi bana, "Hokey Dünyası'na hoş geldin," diyor.

Demek bu yüzden Jamie'yi bu kadar kabulleniyor. Çünkü Normal Dünya ile Hokey Dünyası arasındaki çizgileri bulanıklaştırdım.

Suçluluk içimi kemiriyor. Erkek kardeşim bunun sadece bir hokey kız arkadaşı rolünü oynamaktan ibaret olduğunu bilmiyor. Jamie ve Ron gittikten sonra nelerle uğraşmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Sonrası nasıl olacak? Bu onlar için bir soruşturma ama benim hayatım.

Öğleden sonranın geri kalanı su gibi akıp gidiyor. Çocuklarla futbol oynuyoruz. Levi'a mükemmel bir pas attığımda Stormy, TJ Kewadin'den öğrendiğim her şey hakkında espri yapıyor. Ya ortası pembemsi kırmızı olan burgerden ya da reglim yüzünden mideme kramp giriyor. Koç Bobby'nin kulübesindeki tuvalete gidebilmek için Macy'den kaymasını rica ediyorum.

Koç'un son partisinden bu yana bir yıl geçti. Mutfağını yenilemiş. Kaliteli malzemelerden etkilendim; ev aletleri BüyükMary'nin büyük evindekilerle aynı.

Gün batımıyla birlikte sıcaklık hızla düşüyor. Jamie'yle kamyonete gidiyoruz; arabanın arkasında değişmek kulübenin minik banyosundan daha kolay. Sıra Jamie'ye geldiğinde kot pantolonunu çekerken yan aynaya bakıyorum. Bakışlarımı başka tarafa çeviriyorum, ama önce belirgin hamstring kaslarından oluşan üçlüsünü -semitendinosus, biceps femoris ve semimembranosus- beynime kazıyorum.

Bir dakika, ben arkadayken o da beni gördü mü yani?

Ateşin başında iki kişilik yer açıldığını görene kadar çocuklarla sohbet ediyoruz. Yerleri Jamie ve kendim için kapmak üzere hızla hareket ediyorum.

Koç Bobby'nin havai fişek düzenini denetlemesini izliyorum. Kardeşim her zaman sadece rez'den alabileceğin iyi cinsten getirir.

Macy boş koltuğa otururken, "Burası Jamie için," diyorum.

"Ayy... Jamie için ayırıyormuş." Aşırı duygusal bir ses tonu kullanarak benimle dalga geçiyor. Yaklaşıyor. "İçinde bir köpekbalığı olduğunu bilmiyordum. Çocuğun kız arkadaşının hiç şansı yokmuş."

Macy'nin süper gücü, tersten iltifat etme yeteneğidir.

"Aşkta ve hokeyde her şey mübahtır," diyorum sessizce. *Ve mette.*

Stormy'nin düzinelerce kuzeninden biri olan Heather Nodin bana doğru eğiliyor. Elindeki ottan çıkan duman, ateşin dumanını bastırıyor.

"Onu senden önce Daunis'in kapmasına deliriyorsun. Biri seni gebertmeden siktir git," diyor düşmanıma.

Macy gayet sakin, "Siktir git Heather," diyor. Diğer kızlarla sohbet etmek için kalkıyor. Heather'a bakıp kıkırdayarak alaycı şeyler söylüyorlar.

Heather şenlik ateşi için tuhaf giyinmiş. Kırmızı Roots kapüşonlu sweatshirt'ü normal ama daracık kapri kot pantolonun yan dikişleri açık ve bu üç santimlik aralıklar büyük boy çengelli iğnelerle tutturulmuş. Siyah platform topuklu, parmak arası terlikleri, benim rahatlıkla ayak bileğimi kırabileceğim bir tarzda.

"Teşekkürler," diyorum Heather'a. "Ya da benim köyümde dedikleri gibi, miigwech."

Yaşlıların söylediği şeyleri taklit etmeme biraz fazlaca gülüyor.

Heather'ın gözleri yarı kapalı. Kahkahası kâğıt inceliğinde, içi bomboş.

Ot içip video oyunları oynamaktan başka bir şey yapmayan erkeklere Kayıp Çocuklar deriz. Peter Pan'ın Varolmayan Ülke'deki

çetesi gibi. Asla büyümeyen. Asla evden ayrılmayan. Asla bir işte tutunamayan. Sanırım Kayıp Kızlar diye bir şey de olabiliyor.

"Hey..." diyor Heather sweatshirt'ünün cebinden şeffaf bir plastik torba çıkarırken. Haplar benekli şekere benziyor. "Biraz Molly V aldım. Sen ve yeni erkek arkadaşın bütün gece keyfini sürebilirsiniz. Başka şeyler de var." Başka bir sandviç poşeti uzatıyor, bunun içinde de esrarlı sigara var.

Dik dik bakıyorum ona.

"Heather, Lily'yi daha yeni gömdük. Met kafalı eski erkek arkadaşı tarafından kalbinden vurulan en iyi arkadaşımı hatırlıyor musun? Yani hayır. Ekstazi alıp bütün gece takılmak istemiyorum."

O da gözlerini bana dikiyor, bakışları aniden keskinleşiyor.

"Peki anladık ama garip bir yas tutma tarzın var, Daunis. Yeni erkek arkadaşını bir partide sergileyerek mi?"

Heather Nodin beni söyleyemediğim gerçeklerle baş başa bırakarak ateşin başından ayrılıyor.

Havai fişeklerin ardından kalabalık dağılıyor. Şimdi hepimiz ateşin etrafına sığabiliyoruz.

"Bize bir hikâye anlat Ateş Bekçisi'nin Kızı," diyor bana Levi ateşin karşısından.

Başımı iki yana sallıyorum. "Yerde kar yok."

Halam, hikâyeleri kışa saklayarak geleneklerimizi onurlandırdığımızı söyler.

Macy dalga geçiyor. "Yılanlar öğretileri duymasın diye böyle." Bir hikâye anlatmaya başlamadan önce etrafına bakınıp sırıtarak "Her şey yolunda," diyor.

"Yaratıcı, İlk Erkek ve İlk Kadın ile birlikte tüm hayvanları ve kuşları bir araya topladı." Sesini babası Şef Manitou'nun sesi-

ne benzetecek şekilde alçaltıyor. "Ben Yaratıcı'yım ve her biriniz için bir hediyem var."

Herkes gülüyor.

"Böylece Yaratıcı bir hediye söyleyip birinin onu sahiplenmesini bekledi. *Kim diğer kuşlardan daha yükseğe uçmak ve doğrudan bana dua getirmek ister?*"

Macy elini gökyüzüne doğru sallıyor.

"Migizi, *Ben, ben*, der. *Beni seç.*"

"*Tamam, senindir!*"

Herkes daha çok gülüyor. Devam etmeden önce biraz bekliyor.

"*Ev yapmak için ağaç kesebilecek büyüklükte dişlere ne dersiniz?* Amik, İlk Erkek'i dürterek fısıldar, *Sonuna kadar bekleyip de kötü bir hediyeye kalmasan iyi olur.* Ardından Amik ayağa fırlar, *Yaratıcı, bu hediye kulağa mükemmel geliyor. Lütfen beni seç.*"

"*Tamam senindir!*"

Macy ateşin etrafına bakıyor, önemli bir konuşma yapan babası gibi dramatik bir etki yaratmak için duraklıyor.

"İlk Erkek, dört ayaklıların ve kanatlıların hediyelerini sahiplenmeleri izlerken endişelendi. Birkaç kez elini kaldırmayı denedi ama diğerleri ondan daha hızlıydı. Sonunda sadece İlk Erkek ve İlk Kadın kalmıştı. Yaratıcı, sondan bir önceki hediyeyi duyurdu."

"*Ayakta işeme yeteneğine ne dersiniz?*"

Kahkahalar daha da yükseliyor.

"Birinci Erkek, İlk Kadın'ı iterek önüne geçer. *Ben, ben. Yaratıcı. Beni seç.*"

"*Tamam, senindir!*"

Macy'nin gözleri ateşin dibinde çıtırdayan közler gibi parlıyor.

"İlk Erkek, Yaratıcı'ya sorar, *Ah... bu arada... son hediye neydi?*"

"*Çoklu orgazm!*"

20. Bölüm

Ertesi sabah, Jamie alacakaranlıkta gelmiş, garaj yolumda bacaklarını esnetiyor. Başımla ona selam verdikten sonra ağaca duamı fısıldıyorum. Isınma rutinime başladığımda Jamie de benimle aynı hareketleri yapıyor. Sanki son koşumuzdan bu yana hiç zaman geçmemiş gibi. Lily uçup gitmeden ve ben Gizli Sincap olmadan öncesi gibi.

"Dün gece Levi sana Ateş Bekçisinin Kızı dedi. O ne demekti?" diye soruyor.

Kuadrisepslerimi ve hamstringlerimi lunge pozisyonunda esnetmek için bir ayağımı öne koyuyorum.

"Asıl ateş bekçisinin kızıyla ilgili bir öğreti var," diyorum. "Her güne güneşi gökyüzüne kaldırıp şarkı söyleyerek başlar."

Diğer bacakla lunge yapıyoruz. Bana beklentiyle bakıyor, daha fazla bilgi bekliyor.

"Ağabeyim bazen bana böyle seslenir... babamızın soyadı falan aynı ya. Gerçekten felaket şarkı söylediğim için bunun ironik olduğunu düşünüyor." Gözlerimi deviriyor ve hava aydınlanırken esneme hareketlerine devam ediyorum. "Hikâyesini sevmi-

yorum çünkü hikâyede kızın adı bile geçmiyor. Kimliği, sadece babası Ateş Bekçisi, sonra Anishinaabe adlı İlk Erkek ve ardından dört yönün isimlerini taşıyan oğullarıyla bağlantılıdır. Her sabah güneşi göğe kaldırma sorumluluğuna esir olmuştur." Birkaç zıplama hareketi daha yapıyorum. "Mesela bir sabah kendini yorgun hissetse ve *Siktir et... uyumak istiyorum*, dese?" Sokağa yönelip koşmaya başlıyorum. "Haksız muamele gibi geliyor bana; bu kadar büyük bir sorumluluğun var ama bir adın bile yok."

Jamie, erkek kardeşimin evine giden birkaç sokak boyunca yavaş adımlarımı takip ediyor. Yaklaştıkça evler büyüyor.

Yaratıcı kim olduğumu bilsin diye sabah duama eklediğim fazladan ismi düşünüyorum. Ya Yaratıcı benim kim olduğumu zaten tam olarak biliyorsa? Kimliğimi babama bağlayan benim. Jamie'ye anlattığım hikâye, dualarımda kendimi tanıtma şeklimdeki çelişkiyi ortaya çıkarıyor.

Ishkode-genawendan Odaanisan. *Ateş Bekçisinin Kızı.*

Bundan sonra bu fazladan ismi atlamaya karar veriyorum. Ruh ismim yeterli.

Halama, güneş bulutların arkasına saklandığında gördüğümüz ışık huzmelerinin Anishinaabemowincedeki karşılığını sormalıyım. Bilimde bunlara alacakaranlık ışınları denir. Bence kelime *zaagaaso*. Eğer haklıysam bundan sonra Ateş Bekçisinin Kızı'nı böyle adlandıracağım. Kendi kimliği olacak: Zaagaasikwe.

Garaj yolunda esneme hareketleri yapan iki kişi görüyorum.

"Levi, annesinin garajının üstündeki stüdyo dairede yaşıyor," diyorum. "Stormy de çoğu zaman orada."

Jamie tek kaşını kaldırıyor.

"Eh, Stormy'nin ailesi felakettir de biraz."

Stormy, annesiyle babası ne zaman kavga etse, Sugar Adası'ndan otostop çekerdi. Kardeşim uyanıp onu içeri alana

kadar Levi'ın penceresine çakıl taşları fırlatırdı. Bu o kadar sık oluyordu ki, Dana arka kapının yanındaki bahçe heykelinin altına onun için bir anahtar koydu.

Levi için ne yapıyorsa, Stormy için de yaptı. Okul kıyafetleri veya hokey kıyafetleri için alışverişe çıktığında Stormy'ye de alırdı. Elden düşme falan da değil.

Dana Firekeeper'la ilgili en sevdiğim şey bu.

Kendisi yokluk içinde büyümüş, Stormy'nin de kendisi gibi hissetmemesini için uğraştı. Levi bana, annesinin küçük bir kızken kız kardeşleriyle aynı yatağı paylaştığını ve çatıdaki bir delikten battaniyelerinin üzerine kar yağmasıyla uyandıklarını anlatmıştı.

Levi ve Stormy yanımıza geliyor.

"Hey Kabarcık, malikânenin önünden geçmek ister misin?" Stormy beni sinir etmeye çalışıyor.

Ona ters ters bakıyorum ama konuşmaya devam ediyor.

"Büyük evdeki partiye gelmiştin, değil mi Jamie? Ne düşündün? Biz 'kişi başına' Nishnaab'lar sonradan görmedir. Kabarcık ise *eski* para sahibidir. *Vakıf fonu parası.*" Homurdanır gibi gülüyor. "İstediğin zaman araba alabilirdin."

"Tanrım, bugün biri yulaf ezmene mi işedi Stormy?" diyorum.

Levi bana arka çıkıyor. "Hadi ama Stormy, Daunis o parayı hak etmek istiyor, üstüne yatmak değil." Bana doğru gülümsüyor. "Ve ben buna saygı duyuyorum."

Güven fonum hakkındaki düşüncelerim karmaşık. BüyükMary bunun eğitimim, araba almam ve "hayata iyi bir başlangıç" yapmam için olduğunu söylemişti. "Talihsiz bir durum" yaşamamam için bir güvence niteliğinde olduğunu anlatmıştı. Ben annemin "talihsiz durumu" olduğum için kullanma

konusunda çelişkiliyim. Annemin bir güven fonu olsaydı nasıl kararlar verirdi?

Benim gibi Stormy de zhooniyaa konusunda tuhaftır. Nedenini anlayabiliyorum. Levi on sekiz yaşına gelmeden Dana 'kişi başı gelirden' elde ettiği paranın üçte birini her ay bankaya yatırarak Levi için biriktirmişti. Stormy'nin annesi ise bunu yapmıyor.

Shawna Nodin, Ojibva ama Wisconsin'deki bir topluluktan. Bir keresinde Superior Shores'taki Ogimaa Süiti'ni kiralamış, tüm hafta sonu süren büyük bir parti vermişti. Ertesi pazartesi, kendisine gelen kesinti borçlarını ödeyebilmek için Kabile Sosyal Hizmetleri Acil İhtiyaç Programı'na başvurarak yardım istemişti. O zamandan beri ona Shawna Kesintisi diyorlar.

Edwards'ın çelik ve camdan yapılma evine yaklaştığımızda, Mike ninja gibi birdenbire ortaya çıkıyor. Adımlarını hemen grubun ritmiyle eşleştiriyor.

Herkes gevezelik halinde ama benim ağzımdan tek kelime çıkamıyor. Hızları, benim normal hızımla tam bir depar arasında bir yerlerde.

Mike yüksek sesle osurunca herkes kahkahayı patlatıyor.

"Lanet olsun, Boogid, gerçekten altına sıçmışsın gibiydi çıkan ses," diyor Stormy.

Levi, Jamie'ye, "Boogid, Mike'ın fahri Kızılderili adıdır. 'Osuruk' anlamına geliyor ama ona Moowin adını vermeliydik çünkü sanırım az önce altına sıçtı."

"Osuranın Kabarcık olmadığını nereden biliyorsunuz?" diye soruyor Stormy.

"Çünkü BüyükMary böyle birini mirastan mahrum bırakır." Kahkahalar daha da artıyor.

Erkeklerle takılmanın dezavantajı, çok iğrenç olmaları. Onlarla birlikteyken katlanmak zorunda kaldığım her osuruk için bir dolar alsaydım, bir güven fonuna ihtiyacım olmazdı.

Onları duymazdan gelip onun yerine nefesime odaklanıyorum.

Seçtikleri güzergâhla feribot iskelesinin ve şehir kulübünün yanından kıvrılarak geçiyor, nehir boyunca ilerliyoruz. Levi'ın Jamie'ye anlattığı hikâyenin bir parçasını yakalıyorum. Hikâye benim hakkımda.

"Tırmanma zımbırtısının tepesinde tam bir serseri gibi yürüyordum. Birkaç damla yağmurla kayganlaştı ve sonra bir anda sırtüstü yerdeydim. İşte o zaman Daunis koşarak geldi, herkese beni hareket ettirmemeleri için bağırıyordu."

Bizi powwow alanına götürecek bir patikaya ulaşmak için golf sahasının güney ucundan geçerek kestirme yolu kullanıyoruz. Levi gevezelik etmeye devam ediyor.

"Kız kardeşim üzerime yağmur gelmesin diye dört ayak üzerinde durdu. Bir yandan oyun alanı gözetmenine ambulans çağırmasını emrediyordu." Levi bana bakıyor. "Ve biz o sırada ancak on bir yaşında falandık, değil mi?"

"Dokuz. *Superman* aktörünün düşüp felç olmasından hemen sonraydı," diyorum, biraz yavaşladığımız için birkaç kelime söylemeyi başarabiliyorum.

O gün ne kadar korktuğumdan bahsetmiyorum. Kardeşimin ciddi şekilde yaralandığı düşüncesiyle neredeyse altıma işeyecektim. O güne kadar Dana bana karşı pek sıcak olmasa da kibar davranmıştı. Hatta aynı sınıfta olmayalım diye Levi'ı okula kasten bir yıl geç gönderdiğini bile düşünüyordum. Ama halamla birlikte Levi'ı ziyaret etmek için hastaneye gittiğimizde, Dana ilk kez bana sarılmıştı. Hıçkırıklar arasında, bir saat gibi gelen

bir süre boyunca kulağıma *miigwech* diye tekrarlamıştı. Levi'a olan sevgimizle bağlanmıştık, ilişkimiz böylece değişmişti.

Tek sıra halinde koşarken kardeşimin sırtına bakıyorum. Beni kızdırdığı pek çok an olsa da, varlığı için derinden minnettarlık duyduğum anlar çok daha fazla.

Levi omzunun üzerinden bize, "Hadi ama!" diye bağırıyor.

Çocuklar, powwow alanı ve Chi Mukwa'ya giden Ice Circle Drive boyunca depar atıyorlar. Bunun onlar için sadece bir ısınma olduğunu bilmeliydim, şimdi asıl antrenmanları spor salonunda ağırlık kaldırmak olacak.

Ben yetiştiğimde, koşu sonrası esnemelerini bitirmek üzereler. Kendimi, yumuşak, serin çimenlerin üzerine yüzüstü ve kollarım iki yana açık bir halde bırakıyorum. Yerdeki her bir yaprağın üzerindeki nemi yalamak istiyorum.

Çocuklar soğumayı tamamlayınca vedalaşıyorlar. Jamie, Levi'ın arkasında ama son anda ağabeyime bir şeyler söyleyip koşarak yanıma geliyor. Yuvarlanıp sırtüstü düşüyorum. Jamie şınav pozisyonu alıyor, yüzü benim başımın biraz üzerinde olacak şekilde plank duruşuna geçiyor.

Jamie yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor.

"Levi izliyor mu?" diye fısıldıyor.

Kardeşimin sırıtarak durduğu girişe bir bakış atıyorum.

"Evet."

Yavaş ve sert adımlarla EverCare'e yürüyorum. BüyükMary'nin odasının dışındaki koridor gül kokusuyla dolmuş. Kapı eşiğinde durup annemin, büyükannemin kürdan gibi bacaklarına losyonla masaj yapmasını izliyorum. Ona karşı her zaman nazik olmayan BüyükMary'ye bakarak kendini tüketiyor.

Ya çok da hoşlanmadığınız birini sevmek ve onunla ilgilenmek bir güçse?

Annem, David dayımın alışkanlıklarına tekrar dönmediği konusunda son derece kararlıydı. Dayımın bunu yapmadığını artık ben de biliyorum, ama dayım tekrar başlasaydı bile annem onu sevmeye ve desteklemeye devam ederdi.

Ya annem kırılgan görüntüsünün ardında esasında güçlü bir insansa?

Genelde yaptığım gibi BüyükMary'nin yatağına lap diye oturmak yerine annemin yanına gidiyorum. Eğilip annemin yanağını öpüyorum. Boynundaki leylak parfümünün kokusunu içime çekiyorum, güllerin haykırdığı bir odada bir fısıltı kadar umuşak bir koku. Onu tekrar öpüyorum. Canım öyle istiyor.

"Lake State'deki ilk günüm," diyorum BüyükMary'ye, bir anlığına bizimleyken. Kocaman bir gülümseme yayılıyor yüzüne. "Dokuzda dersim var, bu yüzden fazla kalamam. Seni seviyorum."

Hızlı bir duş ve kahvaltı için yoğurt yedikten sonra Jeep'le öğrenci birliğinin arkasındaki otoparka doğru hızla ilerliyorum. Derse yetişebilmek için nefes nefese ve endişeli bir şekilde avluda koşuyorum, Fontaine Hall'u geçiyorum. Kalan tek yer ön sırada. Oturup yanımdaki boş sandalyeye bakıyorum.

Burada olmalıydın Lily.

Profesör, Makroekonomi İlkeleri müfredatını gözden geçiriyor. Söylediği her cümle bir uyarı niteliğinde.

"Burası lise değil."

"Yoklama almıyorum."

"Zamanında verilmeyen ödevleri değerlendirmeye almam, kaçırdığınız sınavları tekrar yapmam."

"Anne babanızla konuşmam."

"Akademik performansınızdan yalnızca siz sorumlusunuz."

"Bunlara razı değilseniz, hemen şimdi bırakın ya da sonsuza dek susun."

En iyi arkadaşım olmadan burada olmak istemiyorum.

Kalkıp çıkıyorum.

Peki şimdi ne olacak Lily?

Burnuma iğneler batıyor ve boğazıma yumruk büyüklüğünde bir yumru oturuyor. Yutkunuyorum, derin derin nefes almaya çalışıyorum. Su. Belki su işe yarar. Sırt çantamı karıştırıyorum ama yok.

Öğrenci birliğinin kapısına uzandığım sırada TJ Kewadin çıkıyor. Yüzünde beliren şaşkınlık ifadesinin yerini hemen düz ve mesafeli bir maske alıyor. Üzerinde düz beyaz bir tişört, kot pantolon ve kaba iş botlarıyla yanımdan geçiyor. Temiz ve odunsu bir kokusu var.

Pislik herif hâlâ benim aldığım parfümü kullanıyor.

Sırt çantamdaki ilk eşyayı alıyorum. *Makroekonomi: Ulusların Zenginliğini Anlama*, TJ'den beş metre ileride gümbürtüyle yere iniyor. Dönüyor, maskesi geri gelmeden yüzünde öfkeli bir ifade beliriyor. Hangisinin daha çileden çıkarıcı olduğunu bilmiyorum; sinirlenmesi mi, yoksa büyük bir sahtekâr gibi bunu örtbas etmesi mi?

Tam o sırada Robin Bailey, TJ'in yanından geçiyor. Ders kitabımı alıyor. Bir eliyle kitabı uzatıyor, diğer eliyle beni sıkıca öğrenci birliğinin içine çekiyor.

Sırt çantasından bir şişe su çıkarıp bana verirken, "Kızım, TJ'i unutman gerekiyor," diyor. "Hiçbir erkeğin senin üzerinde böyle bir gücü olmamalı. Kim olduğu veya herkesin ona ne kadar taptığı önemli değil. Ya da onu hâlâ ne kadar isteyebileceğinin."

"TJ'i istemiyorum," diyorum, tüylerim diken diken bir vaziyette.

Bana neredeyse acıyan bir bakış atıyor.

Robin iki yıl önce TJ ile mezun oldu. 2002 mezunu. İkinci sınıftayken, Sault'ta erkek hokey takımına giren ilk kız oldu. Ertesi yıl ona birinci sınıf öğrencisi olarak katıldım. İkimizin de Sault Lisesi'nde olduğu iki yıl boyunca takım arkadaşıydık. Geçen yıl Lake State'e transfer olmadan önce Cornell'de bir yıl oynadı.

"Şey, sadece... Beni zayıf bir ânımda yakaladı," diyorum.

"Evet, nasıl bir şeydir bilirim," diyor anlayışla. "Süper kahraman olmana gerek yok. Dauny, iyi olmaman sorun değil. Buraya gelebilmen bile şaşırttı beni."

"Lily böyle yapmamı isterdi diye düşündüm." Gözyaşımı siliyorum.

Robin benimle kafede oturup üzüntümü paylaşmaktan memnun görünüyor.

"İki ders seçip diğerlerini bıraksan nasıl olur? Lily en çok hangi dersi dört gözle bekliyordu?" Burnumu silmem için bana peçete uzatıyor.

Gülüyorum. "Yirminci Yüzyıl Amerikan Edebiyatı."

"Peki en çok hangi ders seni heyecanlandırıyordu?"

"Bitki Morfolojisi."

"Elbette." Gülerek başını sallıyor. "Bir sonraki dersin ne zaman?"

"Onda. Amerikan Edebiyatı."

"Dene bir. Rahat ol. Nasıl gidiyor bir bak. Beğenirsen, kal. Bitki dersi için de aynı şey geçerli." Telefonumu alıp kendini arıyor. "Seni heyecanlandırmayan bir ders olursa, cuma günü dersi bırakmak için kayıt ofisine seninle gelmemi istersen beni ara."

"Miigwech," diyorum.

Solumda durup sağ kolunu önümde kaldırıyor. Sırıtıyorum, koluyla X yapmak için ben de aynısını sol kolumla yapıyorum. Bu, her maçtan önce buzda kayarken hokey sopalarımızla yaptı-

ğımız bir hareketti. Onun fikriydi. Artistik patinaj yerine hokey patenini tercih eden bizim gibi tüm küçük kızlar için.

Bir sonraki dersim olan Amerikan Edebiyatı'na yürüyüp kapıya en yakın arka sırada oturuyorum. Müfredattaki okuma ödevlerini tararken özellikle birini arıyorum.

Ah... Michener yok.

Büyükanne June'un James A. Michener'in edebi olarak nasıl küçümsendiği üzerine yaptığı nutuk, onu öğle yemeği için aldığım andan öğleden sonra eve bırakana kadar sürüyor.

Ertesi gün, Jeep'e binmesine yardım ederken, Büyükanne kaldığı yerden devam ediyor.

"O çok akıllı Zhaaganaash'a James A. Michener'ın hayatımdaki en büyük Amerikalı romancı olduğunu söylesen iyi olur," diye bağırıyor.

"Profesör siyahi," diyorum. "Ve evet, ona senin görüşünden kesinlikle bahsedeceğim."

"Görüş değil. Hakikat."

Büyükanne June'a kızarmış kepekli Kızılderili taco tepsisini götürdükten sonra, kendim için sıraya giriyorum. Jonsy Kewadin az önce doldurduğu kahve kupasını deviriyor. Ortalığı temizlemek için peçete alıyorum. Ona yeni bir kupa uzattığımda şekeri işaret ediyor.

"Peki ya diyabetin?" diyorum.

"Ben şeker hastası değilim!" diye bağırıyor. "Ben bir Presbiteryen'im."

Gülüyorum. Jonsy haftada iki kez Katolik.

"Hey." Ses tonu komplocu bir fısıltıya dönüşüyor. "Fırtınadan sonra TJ'i çöp sahasına geri götürdüm ama çanta yoktu... Sen almadın değil mi?"

"Zehirli çöpleri taşımak kulağa mantıklı bir insanın yapacağı bir şey gibi gelmiyor, Büyükbaba Jonsy," diyorum onu arkadaşlarının masasına yönlendirerek.

Jonsy'nin kardeşi Jimmer bana sesleniyor. "Selam, Firekeeper. Torunum bana bir iTunes kartı aldı. Nasıl kullanacağım bunu?"

"İnternetten doksan dokuz sente herhangi bir şarkıyı satın alıp bir CD hazırlayabilirsin," diye açıklıyorum. "En sevdiğin şarkılardan küçük bir albüm hazırlayabilirsin mesela."

"Jimmie Rodgers ve Ernest Tubb?"

"Şarkıları iTunes kataloğunda varsa evet," diyorum. "Öğle yemeğinden sonra laptopumu alırım. Hediye kartını bugün kullanabiliriz, yarın da CD'ni getiririm."

Büyükanne June'a öğle yemeğinden sonra Jimmer Kewadin'in internetten şarkı satın almasına yardım edeceğimi söylüyorum.

"Şu yaşlı gangster mi?" diyor.

Yaşlılar Merkezi yöneticisi, çekilişten önce duyuruları yapıyor. Kabile Gençlik Konseyi, isteyenlerin cep telefonunu kurmasına yardımcı olmak için perşembe öğleden sonra orada olacakmış.

"Acil durum uyarıları alabilirsiniz. Veya arkadaşlarınıza feribot güncellemeleriyle ilgili bir grup mesajı gönderebilirsiniz."

"Vay canına," diyor Jonsy yüksek sesle. "Modern fısıltı gazetesi."

"Ah, bir de genç bir kadın kayıp. Kabile vatandaşı. Heather Nodin en son pazartesi gecesi Paradise'ta yürürken görülmüş. Bilgisi olanlar Kabile Polisi ile iletişime geçsin."

Heather kayıp mı? Macy, Yaratıcı'nın hediyeleriyle ilgili hikâyeyi anlatırken Heather'ı ateşin etrafında gördüğümü hatır-

lamıyorum. Belki de bana uyuşturucu teklif ettikten ve Macy'yi azarladıktan hemen sonra gitmiştir. Jamie'ye Heather Nodin'le iletişim kuran son insanlardan biri olabileceğimi bildirmeyi aklımın bir kenarına yazıyorum.

Cuma gününe kadar iki derse düşüyorum ve bir iTunes mix ustası oluyorum. Öğleden sonranın çoğunu Büyükanne June'la birlikte adada geçiriyoruz. O ve Minnie eski tartışmaları yeniden gündeme getiriyor. Macy ile bu şekilde onlarca yıl geçireceğimi hayal bile edemiyorum.

Bir Gizli Sincap olarak, bir yaşlının iTunes'dan şarkı satın almasına yardım ederken, ilaçlar ve benzeri şeyler hakkında bazı sorular sorabileceğime karar veriyorum. Bu iyi bir alışveriş, tıpkı Jonsy'nin *Kurtlarla Dans* filminden bir sahneyi taklit ederek elini sallayıp söyleyeceği gibi.

Jimmer Kewadin bana Al Capone'nin gerçekten de George Gölü kıyısındaki bir mağarada viski sakladığını söylüyor. Sugar Adası'nın doğu tarafı.

"İnsanlar onun geride bıraktığı herhangi bir şeyi bulmak için mağaralarda arama yapıyor mu?"

"Arada sırada bir ceset bulunuyor. Bu da aklı başında insanları korkutup uzak tutuyor."

Leonard Manitou (Minnie'nin oğlu, Şef Manitou'nun babası, Macy'nin büyükbabası) beş yaşındayken iki gün boyunca kaybolduğunu, annesi ve büyükannesi dışında hiç kimsenin Küçük İnsanlar'ın onu koruduğuna inanmadığını açıklıyor.

Herkesin Buck Naked dediği Bucky Nodin dikkatimi çekiyor. Sanırım Bucky Heather'ın büyük amcası, Heather'ı en son ne zaman gördüğümü bilmek isteyebilir diye düşünüyo-

rum. Epey dağılmış görünüyor, Patsy Cline'ın tüm şarkılarını almanın ne kadara mal olacağını soruyor. Ben daha cevap veremeden, bir defasında nasıl yanlışlıkla bir tavşan yerine kendi kedisini tuzağa düşürdüğünden bahsediyor. Sonra bana büyük büyükannesiyle Duck Adası'na mantar toplamaya gittiği zamanlardan bahsediyor.

"Mantar mı? Duck Adası'nda?" diyorum Buck rastgele başka bir konuya atlamadan önce. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki Buck bunu kesin Red Wings tişörtüme bakıp anlayabilir.

Ron beni David dayımın sınıfına götürdüğünde, halüsinojenik mantar bulunan üç yerin adını vermişti: Tahquamenon Şelaleleri, Pictured Rocks ve Sugar Adası. Marquette'ten dönerken Ron, David dayımın bulunduğu yer hakkında önemli bir ayrıntıyı aktarmıştı: Sugar Adası'ndaki Duck Gölü. Duck Gölü, Duck Adası'nın bir tarafının sınırını oluşturur.

"Evet," diyor Buck. "Ada içindeki o küçük adacık mantar dolu. Toprak ve nemle ilgili bir şey. Oradaki yaşlı ağaçlar hiç kesilmedi."

David dayımın mantar araştırmasını devam ettirmenin heyecanıyla etrafıma bakıyorum. Seeney Nimkee, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi yemek odasının karşısından kaşlarını çatıyor.

Bu Gizli Sincap fındık peşinde ve fındık da halüsinojenik mantar.

21. Bölüm

Cumartesi günü, kasaba merkezinden geçerken kabilenin reklam panosuna bakıyorum. Umutsuzluk midemin derinliklerine demir atıyor. Sol tarafında koyu zemin üzerine beyaz harflerle ASLA UNUTMAYIN yazılı. Diğer yarısında ise Heather'ın lise son sınıf fotoğrafı, eşkâlinin tarifi ve Kabile Polisi'nin telefon numarası yer alıyor.

Kalın yazıların ardındaki İkiz Kuleler'in siluetini ancak oradan geçerken fark ediyorum. 11 Eylül'ü asla unutmayın demek istiyorlardı. İki ayrı afiş.

Heather'ın annesi dün gece televizyonda kaba saba görünüyordu. Zor bir yaşam ve ilçe hapishanesine birden fazla kez girmek onu sertleştirmiş olmalı. Polisin, kızını aramak için yeterince çaba göstermediğini iddia etti. Jamie veya Ron'a arama çabalarını artırmak için herhangi bir şey yapılıp yapılamayacağını sormayı aklıma not ediyorum.

Sugar Adası'nda asfalt bitene kadar güneye ve doğuya yöneliyorum. Jeep, ilerideki engebeli toprak yolda bir o yana, bir bu yana

sallanıyor. Park edince ön panele vurup, "Vay canına, aferin," diyorum.

Jonsy'nin şaheser düzenlemesinden edindiğim ipucu doğrultusunda, sırt çantamın içinde şeffaf saklama torbaları, etiket yapmak için bir rulo bant ve siyah bir keçeli kalem var. Ayrıca adanın bir haritasının (sadece Duck Adası'nı gösterecek şekilde katlanmış) yanı sıra şişe su, lateks eldivenler, böcek ilacı, kırmızı pamuk iplik, minik makas, bir dijital kamera ve spiral kısmına iple kalem bağlanmış bir defter.

Duck Adası'nı bir ada yerine yarımada haline getiren dar araziye doğru yürürken bekçi kulübesine rastlıyorum.

Duruyorum. Bir hatıra hafiften bir yağmur gibi üstüme yağıyor.

Kulübenin yanından geçerek Duck Gölü'ndeki en iyi gizli ·alık tutma yerine giden babamın omuzlarındayım.

Burada durup, babam yanımda olana kadar gözlerimi kırpıştırmak istiyorum. Ama bunun yerine Jonsy'nin sesini duyuyorum.

İşe koyul kızım. Gün ışığını kaçırıyorsun.

Duck Adası'nda bir yerde, David dayım benzersiz bir mantar çeşidi buldu.

Bölgeyi metodik olarak keşfetmek için, araziyi röntgen taraması yapılan bir vücudun gövdesi olarak görmeye karar veriyorum. Yarımadanın güneydoğu tarafında, George Gölü'nün kenarında duruyor ve başlangıç noktamı işaretlemek için bir huş ağacının çevresine bir parça kırmızı iplik bağlıyorum. Kıyı boyunca kuzeye doğru on adım atıp başka bir ağacı iplikle işaretliyorum.

Ortalama bir insanın adımı yaklaşık yetmiş beş santimdir, ancak bacaklarım çok uzun olduğundan, benim adımlarım

muhtemelen bir metreye daha yakındır. Bu yüzden enine kesitlerim, adanın doğusundan batısına, dokuz metrelik olacak.

Duck Adası'nın ortasından geçerek batıda Duck Gölü'ne ulaşıyorum. Yarımadanın dar başlangıç noktasına gelene kadar güneye yöneliyor ve ilk ağacı işaretliyorum. Duck Gölü kıyısı boyunca kuzeyi on adım işaretleyerek kuzeybatı sınırımı oluşturuyorum.

Mantarların yetiştiği nemli yerleri (toprak veya yumuşak odun) bulmak için alanı tarıyorum. Bir şey bulduğumda fotoğraf çekiyorum, defterime kaydediyor ve topladığım numuneleri bir sandviç torbasına koyuyorum. Daha sonra her bir numuneyi David dayımın kitapları arasında yer alan üç mantar ansiklopedisinden araştıracağım. Dayımın dairesini boşalttıktan sonra annem dayımın bütün kitaplarını büyük evdeki kütüphaneye yerleştirmemi istedi. Dayımın referans kitaplarına ek olarak, internette konuma veya türe göre arama yapılabilen bir mantar toplama sitesi de buldum.

Amacım kataloglanmamış bir şey bulmak. Bir eşleşme aramıyorum, odağım daha ziyade eşleşme bulunmaması.

Daunis, bir hipotezin doğru olduğunu kanıtlayamayız; geçersiz bir hipotezi çürütmek için kanıt ararız. Dayımın sesi sanki arkamda yürüyormuş gibi netti.

Bana çok şey öğretti. Onun izinden gidebilirim – onun yapacağı şeyleri yapabilirim.

Bu kadar riskli bir araştırma projesi için heyecanlanmak yanlış mı?

Orman şifalıdır. Tüm duyularımı harekete geçiriyor ve zamandan bağımsız bir şeylerle bağ kurmamı sağlıyor. Bu, *bölgede* olmaya benziyor ama ben koşmuyorum. Yapraklar titreşerek yere düşüyor. Yakınlarda hayvanlar koşuşturuyor. Çam, sedir ve yosun kokuları birbirine karışıyor.

İlk bölümü tamamladığımda, George Gölü boyunca kuzeye on adım atarak yeniden başlıyorum. Sabahın geri kalanında Duck Adası'nı kesitler halinde araştırıyorum.

Öğleden sonra biraz peynir, kraker ve sulu bir Honeycrisp elması yemek için erken bir mola veriyorum. Saatimi kontrol ediyorum. Annem bütün gün üniversite kütüphanesinde çalıştığımı sanıyor. Planım, eve gitmeden önce birkaç bölüm daha yapmak ve bugünün numunelerine bakmak. Annem yarın pazar ayini için evden çıkar çıkmaz yine gelip daha fazla zaman geçireceğim.

Kuzeye doğru on adım atıp bir ağacı işaretliyorum. Sınırımın hemen ötesinde bir menekşe tarlası var. Mor benekli sarı hercaimenekşeler ya da tam tersi renklerde.

Büyükanne Pearl bu parlak renkli çiçekleri toplardı. Babamın egzaması için onları erimiş ayı yağıyla karıştırarak merhem yapardı. Kahve kutusunda sakladığı kurutulmuş yapraklardan yaptığı çaydan içerdim. Çiçeklerin mor yapraklarını kaynatır, kara dişbudağından ördüğü sepetlere renk katmak için kullanırdı.

Hercaimenekşeleri her zaman sevmişimdir. Reşitliğe geçiş orucum sırasında sürekli yağmur yağmış, sadece bir kez durmuştu. Yağmurun durduğu o kısa sürede çömelip büzüştüğüm, devrilmiş bir teknenin gövdesini andıran büyük kayadan başımı uzatıp etrafımı çevreleyen ormanı görebilmiştim. Bir öbek renkli hercaimenekşe vardı, benekleri küçük yüzlere benziyordu. Yağmur tekrar başlayıp muşambamın altına geri döndüğümde, onları bana eşlik eden ruh yardımcıları olarak hayal etmiştim.

Siyah bir şey hızla geçip gidiyor. Hercaimenekşelerin ötesinde, su kenarındaki küçük bir kayanın üzerinde dinlenmek için mola veren bir kuzgun.

Macy'nin ateşin başında anlattığı hikâyeyi hatırlıyorum. Hikâyeyi Büyükanne Pearl'den dinlediğim halinde, Gaagaagi Yaratıcı hediyeler dağıtırken yaramazlık yapıyordu.

Ne yapacağım ben? Ah, neden bu kadar yaramazlık yaptım? Amacımı nasıl bulabilirim?

Gaagaagi, Makwa'nın yöntemlerini öğrenip öğrenemeyeceğini görmek için onu ziyaret etti, ancak sıkıldı. Tek yaptığı ormanda şifalı ot aramaktı.

Uçup gitti ve her arkadaşının hediyelerini kullandığını gördü. Yine yaramazlık yaptığı ve hediyesini alamadığı için kendini azarladı.

Bir gün etrafta uçarken, Ajidamoo'nun topladığı meşe palamutlarıyla çevrili bir meşe ağacının içindeki delikte ağladığını duydu.

Neyin var, Ajidamoo?

Üzgünüm ve bir zamanlar yapmayı sevdiğim hiçbir şey artık bana neşe vermiyor.

Belki de gidip Makwa'yı görmelisin. Şifalı bitkileri biliyor. Belki senin için yapabileceği bir çay vardır. Benimle gel. Seni oraya götüreceğim.

Gaagaagi, Ajidamoo'yu Makwa'ya götürdü. Gerçekten de Makwa onun için doğru bitkiyi buldu.

Uçup giderken Gaagaagi'nin üzerine bir memnuniyet duygusu çöktü.

Bu duygu Waabooz'un ağladığını görene kadar devam etti.

Neyin var, Waabooz?

O kurnaz Waagosh beni yemeye çalıştığı sürece bana rahat yok.

Ama Waabooz, Yaratıcı sana uzun kulaklar ve hızlı ayaklar bahşetti. Başkalarının duyamadığı şeyleri duyabiliyorsun. Kimse senden daha hızlı hareket etmez. Yeteneklerini kullanırsan Waagosh'dan üstün olursun.

Bu doğru, dedi Waabooz. Miigwech, niijii.

Gaagaagi uçup giderken, yine o güzel duyguyu hissetti. Etrafta uçup arkadaşlarının yeteneklerini nasıl kullandığını izleyerek o kadar çok zaman geçirmişti ki, onların güçlü yanlarını ve ihtiyaç duyduklarında birbirlerine nasıl yardım edebileceklerini öğrenmişti.

Ve işte Gaagaagi, kendisine bahşedilen armağanın, başkalarının sorunlarını çözmek olduğunu bu şekilde keşfetti.

Küçük siyah kayanın üzerindeki siyah kuşa yaklaştığımda gülümsüyorum.

"Peki bana nasıl yardım edeceksin Gaagaagi?" diye sessizce soruyorum.

Kıyıdaki kayanın hemen ötesinde bir şey olduğunu fark ettiğimde burnuma bir koku çarpıyor.

Bir ceset.

Sweatshirt'ümü burnumu kapatacak şekilde çekiyorum. Kısa, kesik kesik nefes alarak tereddütlü adımlar atıyorum. Kayaya ulaşıp etrafa bakıyorum.

Gözkapakları hâlâ yarı açık. Gözler gitmiş. Gagalanmış veya kemirilmiş.

Geriye doğru tökezliyorum.

Ceset gibi kokmuyor.

Jonsy bir cesedin nasıl koktuğunu nereden bilebilirdi?

Çünkü çürüyen et başka hiçbir şeye benzemez.

Ben de Heather Nodin'in cesedinin kokusunu asla unutmayacağımı biliyorum.

22. Bölüm

Halamın evine yaklaşana kadar telefonum nehrin karşısındaki bir baz istasyonuna bağlanamıyor. 911 operatörüyle konuşur halde eve dalıyorum.

"Hayır, nabzı yok. Öldüğünü söyledim size."

Halam çamaşır odasından koşarak geliyor, gözleri endişe dolu.

"Heather Nodin... kıyıya vurmuş. George Gölü, Duck Adası'nın aşağısında." Halama "Ona iki kez söyledim," diyerek telefonu işaret ediyorum. Telefona, "NABZINA BAKMAMA GEREK YOKTU ÇÜNKÜ O ZATEN ÖLMÜŞTÜ!" diye bağırıyorum.

Halam cep telefonumu alıyor. Diğer eliyle beni kucaklıyor.

Telefonu kapatıp mutfak masasına fırlatmadan önce, telefona, "Polisle oradaki bekçinin kulübesinde buluşacağız," diyor. Halam diğer koluyla beni sıkıca sarıyor.

Bunu kesim sırasında inekleri sakinleştirmek için yaparlar. Koç Bobby'yle hokey oynadığım ilk yıl, bir deplasman maçından beni eve getirmişti. Otizmli bir bilim insanı olan Temple

Grandin'in NPR'de bir röportajını dinlemiştik. Sığır işlemek için, kendi aşırı duyusal uyarılmasını da yatıştıran, bir "sıkma makinesi" icat etmişti. Koç'un arabası garaj yolunda park halindeyken annem beni kontrol etmek için dışarı çıkmıştı ama ben arabadan hemen inmemiştim, röportajı bitirmek istiyordum. Koç Bobby, annem yaklaştığında camını indirmişti.

Merak etme Grace. Benimle güvende.

Dört polis arabasının arkasında bir ambulans var. Altı polis ve iki acil tıp teknisyenini kıyı boyunca yönlendirirken halam elimi sıkıyor. TJ de polislerin arasında.

Kuzgunun bana gösterdiği kayayı tanıdığımda durup işaret ediyorum.

"Orada." Kokusunu bir daha almak istemiyorum.

Halamla birlikte, bekçi kulübesinin yanındaki, arabaların park edildiği küçük açıklığa geri dönüyoruz. SUV'unun ön tamponuna oturuyoruz. Hâlâ ağaçların üzerine vuran ikindi güneşine odaklanıp TJ bize yaklaştığında onu görmezden gelmeye özen gösteriyorum.

"Burada ne yapıyordun?" diye soruyor Memur Kewadin bana.

Öne doğru eğilip polis botlarının üzerine kusuyorum.

Halam bir kâğıt havluyu ıslatıp nemli alnımı siliyor, bana bir havlu daha uzatıyor. Ağzımı siliyorum. Halam nemli kâğıt havluları TJ'e uzatırken derin nefesler alıyorum.

"Okul ödevi," diyorum sonunda. "Bitki morfolojisi."

"Birine telsizle haber verip annesini aratabilir misin?" diye soruyor halam.

Eyvah. Annemin ödü kopacak.

İki kere eyvah. Bunu Jamie veya Ron'a bildirmeyi unuttum. Ama... belki Heather soruşturmayla bağlantılı değildir.

Biraz Molly V var bende. Sen ve yeni erkek arkadaşın bütün gece takılabilirsiniz. Başka mallar da var... eğer istersen.

"Şeyi aramam lazım," bu kelimeyi söylerken öksürük tutuyor, "erkek arkadaşımı."

"Kardeşinin takım arkadaşını mı?" TJ'in çenesi kasılıyor.

Başımı evet anlamında sallayıp öğürüyorum.

Memur Kewadin işini şansa bırakmaz. Geri çekilip uzaklaşıyor.

Annem bana bakmak için ısrar ettiğinde ilk kez ona karşı koymuyorum. Bütün sabah benimle film izlemek için pazar ayinini ve büyükanneme yaptığı günlük ziyareti atlayınca bu konuda son derece ciddi olduğunu anlıyorum. Yine de her dakika koltuktan zıplayıp zarif çay fincanımı bitmek tükenmek bilmeyen papatya çayıyla doldurması biraz sinir bozucu. Bunu her yaptığında hissettiğim anlık öfke, hemen sonra yerini bencil ve nankör olmaktan duyduğum suçluluk duygusuna bırakıyor.

Evimizdeki tek arsız çocuk ben değilim. Herri tahta gibi göğüslerim üzerinde kestiriyor. Smokin renkleri -birkaç siyah benekli, çoğunlukla beyaz- onu sevimli gösteriyor. Bu etkili bir maske çünkü o talepkâr küçük bir baş belası. İpeksi kürkünü okşamaya biraz uzun ara verirsem parmaklarımı ısırır.

Cep telefonum bir kez titriyor. Açmak için onu sevmeyi bıraktığımda Herri sinirleniyor.

JAMIE: Arayayım mı?

BEN: Hayır. Gel.

Dün gece Jamie'yi aradım. Annem konuşmamızı banyoyu hazırlama teklifiyle bölene kadar, ona Heather'ı nasıl bulduğumun bir özetini verebildim. O andan beri de annem beni gözünün önünden ayırmadı.

Film bittiğinde annem bundan sonra ne izlemek istediğimi soruyor.

"*Hokus Pokus*," diyorum.

"Bu iyi bir seçim mi? Filmde–" bu noktada sesi fısıltıya dönüşüyor, "ölü insanlar yok mu?"

"Sorun değil, anne," deyip gözlerimi deviriyorum ve incinip gözlerini kırpıştırdığını gördüğüm anda pişman oluyorum.

Herri'yi üzerimden itip hızla ayağa kalkıyorum. Kollarımı anneme dün halamın beni sımsıkı sardığı gibi doluyorum. Gergin omuzlarının sarsılmasında kalbimi kıran bir şey var.

Biz hep böyleydik.

BüyükMary, Herri gibiydi. Beni ittiğinde ben de onu geri itebilirdim çünkü sınırların tam olarak nerede olduğunu bildiğime emindim. Aynen Herri'yle olduğu gibi, müthiş büyükannem ve ben birbirimizi meramımızı anlatmaya yarayacak kadar ısırırdık, koparacak kadar değil.

Ama annem hep sınırı değiştirdiği için neyin onu kıracağını asla bilemem. Tek bildiğim, annemin kırılgan duygularının, göletin ilkbaharda çözülen buzları gibi olduğu.

Ağlaması durduğunda yanağından öpüyorum.

"Bir arkadaşım geliyor. Sorun olmaz, değil mi? Onunla tanıştın... Jamie. Biz... artık arkadaştan öteyiz," diye geveliyorum.

Annemin yüzünde beliren çelişkili duyguları okumak çok kolay: Şaşkınlık, mutluluk, endişe.

Onun dile getiremediği sorularını yanıtlıyorum. "Jamie iyi bir insan anne. Bana ve yaşadığım her şeye karşı çok saygılı."

Onu bırakıp çay fincanımı mutfak lavabosuna götürüyorum. Durulayıp bulaşık süzgecine ters çevirerek koyuyorum. Jamie ile konuşmam gerek ama annem çay fincanlarını doldurup durur ve kurabiye pişirmeye kalkarsa bu pek mümkün olmayacak.

"Biraz yalnız kalsak sorun olur mu?" diye soruyorum nazikçe.

Yüzünde endişe yine bir senaryo gibi okunabiliyor: *Hayır, evet, hayır, tamam.*

"Biraz çamaşır katlayıp egzersiz bisikletine bineceğim," diyor isteksizce.

Jamie geldiğinde annem onu kucaklayarak karşılıyor. Gelecek hafta sonu sezon açılışı için gergin olup olmadığını soruyor ve Jamie endişeli olduğunu itiraf ediyor.

Annem kibarca bodruma çekiliyor. Oturma odasında televizyon sesini duyar duymaz Jamie'ye bakıp parmağımı dudaklarıma götürüyorum.

Annem bodrumdayken üst kattaki tüm sesleri iletecek bebek telsizi sensörünü almak için kitaplığa gittiğimde beni şaşkın bir ifadeyle izliyor. Telsizi, televizyonu ve DVD oynatıcıyı koymak için modifiye edilen antika dolaba taşıyorum. Annem ya *Hokus Pokus'u* dinleyecek ya da alt kattaki bebek telsizi alıcısını kapatacak.

Olağanüstü Gizli Sincap Daunis, sinsi bir ajidamo.

Koridorda parmak uçlarımda yürürken Jamie'ye beni takip etmesini işaret ediyorum. Yatak odama ulaştığımda, tam arkamda değil. Yol boyunca çok sayıda büyük boy çerçeveli fotoğraf kolajı dikkatini dağıtıyor. Daunis Lorenza Fontaine'in hayat hikâyesi. Herri'nin dikkatimi çekmek istediğinde yaptığı gibi koluna vuruyorum. Jamie, yedi yaşındayken çekilmiş, sosis zarı kadar sıkı, payetli pembe artistik patinaj kıyafeti içinde poz verdiğim sefil bir fotoğrafıma odaklanıyor.

Sonunda onu yatak odama sürüklemek zorunda kalıyorum.

Jamie odama göz atıyor. Şifonyerin önünde duraklıyor. Ben ve Lily'nin Cadılar Bayramı için *Hokus Pokus*'taki iki kardeş cadı gibi giyinmiş halimizin çerçeveli bir fotoğrafı var. Benim göz alıcı kız kardeş olmamın komik olacağını düşündüğü için sarı peruğu ben takmıştım. Herri şifonyere atlayıp onu okşaması için Jamie'nin elini dürtüyor.

Jamie, "Bu kim?" diye soruyor Herri'nin kulaklarının arkasını ovuştururken.

"Herri... Herrington, aslında. Adını Chickasaw Nation'ın bir üyesi ve uzayda yürüyen ilk Kızılderili olan NASA astronotu John Herrington'dan alıyor," diyorum. "John Herrington'ın Uluslararası Uzay İstasyonu'na bir kartal tüyü götürdüğünü biliyor muydun," diye gevezelik etmeye devam ediyorum.

"Bilmiyordum. Çok iyiymiş gerçekten," diyor. Herri, Jamie'nin hızlı parmak tekniğini onaylayarak yüksek sesle mırlıyor. Onu neden çağırdığımı unutacağım neredeyse.

"Yani daha önce bahsetmedim," diye fısıldıyorum. "Heather o gece ateş başındayken bana Viagra ile karıştırılmış ekstazi teklif etti. Ot da."

Jamie, "Bana her şeyi hemen söylemen gerekiyor," diye hafifçe azarlıyor beni. "Bir hafta sonra değil."

"Önemli bir şey olduğunu düşünmemiştim ama şimdi düşünüyorum."

"Ron'a göre ölümü şüpheli değil."

"Eylül ayında boğulmak? Duck Adası'nda kıyıya vurmak? Bunlar nasıl şüpheli olmaz?"

Altın çerçeveli ayna bizi bir fotoğraf gibi gösteriyor. Sırtımı şifonyere dönüyorum.

"Eskiden Heather Swanson'dı," diyorum. "Herkes babasının Joey Nodin olduğunu biliyordu ama o, bunu inkâr ediyordu. Söylentiye göre, Heather'ın annesi nafaka istediğinde onu tehdit etmiş. Ancak kumarhane açılıp kabile kişi başı gelir ödemesi yapmaya başladığında, Joey babalık iddiasında bulunup Heather'ı kabileye kaydettirdi. İnsanlar, Joey'nin, Heather'ın annesinin velayeti kaybetmesi için kadının şüpheli erkek arkadaşına para ödeyerek bir uyuşturucu baskını tezgâhlamasını sağladığını söylüyor. Çocuğun parasını velayet sahibi olan ebeveyn alır çünkü."

Jamie yüzünün mükemmel tarafındaki kaşını kaldırıyor. Fısıldamaya devam ediyorum.

"Sana daha önce, nasıl kullanıldığına bağlı olarak, kişi başı gelirin iyi ya da kötü olabileceğini söylemiştim. Kişi başı gelirin pek çok yararı var. Halam, zor zamanlarda Zhaaganaash'a satılan Sugar Adası'ndaki araziyi bu sayede geri satın alıyor."

Jamie hiçbir şey söylemiyor.

"Ama iş kişi başına gelir ödemelerin en kötü yönlerine gelince, herkes Heather'dan bahseder. Halam, Heather olayının Kabile Konseyi'nin kabile kayıt kurallarını değiştirmesine yol açtığını söylemişti. Artık kabile üyesi olmayan üyeler bebeklerinin kabileden olduğunu iddia ettiklerinde izlenmesi gereken bir süreç var. En başından itibaren babalığı belirlemek için DNA testleri."

Jamie sözümü kesiyor. "DNA testleri hangi kabileden olduğunu söyleyebilir mi?" diye soruyor.

Bir kez daha, "Şşşt" diyorum parmağımı dudaklarıma götürerek.

Bana dönüyor. Felaket yakın. Bir adım uzaklaşıp alçak sesle konuşmaya devam ediyorum.

"Tükürüğünü bir test tüpüne koyup postaladığın ve sana yüzde on sekiz Kızılderili olduğunu bildirdikleri o saçma sapan

soy testlerini düşünüyorsun. Bu testler kusurlu. Sonuçları belirli ülkelere, kabilelere veya gruplara göre değil, coğrafi bölgeler bazında genellerler. İnsanlar bu testleri yapıp bir kabileye kaydolabileceklerini düşünüyorlar. Ama işler böyle yürümüyor."

Kaşlarını çatıyor. Jamie gizli görevde çalışıyor, kabile topluluklarına giriyor ve rol yapıyor. *Hiçbir yerde normalin nasıl bir his olduğunu anlayacak kadar uzun yaşamıyorum.* Gerçekte kim olursa olsun, bir topluluğunun olmaması mümkün mü?

Ona bildiklerimi anlatabilirim. Soruşturmayla ilgili olmayan ama maskesinin arkasında her kim varsa onu ilgilendirebilecek bilgileri paylaşabilirim.

"Babalık testleri, çocuğu baba veya kardeşleriyle karşılaştırmak üzere DNA elde etmek için her türlü vücut sıvısını kullanır. Kabile kan testi talep eder. Esasında saç testi istemeyi düşünmüşlerdi, ta ki bazı geleneksel tütün çubuğu taşıyıcıları herkese geçmişte saçlarımızın bizden nasıl vahşi bir şekilde sökülüp alındığını hatırlatana kadar... kafa derileri bir zamanlar tıpkı hayvan postu gibi para ederdi ve yatılı okullar, çocukları ailelerinden alır almaz saçlarını keserdi. Konsey test için kan kullanmayı düşündüğünde, hararetli bir tartışma yaşandı. Bazıları zaten çok fazla kan döküldüğünü söyledi. Bazılarıysa kanla ilişkili hatıralardan bahsetti. Kanımızda biriktirdiğimiz ve nesilden nesle geçen sadece kuşaksal travma değil, aynı zamanda direncimiz ve dilimiz de aktarılmıştı. Bu nedenle kabile, çocukların kan bağlarını yeniden kurmalarına yardım etmenin bir yöntemi olarak kana oy verdi. Bu, ayrıca evlat edinilen yetişkinlerin biyolojik ailelerinin izini sürmelerinin de bir yoluydu."

Jamie artık bana bakmıyor. Şu anda masamda oturmuş, dalgın dalgın Herri'yi okşarken pencereden dışarı bakıyor. Aklı başka yerde; doğaçlama konuşmamla onu sıkmış olmalıyım: DNA

Hakkında Her Zaman Bilmek İstediğiniz Ama Sormaktan Çok Korktuğunuz Her Şey. Belki de merak bile etmiyordu.

"Her neyse. Konsey, Heather'ın yaşadıklarını başka kimse yaşamasın diye bunu düzeltmeye çalıştı."

Jamie, "Onu tanıyordun, bu yüzden kötü bir şey söylemek istemiyorum," diyor. Pencereden dönüp, "Ama görünüşe bakılırsa, kimseye söylemeden kaçmak ve ceketinin cebinde bir torba ot, hap ve met bulundurmak karakterine pek aykırı değildi."

"Bu umurumda değil. Ama birinin onu umursamasını hak ediyordu."

Şimdi parmağını dudaklarına götüren o. Bir anda bir şeyler beni kapıldığım alevli öfkeden uzaklaştırıyor.

Az önce, Heather'ın ceketinin cebindekiler hakkında söylediği şey. Acaba bu bir ipucu olabilir mi?

"Jamie, bana gösterdiği çantada met yoktu. Sadece benekli haplar vardı."

Heather'ın üzerinde bulunan uyuşturucular hakkında Ron'la konuşurken Jamie'ye katılmak istiyorum.

Ben bebek telsizini alıp kitaplığa geri koyarken Jamie kulağıma, "Dün travmatik bir deneyim yaşadın, Daunis. Bugün biraz dinlen," diye fısıldıyor.

Annem dinliyordur diye mikrofon kısmını kapatıyorum.

"Bana ne yapacağımı söyleme."

Burun kemerini çimdikliyor ve ön kapıya yöneliyor.

Kahrolası bebek telsizini ona fırlatma dürtümle savaşıyorum. Arkasından takip edip kamyonetine vardığında ona yetişiyorum. Tam yanına gelmişken Macy'nin koyu mavi Corvette'i benim sokağıma dönüyor.

İkinizin, insanların gözlemleyebileceği ilişki kalıpları oluşturmanız gerekiyor, demişti Ron.

Bugün zoongidewin için dua etmeyi düşündüm mü? Hayır, çünkü bütün günümü annem ve Herri ile evde geçirmek için neden cesarete ihtiyacım olsun ki? Bu sabah semaa sundum ve Heather Nodin için zaagidiwin duası ettim. Sevgiyi bilmek huzuru bilmektir. Bir sonraki dünyada onun için dileğim bu, çünkü bence bu dünyada bunu yakalayamamış.

Jamie'yi arkadan kucaklıyorum. Vücudu kaskatı kesiliyor. Kollarımı beline dolayıp bir sıkma makinesi gibi sıkıca kavrıyorum.

"Macy'nin arabası geliyor. Kendimizi gösterelim," diyorum çabucak.

Deniz ve güneş kokuyor.

Jamie, Macy'ye kayıtsızca el sallıyor.

Boynundan öpüyorum. Şahdamarı dudaklarımda atıyor.

Ve işte Macy Manitou, buna oyunculuk derler.

Jamie gidiyor. Annem kapıda ağlayarak duruyor. İç çekiyorum, annemin gözyaşlarını anlamını çözmek ve onu nasıl rahatlatacağımı bulmak için içeri giriyorum.

İnsanları okumak, Lily ve benim ortak noktamızdı.

Lily, annesiyle yaşadığı dönemde Maggie'nin son ilişkisinin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu üç saniye içinde anlayabildiğini söylemişti. Komik Lily mi yoksa Görünmez Lily mi olması gerektiğini belirlemek için durumu değerlendirirmiş. Bunu anlayabiliyorum. Annem Hüzünlü Günler'de farklı bir havada olur ve hâlâ babamla olan ilişkisinin yasını tutardı. Annemi teselli etmem gerekirdi – çay demlemek, sarılmak ve birlikte neşeli bir film izlemek gibi.

Bu aşağı yukarı aynı şey, demiştim Lily'ye.

Hayır. Değil, demişti. *Annen hiçbir zaman bir ilişkisi bittiğinde hıncını senden hiç çıkarmadı.*

Garaj yolundan ön kapıya giden beş saniyelik süre annemin ruh halini algılamak için yeterli.

Gözlem: Gözyaşı var ama Hüzünlü Günler'deki kambur duruşu ve yarı hüzünlü tebessümü yok.

Teşhis: Büyüyorum ve annem dayımın da hayatta olup bunu görmüş olmasını diliyor.

Reçete: Sarılmak. Anlayış. Daha sonra biraz kestirmeyi öner. Ve çay.

Annem, "David seni evlenirken göremeyecek," diyor.

Ona, *Daha neler, henüz on dokuzuma giriyorum*, deme dürtüme direniyorum. Onun yerine ağlaması bitene kadar sarılıyorum.

"Anne, sen uzansana, bir fincan çay getireyim sana. Papatya çayı."

Annem uyurken ben filmi bitirmeye çalışıyorum. Ama mümkün değil, çok huzursuzum. Göğsümde şekerleme yapma planlarını mahvettiğim için Herri parmaklarımı ısırıyor.

Kafamda düşünceler uçuşuyor.

Jamie ve Ron, Heather'ın üstündeki her şeyi öğrenmek, tam bir envanterini çıkarmak için FBI ile iletişim kuruyorlar. Bu arada, benim evde kalmam, işe yaramaz bir Gizli Sincap olmam gerekiyor.

Sorunu çözmeye çalış, Daunis.

Dayım bana bir bilim insanı gibi düşünmeyi öğretti. Gelişigüzel listeler yapmak yeterli değildir; görev sıralaması yapmanız gerekir.

Onu özlüyorum. Sadece, annem küçük erkek kardeşinin yanında olabileceği en tasasız halinde olduğu için değil, aynı za-

manda dayım iyi ve kibar olduğu için. Beni ve sınırsız merakımı seviyordu.

Bir keresinde, büyükannem pazar akşam yemeğinde bitmeyen sorularımdan bıkmıştı.

Merak insanı mezara sokar Daunis, demişti BüyükMary.

Evet ama tatmin duygusu canlandırır, insanı mezardan çıkarır. David dayım taşı tam gediğine koymuştu. Şipşak cevabı şaşırtıcıydı.

Halam ya da Büyükanne June ile soruşturma hakkında konuşamam.

David dayım olsa anlardı. Sorunu çözmeme yardım ederdi.

Bana bilimsel yöntemin yedi adımını öğretmişti: Gözlemle, sorgula, araştır, hipotez oluştur, deney yap, analiz et, sonuca var. Kaostan düzen elde et.

Her şeyi organize et ve belgele, Daunis.

İşte bu. O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki Herri benim bu *eureka* ânımdan dolayı fırlayıp kaçıyor.

Dayım her deneyini, çok sevdiği bilimsel yönteminin her adımını kaydederdi. Dağınık el yazısıyla defterler doldurdu; özenli olmayan tek yanı yazısıydı.

David dayım herhangi bir kanıt sunamadan ortadan kayboldu. Bilmemesi gereken bir şey keşfetti. Bu yüzden burada değil.

Ayak izlerini takip edeceğim ama dikkatli bir şekilde. Merak insanı mezara sokar. Ama tatmin duygusu canlandırır, insanı mezardan çıkarır.

23. Bölüm

Dayım öldükten sonra BüyükMary, annem ve ben bütün eşyalarını toplamıştık. Annem eşyalarını verme fikrine dayanamamıştı, bu yüzden hepsi BüyükMary'nin bodrum katına gitti.

Anneme bir not yazıp uyanınca görmesi için çaydanlığın yanına koyuyorum.

Koşmaya gidiyorum, seni rahatsız etmek istemedim.
Akşam yemeği için beni bekleme.
BüyükMary ya da halama gidebilirim. Seni seviyorum.

Büyükannemlere giderken Dana'nın evinin önünden geçiyorum. İnsanlar Dana'nın affedilemez günahından, koyu renkli tuğla evini fildişine boyayıp çivit mavisi panjurlar takma kararından bahsederken hâlâ başlarını iki yana sallıyorlar. Levi bana annesinin hukuk fakültesindeyken Ann Arbor'da böyle bir ev gördüğünü ve bir gün öyle bir yerde yaşamak istediğini söylemişti. Kabilenin baş yargıcı Dana Firekeeper bir inatçılık abidesidir.

Büyükbabamın ve büyükannemin evi ise Fransız kırsalından taş taş getirilip yeniden inşa edilmiş gibi görünüyor. Doğuda Sault Sainte Marie ve Sugar Adası'na bakan bir çıkmaz sokakta heybetli bir şato gibi yükseliyor.

Mutfağın yan girişine koşup anahtarımla içeri giriyorum. Limonlu mobilya cilası gibi kokuyor; temizlikçi kadın dün ya da cuma gelmiş olmalı. Annem, BüyükMary'nin iyileşeceği ve eve dönmek isteyeceği umuduna sarıldığından, temizlikçi kadın her şeyi eskiden olduğu gibi tutmak için haftada iki kez geliyor.

Karanlık bodrumdan geçip çamaşır odasını ve şarap mahzenini geçerek geniş bir depo alanına açılan ağır ahşap bir kapıya ulaşmadan önce tüm ışıkları yakıyorum. Temizlikçi kadın buraya girmediği için küf kokusu var. Büyükbabam buraya sağlam ahşap raflar kurdurmuştu. Tozlu karton kutular, plastik saklama kutuları ve tahta sandıklar raflarda sıralanmış. Hepsi olmasa da çoğu etiketli.

David dayımın eşyaları duvarın bir bölümünü dolduruyor ve mobilyaları zeminin çoğunu kaplıyor. Annem bana dayımın kendi yemek odasını bir gün benim kendi evime koymamı arzu edeceğini söyleyip ağlamıştı. Ne zaman ondan bahsetse ağlıyor, tıpkı bugün Jamie'yi kucakladığımı gördüğünde, David'in de onunla tanışmaktan ne kadar memnun olacağını söyleyip ağlamaya başlaması gibi.

Üzerinde OFİS yazan kutuları arıyor, defterlerinin olduğu kutuları bulana kadar kapakları kaldırıp bakıyorum. Bu odayı büyükannem ve ben yaptık, annemse yatak odasından bir şeyler almakta ısrar etti. Dayımın eşcinselliğinin üstesinden gelebileceği bir şey olduğunu düşünen büyükannem, dayımın hayatının anlayamadığı kısımlarını annemin kutulara koyup kaldırmasından hoşnuttu.

Ölen ben olsaydım, Büyükanne Pearl'den gelen kara dişbudak sepetlerim ve Zilli Elbisem için de aynı şeyi düşünür müydü?

Bu düşüncemden dolayı kendimden utanıyorum.

Birini sevip, ancak bazı yönlerinden hoşlanmadığınızda, o kişi kaybettiğinizde, ona dair anılarınız karmaşıklaşır.

Defterler rastgele çöp kutularına atılmış. Spiralli defterlerin her birinin başlangıç ve bitiş tarihlerini kontrol etmek için ilk kutunun içindekileri boşaltıyorum. 2004 veya 2003'ten önceki her şey çöp kutusuna geri gidecek. Bir bir bakıyorum. Dayımın deneyleri ve bilimsel düşünceleri arasında teker teker ilerliyorum. Okuduğum her şey onun sesinden beynime ulaşıyor.

Doğumum öncesinden kalma defterler var. Sayfaların arasında kaybolmak istiyorum. Ben gizli bir zigotken dayım ne üzerinde çalışıyordu? Mesela, annem ve babamdan gelen genetik malzeme birleşip babamın vücut yapısına ve annemin poposuna sahip olacağıma karar verdiğinde? Babamım burnu ve annemin her şeyi detaylı düşünme süper gücünü miras aldığımda? Ayık kalmanın kendisi için en doğru yol olduğuna karar veren David dayımın aksine, şarap ve Grappa içip ertesi gün kendini gayet iyi hissedebilen annem, büyükannem ve Büyükbaba Lorenzo gibi olduğumda?

Dayım öldüğünde, annem onun eski alışkanlıklarına dönmediği konusunda ısrar etmişti. Annem haklıymış, o sıralar dayımın tuhaf davranışlarına bakarak yanlış sonuca varmışım.

Şimdi raflardaki kutulara bakıyorum. Sanki artık bu gezegende değil de Dünya'nınkinden 2,4 kat daha güçlü yerçekimine sahip Jüpiter'deymişim gibi ağırlık çöküyor üzerime.

David'in bu yıla ait hiç defteri yok çünkü FBI için yaptığı gizli muhbirlik faaliyetleriyle meşguldü. Kendini tutuyordu.

Her şeyden bihabermişim. Gözümün önünde olup bitenleri göremeyerek, kalbime bir şüphe tohumunun ekilmesine izin vermişim. Sevdiğim bir kişinin daha beni hayal kırıklığına uğrattığına öyle inanmıştım ki.

Hafta uçup gidiyor. David dayım her gün aklımda, sanki omzuma tünemiş mini bilim dersleri veren bir papağan gibi hep zihnimde. Güncel Yeni Normal'de, Jamie ve çocuklarla sabah koşum sırasında benimle. Bitki Morfolojisi dersinde cevaplarımı ben sesli söylemeden önce o onaylıyor. Ertesi gün için ödevlerimi yaptığım kampüs kütüphanesinde beni neşelendiriyor. Büyükanne June'u öğle yemeği için aldığımda bile benimle. Ve Heather Nodin'in cenazesine katıldığımda da.

Cuma günü, bir yaşlıya iTunes'dan bir müzik CD'si yapması için yardım ediyorum. Sırf Dolly Parton şarkıları. Bitirdiğimde, Büyükanne June'a veda etmek için konken oynadıkları masaya gidiyorum.

"Derslerine gir kızım," diyor.

Büyükannem öğleden sonra derslerim olduğunu düşünüyor, bu yüzden merkezin minibüsüne biniyor.

"Neden Minnie ile gitmiyorsun hâlâ anlamıyorum," diyorum başımı sallayarak.

"Onun nasıl araba kullandığını gördün mü hiç?" diyor büyükannem dudaklarıyla konken partnerini işaret ederek. "O lanet olası Mustang'in dörtnala gitmesine asla izin vermiyor."

Minnie, orta parmağıyla büyükanneme hareket çekerken, diğer eliyle kartlarını tutuyor.

Yaşlılar Merkezi'nden çıkıp güneye, Duck Adası'na yöneliyorum. Toprak yolun sonuna park edip sırt çantamı alarak bekçi

kulübesinin yanından geçiyorum. Yarımada boyunca kuzeye, dün kaldığım yere doğru ilerliyorum.

Her öğleden sonra yabani mantar arıyor, karşılaştığım her türü belgeliyorum. Sadece su içmek, Honeycrisp'in tadını çıkarmak veya bir ağacın yanına işemek için duruyorum. Bu şekilde hafta boyunca her gün istikrarlı ve düzenli bir ilerleme kaydediyorum.

Ancak bugün, olağanüstü sonbahar yaprakları dikkatimi dağıtıyor. Hiç fark etmediğim renkler var: Safran, bordo, hardal, mercan, pas, açık sarı ve kızıl. Öğleden sonra çektiğim tüm fotoğraflarda mantar yerine yapraklar var.

Supe'ların sezon açılışı bu gece. Takım kaptanı olarak Levi'ın ilk maçı için can atıyor olmam gerek ama aynı zamanda benim de korkunç bir fenerbalığı olarak ilk maçım. Bu yüzden daha fazla yaprak fotoğrafı çekmeye devam ediyorum.

Bütün hafta kuzgunun bana Heather Nodin'in cesedini gösterdiği yerden uzak durmaya çalıştım. Bugün kendimi George Gölü boyunca sarı ve mor hercai menekşe tarlasında dururken buluyorum. Sırt çantamı bırakıp dizlerimi göğsüme kadar çekerek oturuyorum.

Her göz kırpış, Heather'la ilgili farklı anılar getiriyor.

Ateşle parlayan yüzü. Gözkapakları yarı açık. Benekli haplar. Yan tarafındaki açıklıkları büyük çengelli iğnelerin tuttuğu aşırı dekolte kot pantolonu. Heather'ın kafası ne kadar iyi olursa olsun, o haliyle bile benden daha düzgün yürüyebildiği saçma sapan, platform topuklu, parmak arası terlikleri.

Birinci sınıfta İngilizce dersinde bir bilgi yarışması. Herkes gizlice bir şeyler karalarken Heather sırasında oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu. O zamanlar babasıyla yaşıyordu. Annesi hapishanedeydi.

Yedinci sınıf beden eğitimi dersinde yakan top. Her maçın başında çizgiye yürür, hemen oyundan alınır ve kenarda otururdu. Bu, kabilenin üyelere kişi başına ödemeleri dağıtmaya başladığı yıldı.

Okulda Baba Kız Dans Günü'nde mor elbiseli küçük bir kız. Heather benden başka babasız gelen tek kızdı. Kıskanmadığım tek kız. Heather, amca dediği, annesinin en son erkek arkadaşıyla gelmişti. Ben de dayımla gitmiştim, babam öldükten sonra bu günlere onunla gitmeye başladığım ilk yıldı.

Halam bir keresinde bana bir kızın hayatında onun doğuştan sahip olduğu değeri değerini gören en az bir yetişkin erkeğe ihtiyacı olduğunu söylemişti. Görünüşüne veya başarılarına bağlı olmadan ona olduğu gibi değer veren biri.

Kayıp Kızlar, sahip oldukları değerler hakkında farklı mesajlar alan kızlar mıydı?

Shreveport Mudbugs'a karşı oynanan sezon açılış maçına ilk yarıda geliyorum. Fenerbalıklarının buzda kaymasını izlemek için tam zamanında. Supes takım formalarının aynısından giyiyorlar, formalar lacivert renkte, üzerlerinde gümüşle çevrelenmiş beyaz bir dalga figürü var. Her fenerbalığının arkasında erkek arkadaşının soyadı vardır. Taraftarlara Supes logolu hokey diskleri ve katlanmış tişörtler fırlatıyorlar.

Sahanın fenerbalığı bölümüne yürürken insanlar bana bakıyor. Hokey Dünyası kız arkadaşı olarak Daunis Fontaine. Bu tür bir ilgiyi beklemem gerekirdi ama yine de hazırlıklı değilim. Fenerbalığı grubunun bir parçası gibi davranmıyorum. Supes antrenmanlarını izlemiyorum. Muhtemelen beni dışlayacaklardır. Onlardan biri değilim; sadece bir sahtekârım.

Kendi bölümlerine dönüp beni gördüklerinde yüzlerinin aydınlanması beni şaşırtıyor. Bana yer açmak için birbirlerine daha yakın duruyorlar. Hızlı hızlı isimlerini söylüyorlar. Yanımdaki bana yandan sarılıyor; adı Megan olabilir ama bilmediğimi itiraf edemeyecek kadar utanıyorum.

Heyecanları peri tozu gibi etrafımda dönüyor. Oyuncular ikinci devre için buza döndüklerinde kahkahalarına katılıyorum. Sadece biraz.

Jamie'nin her hareketini takip ediyor, tekniğini ancak başka bir oyuncunun yapabileceği şekilde analiz ediyorum.

Yetenekli ama sessiz bir oyuncu. Junior A veya kolej seviyesinde oynamış olmalı. Kayma şeklinde büyüleyici bir şey var, neredeyse bale benzeri bir yumuşaklık. Gerçek hayatında hokeye artistik patinajcı olarak başladığını onun doğrulaması gerekmiyor; ben biliyorum.

Kız arkadaşlarım sanki Jamie'nin cesaretiyle benim herhangi bir ilgim varmış gibi beni tebrik ediyor. Ayrıca Levi için de beni takdir ediyorlar.

Kardeşim Jamie'den tamamen farklı. Levi'ın buz üzerinde hükmeden bir tarzı var. Tam gaz, asla geri adım atmayan, pivot oynamak için doğmuş. Babamıza hiç benzemiyor veya aynı pozisyonda oynamıyor ama babamın yeteneği Levi'ın DNA'sında.

O ve ben buzun üzerinde büyüdük. İlk başta üçümüzdük: Babam, Levi ve ben. Sonra sadece kardeşim ve ben. Stormy ve Travis bize katıldı, daha sonra da Mike.

Levi benden sadece üç ay küçük olmasına rağmen onun koruyucusuydum. Liseden önce oynadığım kızlar ligindeki maçlarımda, erkek kardeşim dışında herkese kulaklarımı kapatırdım. Levi övgüde bulunduğundaysa buna gerçekten inanırdım.

Levi kayarak geçerken kalbim gururla doluyor. Açık mavi kaptan formasının sol göğsünün üstünde K harfi işli. Kalbinin üzerinde.

Gizli Sincap olmak için pek çok nedenim var: Lily, David dayı, kabile, şehrim ve kuzey Minnesota'daki Nish çocuklar. Supe'ları buz üzerinde izlerken bu listeye Levi ve ekibini de ekliyorum.

Galiba-Megan maçtan sonra tuvalette, "Sana en son yaptırdığım dövmemi göstermek istiyorum," diyor. "Bu arada, sen ve Jamie çok tatlı bir çiftsiniz."

Eskiden tek başına işeyemedikleri için fenerbalığı kız arkadaşlarla alay ederdim. Şimdi ise ben de aynı şeyi yapıp yan bölmeden cevap veriyorum.

"Ay, teşekkürler. Sen ve Tanner da öylesiniz." Tanner'ın, kimse bakmıyor zannederken Levi'a nasıl dik dik baktığından bahsetmek muhtemelen pek akıllıca olmaz.

Gizli Sincap olmak, kandırmacaları fark etmemi sağladı. Küçük, büyük, önemli, önemsiz hepsini görebiliyorum. Kuzen Josette'in işitme cihazı takıp, her sesi zihnine akan cıvalı alaşım gibi duyduğu zamanki gibi. Gürültüyü duymazdan gelmeyi öğrenmesi gerekmişti.

Tuvaletten çıktığımda, Galiba-Megan pantolonunun fermuarını açıp göbek deliğinin altındaki düş kapanı dövmesini gururla sergiliyor. Pürüzsüz bir tuval oluşturmak için kasık kılları ağdalanıp pek de düzgün olmayan bir örümcek ağı tasarımı yapılmış.

"Harika, değil mi?" diyor.

"Kukunun kötü rüyalardan korunmaya mı ihtiyacı vardı?" Kaşımı kaldırıyorum.

Kot pantolonunun fermuarını çekerken gülüyor. "Düş kapanları seksi bence."

Lily ve ben Kabile Gençlik Konseyi'ndeyken Bağnazlık Bingosu adlı bir oyun oynardık. Basmakalıp bir yorum duyduğumuzda, yüksek sesle bingo derdik. Düş kapanı bunlardan biriydi. Bu tarz öyle çok şey vardı ki.

Kızılderiliye benzemiyorsun.

Üniversiteye bedava gitmek güzel olmalı.

Köpeğim için bana bir Kızılderili ismi söyleyebilir misin?

Galiba Megan'ın dövmesi de bingo için bir başka kare oluşturabilir: Cinsel bir fetiş olarak Kızılderililer. O konuştukça hayali bingo kartımda yeni kareleri dolduruyorum.

Kaşlarımı hâlâ çatmaya devam ederken, "Kızılderilileri onurlandırıyorum," diyor cevaben.

"Ayrıca yarı Kızılderiliyim, yani sorun değil."

"Büyük büyükannem bir Kızılderili prensesiymiş."

Lily, bir kazananımız var!

"Bingo," diye fısıldıyorum tuvaletten çıkarken.

Maçı kazanan Supe'larımıza tezahürat yapmak için kalabalık lobide bekliyorum. Ron beni buluyor. Mike'ın anne babası bize el sallarken, ben bir yanda Ron'a bilgi veriyorum.

"Mike Edwards lise son sınıfta, takıma bu yıl seçildi. Babası YY'nin en iyi savunma avukatlarından. Bay Edwards, taraftarların deplasman maçlarına katılması için taraftar otobüsüne sponsor oluyor." Bu arada bazı dedikoduları hatırlıyorum. "Söylentiye göre, herkes taraftar otobüsünde olup bitenler hakkında sessiz kalacağına dair bir anlaşma imzalıyormuş."

"O halde... o otobüse binmek istiyoruz," diyor Ron.

"İyi şanslar dilerim bu konuda. Uzun bir bekleme listesi ve yıllık ücretler söz konusu."

Ron, bu seviyede bir taraftarlığa inanamayarak başını sallıyor.

Sonunda yanlarına ulaşıyoruz. Bay Edwards, Koç Bobby ile derin sohbet halinde.

"Büyükannen nasıl?" diye soruyor Bayan Edwards. Hep *Chanel No. 5* kokar.

"Aynı," diyorum. "Bu Jamie Johnson'ın amcası. Ron Johnson." Ron'a dönüp, "Bayan Edwards birkaç yıl önce büyükannemin giyim mağazasını satın aldı," diyorum.

El sıkışıyorlar.

"Helene Edwards. Takım açıklandığında tanışmadık sanırım. Oğlum Michael kaleci. Tanıştığımıza memnun oldum."

Bay Edwards, Mike'ın performansı hakkındaki deli saçması konuşmasını bitirince Koç Bobby bana göz kırpıyor. Koç her zamanki yumruk yumruğa selamlaşmamızı yapmak üzere yumruğunu bana uzatıyor.

Tanıştırıyorum. "Ron, bu Koç Bobby."

"Bobby LaFleur. Bu kıza dört yıl boyunca koçluk yaptım," diyor bana gülümseyerek. "En iyi hibrit defans oyuncusu. İnanılmaz bir hokey zekâsı. Kardeşininkinden bile daha iyi."

Utanarak, otomatların yanında bir çocukla konuşan Macy'ye odaklanıyorum. Elini tutmak için Macy'ye uzandığında, Macy sanki bu hareket onu yakacakmış gibi davranıyor, gözlerinde bir şimşek çakıyor. Çocuk Macy'nin gidişini izliyor, sonra gözlerini uzun bir süre ayakkabılarına dikiyor.

Macy ile her ne yaşadıysa artık bitmiş gibi görünüyor.

Bay Edwards'ın, Koç Bobby'nin sözünü keserek kendisini Ron'a tanıtması ve neredeyse saldırgan görünen bir şekilde toka-

laşmasıyla sohbete geri dönüyorum. Ofisten çıkıp doğruca buraya gelmiş olmalı, çünkü hâlâ takım elbiseli ve kravatlı. Mike, babasının soluk mavi-gri gözlerine sahip. O da vaktinden önce kelleşirse babası gibi saçını kazıtır mı diye merak ediyorum.

Bay Edwards, Ron'a, "Oğlunuz harika bir atış yaptı," diyor.

"Yeğenim," diye düzeltiyor Ron. "İlk maçı yüzünden ecel terleri döküyordu."

Gülümsüyorum.

"Bay Edwards..." diye söze başlıyorum.

"Bana Grant de. Artık hepiniz büyüdünüz." Gözlerini kırpıştırıyor.

"Grant," diyorum, sanki İngilizce öğreniyormuşum ve bu, ilk kelimemmiş gibi. "Ron ve ben sana taraftar otobüsünü sormak istiyorduk. Bekleme listesine eklenme şansımız var mı? Tüm deplasman maçlarına gitmek istiyorum. Ron da cuma günleri yerini dolduracak birini bulabildiği zamanlar katılmak istiyor. Kendisi Sault Lisesi'nde öğretmenlik yapıyor."

Bana-Grant-De sırıtıyor. "Ne yapabileceğime bir bakayım. Önümüzdeki hafta sonu denemek ister misiniz? Bakalım nasıl gelecek size?" Benden Ron'a dönüyor.

"Gerçekten mi? Bu harika olur," diyorum büyük bir coşkuyla.

Oyuncular soyunma odasından normal kıyafetleriyle çıkıyor, duştan yeni çıkmış ıslak köpek yavruları gibi görünüyorlar. Hevesle tanıdıklarını arıyorlar.

Jamie ve Mike kalabalığın arasından geçerken, ben yanındaki Stormy'yle birlikte hayran kalabalığının içine dalmış Levi'ı izliyorum. Bu, bir fagositozun insan versiyonunu izlemek gibi, kardeşim ve en iyi arkadaşı, kendine ziyafet çeken bir ahtapota benzeyen kalabalık tarafından yutulan bakteriler rolünde.

Ron, Jamie'ye sırtını sıvazlayarak, "Harika iş çıkardın," diyor.

Bana-Grant-De'nin gecenin en iyi oyunlarına dair özetini dinlerken Jamie elimi tutuyor.

Levi bana sarılmak için hayranlarından ayrılıyor. Stormy onu takip ediyor. O ve ben geçen yıl Sault Lisesi'nde takım arkadaşıydık. Stormy'nin anne babası, biri ya da diğeri âlem yapmadığı sürece maçlara geliyor. Bu maç Stormy'nin bir Supe olarak ilk maçı ve her ikisi de burada değil, bu çok tatsız.

"Harika maç Stormy," diyorum. Yüzü aydınlanıyor.

Sonra dikkatimi Mike'a çeviriyorum. Hedefim o. Bir ipucunun gelip bacağıma sürtünmesi ya da okşanmak için mırlamasını beklemek yerine inisiyatif alan bir Gizli Sincap olacağım.

Üniversite hokeyi sezonunda, Bay ve Bayan Edwards, maç günlerinde, oyundan sonra pazar günleri akşam yemekleri düzenlerdi. Hep katılırdım. Maçın videolarını izler, hatalarımızı analiz ederdik.

Bana-Grant-De'nin ev ofisinde bir ipucu olabilir. Pek çok karanlık müvekkili var. Dosyaları evde tutuyor olabilir mi? Gizli Sincap hedefim davet edilmeyi sağlamak, çünkü Levi, Mike'ın ailesinin Supe'lar için yine maç sonrası akşam yemekleri düzenlemeyi planladıklarından bahsetmişti.

Boşta kalan elimle Mike'ı dürtüyorum. "Muhteşemdin."

Bu doğru. İri ve metodik görünüyor, ancak gerçekte Mike şaşırtıcı bir şekilde hızlıdır. Bir sonra ne olacağına dair doğuştan bir algısı vardır ve anında tepki verebilir. Bu onu olağanüstü bir kaleci yapıyor.

Bana-Grant-De kulağa boş gelen kayıtsız bir tonla, "Ah, ama birini kaçırdı," diyor.

Mike uzağa bakıyor. Bayan Edwards, Dooney & Bourke çantasında bir şeyler arıyor.

Mike'ın babası onu saha lobisinin bir köşesine çekip alçak bir tıslamayla azarlarken yanından geçen insanlara sahte sahte gülümsediğine sayısız kez tanık oldum.

"Bir tane elçinin onları anlatmak için yaşamasına izin vermek stratejik değil mi?" diyorum.

Bana-Grant-De dönüp bakıyor ikinci kez ne demek istediğimi geç kavrayarak.

"Bu hokey, *Savaş Sanatı* değil," diyor Mike belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Bana-Grant-De, "Oğlum, hokey *Savaş Sanatıdır*," diyor beni takdir ederek. Sol kaşı ve ağzının köşesi aynı anda kalkıyor. "Sun Tzu okuyor musun?"

Muzipçe gülümsüyorum. İkizlerle Disney filmi *Mulan*'ı yüzlerce kez izleyerek askeri strateji öğrendiğimi kimsenin bilmesine gerek yok. Filmde kötü adam, imparatoru, Hunların geldiği konusunda uyarmak için bir elçinin yaşamasına izin veriyordu.

"Mike, yeni BlackBerry'mi kurmama yardım eder misin?" diye soruyorum, kardeşimin teknolojiden anlayan arkadaşına kendimi sevdirmeye çalışarak.

"Neden Razr almadın?" diye araya giriyor Levi. "Tatlı görünüyorlar."

"Tatlı," diye taklit ediyor Stormy.

"Elbette, Defans Dauny. Yarın nasıl?" diyor Mike diyor.

Bana-Grant-De, "Yarın maç var," diye hatırlatıyor oğluna. "Pazar günü akşam yemeği ve maç videoları için gelsene." Başını kaldırmadan önce Jamie'nin elindeki elime bakıyor. Yoğun bakışları gerçeği arayan bir lazer gibi; o etrafta olduğunda kendimi hep suçlu hissediyorum.

Bayan Edwards, "Daunis, lütfen Jamie ve amcasını da getir," diyor.

Otomatlara gitmeden önce başımı tamam anlamında sallıyorum. Bana-Grant-De'nin buz mavisi lazer bakışından uzaklaşmak için aklıma gelen tek bahane bu. Örümcek duyuların tetiklenmesiyle ilgili Ron'un kullandığı o kelime neydi?

Şaibeli.

24. Bölüm

Pazar günü Ron'un arabasıyla Mike'ın evine gidiyoruz. Ev yapımı tiramisu dolu kristal bir kâseyi dikkatle tutarken Ron'un yemekte kimin olacağıyla ilgili sorularını yanıtlıyorum.

"Levi, ki bu Stormy de orada olacak demek. İyi oyunculardan bir veya iki tanesi. Supe'ların baş antrenörü ve her iki yardımcı antrenör. Koç Bobby de muhtemelen orada olacak. Koç, Levi, Mike, Stormy ve Travis'e yaklaşık üç yıl önce bir silah olayında yardım ettiğinden beri koç ve Bay Edwards iyi arkadaşlar.

"Silahlı olay mı? Daunis, bunlar bize anlatman gereken türden şeyler," diyor Jamie burun kemerini çimdikleyerek.

"Travis, hokey antrenmanından sonra bir havalı tüfekle dalga geçiyordu," diyorum. "Levi, Stormy ve Mike onun yanındaydı. Bir havalı tüfek ateşi yoldan geçen bir minibüse çarptı, camını kırdı. Bir takım arkadaşının annesi olan şoförün etrafındaki camlar paramparça oldu ve sonuçta bir gözünde görme kaybı oluştu. Çocuklar kimin yaptığını söylemediler. Koç, yapanın sorumluluğu alması için onları doğruyu söylemeye ikna etti. Travis

itiraf etti. Kasabadaki herkes tarafından dışlandı ve tüm bu olanlardan sonra hiçbir takımda oynayamadı."

Jamie, "Bu, daha önce bahsetmen gereken gerçekten önemli bir bilgi," diyor. "Aktarmayı unuttuğun başka bir şey var mı? Grant Edwards hakkında ne biliyorsun?"

Jamie'nin ses tonu beni sinir ediyor. "Muhbir olarak Büyükanne June ya da Minnie Mustang'i kullanmalıydınız. Her pisliği bilirler."

Ron, "Kafamızda kasaba hakkında bir resim oluşturmamıza yardım ediyorsun," diyor.

"Bir bilgi daha ister misiniz?" Bacaklarımı o kadar sert sallıyorum ki kucağımdaki tatlı titriyor. "Dana Firekeeper'ın ailesi, o küçükken sarhoş bir sürücü yüzünden öldü. Dana, hukuk fakültesini bitirdi, kendisi Kabile Mahkemesi'ne yargıç olarak atanan ilk kabile üyesi. Ondan önce Kızılderili yargıç yoktu veya diğer kabilelerdendi."

Dönüp arka koltukta oturan Jamie'ye bakıyorum. "Mike'ın annesi Bayan Michigan'dı, ritmik jimnastikte yeteneklidir. Güney eyaletinden büyük bir mafya ailesinden olduğu söylenir. Mike'ın babası Sault Lisesi'nin süper sporcusu. Kendisine iki spor dalında tam kapsamlı spor bursu teklif edilmişti. Güreş yerine hokeyi seçmiş." Ron bir sonraki Öfkeli Muhbir bakışıma maruz kalıyor ve ben devam ediyorum.

"Stormy'nin annesi, şehirdeki uyuşturucu satıcılarına çok fazla borcu olduğundan fidye için alıkonuldu. Babası ve amcaları kişi başı gelir çeklerini bozdurup onu kurtardılar."

Dedikodular, ağzımdan sonuna kadar açılmış bir musluk gibi akıyor.

"Büyükanne June beş kez evlendi. İki kez aynı adamla, bir kez de adamın kardeşiyle."

Gerçekten Öfkeli Muhbir bakışımı Jamie'ye yöneltiyorum.

"Koç Bobby'nin her yıl düzenlediği İşçi Bayramı partisi. Hiç bira gördün mü orada? Hayır. Çünkü koçun niyeti, okul başlamadan önce oyuncular için güvenli ve eğlenceli bir parti vermek. Herhangi bir içki içilmesine veya uyuşturucu kullanımına tahammülü yok. Annem soğukta okulun otoparkında beklemek zorunda kalmasın diye maçlardan sonra beni eve bırakırdı. Diğer lise koçları bizi takımda istemediğinde beni ve benden önce de Robin Bailey'yi desteklemişti."

İleriye bakıyorum, artık ikisine de bakamayacak kadar öfkelenmiş bir haldeyim.

"Ne için burada olduğunuzu biliyorum. Ama bunlar iyi insanlar. Bayan Edwards, Shagala ya da balo için elbise almaya gücü yetmeyen kızlar alabilsin diye büyükannemin butiğinde bir bağış programı başlattı. Son büyük kar fırtınası sırasında, Kabile Polisi her yaşlıyı kontrol etmek ve yemek dağıtmak için kar motosikletli ekipler kurdu. Feribotta buzlanma olduğunda kabile, anakarada mahsur kalan Sugar Adası sakinleri için otelde odalar sunuyor. Kasabaya gelip, araştırmaya girişip, her yerde koşuşturan hamamböcekleri göreceğinizi düşünmeniz hiç hoşuma gitmiyor."

İyi şeyleri bilmeden sadece kötü şeyleri öğrenmek istemeleri içimi bir kurt gibi kemiriyor.

"Şey gibi... Hikâyelerimizi hak etmiyorsunuz," diyorum.

"Haklısın," diyor Ron. Jamie sessiz, pencereye dönmeden önce bir süre bana bakıyor.

Topluluk hasta veya yaralı bir kişi olsaydı, FBI enfeksiyonu keser veya kemikleri yeniden yerleştirirdi. Gerekirse ampute ederdi. Sorunu böyle çözerdi.

Bir insanın sadece yarasına değil, tamamına bakan tek kişi benim.

Cam-çelik evin önüne park etmiş lüks arabaların arasında Ron'un lacivert sedanı abes duruyor. Önünden geçtiğimiz her marka ve modelde Jamie'nin kaşları daha da kalkıyor.

Dramatik bir şekilde iç çekerek her bir aracı işaret ediyorum. "Dana'nın Mercedes'i. Levi'ın Hummer'ı. Mike'ın Jaguar'ı. Ve Koç Bobby'nin BMW'si." Ron'un yüzünde Jamie'ninkiyle aynı ifadeyi yakalıyorum. "Güzel arabalara sahip olmak kabahat değil," diyorum. "Koç Bobby dışında hepsinin parası var. Koç arabasını birkaç yıl önce bir poker turnuvasında kazanmıştı."

Bayan Edwards bizi kapıda karşılıyor. Tatlıyı nezaketle aldığı bir bomba gibi uzatıyorum. İçinde yeni bir BlackBerry olan çantamı Jamie taşıyor. Hâlâ sinirli olmama rağmen Ron'un elinde bir paket cips ile katkıda bulunduğunu görünce gülümsemeden edemiyorum. Bana, grup yemeklerine bir kutu Jell-O ile gelen bir kuzeni hatırlatıyor.

Dana çıkarken bana hızlıca sarılıyor. Pazar açık büfeleri için her zaman lazanya yapıp bırakır.

Edwards'ın pazar açık büfelerinden birine son gelişimden bu yana sadece altı ay geçti. Duvara monte dev plazma ekranda Sault Blue Devils maç videolarımızı izlemiş, her oyunu analiz etmiş ve nasıl iyileştirilebilir diye konuşmuştuk. Koç Bobby ve Bay Edwards, oyunlardaki hareketleri performans sanatçıları gibi canlandırmışlardı. *Önce*, bir ömür önceydi.

Güncel Yeni Normal'in Şimdisi'nde, Jamie ile el ele tutuşuyorum. Kocaman ekrandaki hokey maçı benim değil. Burada bir oyuncu olarak değil, Supe erkek arkadaşımın fenerbalığı olarak bulunuyorum. Etrafa baktığımda Jamie'nin muhtemelen herkesi şüpheli olarak gördüğünü fark ediyorum. Kardeşim ve

arkadaşları. Düzeltme: *arkadaşlarım.* Mike'ın ebeveynleri. Koç Bobby. Ve Levi'ın yanında oturan, Supe'ların son iki yıldır koçu olan, Koç Alberts.

Bazı insanlar, siyahi olduğu için Koç Alberts'ı işe almaya karşıydı. *Gururlu hokey mirasımızı sürdürmek, hokeyin sadece zengin Zhaaganaash çocukları için olduğu fikrine üstü kapalı bir karşı duruştur.* Babam da buna benzer saçmalıklar yaşamış. Hokey için deri rengi önemli olmayabilir, ne var ki bazı taraftarlar buna kesinlikle önem veriyor.

Bayan Edwards herkese kendilerine bir tabak hazırlayıp yemek masasına oturmasını söylüyor. Bana BüyükMary'yi hatırlatıyor. Mike'ın annesinin butiği satın almasına kimse şaşırmamıştı. Butiğin yöneticisiydi, ondan önce de en iyi müşterisiydi. Bayan Edwards, Büyükanne Mary'ye fiziksel olarak bile benziyor: İnce, Fransız küt saç modeli, kusursuz giyimli ve boynunda bir sıra inciyi asla eksik etmiyor.

Büyükannem, annemin önünde Bayan Edwards'ı övdüğünde çıldırırdım. Büyükannem zamansız stile ve "kendine özen göstermeye" değer verirdi. Birkaç yıl önce elbiseleri denemek için butiği ziyaret ettiğimde, BüyükMary'nin ellerindeki bedenlere sığamayacak ölçülere erişme riskimden bahsettiğine kulak misafiri olduğumu hatırlıyorum. Annem, büyükannemin benimle vücudum, kilom veya görünüşüm hakkında konuşmasını yasaklamıştı. *Eğer bu sınırı aşarsan, Daunis ve ben arkamıza bakmadan kasabayı terk ederiz.* Annemin böyle bir ses tonu kullandığını hiç duymamıştım, ancak ben üç aylıkken halam büyük eve beni görmek için geldiğinde annem; büyükannem ve Büyükbaba Lorenzo'ya Firekeeper ailemle görüşmekten alıkonulamayacağımı kesin bir dille belirttiğinde büyükannem bu tonu duymuş olmalı.

Annemin kendini de böyle savunmasını çok isterdim.

Mike'ın büfenin kurulu olduğu büyük mutfak masasına gittiğini gördüğümde, Jamie'yle hemen arkasından gidiyoruz. Binlerce kristal taştan oluşan dikdörtgen bir avizenin altında parıldayan maun yemek masasında Mike'ın yanına oturuyorum. Rahatsız, şeffaf akrilik sandalyelerde oturuyoruz. Tavandan yere kadar uzanan pencerelerden, International Köprüsü'nün kırmızı, beyaz, mavi ışıklarını ve nehrin karşısındaki muhteşem şehir manzarasını görebiliyoruz. Bir diyorama veya sahnedeymişiz gibi geliyor. Bu gece, her zamanki Jamie'nin Kız Arkadaşı rolümü, Mike Edwards'ın Söylediği Her Şeyle İlgilenen Kız rolünü de içerecek şekilde genişletiyorum.

Bana-Grant-De, "Shagala, büyükannen olmadan eskisi gibi olmayacak," diyor, kederli ifadesi bir süre saygılı bir biçimde yüzünde sabitleniyor. Jamie ve Ron'a, "Kasabanın en güzel gecesi," diyor. "Akşam yemeği, dans ve kadınlarımız her zamankinden daha güzel olur." Bakışlarını üzerimde biraz daha fazla tutuyor bunu söylerken.

Gözlerimi kısıyorum. Müvekkillerin, jürilerin önünde aklanmasını bu şekilde sağlıyor olmalı; herkese ayrı ayrı doğru miktarda ilgi göstererek. Bana-Grant-De saçmalığından önce, benim için sadece Mike'ın babasıydı. Şimdi ise iğrenç bir sapık gibi geliyor bana.

"Saçma olduğunu düşünmüyor musunuz?" diyorum sesimi canlı tutarak. "Bir bağış toplama etkinliği için onca zaman ve para harcamaktan bahsediyorum. Biletlere ve elbiselere harcadığımızı bağışlasak ama herkes evde otursa kolay olmaz mıydı?" Tatlı tatlı gülümsüyorum

Bana-Grant-De tuhaflığıma gülüyor. "Peki, bunun neresi eğlenceli?"

Bayan Edwards, "Mağazadaki en iyi ayımız," diye belirtiyor.

Levi, "Takıma da yardımcı oluyor," diyor. "İnsanlar bir parçası oldukları şeylere daha sadık olurlar."

"Elbiselerden bahsetmişken," diyor Bayan Edwards, "Shagala'ya iki hafta kaldığı için biraz erken davranıp senin için bir şeyler sipariş ettim. Umarım bana güvenirsin." Mike'a dönüyor. "Macy'nin elbisesi geldi ve provasını çoktan yaptı. Senin için çiçek aksesuarı siparişi vereceğim."

Dik oturuyorum. "Macy ile mi gidiyorsun?" diye soruyorum Mike'a, sinirimi gizlemeye çalışarak. Macy Manitou, en kötü zamanlarda alevlenen bir idrar yolları enfeksiyonu gibi.

Levi onun yerine cevap veriyor. "Macy bu aralar kimseyle beraber değil ve Mike'ın da birlikte gitmek için birine ihtiyacı vardı. Ben ve Stormy, St. Ignace'den ikizlerle gidiyoruz... Carla ve Casey ya da Colleen miydi?"

"Senin bu hevesinden onur duyduklarına eminim," diyorum.

Levi sırıtıyor. Dünyada onunla alay edip ardından paçayı sıyıran tek kişi ben olabilirim.

Sohbet, Koç Bobby'nin nehrin karşısından Kanada kadın milli takımına giren bir kızla övünmesiyle devam ediyor. Buna şaşırmıyorum, çünkü kız şimdiye kadar oynadığım en iyi santrafordu.

"Çok geç değil," diyor bana Koç Bobby hüzünlü, şarkı söyler gibi bir sesle. Jamie'ye, "Daunis çifte vatandaşlık alıp her iki ülkenin milli takımında oynamaya hak kazanabilir," diye açıklıyor.

Bir anda ilgi odağı olunca geriliyorum. Bu konu canımı acıtıyor. Tek büyük hayalim doktor olmak değildi. Tıp ve hokeydi. Kadın milli takımında oynamak uzun süredir devam eden bir hedefti benim için. Koç, o hayalin bir yıl önce paramparça olup yandığını bilmiyor. Ne yaptığımı bilen bir halam var. İki yaz üst üste, beni değiştiren çok büyük bir karar verdim.

Koç Bobby, bir sonraki Kış Olimpiyatlarını kastederek "D1'de oynuyor ve Torino için hazırlanıyor olmalı," diyor azarlayan bir tavırla.

"Hayır, anlıyorum," diye araya giriyor Levi. "Ailen burada. Ayrılmak zor. Burada kalmana seviniyorum, Daunis." Jamie'ye bakarak başını sallıyor. "Bahse girerim sen de öylesindir."

"Evet." Jamie sanki bu aniden aşırı ısınan odadaki tek kişi benmişim gibi gözlerimin içine bakıyor.

Sesindeki samimiyet karşısında midem salto atıyor. Bu büyülü andan sıyrılmak için masanın altından kalçamı çimdikliyorum. Bir an için Jamie'nin rol yaptığı aklımdan çıkıveriyor.

Konuyu değiştiriyorum. "Pekâlâ... lokavt konusunda ne düşünüyorsunuz, sizce ne olacak?"

Ulusal Hokey Ligi lokavtından bahsetmek, köpekbalıklarına yem fırlatmak gibidir. Koç Alberts ve Bana-Grant-De, lokavtın sezonun tamamının kapanmasına yol açacağını tahmin ediyor. Levi ve arkadaşları, iş o noktaya gelmeyeceği konusunda Koç Bobby'nin tarafını tutuyor. Ron tarafsızlığını ilan eden İsviçre. Bir noktada, Jamie ve ben neşeyle onlara katılırken, Ron'un sessizce bizi izlediğini fark ediyorum.

Tartışma sona ererken Mike'ın en iyi kurtarışları hakkında birkaç hikâye anlatıyorum.

"Mike'ın paka smaç vurduğu zamanı hatırlıyor musunuz? Yüksek geliyordu ve bir anda..." Mükemmel bir voleybol şutu taklidi yapıyorum. "Ve sırtüstü düşüp yine de ayağıyla pakı bloke ettiğini peki?"

Mike'ın anne babası pancar gibi kızaran oğullarına dönüp gülümsüyor.

"Pekâlâ, bu kadar yeter. Hadi, Defans Dauny. Gel yeni telefonunu ayarlayalım," diyor Mike beni susturmak için.

Gizli Sincap zamanı. Mike içinde telefon olan çantamı alıyor, takip ediyorum.

Aşağıya inerken Levi, "Senin hakkında hikâyeler anlatmaya devam edeceğiz," diye bağırıyor arkamdan.

Planım onun yatak odasına bir şey bırakmak, böylece birkaç dakika sonra geri dönmek için bir bahanem olacak. Bana-Grant-De'nin ev ofisi, Mike'ın bodrum katının yanında. Eskiden Büyükbaba Lorenzo'nun olan ofis mobilyalarını görme düşüncesiyle kalbim hızla çarpıyor. BüyükMary, işi ve şehir merkezindeki binayı Bayan Edwards'a sattığında, büyükbabamın ikinci kattaki ofisindeki mobilyalarını da dahil etmişti. Ayaklarım, bir sinekkuşunun kanatları kadar hızlı, kesik kesik küçük adımlardan oluşan Duman Dansı'na katılmaktan kaçınan uranyum kadar ağır ayaklar gibi geliyor.

Daha önce de, pazar akşamı yemeklerinde ana banyonun önünde tuvalet kuyruğu yüzünden Mike'ın yatak odasına gelmiştim. Yatak odası ile babasının ofisi arasında ortak bir banyo var. Bu banyoya aile odasından erişim olmadığı için kolayca unutulabiliyordu.

Mike'ın yatak odası beni çok güldürüyor, özellikle de Gordie Howe mabedi. Red Wings efsanesinin çerçeveli, imzalı bir fotoğrafı ve yanan bir mum bulunan süslü bir masanın arkasındaki duvara devasa bir vitrin monte edilmiş ve içinde de 9 numara bir forma bulunuyor. Mike'ın masasındaki en son çıkan bir iMac bilgisayar görüyorum. Yatak başının üzerinde bir poster bulunan çift kişilik bir yatak; posterde 2002 Red Wings takımı, Stanley Cup ile poz veriyor. Tüm duvarı kaplayan kitaplıklar hokey kupaları, çok sayıda kitap ve çeşit çeşit Red Wings hatıralarıyla dolu.

Yatağının kenarına oturuyoruz ve BlackBerry'yi çıkarıyorum. Mike her adımda bana yardım ediyor. BlackBerry'nin elimdeki

hissini sevmeme rağmen, Mike'ın kendisine ihtiyaç duyulduğunu hissetmesi için homurdanıyormuş numarası yapıyorum.

"Maviyse neden BlackBerry deniyor? Ve yanındaki top gibi şeyi kaydırmak tuhaf geldi," diye mızmızlanıyorum cihazın üzerindeki küçük kaydırma düğmesine basarak.

Mike bana bakıyor ve ikimiz de çocuk gibi kıkırdıyoruz. BlackBerry eğitimini bitirdiğinde eski telefonumun parmaklarımın arasında kayıp yere düşüyor, kalın halı düşme sesini boğuyor.

Koç Bobby ve Bana-Grant-De dün geceki maçın pozisyonlarını canlandırıyor. Aynı boy ve yapıya sahipler, kot pantolonları ve Red Wings tişörtleriyle ikiz gibi görünüyorlar.

Herkes bu performansı izlerken, aşağı inip eski telefonumu "arama" fırsatı buluyorum. Mike'ın odasından banyoya koşturuyorum. Yaptığım planla senkronize hareket ediyorum: Mike'ın banyo kapısını kilitle, ışığı ve gürültülü havalandırmayı aç, Bana-Grant-De'nin ev ofisinin kapı kolunu dene, açıldığında rahat bir nefes ver.

Giriyorum.

Gizli Sincap Operasyonu:

1. Sadece banyodan gelen ışığı kullanarak odaya göz at.
2. İkili koltuktaki Red Wings battaniyeyi al, katlayıp aile odası kapısının alt kısmına doğru yerleştir.
3. Tavan lambasını aç.

Ofis mobilyalarını görünce soluğum kesiliyor: çalışma masası, büfe ve uyumlu kitaplıklar. Koyu, morumsu-kahverengi gül ağacından yapılma mobilyalar, Büyükbaba Lorenzo'nun büyük evdeki süslü, el oyması maun mobilyalarının aksine yalın çizgilere sahip. Parmak uçlarımı masanın üstünde gezdiriyorum.

Burnumun içinde ağlama öncesi beliren iğnelenme, birinin burnuma tetikte olmam için amonyum-karbonat dolu bir şişe tutması gibi. *İşe koyul kızım. Gün ışığını kaçırıyorsun.*

4. Raflarda ne olduğunu belgelemek için spor sutyenimden küçük bir dijital kamera çıkarıyorum; ilginç belki de kimyayla ilgili kitaplar ve Mike'ın babasının hokey müsabakalarında çekilmiş, onu Büyük Göller bölgesindeki uyuşturucu faaliyetiyle ilişkilendirebilecek, FBI'ın şüpheli olarak kabul ettiği birileriyle bağlantısını gösterebilecek fotoğraf çerçeveleri.

Halam cep telefonunu ve rujunu sutyeninin içine soktuğunda, buna Nish cüzdanı ya da "yüksek cep" der. Benim yüksek cebim ise, kamerayı, platoya benzeyen tek göğüs oluşturmadan ancak yerleştirebildiğim sığ bir alan.

5. Büfedeki her bir dosya çekmecesini kontrol et ve dosyaların üzerindeki etiketleri fotoğrafla.

Kilitli. Küçük bir engel. Sıkıntı yok. Yedek planım var.

6. Masanın sağ üst çekmecesini sonuna kadar çekerek arkadaki küçük kancaya asılı olması gereken anahtara ulaş.

Orada değil. Büyük engel. Ağzımdan sessiz küfürler savurarak, yedek planım için bir yedek plan fikri arıyorum. Gördüğüm şey kalbimin güm güm atmasına neden oluyor. Ayak izlerim. Peluş fildişi halıya karda bırakılmış iz gibi kaydedilmiş halde.

David dayımın sesi beni teşvik ediyor. *Problemi iyi düşün, Daunis. İhtiyacını belirle. Kaynaklarını değerlendir. Bir plan geliştir. Adımlarını sırala.*

İzler -ayak izleri- sorunum bu. Ama kaynağım yok, sadece ödüller, çerçeveli ödüller ve kitaplar var. Bir sürü kitap.

Kitaplar.

Kitaplığa koşuyorum ve boşluğun genişliğiyle aynı uzunlukta gibi görünen bir sanat kitabı çıkarıyorum. Sırtını kavrayıp kitabın kenarıyla boşluk izlerinin üzerinden geçiyorum. Sonuç mükemmel değil ama oldukça iyi. Banyoya geri geri giderken, ter damlacıklarının alnımdan yüzüme ve boynuma doğru ilerlediğini hissediyorum.

Banyoya döndüğümde sanat kitabını makyaj dolabına saklıyorum. Aynadaki kız derin bir nefes alıyor. Benden ayrı hisseden bu kıza bakıyorum. Tekrar kendime gelene kadar gözlerimi kırpıştırıyorum. Sifonu çekiyor, ellerimi yıkıyor ve yüzüme soğuk su çarpıyorum. Sıralamamdaki son adım, sanki hayatımdaki en büyük kakayı yapmışım gibi oda spreyi sıkmak.

Banyo kapısını açıyor ve panikle geri sıçrıyorum.

Mike önümde duruyor. Hafifçe sırıtıyor. Mavi-gri gözleri parlıyor.

"Faydası yok, Daunis. "Ne işler çevirdiğini biliyorum," diyor Mike.

25. Bölüm

Midemin ânında ekşidiğini hissediyorum. Mike biliyor. Yatak odası kapısına giden aralıkta önümü kesiyor. Elleri kot pantolonunun ön ceplerinde, eğleniyor gibi duruyor.

"Geri geldin." Malumun ilanı.

Mike Edwards biliyor.

"Tuvalet," diyorum en bariz açıklamayı yaparak. "Ayrıca telefonumu unutmuşum." Yatağının uzak ucuna uzanıp eski kapaklı telefonumu alıyor ve cebime koymadan önce Mike'a doğru sallıyorum.

"Hayır... Bunun esasında neyle ilgili olduğunu biliyorum." Aramızdaki boşluğu kapatıyor. Kendinden çok emin görünüyor.

Kahretsin. Bundan nasıl kurtulacağım? Bağırsam? Apış arasına dizimle vursam? Yoksa ikisini birden mi?

Mike önümde duruyor. Gözlerimi kapatıyorum, bana babasını araştıran berbat bir casus olduğumu söylemesi için kendimi hazırlıyorum...

Islak dudakları benimkine değiyor.

"Ne oluyor be?" Onu itiyorum.

"Ne?" Mike da benim kadar şaşırmış görünüyor. "Bütün gece benimle ilgilenip durdun."

"Ben... ben..." Hızla sözlerimi ve hareketlerimi zihnimde canlandırıyorum. Kahretsin. Evet, doğru, Mike'la ilgilendim ama onun düşündüğü sebeple değil.

"Yüzündeki ifadeyi gördüm. Macy'yi Shagala'ya götüreceğim için kıskandın," diyor Mike. Gerçekten kafası karışmış görünüyor. "Ve... artık takım arkadaşı da değiliz."

"Ama biz arkadaşız," diyorum. Levi ile en iyi seyahat arkadaşlarından biri olduğundan beri.

"Çıkmaya başlamadan önce TJ ile de arkadaştınız."

"TJ, Hokey Dünyası'ndan değildi," diye belirtiyorum.

"Ben daha küçük olduğum için mi?"

"Ne? Hayır. Evet. Hayır." Hâlâ bu konuşmayı anlamlandırmaya çalışıyorum. "Seni ezelden beri tanıyorum. Sen benim için kardeş gibisin."

"Kardeşin değilim," diyor düz bir şekilde.

"Ama Levi–"

"Sana Levi'dan korkmadığımı söylediğimde bana inan. Bu bizim küçük sırrımız olabilir." O sırıtış. Bana-Grant-De'nin on yedi yaşında nasıl göründüğünü hemen anlıyorum.

Jamie. Bir erkek arkadaşım olduğunu ancak şimdi hatırlıyorum.

"Ben Jamie ile çıkıyorum," diyorum ciddi bir tavırla.

"Eh, bu ilişki pek bir yere gidecek gibi gelmiyor bana. Bir veya iki sezon burada kalıp yoluna devam edecek birine benziyor."

"Belki ben de buralarda kalmak istemiyorumdur."

"Gerçekten mi?" Saçma bir şey söylemişim gibi gülüyor. "Buralarda asilzadeler gibi olduğun için gitmekten vazgeçtiğini

düşündüm. Herkesle bir alakan var. Orada," ilerideki bir yeri işaret ediyor, "hiç kimsesin."

Mike haklı mı? İnsanlara böyle mi görünüyor? Her zaman, hem kasabada hem de rez'in tam içinde değil de, bir adım dışında hissetmiştim kendimi.

"Ben... ben... sana o şekilde ilgi duymuyorum." Kurtulmak için bir can simidi arıyorum. "Ama başka bir sürü kız var... sana ilgi duyan."

"Benim için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesi tehditkâr bir şekilde alçalıyor. "Çünkü değilsin... Benden daha iyi değilsin."

Bu Mike, anında saldırganlaşan Mike, beni korkutuyor. Artan öfkesini yatıştırmak için doğru sözcükleri bulmaya çabalıyorum. Aklına hiçbir şey gelmiyor. Jamie'nin beni aramaya gelmesini istiyorum. Hemen.

"Babam haklı," diye tıslıyor. "Kızlar sadece dikkat dağıtır. Senin farklı olduğunu düşünmüştüm. Ama değilsin." Tiksinti dolu bir ifadeyle arkasını dönüp gidiyor.

Bu geceyi hiç böyle hayal etmemiştim.

Mike Edwards'ı tanıdığımı sanıyordum. Kardeşimin şapşal takım arkadaşı. Eski takım arkadaşım. Bu gece yeni telefonumu kuran teknoloji meraklısı çocuk. Ben o çocuğu tanıyorum.

Ama beni öpen ve onu neden reddettiğimi dinlemeyi reddeden kişi?

O kişinin kim olduğunu bilmiyorum.

Met soruşturması boyunca böyle mi olacak? Tanıdığımı sandığım herkes hakkında bir şeyler mi öğreneceğim?

Üst kata döndüğümde, oturma odasının kenarında, mutfak adasının yanında duruyorum. Video devam ediyor; Mike,

Mudbugs'un son saniyede yaptığı bir Hail Mary atışını engellediğinde herkes tezahürat yapıyor.

Jamie yaklaşıyor. Kaşları endişeyi algılayan antenler gibi kalkık.

"Her şey yolunda mı?" diyor kulağıma. Başımı evet anlamında sallıyorum, devam ediyor, "O halde kolumu sana sarabilir miyim?"

Tekrar başımla tamam diyorum, bu sefer cevabım gerçek. Kolunu kaydırıp rahat bir şekilde kalçama yaslıyor.

Aniden kendimi bitkin hissedip ona dayanıyorum.

Gitme vakti geldiğinde, Bayan Edwards annemin olan kristal kâseyi geri getiriyor. Güzel bir akşam için ona teşekkür ediyorum. Adamlar yumruk yumruğa vurarak vedalaşırken Mike'a bakmaktan kaçınıyorum.

"Sabah erkenden görüşmek üzere," diyor Levi.

Mike'ı görmek istemiyorum, özellikle sabah koşum sırasında.

"Hey," diyorum. "Kilometremi artırmak istiyorum, o yüzden hızımı azaltmam lazım. Ama size engel olmak istemem, ben kendim giderim."

"Sana katılabilir miyim?" diye soruyor Jamie.

"Bir kız için bizi satıyorsun demek ha? Hadi ama," diyor Levi kocaman gülümseyerek.

"Çok isterim," diyorum.

Eve dönerken Jamie ile arkada oturuyorum. Elime uzanıyor. Geri çekmiyorum.

"Mike'ın ailesi bunu her pazar akşamı yapıyor mu?" diye soruyor Jamie.

"Evet. Hokey sezonu boyunca her pazar. Geçen yıl birinci takım maçları içindi. Öğleden sonra büyük evde pazar akşam yemeği yer, ikinci akşam yemeğini de Edwards'larda yerdim."

"Mike'ın babası ve Koç Bobby hep aynı rutini yapar mı?"

"Evet. Akşam yemeği ve gösteri," diyorum.

Jamie parmaklarını benimkilere geçiriyor. Vücudum gerilmek yerine tam tersini yapıyor; katı halden sıvı hale geçiyorum.

"Annenin yaptığı tatlı favorimdi. Lütfen ona söyle."

"Gerçek favorin mi?" diye takılıyorum.

"Gerçek favorim." Elimi sıkıyor. "Yeni oynadığımız oyunları analiz etmek ne güzel. Ya evleri? Hiç böyle bir yerde bulunmamıştım. Bir dergiden fırlamış gibiydi. Sence tekrar davet edilir miyiz?"

Gülümsemeden edemiyorum... Jamie, Disney World'ü ilk kez deneyimleyen bir çocuk gibi coşkulu. Eminim pek çok hokey takımında oynamış, birçok takım yemeğine katılmıştır. Sault Superiors'ı onun için bu kadar büyüleyici kılan acaba ne?

Ron garaj yoluma girdiğinde, yeni araba yıkamacıyı deneyip denemediğini soruyorum. Arabasında soruşturma hakkında konuşmanın güvenli olup olmadığını sormak için bu şifreyi kullanıyoruz.

Başını evet anlamında sallıyor.

"Bay Edwards'ın bodrumdaki ev ofisindeki her kitaplığın fotoğrafını çektim." Sutyenime uzanıyorum, Jamie'nin yanımda huzursuzca kıpırdandığını hissediyorum. Kameramı çıkarırken gözlerimi deviriyorum. "Maalesef, ofisi yerine evinde tuttuğu herhangi bir müşteri dosyasını araştırma fırsatım olmadı. Masası eskiden büyükbabamındı ve dosya çekmecelerinin anahtarının hatırladığım yerde olacağını düşünmüştüm ama değildi."

Ron bana uzun bir bakış attıktan sonra, "Bu faydalı bizim için. Teşekkürler," diyor.

İyi geceler dileyip tatlı kâsesini alıyorum. Jamie de iniyor ve birlikte ön basamaklara yürüyoruz.

"Annen izliyorsa diye seni öpeyim mi?" diye fısıldıyor.

Ön girişin ışığı yanıyor. Gülüşüyoruz.

Jamie eğiliyor. Yanağım yerine çeneme bir öpücük konduruyor.

"Oleeey," diyorum uzatarak. "Supe'ların bundan daha iyi nişan aldığını sanırdım."

Sırtı Ron'un arabasına dönük. Jamie'nin dolu dolu gülümsediğini, gülümsemesinin gözlerine ulaştığını ve yara izini çekiştirdiğini gören tek kişi benim. Onu öpmek istiyorum. Bu güdüyü analiz etmek yerine teslim oluyorum. *Osmoz yanması.*

Dudaklarım yanağına değiyor, pürüzsüz tenindeki dalgalanmayı hissediyorum. Jamie'nin nefesinin kesilmesi, vücuduma nefis bir ürperti yayıyor. Onu öpüyorum. Hissettiğim ama göremediğim yara izi gerginleşirken hareket eden mükemmel, yumuşak bir öpücük.

Öndeki üç basamağı tek adımda tırmanırken Jamie'yi kaldırımda bırakıyorum.

Jamie ertesi sabah garaj yolumda yok. Geç kalmak onun tarzı değil. Özellikle dün gece onu öptüğümden beri, onunla sadece ikimiz koşmayı dört gözle bekliyordum.

Ya hoşuna gitmediyse? Öpücüğün ortasında gülümsediğini hissettiğimi hatırlıyorum. Hoşuna gitti.

Duama odaklanıyorum. Bu sabah gwekowaadiziwin diliyorum. İroniye devam. İnsanları kandırırken dürüstlük için dua ediyorum. Semaa taneleri kavak ağacının dibindeki sarı yapraklara konuyor.

Yapraklar. Düşüyorlar.

Sonbaharın ilk günü bu hafta. Yukarı Yarımada'da sonbahar renkleri erken zirveye ulaşır; ilk kar yağışı genellikle ekim başıyla

aralık sonu arasında herhangi bir zamanda olur. Doğum günüm 1 Ekim. İki haftadan az kaldı.

Kahretsin. Hava her an mantar avı planlarımı bozabilir.

Jamie eve doğru koşarken, ben garaj yolunda esneme hareketlerini bitiriyorum.

"Geç kaldın," diyorum.

Bir özür mırıldanıyor ama hiçbir ayrıntı vermiyor.

Her zamanki rotamızın aksi istikametine gidiyoruz. Mike ...ards'ı ne kadar az görürsem o kadar iyi. Hızım, güz dönemi ...ığından beri çocuklarla sürdürdüğümüze yakın.

...ga gittiğini sanıyordum," diyor. Bana kolayca ...r, nefesi gayet kontrollü.

... değişikliği... Duck Adası'na gitmem lazım... mantar ... her yer yaprakla kaplanmadan."

...sun?"

...ağımsız... tek başına... bir çalışma gibi düşüne... mantar üzerine bir çalışma."

"Bence derslerini ekmemelisin," diyor, rıhtımdaki bir oyun ...alanının yanındaki otoparkta dolanırken.

"Neden... sen... hâlâ... bunu... düşünüyorsun ki?.."

"Çünkü Daunis, soruşturma bittiğinde kendi hayatına geri dönmelisin. Bunu ve dahil olan herkesi aklından çıkarmalısın. Michigan'da hokey oyna. Veya yeni bir yere git. Bu soruşturmanın senin için her şeyi değiştirmesine izin verme."

Durum...'nin, değişen kendisiyken *bana* değişimle ilgi... ...esi. Dün geceden bugüne. Dün gece dürtüsel ...ini öptüğümü hatırladığımda, öfke ve sonrasında utançla ateş basıyor.

...diyor bana doğru koşarak. Anlamsız ifadesi beni çile... ...ıkarıyor.

"Her şey değişti." Jamie'nin sözlerim karşısında irkilmesinden zevk alıyorum. "Travis, Lily'yi vurduğu anda değişti," demeyi başarıyorum derin nefesler arasında. "Hayır. Ondan önce, pantolonundan silahı çıkardığında. Hayır. Dayım öldüğünde... ya da size yardım ettiği için garip davranmaya başladığında."

Ona buz gibi bir ifadeyle bakıyorum. "Ve benim için üniversite hokeyi falan yok." Jamie, Michigan Üniversitesi'nde hokey oynamam gerektiğini düşünüyor. Sanki hayatım bir daha Önce'ye dönebilirmiş gibi.

"Nedenmiş?"

"Bu bilgi senin için yasak." Marquette'deki met hafta sonundaki sözlerini tekrarlıyorum. Geleceğimi değiştiren aptalca karardan haberi olmayacak. Ne de olsa Jamie sadece geçici olarak burada. Soruşturma biter bitmez o da hayatına geri dönecek.

Eve giden yolun gerisini depar atarak koşuyorum. Sugar Adası'ndaki karanlık bir yolda beni kovaladığı gecenin aksine, Jamie bana yetişmiyor.

Bu sefer gitmeme izin veriyor.

Koşumu bitirdiğimde annem arabasına doğru yürüyor. Terimden ıslanmamak için bana uzaktan öpücük gönderiyor. Garaj yolundan geri geri çıkarken, Jamie'yi selamlamak için camını indiriyor, o da karşılık olarak el sallıyor.

"Kızım bugün seni alt etti," diyor gururla.

"Hem de nasıl." Gülümsemesi tatlı ama yara izini çekmiyor.

Jamie, ben soğurken bana eşlik etmiyor ama gitmiyor da. Orada durup beni izliyor.

"Daunis, sanırım bundan sonra çocuklarla koşmalıyım."

"Ah." Daha fazla değişiklik. *Numaracının seni nasıl sinir ettiğini bilmesine izin verme*, diyorum kendi kendime.

"Bana bir takım arkadaşından daha fazlasıymışım gibi davranmaya başlıyorlar," diyor çabucak. "Hikâyelerini dinlemek benim için iyi olur. Soruşturmaya yardımcı olabilecek daha fazla bilgi edinebilirim."

"Tabii," diyorum sesimi canlı tutmaya çalışarak. "Sorun değil." Tuhaf bir şekilde eve yöneliyorum. "Pekâlâ. Duş alıp feribota yetişmeliyim. Halüsinojenik mantarlar beni bekler."

Ön basamakları ağır ağır çıkarken arkama bakmıyorum.

"Halüsinojenik mantarlar beni bekler mi? Tam bir ineksin.

Lily, sanırım sahte ilişkim gerçekten bitti.

Cuma sabahı geç saatlerde iyi bir ilerleme kaydetmiş oluyorum. Bilinmeyen bir mantar bulduğumdan değil ama kuzey ucuna yakınım. Üç şey olmasaydı bugün bitirebilirdim.

Birincisi, yapraklar beni yavaşlatıyor. Bu hafta her gün yerde daha fazla yaprak var. Bir kesitten diğerine geçmemi uzatan muhteşem bir halı.

İkincisi, her gün saat on birde durup, feribota koşup, anakaradan Büyükanne June'u alıp her zamanki gibi onu öğle yemeğine götürüyorum. Ara vermem bana yaklaşık üç saatlik birinci sınıf gün ışığına mal oluyor.

Her dakikasına değer.

Kendimle bir anlaşma yaptım. Büyükanne June'la ilgilendiğim ve yaşlılara yardım ettiğim sürece, insanları nerede olduğum konusunda aldatabilirim, sınıfta ya da kütüphanede olduğumu düşünmelerine izin verebilirim.

Halamın önünde bu aldatmacayı sürdürecek kadar iyi bir oyuncu olmadığım için ondan kaçıyorum. Her gün mesaj atıyor, arıyor ve onu ziyaret etmemi istiyor. Her seferinde yalandan

bir mazeret mesajı gönderiyorum: Ders çalışıyorum, Jamie ile vakit geçiriyorum, Büyükanne June ya da annem için bir şeyler yapıyorum. Bu benim için de zor, çünkü Pauline ve Perry ile yatmayı özlüyorum, ancak oraya gidersem halamın bir terslik olduğunu hemen anlayacağını biliyorum. Halamdan hiçbir şey kaçmaz.

Bugün beni mantar araştırmamı tamamlamaktan alıkoyan üçüncü bir neden var. Taraftar otobüsüne binmek için Ron'la buluşmak üzere öğle yemeği servis edilir edilmez feribota binmem gerekiyor. Ligdeki her takımın vitrin niteliğindeki maçlara katıldığı Wisconsin, Green Bay'e beş saatlik bir yolculuk yapacağız.

Gizli Sincap Operasyonu seyahate çıkıyor.

Büyükanne June'la birlikte her zamankinden daha kalabalık görünen yemek odasına giriyoruz. Bugün ciğer ve soğan servis ediyor olmalılar. Neden süngerimsi inek organının her zaman Chippewa ilçesinin her köşesinden her nokomi ve mishomiyi buraya çektiğini bilmiyorum. Ama çekiyor işte.

Halamı Minnie Mustang'in yanında görünce donup kalıyorum. Oda sessizleşiyor. Herkes beni izliyor. Seeney Nimkee bile odanın diğer tarafından bana bakıyor. Halam beni çağırıyor.

Kahretsin. Bu bir müdahale gibi görünüyor.

Ne halt yedim ben?

26. Bölüm

Hızlı bir sarılmanın ardından halam oturmam için bana işaret ediyor.

"Büyükannenin kahvesini ve öğle yemeğini almam gerekiyor," diyorum.

"Hayır kızım," diyor Büyükanne June. "Oturman gerekiyor."

Büyükanne de müdahalenin bir parçası mı? Sonsuz kere kahretsin. Chi moo.

Ya bu soruşturmayla ilgiliyse? Acaba ne biliyorlar?

Kulağa yalan gibi gelmeden önce söyleyebileceğim en az gerçek miktarı nedir?

Halam önüme büyük, sarı bir zarf koyuyor. Ha?

"Bu nedir hala?"

"Aç hadi," diyor. "Bunu burada yapmak istemiyordum ama benden kaçıyorsun."

Suçluluk duygusundan yanaklarım yanıyor. Zarfı açıyorum, içinden iki resim düşüyor. İri bir adamla birlikte kayan iki çocuğu gördüğümde kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor.

Babamın, Levi ve benimle çekilmiş renkli bir fotoğrafı. Yeşim yeşili atkısını arıyorum ama yok. Diğeri ise babamın beni kucağında tutarken çekilmiş siyah beyaz bir fotoğrafı. Siyah saçları havaya dikilmiş bir bebeğim. Büyük gözler. Onunkiyle tezat oluşturan soluk bir ten. Bana bakıyor ve gülümsüyor.

Sesim soluğum kesilmiş bir halde halama bakıyorum.

"Arkasını çevir," diyor.

Bu, babamın kendine özgü el yazısı. Arkaya tek bir kelime yazmış: *N'Daunis.* N'yi kelimenin önüne koymak kelimeye *benim* iyelik kipini ekler. *Benim kızım.*

"Josette bunları annesinin tavan arasını temizlerken bulmuş. Büyük teyze Nancy'nin eski fotoğraflarla dolu birkaç yuvarlak teneke kutusu vardı. Devam et." Halam beni dürtüyor.

Zarftan bir yığın belge çıkarıyorum. Üstteki nefesimi kesiyor.

KABİLE KAYDI İÇİN BAŞVURU – ÖZEL DURUMLAR

Halam başını sallayarak belgelere bakmam için beni cesaretlendiriyor.

Annemin noter tasdikli mektubu, doğum yaptığında reşit olmadığını ve anne babasının doğum belgesine babamın adını yazmayı reddettiğini aktarıyor. Theodora Sarah Firekeeper-Birch, Josette Elaine Firekeeper ve Norman Marshall Firekeeper'ın (rahip onu vaftiz ettiğinden beri kimse esas adını kullanmadığı için takma adı Monk'u parantez içinde yazmış) yeminli ifadeleri. Firekeeper aile ağacı yer alıyor, üç akrabanın adı özellikle vurgulanmış. Halam, her birinin akrabalık ilişkilerini etiketle belirtmiş. Kuzen Josette'in ikinci kuzenim olduğunu hiç bilmiyordum. Ya da Monk'un, halamdan bir yaş küçük olmasına rağmen aslında benim büyük amcam olduğunu. Üçü de Daunis Lorenza Fontaine'in Levi Joseph Firekeeper Sr.'ın biyolojik kızı olduğunu onaylamış.

Halam, "On dokuzuncu doğum gününe kadar, soyumuzu doğrulamak için seninle benim beraber yapacağımız babalık testiyle birlikte, başvuruda bulunman için vaktin var," diyor.

Doğum günüm 1 Ekim. Yedi gün sonra.

Bu.

Bunu, Anishinaabe olmak ve kayıtlı bir vatandaş olmanın aynı şey olmadığını anladığımdan beri istiyordum.

Büyükanne June'un Lily için bunu yapmaya yönelik, başarısızlıkla sonuçlanan çabalarını hatırlıyorum.

Artık üye olabilirim. Ama bu benimle ilgili hiçbir şeyi değiştirmez.

Ben bir Anishinaabe'yim. İlk nefesimden beri. Daha önce bile, yeni ruhum buraya geldiğinde. Kalbim atmayı bıraktığında ve bir sonraki dünyaya yolculuk ettiğimde bile Anishinaabe olacağım.

Tüm hayatım boyunca, kimliğimin başkaları tarafından onaylanmasını istedim. Artık buna ulaştığımdaysa ona *ihtiyacım* olmadığını anlıyorum.

"Miigwech." Derin bir nefes alıyorum. "Ama beni tanımlaması için bir karta ihtiyacım yok."

"Bunu biliyorum, Daunis. Ama bir düşün," diyor halam. "Bu babandan bir hediye."

Düşünüyorum. Onun yüz hatlarına sahibim. Boyuna. Buz üstündeki yeteneğine. Annem onun gülüşünü aldığımı söylüyor. Babam bana birçok hediye verdi. Tek istediğim onunla daha fazla zaman geçirmekti.

TJ'in kız arkadaşı olduğum üç aylık dönemde, bir keresinde, Packers-Lions maçı için onun evindeydim. TJ'in küçük kız kardeşi Teela kanepede babasının yanına sokulup başını onun göğsüne koymuştu. Herkes yüksek sesle tezahürat yapıyordu ama

o, babasının düzenli kalp atışlarını dinleyerek uyuyakaldı. Hep öyle bir ânın hasretini çektim.

Büyükanne, "Kararın sadece seninle ilgili değil. Çocukların, torunların için de," diyor.

İnsanlar, büyük kararlar alırken yedi nesil sonrasını düşünmemizi söyler, çünkü gelecekteki atalarımız -henüz gelmemiş olanlar, bir gün yaşlılar olacaklar ve bizim yaptığımız seçimler onların yaşamlarını şekillendirecek.

Soruşturma. Ron'un kaydolmanın faydalı olabileceği yönündeki önerisini hatırlıyorum. Haklı olabilir mi? Bu düşünceyi bir saniyeliğine bile değerlendirdiğim için utanıyorum.

Beynimin içinde başka bir düşünce daha koşuşturuyor. Bu sabah bana hatırlattığı üzere, Jamie geçici olarak burada. FBI sadece şu anda olanlarla ilgileniyor. Eylemlerinin çok daha geniş kapsamlı etkileri olabileceğini kavrayamıyorlar.

Belki de soruşturmanın bir parçası olmak benim için daha önemli çünkü yedi nesil sonrasını düşünen tek kişi benim.

"Tamam." Başımla onaylıyorum. Kaydolmak istiyorum.

Halam gülümsüyor. Bunu özlemişim.

"Bir şart daha var," diyor halam. "Akraba olmayan veya üçüncü dereceden akraba olan kabile yaşlılarından yeminli ifade gerekli, üç tane olmalı."

Zihnimde bunu yapabilecek insanları arıyorum. Büyükanne June kesinlikle. Minnie de. Belki Jonsy Kewadin'e sorabilirim?

Seeney Nimkee masaya yaklaşıyor. Önüme bir kâğıt koyuyor. Ebeveynlerimi tasdik eden, onun imzasını taşıyan yeminli bir ifade. Yargıç Dana Firekeeper tarafından onaylanmış.

Konuşmaya çalışıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Ayağa kalkıp ona sarılıyorum. Sırtıma sertçe pat pat vuruyor.

Seeney beni bıraktığında, büyükanne bana ikinci bir yeminli ifade veriyor. Tekrar tekrar göz kırpıyorum. Bunu yaparak babamın hayalini gözümün önüne getirmeye çalışmıyorum, göz kırpıyorum çünkü gözyaşlarımdan Büyükanne June ve Minnie'nin arkasında oluşan kuyruğu zar zor görebiliyorum.

Kabile kaydı başvurum yirmi altı yaşlının yeminli ifadesini içerecek.

Kâh sırıtıp kâh ağlayarak Chi Mukwa Meydanı'na ulaşıyorum. Bagaj kapıları kapalı, elimde küçük valizimle taraftar otobüsüne atlıyorum. Taraftar saymanı ulaşım, yemek ve iki gecelik konaklama için çekimi alıyor. Duraklıyorum. Acaba söylentiler doğru mu, imzalamam için bana bir gizlilik sözleşmesi verecek mi?

"Tamamdır. Git kendine bir yer bul." Bir bira açıp bana ikram ediyor.

Yeğeni benimle birlikte mezun olmuştu; yirmi bir yaşında olmadığımı biliyor. Birayı alıyorum.

Birisi otobüsün arkasından adımı bağırıyor. Bana-Grant-De, yanındaki boş bir koltuğu işaret ediyor. Başka bir seçenek arıyorum, Ron'un yanındaki koltuğu bana ayırdığını görünce çok mutlu oluyorum.

Takım dün yola çıktı. Hâlâ lisede olan oyuncular için devam kurallarının, hokey takvimine göre esnetildiği özel programlar vardır. Ron'un yarım günlük yedek öğretmen talebi sorunsuz bir şekilde onaylandı çünkü konu hokey olduğunda özel ödenek hep çıkartılır.

Taraftarların çoğu Zhaaganaash; sadece iki kabile üyesi görüyorum. Ron'a otobüsün ardından bir karavan konvoyu geldiğini ve karavanların büyük bir kısmının kendi karavanlarıyla gelmeyi tercih eden Nishnaab'larla dolu olduğunu söylüyorum.

"Neden peki?" diye soruyor Ron, içki içip tatlı tatlı sohbet eden elli kadar insanı inceleyerek.

Otobüsün hoparlörlerinden Journey'nin "Don't Stop Believin" şarkısının piyano açılışı gümbürdediğinde, kadınlardan oluşan dört sıra aklını yitiriyor, ciyaklayarak çılgınlar gibi zıplamaya başlıyorlar.

"İşte bu yüzden." Dudaklarımla onları işaret ediyorum. Bir kısmı giishkwebii oldu, üstelik henüz şehir sınırlarını terk etmedik bile. Bu konuda yeteri kadar hikâye duymuşluğum var.

Ron kıkırdıyor ve dikkat çekmeyecek şekilde gözlerini deviriyor.

"Bazıları, Kızılderililerin içki içince kontrolden çıktıklarını ve kalitenin kişi başı gelirle satın alınamayacağını söyleyenlerle aynı kişiler," diye fısıldıyorum.

Kadınlardan biri Steve Perry'nin vokalinin büyüsüne o kadar kapılıyor ki, I-75 üzerinden güneye doğru ilerlerken bizim otobüsün yanında giden bir kamyonun dikkatini çekiyor. Kamyoncu takdirle kornasını çaldığında herkes alkışlıyor. Ron'un şaşkın ifadesine gülüyorum.

Hâlâ sersem gibiyim, bana yeminli beyanlarını verip sarılan her yaşlıyı zihnimde tekrar canlandırırken bir mutluluk dalgası içinde yüzüyorum. Bu öyle derin bir duygu ki, Anishinaabemowin'de bunun için özel bir kelime olmalı. Anishinaabemowin dilinde isimler ya canlı ya da cansızdır. Halama duyguların da canlı olup olmadığını soracağım, çünkü bunun iyi bir enerjisi var.

Yolculuk devam ederken çantamdan bir kitap çıkarıyorum. Amerikan Edebiyatı müfredatına göre, önümüzdeki hafta Faulker'ın *Ses ve Öfke*'si üzerine bir makale teslim etmem gerekiyor.

Sonraki iki saati okumaya çalışarak geçiriyorum. Gözümün ucuyla Ron'un beni gözlemlediğini görüyorum.

"Ne?" diyorum kitabı kapatarak.

"Yirmi dakikadır bir sayfa bile çevirmedin," diyor.

"Pekâlâ, anlaması çok zor! Kitapta birinin bilinç akışı var, düşünceleri darmadağın ve farklı zamanlarda gidip geliyor. Takip etmesi çok zor."

Lily'nin yüzeyin altına dalıp daha derin anlamları bulmam için bana yardım etmesi gerekiyordu.

"Benjy." Ron, kitabın ilk bölümünün anlatıcısının adını söylüyor.

Ağzım bir karış açık, "Faulkner'ı biliyor musun?" diye soruyorum.

"Zaman bir temadır, Daunis. Benjy'nin düşünceleri zamana bağlı değil ama kardeşi Quentin zamana bağlı."

Vay canına. İşte bu, kavrayışımın ötesindeki daha derin anlam. Acaba benim dışımda herkes bunu anlıyor mu?

"Hikâyeler A'dan B'ye ve C'ye gitmeli," diyorum.

"Belki her şeyin kesin bir sıra izlemesini isteyen, içindeki bilim insanıdır."

"Hı-hı. Sen de bir bilim insanısın, Ron." Ayrıca, düzen neden kötü bir şey olsun ki? Taksonomi gibi; yaşayan ve soyu tükenmiş organizmaları sekiz seviyeli bir sınıflandırma sistemine göre kategorize etmek. Üst âlem, âlem, şube, sınıf, takım, familya, cins ve tür. Periyodik element tablosu da öyle. Kurallar iyidir. Bilinmeyene nasıl güvenebilirsin?

Ron gülümsüyor. "Doğrusal olmayan düşünme biçimi kopuk olabilir, Benjy'nin düşünceleri gibi, ancak bir adım geri çekilir veya sonuna kadar takip edersen, bazen tam bir daire çizdiğini görebilirsin."

"Hımmm," diyorum ikna olmamış bir şekilde.

"Belki mesele sabırdır. Hazır olduğunda cevapların ortaya çıkacağına güvenmelisin."

Şaşırıyorum, kafamı çeviriyorum, tekrar kitabıma gömülmüş gibi yapıp Wisconsin'den geçerken gözyaşlarımı defetmeye çalışıyorum.

Az önce soruşturmayla ilgisi olmayan bir konuşma yaptık.

Ron bana, anlamadığım şeyleri açıklamak için hep zaman ayıran David dayımı hatırlatıyor. Bugün dayımı hiç düşünmediğimi fark ediyorum. Bu, kederimin azaldığı anlamına mı geliyor?

Lily'nin günlük düşüncelerimin bir parçası olmadığı bir gün gelecek mi? Keder denen şey, zalim ve sinsi bir orospu çocuğu. Bir insanı seviyorsun ve sonra gidiyor. Geçmiş zamana ait oluyor. Onları bir saat, bir gün, bir haftalığına unutuyorsun. Bu nasıl mümkün olabiliyor? Çünkü anılar gelgeç; solabiliyorlar. Soruşturmaya Lily için yardım etmek istedim. Şimdi bunu yapma nedenlerim gözüme daha az net görünüyor. Dünyanın ve benim Lily olmadan devam edeceğimiz düşüncesi beni dehşete düşürüyor.

Otobüs yolculuğunun geri kalanı bir sis perdesinin arkasında gerçekleşiyor gibi. Ve bu sis maçta tribünde oturana ve Bana-Grant-De yanıma gelene kadar kalkmıyor. Bayan Edwards, az zaman kalan Shagala'dan önceki deplasman maçlarına gitmiyor; yılın en yoğun ve en sevdiği zamanı. Ron yanımda otururken hiçbir şey denemeyeceğini biliyorum ama yine de onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Daha ziyade etrafımdaki konuşmalara odaklanıyorum. Arkamda birinin kişi başı gelirden bahsettiğini duyduğumda kulak kesiliyorum. Bu, her zaman olan bir şey; Zhaaganaash'ların

genel olarak kabile veya belirli bir Nish hakkında konuştuğuna kulak misafiri olurum. Ve kimsenin dinlemediğini düşündüklerinde kabile topluluğum hakkında acaba ne diyorlar diye dinlerim. Asla iyi bir şey söylemezler. Şimdi bir şey duymadan önce uzaklaşabilirim.

Ayrılmaya hazırlanıyorum ama kaçmak için Ron ve solumdaki bir grup insanı ya da sağımdaki Bana-Grant-De'yi aşmam gerektiğini fark ediyorum. Kahretsin.

Biri, "Tina Cheneaux'nun oğlu," diyor. Adamın, Büyükbaba Lorenzo'nun mirasından "hakkımı" almam için çalışmayı öneren avukat olduğunu hatırlıyorum. Ona cehenneme dibine git demiştim.

Beraber mezun olduğum Ryan Cheneaux'dan bahsediyor olmalı.

Ryan tam bir pisliktir, Nishnaab'lar hakkında hep saçma sapan şeyler söyler. Kabile üyelerinin neden eyalet yasalarının izin verdiğinden farklı zamanlarda avlanabildiklerini veya devlet vergilerini içermeyen indirimli bir benzin fiyatı ödediklerini açıklamanızı ister. Nish çocuklarının ona antlaşmadan doğan hakları açıklamaya çalıştıklarını, onun da karşılık olarak bunları yüksek sesle modası geçmiş, beylikler ve feodalizm kadar geri kalmış yasal kavramlar olarak ilan ettiğini izledim. Ne kadar sinirlenirlerse, Ryan o kadar kendinden memnun görünürdü. Sanki amacı bilgilenmek değil de, zamanınızı ve enerjinizi boşa harcatmakmış gibi.

"Cidden mi?" diye araya giriyor biri. "Duruşması ne zaman?"

"4 Ekim. Kayıt komitesi işleme konması için kabileye iletmiş. Eylem Konseyi. On dokuz yaşına gelmeden davasını açması gerekiyor."

Ryan Cheneaux, kabile üyeliği için mi başvuruyor? Şimdi, içimi burksalar bile her kelimeyi dinliyorum.

Adamlardan biri, "Ryan'ın babasının Joey Nodin olduğunu bilmiyordum," diyor.

"Evet, Tina Cheneaux da kimsenin bilmesini istemiyordu. Joey bilse onun kişi başı gelir velayeti için de savaşırdı."

"Kadını suçlayabilir misin?" Hepsi gülüyor.

"Çocuğa piyango çıktı." Daha fazla kahkaha.

"Çocuğun kazancından pay aldın mı?" diye soruyor aralarından biri.

Avukat, "On yıl boyunca kişi başı gelirinden yüzde," diye yanıtlıyor. Alkışlıyorlar. Biri sırtına vuruyor.

Ron koluma hafifçe vurana kadar ellerimi sıktığımı fark etmiyorum. Bana anlayışlı bir bakış atıyor, o da duydu. Yumruklarımı sıkarak oyuna odaklanmaya çalışıyorum. Ama aklım Lily'ye gidiyor.

Her kabile, kimin üye olduğunu belirleme konusunda özerk hakka sahip. En iyi arkadaşım, Sugar Adası Ojibva Kabilesi kayıt ofisinin Kızılderili kan miktarını hesaplama yöntemi nedeniyle kaydolamadı: Soya dayalı Kızılderili kanı fraksiyonu. Büyükanne June'un ilk kocası, Kanada'daki bir First Nations grubundandı, bu yüzden Lily'nin soyağacı standarda uymuyordu. Nehrin öte yanından çok fazla ata vardı, ancak doğru türden Kızılderili kanı değildi. Büyükanne, Kabile Konseyi'ne başvurdu ve onlara, *kimse bana nehrin o tarafında takılmamam gerektiğini söylemedi. O sınır daha yokken biz buradaydık. Orada hepinizin kuzenleri var*, dedi. Ancak konsey, Lily'nin üyelik başvurusu için yaptığı itirazı reddetti.

Belgelerimi 1 Ekim'den önce sunarsam, Kabile Konseyi benim ve Ryan'ın başvurularını bir sonraki resmi toplantısında oylayacak.

Ryan'ın kimliği beni ilgilendirmiyor, diye kendime hatırlatıyorum.

Bunun yerine her bir yaşlının sarılmasıyla içimde büyüyen sevinci hatırlıyorum. Keşke Lily böyle bir anı yaşayabilseydi.

Otele gitmek için otobüse geri dönerken taraftarlardan ayrılmamız için Ron adımlarını kasten yavaşlatıyor.

Ron sessizce, "Umarım Jamie'ye kız arkadaş-erkek arkadaş rolünü sakinleştirmenin daha iyi olabileceğini neden söylediğimi anlıyorsundur, Daunis," diyor.

Ha? Jamie'nin pazartesi günü tuhaf davranmasının ve bu ...fta bu kadar soğuk durmasının nedeni bu muydu?

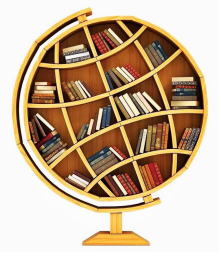
Ron'a vereceğim yanıtı tartıyorum. Gizli Sincap gibi düşü-...rum. Karşılığında hiçbir şey vermeden bilgi istiyorum.

...yan Cheneaux taklidimle, "Bunu bana açıklaman ...diyorum.

...ajanlar, özellikle de genç saha ajanları, bazen görevle-...zla hevesli olurlar. Şüpheliler veya muhbirlerle ...ağlar geliştirirler. Bu, benim gibi kıdemli saha ajan-...nın neye dikkat etmeleri gerektiğini bilecek kadar sık olur."

Ron bir şey söylememi bekliyor. Söylemeyince yürümeyi bırakıyor.

"Pazar gecesi gördüklerim. O sırada en azından biriniz rol yapmıyordu."

27. Bölüm

Otel lobisi, Supe'ların ve taraftarların maçtan sonra birlikte takılabilecekleri tek yer olduğu için "uluslararası sular" olarak kabul edilir. Supe'lar parti katında olamaz; kız arkadaşlar oyuncuların katında olamaz. Uluslararası sularda köpekbalıkları devriye gezer; koçluk personeli ve dikkatli, iyiliksever refakatçiler.

Koç Alberts, oyuncuların uluslararası sularda tam olarak bir saatlerinin olduğunu duyuruyor. Yarın daha çok kalabilecekler. Ama yarın erken saatlerde buzda eğitimleri var.

Jamie'nin yanına oturduğumda etrafına bakınıyor.

"Ron yukarıda eğleniyor," diyorum eline uzanırken. Artık Jamie'nin Ron'un talimatıyla geri adım attığını bildiğime göre, bakalım amiri burada yokken ne yapacak? Elini çekmeyince nefis bir heyecan hissediyorum. Her şeyin onu öptüğüm ve gülümsemesini hissettiğim geceye dönmesini istiyorum. Bir kereliğine güzel bir değişiklik olsun.

Levi, Mike'ın golleri nasıl engellemeye çalıştığını taklit ederken herkes gülüyor ama Jamie hiçbir tepki vermiyor. Erkek kardeşim tek başına bir Twister oyunu oynuyor gibi görünüyor.

Stormy'ye geçen Levi yumruklarını kaldırıyor.

"*Let's go, then! Let's go, then!*"* Kelimeler "Skoden"e dönüşene kadar bunu tekrarlıyor. Kardeşim en iyi arkadaşına beşlik çakıyor ve ona "Sugar Adası'nın gördüğü en kötü haydut Skoden Nodin" adını takıyor.

Bu doğru değil. En büyük haydut babamdı.

Bazen Levi'ın babamla ilgili bazı şeyleri unuttuğundan endişeleniyorum. Ne zaman, babamın, biz tutunurken bizi buzun etrafında çekerek dolaştırdığı atkıdan (yeşim yeşili, yumuşak ve ekstra uzun) bahsetsem, kardeşim atkının gök mavisi olduğuna yemin ediyor. Ayrıca atkının evlerinde bir yerlerde olduğundan son derece emin ama bulamıyor.

Levi, Jamie'yle benim önümde hareket ediyor. Erkek kardeşimin yüzünde o kusursuz gülümsemesi beliriyor, ardından Jamie'nin ustalığını taklit ederek bir o yana, bir bu yana süzülüyor. Patrick Swayze'ın *Dirty Dancing* filmindeki dansının yapabileceği en iyi versiyonunu yapıyor.

Jamie gözlerine ulaşmayan, yara izini çekiştirmeyen mahcup bir şekilde gülümsüyor.

Levi, "Bu âşık çocuğun mükemmel figürleri var," diyor.

Eğilip Jamie'nin yanağını öpüyorum. Çenesi kasılıyor. Şov amaçlı yapıldığında bile öpücüğümün hoş karşılanmadığını fark ettiğimde ondan ayrılıyorum. Reddedilmenin verdiği acı, Jamie'nin elinin bir mankeni andıran sertliğini fark ettiğimde daha da yoğunlaşıyor.

İçimden moral konuşmama başlıyorum. *Kes şunu, Daunis. Jamie'nin odağını bulandırmasına izin verme. Soruşturma, topluluğunu korumak için. Cevapları bulmak için.*

---

* İng. *Haydi bastır, haydi bastır!* İngilizcesini art arda hızlı söyleyince "Skoden" ismine benzediği için kelime oyunu yapıyor karakter. –çn.

Kardeşim diğer oyuncuları taklit oyununa devam ederken, Jamie'ye beni takip etmesini işaret ediyorum. Onu uluslararası suların en uzak köşesine götürüyorum.

"Dinle," diye başlıyorum. "Ron'un duygusal bağlar hakkında ne dediği umurumda değil. Rahatsız olursan seni öpmem ama yine de diğer insanların yanında el ele tutuşmalıyız. Soruşturma için. Kasabaya kabul edilmenin en iyi yolu bizim bir çift gibi davranmamız."

Daha da büyük ironi. Beni kabul etmeyebilecek aynı insanlar, kasabadaki yeni çocuğa kucak açacak, çünkü o, benimle çıkıyor numarası yapan bir Supe.

Jamie hiçbir şey söylemiyor. Ayakkabılarımıza bakıyor. Siyah çizmeleri alışkın olduğum kaba saba botlardan çok farklı. Bunlar parlak deri. Son moda. Şehirli.

"Bana güven. Bunu yönetebilirim." Onu dürtüyorum. "Yardım etmek istiyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum," diyor gözlerimle buluşarak. Yutkundukça âdemelması hareket ediyor. "İnsan hangi kabileden olduğunu öğrendiğinde ne olur?"

Bunun soruşturmayla ne ilgisi var?

"Federal olarak tanınan beş yüzden fazla kabile var Jamie. Her biri farklı." Yalvaran ifadesini fark ediyorum. Bir kabile topluluğunda gizli görevde çalışmasının başka nedenleri olabilir mi? "Ben sadece Sugar Adası hakkında konuşabilirim. Öncelikle, kişi yetişkin mi, yoksa çocuk mu?"

"Yetişkin. Fark eder mi?"

"Hak sahibi bir çocuğu kaydettirmek daha az karmaşık. Ebeveynleri kayıtlıysa ve doğum belgesinde yer alıyorsa, çocuk minimum kan miktarını karşıladığı sürece bu kolay bir işlemdir. Yetişkinler içinse farklı. Kabile kumarhaneyi inşa ettikten sonra,

yetişkinlerin kaydını durdurmak için bir baskı oldu. Yani insanların kaydolmak için on dokuzuncu yaş günlerine kadar süreleri var. Ancak kişi başına gelir söz konusu olunca, birinin bu kadar uzun süre beklemesi nadirdir." Bunu neden gündeme getirdiğine dair bir ipucu bulmak için yüzüne bakıyorum. Dalgınlığının Ron'un uyarısından kaynaklandığını düşünmüştüm, ama belki de aklında başka bir şey vardır.

"Yani, yetişkin olmadan önce kaydolmazsan kaçırıyorsun, öyle mi?" diye soruyor. Son tarihe yetişmeye çalışan Ryan'ı ve kendimi düşünüyorum. "Şart değil. Sugar Adası, evlat edinilen insanlar için istisnalar yapar ve..."

Evlat edinilme sözünü duyunca gözleri büyüyor.

"Senin durumun bu, öyle değil mi?" Bunca zamandır sessizce konuşuyordum ama artık sesim bir fısıltıya dönüşüyor.

Jamie cevap vermiyor. Yine bakışlarını çeviriyor.

"Aileler, ICWA'dan* önce evlat edinilmiş bebekleri arıyor." Indian Child Welfare Act'i kısaltması gibi telaffuz ediyorum: *ick-wah*. "Bilirsin işte. Yerli çocukların evlerinden ve kabile topluluklarından çıkarılmasını önleyen federal yasa. Bazıları da şölenlerde onlar için fazladan yer ayırır."

Daha önce bunu gördüm ama fazladan yer ayrılan kişi olmanın nasıl bir his olabileceğini hiç düşünmedim.

"Hey." Bordo gömleğinin koluna uzanıyor ama dokunmamdan rahatsız olur diye elimi geri çekiyorum. "Kabile Konseyi kayıtlarını oyladıktan sonra biri eve geldiğinde tören yaparız." Gerçek fiziksel temas olmadan olabildiğince yaklaşıyorum. "Bu törenler çok etkilidir. Şifalandırır. Diğer kabileler de bunu yapabilir. Senin kabilen de bunu yapabilir. Kaybettiğimiz kişileri unutmayız."

* Indian Child Welfare Act (Kızılderili Çocukları Koruma Kanunu) –çn.

Hızla gözlerini kırpıştırıyor ve boğazını temizliyor. Ağzını açtığında sesini duyamıyorum. Ama soğuk bir gecede sıcacık bir battaniye hissi veriyor.

Miigwech.

Koç Alberts yat borusu için beş dakika öncesinden haber veriyor.

Sanki bir felaket yüzünden ayrılmak üzerelermiş gibi öpüşen çiftlerin yanından geçiyoruz. Kalabalık asansöre biniyoruz. Jamie'nin eli benimkini kavrıyor. Rol icabı değil, çünkü kimse görmüyor.

Asansör benim katımda durmadan hemen önce Jamie başparmağıyla elimi okşayıp parmaklarımın arasında yumuşak bir şekilde ileri geri kaydırıyordu. Nefesimi kesen rahat ama yumuşak bir okşama. Dokunduğu kasları ezbere okuyarak dikkatimi dağıtıyorum. *Birinci dorsal interosseöz, ikinci dorsal interosseöz...*

Asansörün ding sesiyle gözlerim Jamie'ninkilerle buluşuyor. Fenerbalıkları erkek arkadaşlarından ayrılırken Jamie eğiliyor, dudakları benimkinden birkaç santim uzaktayken duraklıyor.

"Olur mu?" diye fısıldıyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum. Dudakları kuş tüyü gibi yumuşak. Mükemmel ve nazik.

Kimse yorum yapmıyor. Neden yapsınlar ki? Asansördeki pek çok öpücükten biri. Bunun ilk dudak dudağa öpücüğümüz olduğunu bilmiyorlar.

Ben asansörden çıkarken maç sonrası partisi şiddetle devam ediyor. İnsanlar odadan odaya sekiyor. Her kapı açık. Koridorda müzik patlıyor: Big & Rich bize "*Save a horse, ride a cowboy,*" diye buyuruyor.

Ron'a çarpıyorum. Şapşal gülüşü bana bunun ilk birası olmadığını söylüyor.

"Jamie iyi mi?" diye soruyor.

"Evet," diyorum onu geçerek. "Ben yatıyorum. Çok gürültü yapmayın."

"Tamam, patron," diye sesleniyor arkamdan.

Arkama bakıyorum, Ron'un keşif yapmak üzere başka bir odaya daldığını görünce kıkırdıyorum.

Koridorun sonunda benimkinin yanındaki kapı açılıyor ve odadan otobüsün teşhircisi çıkıyor. Ailesi, zor durumda olan Nishnaab'ların Sugar Adası'ndaki arazilerinden satın alan yaşlı bir adamla evli. Evleri adanın güney ucunda. Şu anda saçları bir sincap ailesine yuva olmuş gibi karman çorman.

Bana-Grant-De, kalçasında havlu sarılı bir halde kapı eşiğinde duruyor ve bakışlarını bana çevirmeden önce bir anlığına kadının gidişini izliyor.

İfadesi o kadar arsızca gururlu ki, herkese beşlik çakmak için koridorda kasılarak yürüyebileceğini düşünüyorum. Kimse en ufacık bir tepki vermiyor. Taraftar Dünyası'nın farklı kuralları var, daha doğrusu kuralların askıya alınması söz konusu. Ya da belki onun gibi adamlar, kuralların onlar için geçerli olmadığını biliyorlardır.

Çıplak gövdesine bakmamaya çalışarak yanından geçiyorum. Altılı karın kaslarının bilimsel bir adı var ama aklıma gelmiyor.

"Merhaba, Daunis Fontaine." Sesi, birinci viteste oyalanan yüksek performanslı bir motor gibi alçak çıkıyor.

Anahtar kartını yanlış giriyorum ve kırmızı bir ışık yanıp sönüyor. Döndürüyorum, yine kırmızı ışık yanıyor. Kıkırdıyor ve kapı arkasından kapanıp dışarda kalmamak kapısının mandalını çekiyor. Çıplak ayaklarıyla üç adımda hızlıca kapıma geliyor.

"Anahtarı titretiyorsun." Kartı sormadan elimden alıp yumuşak bir şekilde yuvaya itiyor. Yeşil ışık yanıyor.

"Bütün olay doğru hareketi yapmakta Daunis Fontaine."

"Teşekkürler," diyorum. Ciddi ve resmi ses tonum Büyük-Mary'ninkiyle aynı.

Gülüyor. "Ne demek, her zaman yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Başka bir şey demesini beklemeden kapıyı kapatıyorum. Altı aylık bir sezonun ikinci haftasındayız. Daha önümde Bana-Grant-De'den kaçmak için yirmi iki hafta kadar bir süre var.

Ertesi gün, Koç Bobby, sahaya taşımak üzere üst üste dizdiği hokey pakı kutularından birine uzandığımda huysuzlanıyor.

Koç, "Omzunun bu durumuyla ağırlık kaldırmamalısın," diyor.

"Tamamen iyileştim, koç." İtiraz etmek istediğini anlayabiliyorum ama elleri dolu, bu yüzden üstteki kutuyu alıp onu takip etmemi engelleyemiyor.

Tribünlerin ziyaretçi bölümüne geldiğimde pak kutusunu diğerinin yanına koyuyorum. Daha fazla yardım edebilmek için anahtarlarımı kullanarak üst kısımdaki şeffaf koli bandını açıyorum. Kız arkadaşlar, bizim bulunduğumuz bölümde merdivenlerden inip çıkarak pakları hayranlara dağıtacak. Buza çıkmayı gerektirmeyeceği için bu gece onlara katılmaya karar veriyorum.

Açtığım kutuda düz hokey pakları var.

"Koç Bobby, bunlar doğru paklar mı? Supe logosu yok."

"Ah, çünkü onlar bağış." Aceleyle üstlerindeki rüya kapanı tasarımını gösteriyor. Koç etrafına bakınıp kafasını, otobüs teşhircisinin yanında oturan Bana-Grant-De'ye doğru eğiyor.

Koç, "Grant Edwards bunları bir kabile gençlik programına bağışlıyor," diyor. "Ama bundan hiç bahsetme, çünkü bu tür şeyleri gizli tutmak istiyor."

"Bir dakika, yani Nish çocuklarına böyle bozuk paklar mı gidiyor?" Anında sinirleniyorum çünkü düş kapanı tasarımlarının yarısı bozulmuş durumda.

"Fontaine, burada hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz," diyor.

Oturma zamanı geldiğinde, Galiba-Megan'ın yanına sıkışmadan önce Ron ile Bana-Grant-De'nin arasındaki boş yere bakıyorum.

"Hey millet, gelen Daunis!" Hızlıca kucaklaştıktan sonra Galiba-Megan bana büyük bir hediye çantası uzatıyor. "Bu hepimizden. Sana verecektik ama birisi yanlış yere koymuş." Sıradaki fenerbalığı arkadaşına dik dik bakıyor.

Çantaya uzandığımda yeni bir hokey formasının sert kumaşını hissediyorum. Önünde beyaz ve gümüş dalgalı logo bulunan ekstra uzun, lacivert bir Supe forması.

Kız arkadaşlardan biri, "Üzerine Jamie'nin soyadını koyacaktık, ama bazılarımız acaba Levi'ınkini de ister misin diye düşündü," diyor. "Ve Megan senin Mike ve Stormy ile eski takım arkadaşı olduğunu söyledi. Ayrıca bir nevi takımın elçisi gibisin. Ama tüm bu soyadlarını koysak çok fazla olurdu."

Megan, "Bu yüzden senin adını koymanın uygun olduğunu düşündük," diye açıklıyor.

Formayı çevirip arkasındaki gümüş kenarlı beyaz harflerle DAUNIS yazısına bakıyorum.

"Mükemmel," diyebilmeyi başarıyorum, duygulanıp boğazım düğümlenmeden önce. Cömertlikleri karşısında şaşkınlık ve hayranlık hissediyorum. Ben onlara karşı hiç böyle değilken, bu düşünceli davranışları için minnettarım. Her şeyden önemlisi, büyük bir sevinç hissediyorum.

İlk ara sırasında, yeni takım formamı gururla giyerek ziyaretçiler bölümüne Supe logolu pakları dağıtıyorum. Hayranlarımızın çoğunu tanıyorum. BüyükMary felç geçirdikten sonra War Memorial Hastanesi gönüllü destek ekibini devralan kadın kolumu ovuşturuyor.

"Büyükannen için dua ediyorum," diyor.

BlackBerry'm arka cebimde titriyor. Pakları dağıtmaya devam etmek için bunu görmezden geliyorum. Benden bir yıl önce mezun olan bir kıza bir pak uzatırken, kız cep telefonunda bir şeyler okuyor ve gözyaşlarına boğuluyor. Telefonum yine titreşiyor.

Kalbim hızlı atmaya başlıyor. Bir başkası daha telefonuna bakıyor. İnsanlar birbirlerine şoke olmuş ifadelerle bakıyor, bir kızın eliyle ağzını kapattığını görüyorum. Pakları bırakıp tribünlerde dalga dalga yayılan kötü haberi okumak için telefonuma uzanıyorum.

HALAM: *Robin öldü. TJ aşırı doz metten diyor.*

28. Bölüm

Haber çabucak yayılıyor. Oturduğumuz bölüm uğulduyor. Buradan çıkmam lazım. Üst kattaki çıkışa giden basamakları koşarken konuşma parçaları çalınıyor kulağıma. Pek çok insan üzgün ve kafası karışmış durumda ama kulaklarım kalabalığın uğultusunun arasından belirli sesleri işitiyor.

"Robin Bailey mi? Olamaz."

"Onun iyi Kızılderililerden biri olduğunu sanıyordum."

"Kolay paranın sonucu budur işte, hep kişi başı gelir yüzünden. Sana paralarını ve alkolü nasıl kullanacaklarını bilmediklerini söyledim."

"Tanrım, akıllıları bile aptal."

Akbabalar şimdiden Robin'in cesedini didiklemeye başlamış.

Damarlarımda sıcak, yakıcı bir öfke hissediyorum. Banyoya koşarken burnumu ovuşturuyorum. Bu koku gitmeyecek: Keskin duman, çürüyen et, WD-40, kimyasallar ve ter. Boğazımın arkasındaki bakırımsı keskin kanın kokusunu ve tadını alabiliyorum. Laboratuvar kimyasalları ve egzoz gazları. İdrar. Lily'nin

geriye doğru düşerken boşalan mesanesi. İnsan ölürken vücut bunu yapıyor. Tüm kaslarınız işlevsiz hale geliyor.

Dayanamıyorum buna. Her şeyin kokusunu tekrar tekrar alıyorum.

Son bölmeye geldiğimde, kapıyı kilitlerken bacaklarım çözülüyor. Köşeye koşuyorum, yeni Supe formamı başıma geçiriyorum. Kaplumbağa gibi. Bir ileri bir geri sallanırken, koklayabildiğim tek şey kendi terim ve deodorantım olana kadar nefes alıyorum. Çok erken ölen başka bir kızın daha şoku içindeyim.

Kız arkadaşlar tuvaletin dışında toplanıyor. Fısıltılarını duyuyorum, ardından Megan kapının altından geçmeye çalışıyor. Onu tekmeliyorum. Keder balonumda onların düşünceliliğine yer yok.

"Daunis, maç bitti. Otele geri dönmeliyiz," diyorlar sırayla.

İçlerinden biri Ron'u çağırmayı akıl etmiş olmalı. Ron'un kızlara gitmelerini söylediğini duyuyorum; minibüsleri bekliyor. Sorun değil. Beni bekleyecek ve taraftar otobüsü yerine taksiyle otele döneceğiz.

Onlar gittikten sonra, bulunduğum bölmenin önünde öylece oturuyor. Kadınlar tuvaletinde bir erkek bulunmasına laf edenlere kendi işlerine bakmalarını söylemek dışında sessiz.

"İşinize bakın," diyor. "Sizi rahatsız eden yok."

Tek görebildiğim, vücudunun alt kısmı, dizlerini benimkiler gibi göğsüne kadar çekmiş. Ayakkabıları, beni dayımın sınıfına götürdüğü gün giydikleri. Altı gıcırdayan.

Birisi güvenliğe haber vermiş olmalı, çünkü yaklaşan ayak sesleri duyuyorum.

"Efendim, bayanlar tuvaletinde bir erkek olduğu şikâyeti aldık."

"O ben oluyorum," diyor Ron. "Yeğenimin kız arkadaşıyla ilgileniyorum. Superiors'ta oynuyor. Bu gece kötü bir haber aldı. Sadece iyi olduğuna emin olmak istiyorum."

Ron'un sesi sert. Ben çıkana kadar gitmeyeceği belli.

Güvenliğin olayları büyütmesini istemiyorum.

"Birazdan çıkacağım," diyorum. Ağlamamış olmama rağmen sesim hırıltılı.

Çağırdığı taksiyi beklemek için dışarı çıkarken Ron'un sağ ayakkabısı gıcırdıyor. Garip görünse de, gürültülü ayakkabısına odaklanmak, zar zor adım atmama yardımcı oluyor.

Ron beni otele geri getiriyor ve Jamie'nin uluslararası sularda beni beklediğini görünce bizi yalnız bırakıyor. Jamie'ye biraz müsamaha göstermeye karar vermiş olmalı.

Şöminenin yanındaki iki kişilik koltuğa oturuyoruz. Jamie sormadan kolunu bana doluyor. Ona yaslanıp nefes veriyorum.

Bu geceki ruh hali farklı. Herkes durgun. Oyuncular Robin'i maç sırasında öğrenmiş olmalılar, çünkü gerçekten kötü bir üçüncü devre geçirdiler.

Levi tek başına oturup pencereden dışarı bakıyor. Ne düşündüğünü tahmin edemiyorum. Kardeşim sekizinci sınıftayken, o sırada birinci sınıfta olan Robin'e Shagala'da eşlik etmişti. Yanına gitmeyi düşünüyor ama hareket edecek enerjiyi toplayamıyorum.

Levi ayağa kalkıp odaya bakıyor. "Bu gece bok gibi oynadık çünkü henüz birbirimizi tam okuyamıyoruz," diyor.

Bir dakika... Yani Robin hiç mi aklında değil?

Levi devam ediyor, "Kardeş gibi olmalıyız. Diğerinin ne düşündüğünü o söylemeden önce bilmeliyiz. Daha akıllı oynamalıyız."

Oyuncular, Robin'i tanıyanlar bile başlarını doğru anlamında sallıyor. Kimse onun hakkında ya da bunun topluluğumuzda uyuşturucuya bağlı bir ölüm daha olduğu gerçeği hakkında tek kelime etmiyor.

Kimsenin umurunda değil.

Jamie beni daha sıkıca tutuyor. Sanki öfkemin her zerresi bir tek uzvuma yerleşmiş gibi sağ bacağım titriyor. Benimle göz teması kuruyor: *Sana yardım etmek için ne yapabilirim?*

Birbirimizi okuyoruz.

Ayağa kalkıp gerilen bacaklarımı esnetmeye çalışıyorum.

"Nasıl daha iyi bir takım olabileceğimize dair bir fikrin mi var?" diye soruyor Levi. "Hadi bizimle bilgeliğini paylaş, Defans Dauny!"

Sanki bir yarışa başlayacakmış gibi ayaklarımın üzerinde zıplıyor ama tüm bakışların üzerimde olduğunu görünce olduğum yerde donup kalıyorum. Jamie'nin ifadesi artık sessiz bir uyarıya dönüşüyor: *Ne söyleyeceğini çok dikkatli düşün.* Jamie'yi fazla iyi anlamaya başlamış olmaktan endişeleniyorum. Ya Ron yanılıyorsa ve Jamie benden daha iyi bir oyuncuysa? Daha başarılı bir yalancıysa? Baştan aşağı başarılı bir yalancı.

Artık her sabah gwekwaadziwin için dua ediyorum. Dürüstlük için, sadece kendime karşı olsa bile.

"Robin Bailey az önce öldü! Sault oyuncuları eski bir takım arkadaşının yasını böyle mi tutuyor?" Odaya şöyle bir göz gezdirdiğimde, insanların yarısının ayaklarına, diğerlerininse sanki sinir krizi geçiriyormuşum gibi bana baktığını görüyorum. Levi'a ters ters bakıyorum. "Ama sen hokeye odaklanmaya devam et tabii, gerçek trajedi bu geceki mağlubiyetinmiş gibi."

Öfkeyle uluslararası suların en uzak köşesine gidiyorum. Levi beni durduruyor. Kollarıyla beni sımsıkı sarıyor.

Kulağıma, "Tamam, tamam, geçti," diye fısıldıyor.

"Hayır. Tamam değil. Geçmedi. Topluluğumuz bu konuda bir şey yapana kadar daha kaç kişi ölecek?" Boğuluyorum. "Robin senin de arkadaşındı. Ve sen hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun!"

Oda yavaş yavaş normale dönerken birkaç dakika orada duruyoruz. Bazı sohbetlerde Robin'in adının geçti geçtiğini duyuyorum.

Levi iç çekip, bana sarılmayı bırakıyor.

"Hey, millet!" diye sesleniyor. "Daunis haklı. Bir şeyler yapmalıyız." Herkes Levi'a bakıyor. "Robin bizden biriydi."

"Ne düşünüyorsun? Bir bağış toplama etkinliği falan mı?" diyor Mike bize katılarak.

Mike'ın son yılında Robin'e Shagala'da eşlik ettiğini unutmuşum. İnsanlar onun Sault Lisesi'ndeki son iki yılında sekizinci sınıftaki erkekleri yanına toplamasıyla dalga geçtiğinde, Robin buna gülerdi.

"Evet," diyor Levi. "Budur işte!"

"Millet," diye duyuruyor Mike. "Levi'ın harika bir fikri var. Bir yardım maçı." Levi'a kocaman gülümsüyor. "Lig dışı bir maç oynamak gibi mi?"

"Bağış toplayabilir ve Robin adına bir şeyler yapabiliriz," diyen Levi bana yandan sarılıyor. "Uyuşturucu önleme programları için bağışta bulunabilir ve bu konuda farkındalığı artırabiliriz."

"Hey, Levi. Peki ya Sault Lisesi?" diye soruyor Mike. Bana bakıyor; yatak odasında olanlardan beri ilk kez. Normal bir şekilde gülümsüyor. "Hadi, Defans Dauny. Hep elimize fırsat geçse Supe'lara gününü gösterebileceğimizi söylerdik. Şimdi bir Supe'um ve hadi, yapalım bunu diyorum. Supe, Sault High

Blue Devils'e karşı, mevcut ve eski oyuncular. Bağış toplama ve dünyanın kaç bucak olduğunu gösterme bir arada."

Oda uğuldamaya başlıyor. Başlar kabul ettiklerini gösterircesine sallanıyor. Heyecanlı sohbetler yapılıyor. Bağış toplama maçının, gelecek hafta sonu, Shagala'dan önceki gece yapılmasına karar veriliyor.

Eski takım arkadaşlarımın toparlanmasını izlerken, tuvaletteyken içimde hapsolmuş gibi hissettiğim gözyaşları şimdi serbest kalıyor. Gözyaşlarım sel oluyor. Çocukların umurunda. Gurur gözyaşları. Kardeşim iyi bir şeye vesile olduğu için. Hatta belki de Mike ile aramın eskisi gibi olabileceğine dair rahatlama gözyaşları bile olabilir. Ben de onlardan biriyim. Defans Dauny. Kabarcık.

Aniden, tek istediğim bu. Her şeyin normale dönmesi. Önce'ye, Kabarcık'ın bir balonun içinde yaşadığı zamana. Soruşturmadan önceye. Neyin gerçek neyin gerçek olmadığını bilmemek tam bir kaos.

Ateş Bekçisinin Kızı, güneşi kaldırma işine artık bir son veriyor. Karanlıkta olmak benim için sorun değil.

Jamie yaklaşıyor. Bana sarılıyor ve bırakmıyor.

"Ne yapıyorsun?" diyor kulağıma, alçak ve derinden. "Bu, planın bir parçası değil."

Otel lobisinde farklı bir his var. İnsanlar heyecanlı. Umutlu. Çocuklar, hemen oracıkta planlama komitesi oluşturan bir grup oyuncu ve kız arkadaşla toplanıyor.

"Fakat... bu iyi... iyi bir şey değil mi? Topluluğum için olumlu bir şey yapmak?"

Supes formamın koluyla yanaklarımdaki son gözyaşlarını siliyorum. Jamie beni kimsenin duyamayacağı bir yere çekip sesini iyice alçaltıyor.

"Plana bağlı kalmalıyız," diye ısrar ediyor. Jamie kollarını göğsünde kavuşturuyor. Ellerini kalçalarına koymadan önce rahatsızca kıpırdanıyor.

Göz göze gelmek için geri çekiliyorum. Duruşu değişmiş, sert ve kararlı görünüyor. Vazifesini yapan bir polis o.

Sonunda anlıyorum.

"Bir dakika. *Biz* derken, sen ve beni kastetmiyorsun. FBI'ı kastediyorsun," diyorum, kimsenin dudaklarımı okumaması için burnumu ovuşturur gibi yaparken. "Jamie, halamın bazı işçilerin baykuşlu tişörtleri tamir etmek için geç saatlere kadar çalıştıkları konusunda bize söylediklerini hatırlamıyor musun? Sorunu anlayıp çözüm için sorumluluk almalarını? Onarmak zorundayız. Topluluk," elimle yine ağzımı kapatıyorum, "FBI değil."

Nahoş bir şey söylemişim gibi çenesi kasılıyor.

"Eh, henüz düzeltmediniz," diyor Jamie.

Bu sefer FBI demekle uğraşmadan, "...o olmadan yapamayacağımızı düşünmenin ne kadar çarpık olduğunu görmüyor musun?" diyorum.

"Açıkçası hayır," diyor, bu noktaya kadar söylediği her şeyden çok daha alçak sesle.

Bu kişiyi tanımıyorum ve hiç kuşku yok ki o da beni tanımıyor. Ya da topluluğumu.

Jamie Johnson bizi anlamıyor, görmüyor.

"Bir anda ortaya çıkıyorsunuz, bizi kurtarmak istiyorsunuz ve sonra gidiyorsunuz," diyorum. "Sonrasında olanları görmeyeceksiniz. Topluluğu hiç düşünmüyorsunuz. Bunu anlamıyor musun?"

Jamie'nin yüzünde duygudan eser yok. Kendini korumak için bir maske takmış gibi. Benden korumak için...

Burnumdaki sızı beni çileden çıkarıyor. Robin geliyor aklıma.

Hiçbir erkeğin senin üzerinde böyle bir gücü olmamalı. Kim olursa olsun...

Belki de kendimi Jamie'den korumak için bir kalkana ihtiyacım vardır. Kimsenin bize bakmadığına emin olmak için etrafa bakınıyorum. Bu pislik, Defans Dauny'nin hücumda nasıl oynadığını görsün bakalım!

"Belki senin de bir topluluğun olsaydı anlardın," diyorum.

Bir adım geriyor gidiyor, kahverengi gözlerini kırpıştırıyor.

Kanını akıttım. Planladığımdan daha derin bir kesik attım.

James Brian Johnson ya da gerçekte her kimse, çekip gidiyor.

Zafer kazanmış gibi hissetmek yerine, içim bomboş.

Dizlerimin üstüne çökmüş, ağzımı silerken tartışma ve ağlama sesleri duyuyorum. Lily ve Travis ikili parkurda yürüyorlar.

"Travis, sana söyledim. Yardım almalısın. Bu seni aşıyor. Gerçek yardıma ihtiyacın var."

Benden üç metre uzaklaştıklarında Travis, Lily'nin kolunu tutuyor.

"Nasıl yapacağımı söyle, Lil. Sadece söyle, ne dersen yapacağım."

Lily kolunu kurtarıyor. "Öncelikle beni rahat bırakmalısın. Artık büyükannem yokken gelip takılmak yok. Okula odaklanmalıyım. Sen de kendine odaklan. Ayrı ayrı kendi ayaklarımız üzerinde durmalıyız. Görmüyor musun? Hep seni idare etmeye çalışırsam kendi ayaklarım üzerinde duramam."

"Hayır. Bunu kendi başıma yapamam. Sana ihtiyacım var. Seni seviyorum." Sesi titriyor.

"İhtiyaç ve sevgi aynı şey değildir. Senin ihtiyacın, aşkı mahvediyor. Travis, bitti. Gerçekten bitti."

Travis kot pantolonunun arkasından eski bir tabanca çıkarıyor.

Travis'in vücut kokusuyla boğularak uyanıyorum. Normal bir erkek kokusundan daha keskin olan kimyasal ve ter kokusu.

Neden şimdiye kadar birbirlerine söylediklerini hatırlamadım?

Ron, cevapların hazır olduğumda ortaya çıkacağına güvenmem gerektiğini söylerken haklı mıydı? Hafızamın geri kalanı geri gelecek mi? Yoksa yoktan bir şey mi yaratıyorum?

Komodinin üzerinde BlackBerry'm titriyor.

JAMIE: *Üzgünüm.*

Neye üzüldüğünü bilmiyorum. Topluluğumu umursamadığı için mi? FBI'ı mesele ettiğimde iletişimi kestiği için mi? Bir yerlerde bir kabileden evlat edinildiğine dair bir ipucu verdiği için mi? Beni asansörde öptüğü için mi?

Belki de en başta bu görevi kabul ettiği için üzgündür.

BEN: *Ben de.*

Belki ben de her şey için üzgünüm. Soruşturmaya yardım etmeyi kabul ettiğim için. Bazen topluluğumun beni ne yapacağımı bilmez hale getirecek kadar hayal kırıklığına uğrattığı için, ancak bu çözümün FBI olduğu anlamına gelmiyor. Belki çok kısa sürede güvendiğim için üzgünümdür. Ya da belki de ondan olması gerekenden daha çok hoşlandığımdan ona saldırdığım için. Polis maskesi görmek, işi bittikten sonra ayrılacağını hatırlattı.

Geride kalmak, ne kadar sık başınıza gelirse gelsin, o kadar kolaylaşan bir şey değil.

JAMIE: *Oda numaran ne?*

BEN: *740*

Karanlıkta, odamın yanındaki merdiven boşluğu kapısının, gizlice giren birinin temkinli hareketleriyle açılıp kapanmasını dinliyorum.

Kapıyı açarken kalbim hızla atıyor, Jamie içeri giriyor. Eşofman ve tişört giymiş, saçları dağınık. Kapıyı arkasından kapatıyorum. Karşı karşıyayız. Zaman, buz üzerindeyken olduğu gibi yavaşlıyor, her şeyi netleştirecek upuzun bir nefes için duraklamış gibi.

Jamie'yi yumuşak bir şekilde öpüyorum, asansördeki gibi. Ama bu defa durmuyorum. Birkaç dakika önce mesajlaşırken aklımdan geçen düşünceler hâlâ etrafımızda dönüyor. Ama şu anda endişelerimle vakit kaybetmek istemiyorum. Sadece bu gece için, iyi hissettiren bir şeyin parçası olmak istiyorum. Bu, Güncel Yeni Normal'in Şimdisi'nde Jamie ile birlikte olmak anlamına geliyor.

Kokusunu içime çekiyorum. Uzak, güneşli bir yeri hatırlatan sabun kokusu. Hafifçe nane tadı alıyorum. Parmaklarımı, dokunması hayal ettiğimden daha güzel olan yumuşak buklelerinin arasında dolaştırıyorum.

Beni geri öpüyor. Yavaşça. Sanki her ânın tadını çıkarmak istiyormuş gibi. Kollarıyla beni sarıyor. İnce, güçlü kaslar.

Dudaklarımız aralanıyor, dilim onunkini buluyor. Birbirimizi bu şekilde kucaklayarak duruyoruz, kıyı varan yumuşak dalgalar kadar yatıştırıcı, böylece saatler geçiyor gibi hissediyorum.

Jamie geri çekildiğinde, bunun bitmesini istemeyerek ona uzanıyorum. Vücudunu benimkine bastırmışken alçak sesli kıkırdamasını hissediyorum.

"Yapmamalıyız, Daunis," diye fısıldıyor. "Bu iş sonuçlanana kadar olmaz. Ne olacağı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Başka bir *zamanı* bekleyelim."

"Bak başka zaman geldi bile," diyorum şakayla. Yüksek sesle gülüyoruz, biraz fazla ses çıkarıyoruz.

Jamie dikkatlice kapıyı açıp koridora çıkıyor, neredeyse onu kovalamama neden olacak uzun bir bakış atıyor. Merdiven boşluğuna girip kapıyı arkasından kapatmasını izliyorum. Koridorda tek başıma dururken, kapıdan gelen son tık sesi mutluluk balonumu yarıp geçiyor.

Ben ne yaptım? Topluluğumu araştıran çocuğu öptüm. Çok gerçek hisler beslediğim çocuğu. Tüm bu durum bu gece daha da karmaşık bir hal aldı ve Jamie'nin bu soruşturmaya yaklaşma şekli konusunda hâlâ nasıl hissettiğime emin değilim.

Benimkinin yanındaki kapı açılıyor; Bana-Grant-De, bir kaplumbağa gibi kafasını koridora uzatıyor. Bana doğru tek kaşını kaldırırken uykulu gözlerinde bir parıltı beliriyor. Parmağını dudaklarına götürüyor.

"Şşşt. Sırrın bende güvende, Daunis Fontaine."

Sonsuz kere kahretsin. Karmaşa seviyesi boyumu aştı.

29. Bölüm

Ertesi sabah taraftar otobüsüne ilk ben biniyorum. Koridor tarafındaki koltuğu Ron'a ayırmak için yana kayıyorum. Camdan dışarı bakarken Jamie ile her ânı zihnimde yeniden canlandırıyorum. Dün gece bir rüyaymış gibi davranırsam, belki Ron öğrenmez.

Birisi yanıma oturuyor. Masumu oynamaya hazır bir şekilde Ron'u selamlamak için dönüyorum. Ron yerine Bana-Grant-De'yi görünce midem buruluyor.

"Senin iyi bir kız olduğunu düşünmüştüm," diyor komplocu bir tavırla. "Ama kurallara uymayan kötü bir kızsın."

"Bunun *ya öylesin ya böyle* durumu olduğunu bilmiyordum," diyorum.

"İnsanın her zaman yapması gereken seçimler vardır. İlginç seçimler yapan insanlara hayranım." Yan yan bakıyor, sanki büyükannemin kolyelerinden biriymişim gibi beni değerlendiriyor.

"Savunma avukatı olarak geliriniz kötü seçimler yapanlara bağlı, öyle değil mi?"

"Aynen öyle, Daunis Fontaine. Aynen." Ron otobüse binince ayağa kalkıp bize doğru yürümeye başlıyor. "Bazen kötü ve ilginç bir aradadır."

Sault'a yaklaştıkça kalbim daha da sıkışıyor. Keşke Robin Bailey'nin başına gelen her şey kötü bir rüya olsaydı, uyanıp yeni bir başlangıç yapabilseydi.

Robin mete nasıl bulaşmış olabilir? O, düzgün biri. Düzgün *biriydi.*

Ne sırları vardı?

Bir rez kızıydı. Annesi bir Nodin. Stormy ve Robin uzaktan kuzenleriydi. Babası başka bir kabileden. Rez bölgesinde *Sonra* mahallesinde yaşıyorlar. Herkes onu severdi.

Başka birinin daha ölmesine izin veremem. Daha iyi bir Gizli Sincap olmam gerekiyor. Daha faal ve daha az pasif. Belki de Robin'in hayatından bazı ipuçları bulup ortaya ne çıkıyor görmeliyim.

İnisiyatifi-ele-al girişimim Mike olayında felaketle sonuçlanmıştı. Stormy ile tekrar denemeli miyim? O, Robin'le akraba. Heather'la da. Belki onlar hakkında soru sorabilirim? Sempatik bir dinleyici ol, ancak Mike'ta olduğu gibi ilgini yanlış yorumlamasına izin verme. Aynı hatayı iki kez yapmayacağım.

Ama önce Duck Adası'ndaki mantar araştırmamı bitirmem gerekiyor. David dayım, Travis'in mete eklediğinden şüphelendiği özel bir halüsinojenik mantar türü bulmuştu.

Ron nazikçe boğazını temizleyip kucağımdaki kitabın arasına katlanmış bir kâğıt parçası yerleştiriyor. Bakmadan önce birkaç dakika bekliyorum.

Heather Nodin'in üzerinde de bulunanların bir envanteri: Çengelli iğneli kot pantolonu, kısa bir üst ve kapüşonlu sweats-

hirt. Sutyen, külot veya siyah platform parmak arası terliklerden söz edilmiyor. Sürücü belgesinin bulunduğu küçük, fermuarlı bir kumaş cüzdan, lamine edilmiş kabile kayıt kimlik kartı, XL prezervatif paketi ve 174,00 dolar. Kırmızı Roots kapüşonlu sweatshirt'ünün cebinden çıkan iki adet kilitli plastik sandviç poşeti – birinde iki esrarlı sigara, diğerinde kristal met parçalarının yanı sıra metilendioksimetamfetamin ve sildenafil sitrat karışımının yeniden yapılandırılmasıyla elde edilmiş haplar bulunmuş.

Otobüs teşhircisi, Beyoncé'nin "Naughty Girl" şarkısında striptiz yapmaya başladığında, bu eğlenceden yararlanıyorum. Katlanmamış kâğıdın üzerinde yer alan, iki adet esrarlı sigarayı listeleyen satıra işaret ediyorum.

"Bana gösterdiğinde poşette altı tane vardı," diye mırıldanıyorum.

Tezahüratlar daha da yükseliyor. Bir sonraki eşyayı, sweatshirt'ün cebindeki ikinci poşeti işaret ediyorum.

"Bana ekstazi teklif etti, daha uzun süre ereksiyon için, açık renkli, üzerleri benekli haplardı."

Düşüncelerimi elimden geldiğince sessizce fısıldayarak Ron'la paylaşıyorum.

"O gece ateş başında bir şeyler satmaktan hiç çekinmiyordu. Üzerinde met olsaydı, çantada görürdüm. Yani benimle konuştuktan sonra birinden almış olmalı. Söylenenlere bakılırsa, insanlar onu Paradise'ta yürürken görmüşler." Heyecanımla birlikte sesim de yükseliyor. "Bu bilginin nereden geldiğini bulabilir misin? Bir şey hatırlayabilirler. Bir araba ya da aynı anda başka kimin gitmiş olabileceği. Temasa geçtiği kişi ona bir şey yapmış olabilir."

Parmağını kaldırıyor. *Şşşt.*

Sesimi tekrar alçaltıp sırıtıyorum. "Annem ve David dayım gibi gizli bir dile ihtiyacımız var."

Kahretsin. Ron ifademi görmesin diye hızla pencereden dışarı bakıyorum.

Ya David dayım gerçekten bir günlük tuttuysa? Ve başka hiç kimsenin okuyamayacağına emin olmak istediyse?

Dayımı tanıyorum. Ortadan kaybolduğu zamanki şüphelerim, gözlemlediğim davranışlarını yanlış değerlendirip hatalı bir sonuca varmaktan kaynaklandı. Kesin olarak bildiğim şey, delil topladığı ve her şeyi belgelediği. Bir yerlerde son bir günlük olmalı. Ve bahse girerim şifreli yazılmıştır, sadece annemle benim konuşabileceğimiz bir dilde.

Onu bulup David dayımın ne yapmaya çalıştığını kanıtlayabilirsem herkes onun hakkındaki gerçeği ve neden öldüğünü öğrenecek. Ayrıca annemin, erkek kardeşine olan inancının safça ya da yanlış olmadığını da bilecekler.

Düşüncelerim yarış halinde. Jamie'nin FBI'ın rolü ve topluluğun rolü hakkındaki görüşlerini unutmadım. FBI'a mı yardım ediyorum, yoksa topluluğuma mı? Başından beri aynı şey olduklarına dair şüphelerim vardı. İşin içine girdikçe, benim bireysel araştırmam onlarınkinden o kadar uzaklaşıyor. Artık paralel değiller.

Otobüs yolculuğunun geri kalanında, döndüğümde atacağım adımları sıralıyorum.

1. Duck Adası araştırmasını bitir.
2. Anneme, David dayımın diğer defterlerinden ayrı tutmuş olabileceği son günlüğünü sor.
3. Anneme, Büyükbaba Lorenzo'nun masasının ikinci bir anahtarını saklayıp saklamadığını sor.

4. Stormy'ye Heather ve Robin hakkında soru sorma fırsatını kolla.
5. Robin'i tanıyan insanlarla konuş ve Lake State'te ders almak dışında neler yaptığıyla ilgili ayrıntıları araştırmaya çalış.

Şimdilik Ron'a defterden bahsetmeyeceğim. Ya da Jamie'ye. Aradığımı bulduğumda, onlarla ne paylaşmam gerektiğine karar vereceğim.

Sault'a öğleden sonra erken saatlerde dönüyoruz. Sugar Adası'na giden feribota yetişmek için kasabayı hızla geçiyorum. Geçen cuma günü kaldığım yere doğru yürüyüşe çıktığımda, önümde yaklaşık beş saatlik gün ışığı var.

Üç numune topluyorum. İkisi tanıdık. Biri daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Duck Adası, sırlarını sonuna kadar saklamış olabilir mi? Eve gidip mantar kitaplarımı ve internet veritabanlarımı kontrol etme heyecanıyla içim içime sığmıyor.

Hava güneşli ve rüzgârlı, ancak güneş Duck Gölü'nün karşısındaki ağaçların tepelerine yaklaştığında epey serinliyor. Sonbahar kararsız bir mevsim. Bazen kalıcı, bazen sadece kısa bir süreliğine beliriyor.

Bataklık yolunda, telefonum mesaj ve cevapsız aramalarla tekrar tekrar titreşiyor. Kontrol etmek için bir sonraki feribot sırasına girene kadar bekliyorum.

JAMIE: *Hey, döndün mü? Müsait msn?*

JAMIE: *Napıyosun?*

JAMIE: *Müsait değilsn herhalde?*

JAMIE: *Neden cevap vermiyosn?*

JAMIE: *Ara da iyi olduğunu bileyim.*

Oha! Annem kadar fena.

Arıyorum. Ben çalma sesini duymadan Jamie telefonu açıyor.

"Ben iyiyim," diyorum selamlamak için bir şey söylemeden. "Adadaki araştırmayı yeni bitirdim. Sana kuzey ucunda ya da feribota yakın olmadıkça sinyal alamayacağımı söylemiştim."

"Şey, nerede olduğunu bilmiyordum ki."

"Hımm... Jamie... kızdın mı? Devamlı iletişim halinde olacak biri değilim ben."

"Bu sıradan bir durum değil, Daunis. Sugar Adası'nın ücra köşelerini keşfediyorsun. Tek başına. Bir ceset bulduğun yerler." Sesi yumuşuyor. "Bir yere gittiğinde bana mesaj atacağına söz veriyor musun?" Hemen cevap vermeyince, "Güvenlik nedeniyle. Tamam mı?" diye ekliyor.

"Tamam. Ama senin de söz vermen gerekiyor. Güvenlik. Ve adalet için."

Gülüyor. "Tamam. Söz."

"Gitmem lazım. Feribota çağırıyorlar," diyorum.

Sıraya park ettiğimde Jeep'i durdurup etrafa bakıyorum. Robin'in annesi, yanımdaki arabanın yolcu koltuğunda oturuyor.

Göz teması kuruyoruz. Ağlamaklı bir şekilde gülümsüyor. Beynim ne yapmam gerektiğini daha sıralayamadan vücudum tepki veriyor. Jeep'ten iniyorum. Camını aşağı indirmek yerine arabadan iniyor.

Sarılıyoruz.

"Çok üzgünüm Bayan Bailey."

Feribot dalgalı suda bir o yana, bir bu yana sallanırken Robin'in annesi ağlıyor. Onu teselli etmek için ne söyleyebilirim bilmiyorum ama deniyorum.

"Robin birkaç hafta önce bana yardım etti. Kampüste. Onu görmek çok güzeldi. Derslere birlikte girmeyi umuyordum. Profesörleriyle iletişim kurmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

Bayan Bailey'nin kafası karışmış görünüyor. "Robin ders almıyordu," diyor.

Yüzümde, onun az önceki ifadesiyle aynı, şaşkın bir ifade belirmiş olmalı. "Ne demek istiyorsunuz? Onu daha yeni Lake State'te ders alırken gördüm."

"Bu mümkün değil. Robin geçen yıl köprücük kemiğini yeniden kırdığından beri ağrı kesici bağımlısı." Bayan Bailey hıçkırıklara boğuluyor. "Sonra met kullandığını itiraf etti."

Bay Bailey arabadan inip, feribot yanaşırken karısını tutmak için geliyor.

Yaralı bir sesle, "Onu üniversiteye değil, rehabilitasyona sokmaya çalışıyorduk," diyor babası bana.

30. Bölüm

Arabayı eve kadar uyuşuk bir halde kullanıyorum. Robin'in bana yardım ettiği gün yanında sırt çantası vardı ve birlikte öğrenci birliğine gitmiştik. O sırada kafede takılan iki üniversite öğrencisiydik sadece.

Ancak... Robin Bailey derslere girmek için kampüste değildi. Onu herhangi bir sınıfa girerken görmediğimi fark ediyorum. Öyleyse neden oradaydı?

Ön kapıyı kapatırken aklıma kötü bir düşünce geliyor. Hap ve met bağımlısı bir kız neden kampüste sırt çantası taşıyor olabilir...

Üzerime bir utanç çöküyor. Hokey maçında Robin'in aşırı doz aldığını öğrendikleri anda onun hakkında saçma sapan konuşan pisliklerden hiçbir farkım yok.

İki kız da muhtemelen uyuşturucu satıyordu. İkisi de öldü.

Jamie ve Ron'a, Robin hakkında öğrendiklerimi söylemeli miyim? Kampüste met ya da hap sattığı yönündeki şüphelerimi? Yoksa emin olana kadar beklemeli miyim?

Hadi, Daunis. Odaklan. Akla uygun bir şeyler olmalı.

Sırt çantamdaki plastiğin hışırtısını duyuyorum. Mantarlar.

Masamda oturup bugün topladığım üç numuneyi araştırıyorum. Mantarları üç farklı alan rehberi kitabında bulduklarımla ve yaratıcılarıyla yöneticilerini tanıdığım mantar tanımlama web sitelerindeki fotoğraflarla karşılaştırıyorum.

İlk ikisinin iyi belgelenmiş çeşitler olduğu teyit edilmiş.

Sonuncusu, siyah renkte, engebeli bir yüzeyi olan şapkasında beyaz yumrular bulunan bir çeşit. Çantadan çıkarılamayacak kadar çok kokuyor. Daha yakından baktığımda, beyaz noktaların yumru olmadığını anlıyorum. Bunlar, koyu renkli mantarın üzerinde yetişen minik beyaz mantarlar. Bir fenerbalığının mantar eşdeğeri gibi, beslenmek için tamamen konakçılarına bağımlılar.

Bu, o olabilir. Yeni çeşit. Beklentim artıyor.

Hemen sonra dağılıyorum.

Veritabanında var. *Asterofora paraziti.* Nadir bir çeşit, ancak keşfedilmemiş değil.

Fenerbalığı mantarı dolu sandviç torbasını yatak odamın karşısına fırlatıyorum. Onca zaman boşa kürek çekmişim.

Boşa değil, Daunis. Bir şeyleri elemek sürecin bir parçası, diye hatırlatıyor David dayı.

Hayal kırıklığı, içimde bir magma gibi köpürüyor. Bir şeyi gözden kaçırmış olmalıyım. Bir yerde.

Kahretsin. Üç kere. Dört kere. Sonsuz kere. Kahretsin.

Yatak odamın kapısının altından taze pişmiş kurabiye kokusu geliyor, bu arada Herri patisiyle, aralıktan çantaya uzanıyor. Pençeleriyle plastiği yakalayamadan, yerimden zıplayıp torbayı kapıyorum.

Daha dikkatli olmalıyım. Mantarlar Herri için zehirli olabilirdi. Tedbirsiz hareketlerim başkalarını tehlikeye atabilir.

Mutfağa, annemin yanına gidiyorum, tezgâhın üzerindeki parşömen kâğıdından sıcak macadamia fındıklı kurabiye alıyorum. Ağzımda eriyor. Şeker, azı dişlerimi sızlatıyor. Tamam, mantarlarda herhangi bir cevap bulamadım, bu yüzden planımın bir sonraki adımına geçiyorum.

"Anne, ev ofisi dışında, dayımın günlüklerini koyduğu başka bir yer var mıydı?"

Önce bana sorgulayıcı bir bakış atıyor, ardından gözlerin yukarı kaldırıp zihnindeki veri dosyalarını tarıyor.

"Günlük tutmaya henüz biz çocukken başlamıştı. Bildiğin, her gün ne yaptığını yazdığın türden bir günlük." Anısına gülümsüyor. "Onları ağaç evimizde tuttu. İkizlerin ağaç evinin yanından geçemez ama bize göre mükemmeldi. Ağaç evimizde kitap okurduk, kâğıt oynardık. Günlüğüne yazılar yazar ve bir deliğe koyardı. Bir keresinde o deliğe bir sincap yuva yapmıştı." Bir kurabiyeyi parçalara ayırıp yarısını içini çekerek, zevkle yiyor. "Biz ergenken çardağa yer açmak için evi yıktılar. Ağacı da." Başını iki yana sallıyor. "Neden soruyorsun?"

"Hiç. Onu özlüyor ve düşünüyorum. Özellikle son haftalarda," diyorum dikkatle. "Sadece neyle meşgul olduğunu merak ettim."

Annem geriliyor. BüyükMary ve ben ona inanmadık. Kolumu anneme doluyorum, keşke ona sessiz bir özürden fazlasını sunabilseydim. Ama çok fazla açıklama yapmadan ne söyleyebilirim bilmiyorum. Suskunluğum, bir şeyleri eksik söylemek suretiyle yalan söylemek gibi. Annemi inciten bir şey.

Soruşturma bittiğinde anneme gerçeği söyleyebilirim. Başından beri haklıydı.

"Bildiğim kadarıyla tüm zamanını okulda geçiriyordu," diyor. "Son haftalarda onu benden daha çok görüyordun."

"Kimya malzeme odasını düzenlediğini hatırlıyorum," diyorum. "Alfabetik düzen kadar basit bir yöntem kullanmadı elbette." Gülümseyerek ona daha yakından sarılıyorum. "Onları, önce grup numaralarının ters sırasına, ardından atomik kütlelerinin azalan sırasına göre koydu."

Bu yöntemle, malzeme odasına bakan biri rastgele etiketli kavanozlar görürdü. Sadece periyodik tabloyu hem düz hem de tersten bilenler bu düzeni anlayabilirdi. Bazen bir AP Kimya öğrencisine, *kendi grubunda en küçük ikinci atom numarasına sahip bir metaloidi alıp gel,* derdi. Öğrencinin, etiketinde 'silikon' yazan kavanozla gelmesini beklerdik.

Yöntem, inek David dayımın pek çok tuhaf davranışından sadece biri gibi görünüyordu. Fakat, şimdi anlıyorum ki bunu, birilerinin malzemeleri karıştırıp karıştırmadığını anlamak için yapıyordu belki de.

Ron, kimya malzeme odasını denetlemiş ve parmak izlerini araştırmış olmalı. Öğrencilerin parmak izleri kalmış olurdu. Kimyasal madde çalan kişileri belirleyecek bir kanıt yok. Ayrıca, David dayımın elinde toksik veya reaktif bir madde de yoktu. Dersleri veya kendi araştırması için kullanmak isteyebileceği kimyasallardan oluşan bir envanter vardı.

Tamam. Annem anında cevap vermiyor. Daha sonra tekrar deneyeceğim. Şimdilik, listemdeki bir sonraki göreve geçiyorum. "Hey, anne. BüyükMary'nin binayı Bayan Edwards'a satarken Büyükbaba Lorenzo'nun ofis mobilyalarıyla birlikte satması doğru bir şey miydi sence?"

"Bu da nereden çıktı?" diye soruyor şaşırarak.

Omuzlarımı silkiyorum. "Önce sana sorup sormadığını merak ettim."

"Hayır," diyor ters bir şekilde. "Sormadı."

Değişim annem için çok zor. Her zaman böyle miydi? *Önce*'de bile bir parçası 1985'te sıkışıp kalmıştı. Sugar Adası'ndaki kazada, babama bana hamile olduğunu söylediği zamanda.

"Büyükannem, Bayan Edwards'a yağmur yağdığında sıkışan masa çekmecesinden ve üst çekmecenin arkasındaki anahtar kancasından bahsetti mi acaba diyorum."

"Eminim Helene ve Grant'e teslim ederken her ayrıntının üzerinden tek tek geçmiştir. David itiraf etmekten nefret etse de bu özelliğini annemizden aldı."

"Masanın yedek anahtarını bile söylemiş midir diyorsun?" Olabildiğince, öylesine konuşuyormuşum gibi davranıyorum.

"Ah, eminim. Büyükannen çok titiz davranmıştır."

Kalbim eziliyor yine. Hemen cevap vermiyorum.

Ve daha da üzücü bir düşünce...

Annem, büyükannem hakkında konuşurken geçmiş zaman kullandı. Küçük bir dil sürçmesi. Bilinçli olarak bundan kaçmaya çalıştığımızda bile değişim gelir.

Pazartesi günü halamla hastane laboratuvarında randevumuz var. Randevuyu direktörü olduğu Kabile Sağlığı yerine hastanede aldı, dolayısıyla kimse sonucu etkilemek için onun konumunu kullandığını iddia edemez.

"Gerçekten bunu yapan biri olabilir mi?" diye soruyorum.

"Kimsenin yapabileceğine inanamam," diyor yorgun bir şekilde.

Halamla aramızda ailevi bir bağ olduğunu gösteren kan tahlillerinin sonuçları, üyelik başvuru dosyama eklenmek üzere doğrudan kabile kayıt memuruna gönderilecek.

Başvurumu ve destekleyici beyanlarımı bırakmak için hastaneden çıkınca kabile kayıt ofisine gidiyorum. Stormy orada ve resepsiyon görevlisine kabile kimliğinin, International Köprüsü'nden geçmesi için yeterli olup olmadığını soruyor. Pasaportunu bulamıyormuş.

"CBP'nin* kabile üyelerine karşı nasıl olduğunu biliyorsun," diyor görevli, Stormy'ye. "Memurlar Jay Antlaşması'nı duyarlarsa gelişigüzel davranabiliyorlar."

Esasında Jay Antlaşması'nın, Nishnaab'ların sınırı serbestçe geçmesine izin vermesi gerekiyor, ancak herkes CBP'nin her seferinde farklı belgeler istediğinden şikâyetçi. Bazen rahatça geçmenize izin verirken, bazen kimlik, doğum belgesi, sizin ve ailenizin kan miktarını belgeleyen, antetli kâğıda yazılmış resmi bir açıklama isterler.

Stormy arkasını döndüğünde çok hüzünlü görünüyor. Bazen tam bir pisliktir, bazense onun şanssızlığına üzülürsünüz.

"Neden geçmek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Ha," diyor umursamaz görünmeye çalışarak. "Greyhounds hokey gecesi. Koç Alberts bize bilet aldı. Bütün takıma. Önce alışveriş merkezine gidip sonra akşam yemeği yiyecektik."

"Pasaportun nerede olabilir sence?"

Omuzlarını silkiyor. "Muhtemelen annemde."

Etrafa bakıyorum. "Levi seni bekliyor mu?"

"Hayır. Beşinci periyottan sonra buraya yürüdüm."

Hava oldukça rüzgârlı, Superior Gölü üzerinde fırtına kopacak gibi duruyor.

"Hadi," diyorum. "Seni adaya götüreceğim, pasaportunu arayabilirsin."

---

* Customs and Border Protection (ABD Gümrük ve Sınır Koruması) –çn.

"Gerçekten mi?" Sesinde, onun bir pislik olduğu zamanları neredeyse unutmama yetecek kadar umut var.

Stormy feribotta bardak tutucuda sakladığım keseden semaa alıp nehre sessizce serpiyor. İlk önce eski yöntemleri bilmesine şaşırıyorum, ancak ikinci kez düşündüğümde, ebeveynlerinin iyi durumdayken törenlere katıldığını hatırlıyorum; halamın, alkol ve uyuşturucu kullanılmadığını kastederken ifade ettiği gibi, *net ve dürüst* zamanlarında.

Annesinin rezervasyondaki evine yaklaştıkça, kendine güveni azalıyor. "Evet. Muhtemelen bulamayacağım. Gerçekten önemli değil," diyor.

"Sana inanıyorum Stormy," diyorum, dalga geçtiğimi anlaması için sesimi yumuşak tutarak.

Gülüp içeri giriyor. Annesi ön kapıyı açıp içeri girmem için el sallayana kadar Jeep'in içinde bekliyorum. Shawna Nodin bu aralar *net ve dürüst* günlerinde olmalı.

Bana kahve ikram ediyor, sık sık kahve içen biri olmamama rağmen misafirperverliğini kabul ediyorum. Küçük evi pırıl pırıl.

Stormy'nin duvara bantlanmış okul fotoğraflarını görüyorum. Geçen yılki Anishinaabemowin konferansının reklamını yapan bir afiş dışında tek dekorasyon onlar. Arka planda kurumsal görünümlü bir yatılı okul var, önde okulu çevreleyen çitin hemen ötesine kurulmuş çadırlar görünüyor. O eski fotoğrafı daha önce hiç görmemiştim, ama cesur ve güven verici bir havası var. Çocukları götürüldüğünde bile onları takip eden bazı anne babaların olduğunun kanıtı. Belki onlar davul çalıp şarkı söyleyip dua ederken, çocuklarının çitin diğer tarafında kendi dillerini konuşması yasaktı. Belki, sadece belki, bir çocuk uzaktan tanıdık şarkılar duymuştur. Belki de ebe-

veynlerinin dualarını Yaratıcı'ya taşıyan dumanın kokusunu bile almıştır.

Ocakta kaynayan bir tencere çorba ya da başka bir şey var. Güzel kokuyor.

Shawna adına seviniyorum.

Stormy için daha da çok seviniyorum.

Stormy'nin babası koridordan geldiğinde omuzlarım geriliyor. Birçok Nodin, beni Nish'ten çok Zhaaganaash olarak görüyor. Çocukluk lakabım Hayalet, Nodin'lerin benden bir yaş büyük olan bir çocuğu tarafından başlatılmıştı.

Stormy'nin babası tam karşıma oturuyor ve bir sigara yakıyor. Dumanını bana doğru üflüyor. Shawna ona bir fincan kahve doldururken, beni soğuk ve sessiz bir şekilde inceliyor.

Stormy, yatak odasında gürültü yapıyor. Şifonyer çekmecelerini çarpıp küfrediyor.

Sigaradan sadece bir izmarit kaldığında Stormy'nin babası konuşmaya başlıyor. "Büyükannen şu 'Kartlar ve El Sanatları' şeylerini düzenlerdi. Hastane için hayırseverlik zımbırtısı."

Başımla hafifçe onaylıyorum. BüyükMary ve hastane gönüllülerinin yardımcısı. Stormy'nin babası, sanki ailem hakkında tam olarak ne hissettiğini bana söyleyebilmek için yıllardır oturma odalarına gelmemi beklemiş gibi devam ediyor.

"Yaşlı, zengin Zhaaganaash hanımları odanın ortasında iskambil oynarlardı. Sonra mola verirler, eşyalarımızı satışa koyduğumuz masaları dolaşırlardı. Boncuk işi, deri, ahşap oymalar." Bir sonraki sigaranın dumanı yine bana ulaşıyor. "Bu hanımlar aslında masalarımızdaki her şeyin on katını ödeyebilirlerdi. Ama yine pazarlık ederlerdi."

Kızgın düşmanlığı beni rahatsız ediyor.

Koridorun sonunda, Stormy yatak odasını yıkıyor gibi sesler yükseliyor.

Shawna bize katılıyor. Elini kocasının koluna koyuyor ve o konuşmaya devam ederken nazikçe ovuşturuyor.

"Büyükbabamla gitmiştim. Büyükannen onun sepetlerine bakıp yüzünü buruşturmuştu. Fiyatlarına da."

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Stormy'nin babasının bende gördüğü tek şey, Zhaaganaash ailem. BüyükMary beni seviyor ama Kızılderililere pek bayılmazdı. Babamdan önce bile. Sevdiğiniz birinin bazı yanlarını sevmemek, hatta hor görmek, uzlaşması zor bir duygudur.

Kalbin tüm karmaşık duyguların yanı sıra sevgiyi de barındırmak için genişleyebilmesi mümkün mü?

"Büyükbabanızın sepetleri çok güzel," diyorum. "İstediği fiyattan daha değerliler."

Sigara izmaritini ezip kül tablasına atarken, "Pehh," diyor küçümseyen bir tonla.

Stormy, elinde pasaportu, yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle geliyor.

"Anne... Takımla birlikte bir şeyler yemem için paran var mı?" diye soruyor Stormy.

Shawna başını iki yana sallıyor. "Ekim kirasını yeni ödedim."

Babası ayağa kalkıp cüzdanını çıkarıyor, dolarları sayıyor. Stormy ve babası her ay kişi başı ödeme alıyor, ancak babasınınki bazı yasal sorunlar ve avukat ücretleri nedeniyle bölge mahkemesi tarafından haczediliyor. Bence tek gelirleri Stormy'nin çeki.

"Dokuz dolar," diyor, cüzdanındaki tüm parayı oğluna uzatırken.

Bu para, avantajlı döviz kuruyla bile bir sosisli sandviç ve bir gazozdan fazlasına yetmez.

Stormy ve Macy'den bir yaş büyük olmama rağmen reşitliğe geçişimizi birlikte yapmıştık. Stormy'nin babasının uzaktaki

bir ağaçtan ara sıra davul çaldığını ve şarkı söylediğini duymuştum. Böylece Stormy, babasının yakınlarda bir yerde olduğunu bilecekti.

"Kahve için miigwech," diyorum Shawna'ya.

"Makade-mashkikiwaboo. Niishin," diyor. "Siyah şifa içeceği. İyi gelir."

"Aho," diye kabul ediyorum. *Hepsi bu.*

Stormy'yle ben Jeep'te sessiziz. Ben feribota doğru sürerken o, camdan dışarı bakıyor. Uzaktaki karanlık fırtına bulutları seçilebiliyor. Yapraklar etrafımızda hızla dönüyor.

Sıralı listem bana sesleniyor ama şu anda bunu yapamam. Bu yolculuğu, hayatını kaybetmiş ve Stormy'nin kuzeni olan iki kız hakkında bilgi almak için kullanmak doğru gelmiyor. Mükemmel Gizli Sincap göreve devam ederdi ama artık oyunu kurallarına göre oynamıyorum.

Feribota bindiğimizde nihayet konuşuyorum, çünkü her geçen dakika sessizlik daha da tuhaflaşıyor. "Annen ve baban iyi görünüyorlardı, ha?"

"Pehh," diyor Stormy, tıpkı babası gibi konuşarak. "Ne haftaydı."

Nehre bir adak daha yapıyor. Ne de olsa her seferinde yeni bir nehir.

Telefonum gelen mesajla titriyor.

LEVI: *Hey, kanada banka kartın yanında mı?*

BEN: *evet*

LEVI: *Benimkini bulamyrm. Ödünç alabilir mym*

BEN: *evet. Bi iyilik yap ama soru sorma. Yemekte stormy mike jamie ile otur. Siparişin ÖNCE ben ısmarlıyorm de.*

Feribot rampasından çıkıp adaya giden vapura binmek için bekleyen arabaları geçiyoruz. Konvoyun ortasında bir kabile polis arabası var. Stormy direksiyondaki iri figürü gösteriyor.

Memur Kewadin için "Geçmiş Noel'in Hayaleti" diyor.

"Pehh, hayaletten korkan kim?" diyorum hem babasını hem de *Hayalet Avcıları* filmini taklit ederek.

Stormy gülüyor. Greyhounds maçına giden otobüse binmesi için onu Chi Mukwa'ya bırakıyorum. Arabayla uzaklaşmadan önce Levi beni yakalıyor. Jamie tam otoparka girerken, Levi banka kartını almaya geliyor. Kardeşim, Jamie'yi bir yumruk hareketiyle selamlıyor.

"Oyunda iyi eğlenceler," diyorum. "Ve Jamie, alışveriş merkezi ve saha dışında bir yere gidersen mesaj atmayı unutma. Adalet adına."

Jamie, beni öpmek için kafasını açık pencereden içeri uzatmadan önce kısacık gülümsüyor. Yanağıma ufacık bir öpücük konduruyor... Pek de etkileyici olmayan bir öpücük. Hayal kırıklığımı fazla ucuz bir sırıtışın ardına saklıyorum.

Kardeşim, Jamie'ye, "Hadi, Âşık Çocuk," diyor. "Naughty Nickel'e geç kaldık."

"Levi Firekeeper, onu oraya götürmesen iyi olur!" Öfkemi abartıyorum.

Gülüyorlar.

"Bilmek ister miyim?" diyor Jamie.

Gözlerimi deviriyorum. "Striptiz kulübü. Levi, koça ne kadar musallat olsa da, koç sizi oraya hayatta götürmez!"

Gökyüzü koyu gri tavana dönüşürken soğuk bir yağmur perdesi otoparkta yanlamasına iğne gibi yağıyor. Çocuklar takım otobüsüne koşuyorlar. Arabayla yan yan boşalan sağanağın içinden geçmeden önce, güvenli bir şekilde içeri girmelerini bekliyorum.

Eve giden yol boyunca kuvvetli rüzgâr Jeep'i sallıyor. Yola konsantre olmaya çalışırken bir yandan parça parça düşünceler zihnimde salınıyor: *Duck Adası fos çıktı. Stormy'nin babasının yanındaki rahatsızlığım. Henüz günlük ortada yok. Neden rahatsız oldum ki? Masanın yedek anahtarı yok. BüyükMary hakkında kötüleyici bir hikâye. Stormy'ye iki kız kuzenini ne zaman sormalı? BüyükMary'nin bu şekilde davranması çok olası. Levi'ın akşam yemeğini ısmarlaması için kartta yeterli para olduğuna emin ol. Jamie'nin yanağımı gagalar gibi öpmesi pöff. Acaba başka kimin Robin hakkında bilgisi vardır?*

Eve varınca saate bakıyorum. Hesaptaki bakiyeyi kontrol etmem gerekiyor. Akşam yemeği için ödemeye yetecek kadar olduğuna emin olmak lazım. Levi harcamalarında dikkatsiz davranabilir, ayrıca kim bilir bu gece ne yapacaklar?

Annemin tüm faturaları ve banka hesap özetlerini koyduğu Longaberger sepetine bakıyorum. Kasabadaki tasarruf hesabımla birlikte güven fonu ekstrem orada.

Kanada'dan bir şey yok... Bu garip.

Bodrumdaki metal dosya dolabında geçen yıla ait mali belgeleri gözden geçirdikten sonra ortak hesaba ait eski bir hesap özeti buluyorum. Yukarı koşup ev telefonundan arıyorum, adımı, hesap numaramı, doğum tarihimi ve adresimi veriyorum.

Müşteri hizmetleri görevlisi Levi'ın adresini vererek "Hesapta farklı bir posta adresi görünüyor," diyor. "Bir sorun mu var? Hesabı dondurmamız mı gerekiyor?"

"Hayır," diyorum çabucak. "Bu kardeşimin adresi. O da hesapta. Benden daha çok kullanıyor."

Hesapta ne kadar olduğunu bildirmek için Levi'ya mesaj atmalıyım. Akşam yemeğinden önce veya sonra alışveriş merkezinde alışveriş yapmak isterse diye.

"Bakiye nedir?" diye soruyorum.

Hesapta genellikle yaklaşık dört yüz ABD doları eşdeğerini tutuyoruz. Döviz kuruna göre yaklaşık beş yüz Kanada doları olması gerekiyor.

"Dört bin sekiz yüz elli altı dolar yetmiş yedi sent."

Tanrım.

"Dört *bin* mi dediniz?"

"Evet." Hemen sonra, "Üzgünüm, hata yaptım," diyor.

Büyük bir rahatlamayla nefes alıyorum.

Bankacı kadın devam ediyor. "Ağustos hesap özetindeki tutarı söylemişim size. Cari bakiye on bin sekiz yüz elli altı dolar yetmiş yedi sent."

31. Bölüm

Bu, ortak hesabımızda her zaman tuttuğumuzdan çok daha fazla bir para.

Üzerime felaket bir duygu çöküyor.

Levi da mı işin içinde?

Bu çok saçma. Levi'ın hesabımızda bu kadar çok para tutmasının makul bir nedeni olmalı. Bundan eminim.

Banka görevlisi hâlâ orada olup olmadığımı soruyor.

"Hı hı," diyebiliyorum ancak.

"Eylül ayı hareketlerine ilişkin hesap özeti pazartesi günü postalanacak. Adresi tekrar değiştirmek ister misiniz?"

"Hayır. Her şey aynı kalsın." Levi'dan hesap özetini alırım, tabii olağandışı hareketlerle ilgili cevapları da. "Hesaba iki adres girilebilir mi?" diye soruyorum.

"Hayır. Politikamız, bir basılı kopyayı postalamak." Bir süre sonra, "Ama e-posta adresinizi verebilir, aylık hesap özetlerinin elektronik olarak da gönderilmesine izin verebilirsiniz," diye ekliyor.

Önerisine uyduktan sonra aramayı sonlandırıyorum ama mutfakta ayakta duruyorum. Herri başını bacağıma sürtüyor.

Levi'ın kişi başına ödemelerini hesaplıyorum. Ocakta on sekiz yaşına bastı, bu da neredeyse dokuz aydır yetişkinlerin aldığı miktarı aldığı anlamına geliyor. Yılda otuz altı bin dolar, vergiler hariç her ay üç bin dolar demektir. Geçen yıl reşit olmadığı için on iki bin dolar aldı, bu muhtemelen vergilerden sonra ayda yaklaşık dokuz yüz dolardı. Artı, annesinin finanse ettiği Hummer için geri ödeme yapıyor.

Bankacı kadın bakiyeyi söylediğinde, aklıma ilk gelen Levi'ın işin içinde olup olmadığıydı. Utanıyorum. David dayım hakkında da en kötüsüne inanmıştım. Sevdiğim biri hakkında yanlış sonuçlara varma konusunda hiçbir şey öğrenmedim mi? Ama beni nereye götürürse götürsün, ipuçlarını takip etmem gerekiyor. Öyle değil mi?

Beynim, midem ve kalbim arasında şiddetli bir savaş var gibi geliyor. *Önce*'de genellikle bilime ve matematiğe güvenirdim. Doğrusal düşünmeye. Ama bu, içgüdülerimi görmezden gelmem gerektiği anlamına mı geliyor? Yani bir dilimi büyütünce diğer dilimleri küçülttüğünüz bir dilim grafik gibi mi?

•

Bacağımın yorganın altında sallanmasına sinirlenen Herri çenemi ısırıyor. Onu uzağa itiyorum.

"Git annemle uğraş seni baş belası."

Onu koridora koyup yatak odamın kapısını kapatıyorum ama tek yapabildiğim, yatakta bir o yana bir bu yana dönmek. Jamie'yi düşünerek bugünün tüm rahatsız edici düşüncelerini uzaklaştırmaya çalışıyorum. Asansördeki ve daha sonra otel odamdaki öpücüğü. 'Bir gün' onunla nasıl olabileceğini hayal ediyor ve elimi battaniyenin altına kaydırıyorum.

Ama... Bu öğleden sonra Jamie'nin öpücüğü neden farklıydı? Fırtına vurmadan hemen önce. Fırtına demişken...

Stormy'yi nasıl sorgulayacağımı bulmalıyım. Stormy'nin babası... BüyükMary'nin Bay Nodin'in büyükbabasına attığı o tatsız bakışı biliyorum. Büyükanne Pearl'ün kulak ağrımı çişimle iyileştirdiğini söylediğimde bana da aynı bakışı atmıştı.

Offf. An mahvoldu gitti işte.

Periyodik element tablosunu ezbere söylemekten başka çarem kalmıyor: Hidrojen, helyum, lityum, berilyum, bor, karbon, nitrojen, oksijen, flor, neon...

"Sana olan aşkımı kanıtlamak için ne yaptığımdan haberin var mı?"

Travis kot pantolonunun arkasından eski bir tabanca çıkarıyor.

Nefesimin sesini üç metre öteden takip ediyor. Titreyen silahı burnuma doğrultuyor. Yanak. Ağız. Alın.

"Ateş etme. O Daunis." Lily ağzı açık bana bakıyor. "Ne işin var burada?"

Her koku burnuma doluyor: WD-40, çam, Travis'in pis kokusu, nemli yosun, çürüyen ağaç kabuğu, amonyak.

Öleceğim. Lily ölmemi izleyecek.

"O gerçek mi?" diye soruyor Travis. "Çünkü Küçük İnsanlar beni rahat bırakmıyor. Buradalar. Etrafımda."

Silahla, sanki bir bıçakmış gibi, görünmez düşmanları keser gibi çapraz hareketler yapıyor. Bana dikkat etmiyor. Lily'nin elini tutabilirim. Ondan kaçabiliriz. Veya Jamie'nin kamyonetine binebiliriz.

Travis yine yüzüme doğru nişan alıyor. Çok korkuyorum, ölmek istemiyorum, annemi istiyorum. Bu onu da öldürür.

"Travis, Küçük İnsanlar seni ele geçirmeye çalışmıyor. Silahı bana ver," diyor Lily.

Uzanıyor. Israrcı. Avcu sabit, parmakları gergin. Ver onu. Şimdi.

Travis, Lily'nin alması için silahı uzatıyor. Elleri spazm geçiriyormuşçasına seğiriyor.

"Travis, Daunis'e zarar vermeden silahı bana v–"

"Bunu sensiz yapamam." Eli artık sabit. "Seni seviyorum."

PAT!

Lily geriye doğru düşüyor, sırtüstü, kolları açık.

Travis bana dönmeden önce ona bakıyor.

"Bana çok kızgınlar," diye fısıldıyor. "Küçük İnsanlar. Sadece beni yeniden sevmesini istiyordum. O, beni seven tek kişiydi. Herkes beni terk ettiğinde o bana inandı. Keşke deneseydi, Dauny. Ama denemedi. Kurabiyelerime de ekledim. Onları da istemedi. Tek yol buydu."

Travis, silahı şakağına doğru kaldırıyor.

Yerimde dikiliveriyorum. Odamın kapısının ötesinden gelip beni bu rüyadan uzaklaştıran gürültüye minnettarım. Hayır, bu sadece bir rüya değil, bir anı. Travis'in nişan alıp Lily'yi vurduğu korkunç an.

Travis'i neredeyse tüm hayatım boyunca tanıyordum. Bunu Lily'ye nasıl yapabildi? Travis, ne kadar çok sevdiğini söylerken onu öldürdü.

Bir dakika. Sözleri rüyamda gördüm. Lily'nin son sözleri beni korumak içindi.

Travis, Küçük İnsanlar hakkında bir şeyler söyledi.

Anıların kilidini mi açıyorum? Yoksa sadece onları yaratıyor muyum?

Yaşlılardan biri, Küçük İnsanlar'dan bahsetmişti. Hatırlamam bir dakikamı alıyor: Leonard Manitou. Macy'nin büyükbabası. Öğle yemeğini her gün Yaşlılar Merkezi'nde yemiyor. Ona Küçük

İnsanlar hakkında sorular sormak istiyorum. Bunu usulüyle yapmak için ona semaa götürmem gerekir. Bugün Büyükanne June'u almadan önce biraz daha pipo tütünü almam gerekecek; Leonard Manitou'nun orada olması durumunda lazım olacak.

Yatak odamın dışındaki gürültü tekrar başlıyor, paspas sıkacağının gıcırtısını duyuyorum. Kovaya geri sıçrayan su sesi. Kapımın altından tanıdık çam kokusu geliyor. Annemin gece yarısı temizlik perileri.

"Beni seviyordu. Biliyorum, David. Yaptıklarımdan sonra bile."

Beynim BüyükMary'nin Fransızcası, Büyükbaba Lorenzo'nun İtalyancası ve annemle erkek kardeşinin birlikte icat ettiği dilin karmakarışık konuşmalarını otomatik olarak çeviriyor.

"Gerçeği söylemeliydim. Ona ne kadar kızsam da. Her şey farklı olabilirdi. Bebeğimin babası olacaktı."

Annem paspası kovaya daldırıyor olmalı, su çılgınca hareketlerle çalkalanıyor gibi.

"David, bir takıma girdikten sonra her şeye sahip olacağımıza söz vermişti. O zaman annemle babamın onu kabul edeceğini düşündü. *Sabırlı ol Grace; Kızılderili zamanını bekliyor, hepsi bu*, diyordu."

Paspas sıkma aletini tekrar sıkıştırırken annemin narin bir kıkırdamaya benzeyen kahkahasını duyuyorum.

"Ben de, *Bu her zaman geç anlamına gelmiyor mu?* dedim. Ama Levi, *Kızılderili zamanı, her şeyin gerçekten olması gerektiği zamanda olduğu anlamına gelir*, demişti."

Ağlamaya başlıyor.

Genelde bu kısımda yorganı kafama kadar çekerim. Bu gece yatağımdan kayıp kapıyı açıyor ve parmak uçlarımda koridorda yürüyorum.

"Kızılderili zamanı neden zamanda geri gitmenize izin vermiyor? Olmaması gereken şeyleri değiştirmemiz için? Adaya hiç gitmemeliydik. Onu aramamalıydım. O yatak odasının kapısını açmamalıydım. Kadının onu sarhoş ettiğini söyledi. Ben de partideydim, kimse o fondipleri ona zorla yaptırmadı."

Ben oturma odasına yaklaşırken, annemin sözleri kontrolsüz hıçkırıkları arasında anlaşılmaz hale geliyor. Beynim boşlukları dolduruyor. Annemin ıstırabını ilk duyuşum değil bu.

"Son anda neden kamyonetine atladı? Gitmeme izin vermeliydi. Neden bu kadar hızlı sürdüm? Neden yoldan çıkmak yerine o kahrolası geyiğe çarpmadım? Neden arabayı Levi kullanıyordu diye yalan söyledim? Neden?"

Mutfak eşiğinden cevap veriyorum. İlk kez günah çıkarmasını bölüyorum.

"Çünkü o gece babama benden bahsetmek istedin, ancak onu yatakta Dana'yla yakaladın," diyorum olabildiğince nazikçe.

Ağlamaya devam ederken kollarıma atılıyor.

Devam ediyorum, "Çünkü seni aldattığı ve verdiği sözleri tutmadığı için şoka uğradın, kızdın. Çünkü sen, üç aylık hamile olduğunu öğrendiklerinde ailen ne yapacak diye korkan on altı yaşında bir kızdın."

Her gece uyku öncesi masalından sonra bana yaptığı gibi, alnını öpmek için eğiliyorum. Hâlâ ne zaman ateşim çıksa aynısı yapar. Bu öpücüklerin şifalı bir tarafı var.

"Çünkü polis geldiğinde paniğe kapıldın ve daha sonra hastanede gerçeği söylemeye çalıştığında kimse sana inanmadı. Sonra annen ve baban seni Montreal'deki akrabalarla yaşaman için gönderdi. Kucağında benle geri döndüğünde, babam Dana ile evliydi. Ve Levi doğmuştu."

Sesi kaderine boyun eğmiş bir fısıltı gibi çıkıyor. "Bu çok adaletsiz. Bana söz verdiği her şeyi Dana aldı."

Hayatı sırlar ve skandallarla altüst olduğu için kalbim acıyor. Çok derin yaralarda yara dokusu birikmeye devam eder. Koyu kırmızı keloid katmanları, hareket etmesini önleyecek kadar onu kaplamış gibi. Onu geçmişte bir yerde sıkışmış halde bırakarak.

Levi Joseph Firekeeper Sr.'ın tutmadığı sözlerin açtığı yaralar.

Erkek Yalanları'nın kralı.

Belki de ilk yaram o kadar derindi ki hiç iyileşmedi.

Sözler verdiği tek kişi annem değildi.

Babam bana yalan söyleyen ilk erkekti.

Yedi yaşındaydım.

Hâlâ canım acıyor.

32. Bölüm

Robin Bailey aşırı met kullanımı sonucu kalp krizi geçirip hayatını kaybettikten üç gün sonra ailesi ve arkadaşları St. Mary's kilisesini doldurmuştu. Ailesi Katolik olduğu için dört günlük yolculukla ilgili Ojibva geleneklerini takip etmiyor.

Bazı Nishnaab'lar, dinsel inançlarını ve geleneksel Ojibva ruhaniliğini harmanlar; ayin sırasında tütsüye semaa serpmek gibi. Bailey'ler gibi ailelerse net bir ayrım yaparlar.

BüyükMary ve Büyükbaba Lorenzo'nun ebeveynlerinin anısına oyulmuş plaketin bulunduğu vitray pencereye en yakın sırada oturuyorum. Büyükannem ve büyükbabam gayri resmi olarak sıranın kendilerine ait olduğunu iddia ederdi. Annem artık pazar günleri burada tek başına oturuyor.

İkinci sınıftayken ayine gitmeyi bıraktım. Bir pazar günü BüyükMary, Katolik Kızılderilileri din değiştirmiş Katoliklere benzetti. Örgütlü dinin Kızılderililere Fransız misyonerler tarafından getirilen bir şey olduğunu iddia etti, bu nedenle inanca dönen insanlar bir şekilde "orijinal" Katoliklerden daha az Katolik sayılırdı.

Ona, "Ben bu hiyerarşinin neresinde yer alıyorum?" diye sormuştum.

"Saçmalama, Daunis Lorenza. Sen bir Fontaine'sin, *onlardan* biri değilsin."

O andan itibaren her pazar, en sevdiğimiz restoranda gayri resmi olarak sahiplendiğimiz bir odacıkta David dayıya katıldım. BüyükMary'nin eşcinsel oğlu olarak annesinin cennetinin VIP bölümüne kabul edilmeyeceğini uzun zaman önce fark etmişti.

Benim dua ettiğim Tanrı burada bizimle, Daunis. Seninle, benimle ve kreplerimizle.

Katolik dualarını bu kadar çabuk hatırlamak beni şaşırtıyor; onları rahatlatıcı bulmak daha da şaşırtıyor. Ders kitabımı TJ Kewadin'e fırlattıktan sonra, Robin'le öğrenci birliğinde oturduğumuz günü hatırlıyorum. O gün bana ne kadar yardımcı olmuştu.

Süper kahraman olmak zorunda değilsin. Dauny, iyi olmaman sorun değil.

Keşke kendi tavsiyesini dinleseydi. Köprücük kemiğinin kırıldığını biliyordum; ilk omuz yaralanmamla aynı zamanda olmuştu. İkinci yılımın kendi sahamızda oynadığımız son maçında, Robin'in son yılında, bir rakip vuruş yaparken ikimize bowling lobutlarıymışız gibi çarpmıştı. Oyundan atılmış ama takım arkadaşları ona bu hareketi için beşlik çakmayı ihmal etmemişti. Robin ve bense War Memorial Hastanesi'ni boylamıştık.

Annem beni acı içinde görmeye dayanamadığı için halamla gitmiştim. Halam, yeni doktorun benim için yazdığı reçeteye bakıp, *on altı yaşındaki yeğenime oksikodon vermeyeceğim,* diyerek geri vermişti. Doktor öfkeyle içini çekip *kısa süreli kullanım için güvenli olduğunu garanti ederim,* demişti. Hiç ikna olmayan halam da, *kızım, Tylenol ve ginigiinige çayı içiyorsun,* demişti.

Acaba Robin'de de her şey böyle mi başladı? Aşırı uyanık bir halanın yokluğunda on günlük bir oksikodon reçetesiyle? Belki de ailesi, doktorun güvenilir olduğuna inanmıştı.

Belki de yardım isteyebileceğini düşünmemişti.

İnsanları hayal kırıklığına uğratmak fenadır, kendinizden beklentileriniz daha yüksek olduğunda daha da fena hissedersiniz. Özellikle bazı insanların hatalarınızı ve kusurlarınızı didiklemekten hoşlandığını bildiğinizde.

Hiçbir erkeğin, üzerinde böyle bir gücü olmamalı. Kim olduğu veya herkesin ona ne kadar taptığı önemli değil. Ya da onu hâlâ ne kadar isteyebileceğin.

Robin kendi gücünü kime teslim etmişti? O gün kampüste iç çekişinde bir bezginlik vardı. Hangi erkek ona güçsüz hissettirmişti? Yanında kimseler yok gibi mi hissetmişti? Hâlâ istediği adam bile yanında yok gibi?

Jamie ve Ron, Robin'i yalnızca bir bağımlı olarak mı, yoksa -şüphelerim doğruysa- bir met satıcısı olarak mı göreceklerdi? Onun hikâyesini bilmiyorlar. Ben de hikâyesini de bilmiyorum ama bir hikâyesi var, biliyorum. *Vardı.* Soruşturmaya yardımcı olabilecek hikâyeleri bulmaya ve paylaşmaya çalışabilirim.

Soruşturmanın bir parçası olmalıyım.

Topluluğun, çözümün bir parçası olması gerekiyor.

Cenaze evi müdürü tabutun kapağını kapatıyor. Robin'in annesi, Lily'nin cesedini gördüğümde çıkardığım sesin daha güçlü bir versiyonu olan bir ses çıkarıyor. İçimden geldiğini bile anlamadığım güçlü bir inleme.

Soruşturma bitmeden daha kaç kişi bu acıyı yaşayacak?

Cenaze töreninden sonra, Robin'in amcası herkesi cenaze töreni ve Defin Ayini için mezar yerine, ardından Chi Mukwa'da öğle

yemeğine davet ediyor. Ayrıca bundan üç gün sonra cuma günü Robin Joy Bailey Memorial Vakfı yararına oynanacak hokey maçını da duyuruyor.

Bayan Bailey bana doğru bakıyor ve gözyaşları içinde gülümsüyor.

Sault Lisesi takımında oynamayı kabul ettim. Koç Bobby, ilk olarak Robin'in erkekler birinci takımında takım arkadaşı olan bizlerden katılmamızı istedi, ardından kadronun geri kalanını mevcut birinci takım oyuncularıyla doldurdu.

Tüm kasaba yardım ediyor. Bana-Grant-De, kâr amacı gütmeyen bir vakfın kurulması için ücretsiz hizmet etmeyi önerdi. Dana, Firekeeper ailesi adına büyük bir bağış sözü verdi. Sugar Adası Ojibva Kabilesi, Robin'in Blue Devils hokey forması giymiş ve sopasına yaslanmış resminin bulunduğu bağış toplama reklamı için kasabadaki tüm reklam panolarının kullanım masrafını üstlendi.

Her şeyin çabucak yapılması gerekiyordu, çünkü bu önümüzdeki hafta sonu, lig Şükran Günü tatili için ara verene kadar Supe'ların maçının olmadığı tek hafta sonu. Oyuncular ekim ayının ilk hafta sonunda, Shagala Cumartesisi için izin alırlar. Kasaba için tüm yılın en önemli hafta sonu. Sadece kasaba değil, benim için de özel. Cuma günü doğum günüm.

Büyükanne June'u Yaşlılar Merkezi'ne götürebilmek için cenaze yemeğine gitmiyorum. Feribot yolunda küçük marketin yanından geçerken Leonard Manitou'nun semaasını hatırlıyorum. Ellerinde iyi kalite bir tütün çeşidi olduğunu görünce rahatlıyorum. Halam, sarma sigaraların ciğerlere zarar verdiğini, hediye olarak iyi pipo tütünü almanın daha yerinde olduğunu söylüyor. Birkaç paket satın alıyorum.

Öğle yemeğine geldiğimizde, hevesle odayı tarıyorum. Leonard, birkaç hafta önce Küçük İnsanlar'dan bahsetmişti, tıpkı Travis'in o korkunç gecede yaptığı gibi. Leonard'ın hikâyesi ormanda kaybolmakla ilgiliydi. Belki de dondurucu soğuk yüzünden halüsinasyon görüyordu.

Hemen sonra kalbim sıkışıyor. Leonard bugün burada değil.

Minnie, böreğin üzerine ketçap süren Büyükanne June'a doğru haç işareti yapıyor. Yedek bir plan bulmak için çabalarken öğle yemeğimi yiyorum. Minnie, oğlunun bugün ne yaptığını biliyor olabilir. Ama... ona nasıl sorulur? Beynim duruyor.

Büyükanne June ve Minnie, birinin Anishinaabemowin'de akıcı olup olmadığını nasıl belirleyecekleri hakkında konuşuyor.

Büyükanne, "*Atın üzerinde oturmuş, bir dilim elmalı turta yiyen bir adam var*, diyebiliyorsan ve karşındaki bunu anlayabiliyorsa, akıcı konuşuyorsun demektir," diyor.

"Eh," diye karşı çıkıyor Minnie. "Hangi kelimelerin canlı, hangi kelimelerin cansız olduğunu bildiğin zaman, çünkü sadece hangilerinin yaşayan varlıklar olduğunu bilirsin."

Jonsy ve Jimmer, yanımızdan geçerken sohbete katılmak için duruyorlar.

Jimmer, "Lehçeler arasındaki farkı anlayabiliyorsan akıcısın demektir," diyor.

Jonsy tam bir ukalalıkla, "Dil öğretmeni sınavı geçtiğini söylediğinde," diyor.

Seeney yan masadan konuşuyor. "Rüyalarını dilimizde gördüğünde akıcısındır."

Oda sessizliğe bürünüyor; onaylamak için sallanan başlar ve büzülen dudaklar fikir birliğinin göstergesi.

Tam o sırada Leonard Manitou içeri giriyor. Hayal görüyor olabilirim diye gözlerimi kırpıştırarak doğruluyorum. Masamıza

geliyor ve Minnie'nin reçeteli ilaçlarının yedeklerini bırakıyor. Minnie'yi yanağından öpüp bir fincan kahve alıyor ama bir şey yemiyor. Arkadaşlarının olduğu masaya gidiyor. Leonard başka bir yerde yiyip geldiyse, burada fazla kalmayabilir.

Büyükanne June ve Minnie yemeklerini bitirir bitirmez tepsilerini bulaşık makinesine alanına götürmek için acele ediyorum.

Büyükanne, "Acelen ne?" diye soruyor. "Minnie bir gecede bezikte ustalaşmadı herhalde."

Minnie, "Bu kartlar hakkında bilmediklerin bir kitabı doldurabilir," diye cevabı yapıştırıyor.

Tepsileri bıraktıktan sonra yemek odasını geçiyorum. Leonard'ın masasına gelmek üzereyim ki halam içeri giriyor. Jonsy odanın diğer ucundan, "Hey, Önemli Şahıs, sana ne kadar ödüyoruz?" diye bağırıyor.

Onu umursamadan kolumdan tutup beni dışarı çıkarıyor.

Eyvah. Halam çok kızgın.

"Cuma günü hokey oynayacağın doğru mu?"

"Evet. Robin için." Otoparka göz gezdiriyorum.

"Saçmalık. Senin riske girmeni istemezdi..."

"Ama o burada değil," diye tersleniyorum. "İşte bu yüzden bir maç var."

Halam gözlerini kısarak bana bakıyor. "Sana ne olduğunu bilmiyorum ama öğreneceğim. Emin olabilirsin." Parmağıyla göğsümü dürtüyor.

Uzaklaşmasını bekliyorum ama halam daha yeni başlıyor.

"Aptalca kararlar veriyorsun. Farklı bir grupla takılıyorsun. Gelip kızlarla oynamıyorsun."

Haklı. Kötü bir teyzeyim. Ama bunu topluluğumuz için yaptığımı anlamıyor. İkizler asla bir arkadaşını kaybetmek zorunda

kalmasın diye... veya birbirlerini... Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor.

Sana söyleyemem, hala. Seni incittiğimi biliyorum ama bu, seni korumak için.

"Dört mesajdan ancak birine dönüyorsun. Annen hiç evde olmadığını söylüyor."

"Dersler..."

"Daunis Firekeeper, sakın bana yalan söylemeye kalkma!" diye bağırıyor halam. "Tüm bunlar, takıldığın o Supe ile ilgili, değil mi? Bir erkeğin yatağına girer girmez kendini unutan o kızlardan biri mi olacaksın gerçekten?"

Halam beni böyle mi görüyor? Bir erkek yüzünden kendimi kaybedebileceğimi mi düşünüyor?

"Öyle değil, ben..."

"TJ, Jamie'ye güvenmediğini söyledi."

Ne? Hemen yanıt veremeyecek kadar şaşkınım; sadece birbirimize bakıyoruz.

"Onunla konuşuyor musun? Bana yaptıklarından sonra mı?" Sesimdeki tizlikten nefret ediyorum.

Halam derin bir nefes alıyor, daha bir şey söyleyemeden sözünü kesiyorum.

"TJ Kewadin'in bir daha asla benimle veya benim hakkımda konuşmaya hakkı yok."

"Dahası da var..." diye araya girmeye çalışıyor.

"Hayır, yok." Geriye doğru birkaç adım atıyorum. Arkamı dönmeden önce, "Hala, hep yanımda olacağını düşünmüştüm," sözleriyle onu baş başa bırakıyorum.

Yemek odasına dönmeden önce halamın jipinin gitmesini bekliyorum. Büyükler bana bakmamaya özen gösteriyor. Tek bildik-

leri, halamın bana bağırdığı ve onu tanıdıkları için muhtemelen bunu hak ettiğim.

Ama ben de ona geri bağırdım. Halamla benim aramda bir şeyler değişiyor. Bu, iyi mi, kötü mü bilmiyorum. Belki ikisi de. Lily bana siyah beyaz düşündüğümü söylememiş miydi?

Normal faaliyetlerine devam ediyorlar. Büyükanne June ve Minnie, Jonsy ve Jimmer ile bezik oynuyor. Seeney bir bulmacayla uğraşıyor, arada hep yukarı bakıyor.

Leonard Manitou makade-mashkikiwaboo'sunu yeniden doldurup yerine döndüğünde, yanındaki koltuğa oturuyorum. Semaa kesesini kahve fincanının yanındaki yemek masasına kaydırıyorum.

"Mishomis, lütfen bana Küçük İnsanlar'dan bahseder misin? Şimdi uygun bir zaman değilse, senin için ne zaman uygun olursa buluşabiliriz." Halam, birine semaa hediye edip bir şey istediğinde, karşındaki kişinin isteğin hakkında düşünmesi gerekebileceği ihtimaline karşı kişiye bir seçenek vermenin iyi olduğunu öğretmişti.

Lütfen şimdi hazır ol, diye içimden yalvarıyorum. Bacağımı masanın altında sallıyorum.

Leonard elini tütün paketinin üzerine koyup başını bir kere sallayarak onaylıyor. Rahatlamam hevese dönüşüyor.

"Ormanda kaybolduğunu mu söylemiştin?" Onun yerine benim bir giriş yaptığımı fark edip bundan utanıyorum. Sabırsızlığıma yenildim. Halamın azarlayan sesini duyabiliyorum: *Böyle yapmaman gerektiğini biliyorsun, Daunis!*

Yukarıya ve yana doğru bakıyor. Hafıza dosyalarına erişmeye çalışıyor.

"Beş yaşındaydım. Sapanımla tavşan kovalıyordum. O zamanlar yemekler güzeldi. Hâlâ da güzel. Biraz waabooz-naboob için neler vermezdim."

Tavşan çorbasıyla ilgili anısına dalmışken, gerçekten çorbayı içer gibi görünüyor; ben de lezzetli olması ve onu baştan aşağı ısıtması için hızlıca dua ediyorum.

"Şiddetli kar yağıyordu. Başparmağım kadar büyük kar taneleri. Yolumu kaybettim ama yürümeye devam ettim. Eve ya da bir başka eve ulaşacağımı düşündüm. Ufak tefek, hızlı bir çocuktum. Eminim annem bana sesleniyordu ama çok uzaktaydım."

Pencereden dışarı bakıyor. Dalıp gidiyor.

"Karanlık çökene kadar korkmadım. Kollarımı ceketimin altındaki gömleğimin içine soktum, işte böyle, ha." Kollarını kavuşturup ellerini koltuk altlarına sokuyor. "Gövdesine yaslanıp altına kıvrılacak bir çam ağacı aradım. Ama soğuk iyice bastırdı. Böyle soğuk nasıldır, bilir misin?"

Oruç tutarken, kayanın üzerinde, kalın yün battaniyem ve plastik muşambamla nasıl titrediğimi düşünüyorum. Stormy'nin babası uzaktan davul çalıyordu. İhtiyacım olsaydı, ona bağırabilirdim. Biri gelirdi. Benim deneyimim Leonard Manitou'nunkinden farklıydı. Başımı sallıyorum.

"Kısa süre sonra Küçük İnsanlar geldi. Benden daha ufaklardı ama yaşça daha küçük değillerdi. Onlar hakkında duyduğum hikâyeler korkutucu değildi. Maskaralıktan zevk alan küçük yaramazlar. Annemin çamaşırlarını ipe düğümler halinde bağlamak gibi. Ben de maskaralığı severim, bu yüzden onları takip ettim. Bir kayaya ulaştık. Her zaman burada olan eski büyükbaba kayalarından biri. Kayanın yanındaydım, sonra bir baktım içinden geçiyorum. Adanın altındaki bir derede ilerliyorum. Otoyol gibi. Tersine gidiyorum ama nereye bilmiyorum."

Yüzü aydınlanıyor.

"Macy'yi kwezan'ken bir su parkına götürmüştük. Tünellerden aşağı kaymıştı. Korkusuzdu. Her kayışında, babasının onu bekle-

diği havuza düşerken kahkahalar atıyordu. Bana, o yeraltı pınarlarını hatırlattı. Torunum benim gibi. Korkmuyordum."

Daha fazlasını anlatması için bekliyorum ama aciliyet duygusuyla değil. Leonard Manitou ile oturup, hazır olduğunda paylaşmasını beklemek yeterli. Kızılderili zamanındayız.

"Beni kayanın içinden geri götürdüler. Babamın bağırdığını duydum. Seslendim ve beni buldu. İki gece iki gün boyunca gitmişim, ha. Aileme nerede olduğumu söyledim. Babam bunun mümkün olmadığını söyledi. Ama annem ve nokomis hep Küçük İnsanlar'a hediyeler bırakırdı. Bakır bir yüksük. Minik örgü şapkalar. Semaa. Ayı yağı ilacı."

Büyükanne Pearl de dışarıda bu tür eşyalar bırakırdı. Art töreni ateşiyle ilgilenirken, halam her zaman küçük bir tabak yemek hazırlayıp ağaçların kenarına koyar. Küçük İnsanlar'ı her zaman duymuş ama hikâyelere fazla dikkat etmemiştim.

Çizmelerini dışarıda bıraktın ve şimdi tuvaletin yanındalar mı? Küçük İnsanlar'ın işi bu.

Ayakkabı bağcıkların mı düğümlenmiş? Küçük İnsanlar sana şaka yapıyor.

Yakacak odunlar yerlere mi dağılmış? Küçük İnsanlar yapmıştır.

Hiç kimsenin Küçük İnsanlar hakkında kötü bir şey söylediğini duymamıştım... Travis'e kadar.

"Sence kötü niyetli ya da sinirli olabilirler mi hiç?" Kalbim gümbürdeyerek değil de öylesine bir merakmış gibi davranmaya çalışıyorum. Travis bir ipucu verdiyse, Gizli Sincap hemen araştırır.

Bir süre düşünüyor. Sorumu unutup unutmadığını merak etmememe neden olacak kadar uzun bir süre.

"Benzin koklayan bir kuzenim vardı. Onu arabanın yanında bayılmış halde bulurduk. Bir keresinde Küçük İnsanlar'ın ona

bağırdığını söylemişti. Ama çekmeye devam etti. Hâlâ gelip ona bağırıyorlar mı diye sormuştum. Her zaman kendinde değildi, anlarsın ya." Leonard Manitou başının yan tarafına hafifçe vuruyor. "Bana, son geldiklerinde onun için ağladıklarını söylemişti. Onları bir daha hiç görmedi."

"Bu, senin kuzenin miydi?" diyorum.

Başını sallıyor. "Sıska Manitou. Sadece büyükannesi ona Elmer derdi. Bir şey düşünüp onu bire bir çizebilirdi ve bunun bir fotoğraf olduğuna yemin edebilirdiniz. Çok yazık. Kendini ateşe verdi; üzerine benzin döküp sigara yaktı." Başını sallıyor.

"Chi miigwech," diyorum.

"Yoksa benzin koklayan bir tanıdığın mı var?"

Başımla onaylıyorum. "Onun gibi bir şey."

33. Bölüm

Soruşturmayla ilgili diğer her şey gibi, Leonard Manitou'nun hikâyesi de kafamda yanıtlardan çok sorular bırakıyor. Ertesi sabah, dünkü soruların hiçbirinin çözümüne yaklaşmamış bir halde uyanıyorum. Travis neye bulaşmıştı ve neden Küçük İnsanlar'ın ona bu kadar kızdığını düşünüyordu? Gerçekten bir şey görmüş müydü, yoksa halüsinasyon mu görüyordu? Küçük İnsanlar veya mantarlar hakkında hikâyeleri olan başka yaşlılar var mı?

Bir bilmeceyi daha fazla çıkmaza girmeden çözmek mümkün mü?

Kafamda bu dağınık düşüncelerle feribota yöneliyorum. Leonard Manitou anlattığı olay sırasında ikizlerle neredeyse aynı yaştaydı. Küçük İnsanlar onu bir taşın içinden mi geçirdi? Korkusuz Macy su kaydırağının ucundan atlıyor. Onu biraz tanıyorsam, atlarken poz vermiştir – ikizlerle birlikte izlediğim *The Powerpuff Girls* çizgi filmindeki Buttercup gibi, yumruğu havada.

Halamın sözleri hâlâ acıtıyor. Bir erkek uğruna aptalca davrandığımı nasıl düşünür? Onu ve ikizleri kasabaya yeni gelen

bir çocuk için ektiğimi? TJ Kewadin, Jamie'nin iyi biri olmadığını iddia ediyormuş. Bu, halamı ilgilendirmez, kesinlikle TJ Kewadin'i de.

TJ kötü adam bulmak istiyorsa, ona bir ayna verebilirim.

Nehri geçerken yeni bir semaa kesesinden adak yapıyorum. Yardım istemeden önce Leonard Manitou'nun hikâyesi için teşekkür ediyorum.

"Bugün gerçekten bir galibiyete ihtiyacım var," diyorum yüksek sesle.

Saate bakıyorum. Sault Lisesi'nde son ders. Çocuklar, Supe antrenmanı için Chi Mukwa'ya gidecekler. Şimdi Levi'a ortak banka hesabını sormanın ve umuyorum ki her şeyi açıklığa kavuşturmanın tam zamanı.

Chi Mukwa'daki sessiz lobi doğal gelmiyor. Hokey antrenmanı, şehir voleybol ligi, basketbol, dans dersleri, okul sonrası programları, kapalı yürüyüş parkurunda bebek arabasını iten anneler ve Kabile Koleji'ndeki derslere gelen kişilerin yaratacağı curcunadan önceki sessizlik hâkim.

Bağış camekânının yanında, Supe'ların bağış toplama ilan panosu var. Panonun büyük bir kısmında bugünün gazetesi yer alıyor, ön sayfanın çevresine Robin'in küçük fotoğraflarını iliştirilmiş. Manşet: "CUMA GÜNÜ, SAULT SUPERIORS, BLUE DEVILS'A KARŞI!" diye duyuruyor. Robin'den söz edilmiyor. Takım kaptanı Levi ana fotoğrafta, her iki koç, Bana-Grant-De, Dana ve bağışta bulunan diğer kodamanlarla birlikte yer alıyor. Makaleyi tarıyor ve sonunda dördüncü paragrafta Robin'in adını görüyorum.

Şimdiden akla sonradan gelen biri olmuş bile.

İlan panosundan uzaklaşıp voleybol sahasına giden koridora geri yürüyorum.

Lobi kapıları açılıyor. Çocuklar gülüyor. Çoğunlukla tanıdık sesler. Takıldıkları veya yakında takılmayı umdukları kızlarla övünüyorlar. İç çekip fark edilmeye karar veriyorum. Henüz Hokey Dünyası'na katılmak içimden gelmiyor.

"Güzel memeleri olan güzel Kızılderili kız kim?" diye soruyor tanımadığım bir ses.

"Erkek avcısı Macy mi?" diyor Mike. Herkes gülüyor.

"Bekleyin," diye sesleniyor Levi. Onlara yetişirken ayak sesleri yaklaşıyor.

Tanıdık olmayan ses, "Peki, Johnson'ın becerdiği Koca Cüsse kim? Güzel kıçı var," diyor. Ellerim yumruk oluyor.

"Dalga mı geçiyorsun lan benimle?" diye bağırıyor Levi, kemiğe çarpan bir yumruk çatırtısından hemen önce. "Onun hakkında asla böyle konuşma! Senden on tane eder o."

"Dostum, onun kız kardeşi," diyor Mike hiçbir fikri olmayan çocuğa.

Köşeden bakıyorum, Levi'a minnettar olmakla şiddete başvurduğu için üzülmek arasında kalmış bir haldeyim. Stormy ve Mike, kardeşimi burnundan kan gelen çocuktan uzaklaştırıyorlar.

"Ona bir daha bak, hokey hayatını bitiririm senin," diye köpürüyor Levi, bir yandan elinde bir hasar var mı diye parmaklarını esnetirken.

Elektrik çarpmış gibi tepki veriyorum. Kardeşimi hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Sesi ve duruşu tanınmaz halde.

Mike beni fark edip Levi'ı dürtüyor hemen.

"Hey, Daunis," diyor Mike abartılı bir cana yakınlıkla.

"Hadi gidin," diyor Levi. "Sen değil." Burnu kanayan çocuğun önünü keserek. "Kız kardeşimden özür dile."

Takım arkadaşı benimle kısacık bir göz temasını kuruyor ama utancını ve korkusunu görmem için yeterli bir süre.

"Özür dilerim," diyor burnunu tutan elinin boğduğu bir sesle.

Ben Levi'ı gözlemlerken, o, çocuğun aceleyle gidişini izliyor. Gözlerindeki parıltıyı sevmiyorum. Çünkü öfkeden değil, daha ziyade memnuniyetten kaynaklanıyor. Bu ifade, bana kocaman sarıldığı anda yüzünden siliniyor.

"Nasıl da gözünü korkuttum, gördün mü?" Levi tonunu hafifletiyor, beni bırakmadan önce itip kakıyor. "Babam senin onurunu savunduğum için benimle gurur duyardı, ha?"

"Levi, sen göz korkutmanın ötesine geçmiştin. Şey... dürüst olmak gerekirse biraz rahatsız ediciydi," diye itiraf ediyorum.

"Hey, kimse kız kardeşime saygısızlık edemez."

"Ama erkekler kızlar hakkında hep bir şeyler söyler. *Sen* de kızlar hakkında konuşuyorsun." Şokum nihayet düşüncelere dönüşüyor. "Benim hakkımda yapılan yorumlar seni bu kadar kışkırtıyorsa... belki sen ve arkadaşlarınız başka bir kız hakkında yorum yaparken de biraz düşünmelisiniz."

Levi, şaşkına dönmüş bir halde bana bakıyor. Kardeşimin zihninde bir ampul yanması yarım dakika sürüyor.

"Bunu hiç böyle düşünmedim," diyor. Levi bana tekrar sarıldığında umutla doluyorum. O, şiddet düşkün bir kabadayı değil; o benim erkek kardeşim. Mükemmel değil ama gelişme yeteneğine sahip. Ona daha da sarılıyorum.

Sonra aralarında özel bir şakayı paylaşan çocuklar gibi gülmeye başlıyoruz, Levi beni itiyor.

"Her neyse, niye geldin sen buraya?" diye soruyor. "Âşık Çocuk'u mu bekliyorsun?" Sanki beklermiş gibi o anda Jamie lobiye giriyor. Gülümsemesi gözlerine ulaşıyor. Bir hareketle belimi tutup beni bir kez döndürüyor ve yoluna devam ediyor.

Aman Tanrım. Bu gerçekten çok seksiydi.

Levi, "Vayy, çok şık hareketler," diye sesleniyor Jamie soyunma odasına giderken. Sonra Levi bana beklentiyle bakıyor, sorusunu cevaplamamı bekliyor.

Bana ne sormuştu? Bir saniye boyunca, Jamie'yle kendimi Shagala dans pistinde hayal etmek dışında hiçbir şey düşünemiyorum. Ve bir de bugün Bayan Edwards'ın butiğindeki, ödümü koparan randevum var aklımda. BüyükMary butiği sattığından beri oraya gitmedim. O kadar da kötü olmayabilir. Neye benzediği hakkında hiçbir fikrim olmayan bir elbise için prova. Elbisenin ne kadara mal olacağını bile bilmiyorum.

Para. Banka. Eureka. Gülüyorum.

"Akşam yemeğini karşılayacak kadar para var mı diye nehrin karşısındaki bankayı aradım. Ortak hesapta neden bu kadar para var?"

Levi kendi eureka ânını yaşamadan önce bir an kafası karışmış görünüyor.

"Ah. O mu?" O da gülüyor. "Searchmont yakınlarında bir arazi satın alıyorum. Kârlı yatırım, anlarsın ya? Kanada hesabımızı kullanmanın daha kolay olacağını düşündüm."

"Vay be, kral," diyorum bir oh çekerek. Rahatlamayla başım dönüyor. Cevabımı aldım. Nokta. "Neden Ontario? Koç Bobby her zaman burada mülk arar."

"Koç Bobby'nin hiçbir işi çok başarılı olmaz," diyor Levi. Başını eğiyor. "Sana bir şey sorabilir miyim ama kızmayacağına söz ver."

"Tamam," diyorum tereddütle.

"BüyükMary pek de iyileşmiyor gibi... öyle değil mi?"

Ayakkabılarıma bakıyorum.

"Eğer ölürse, Michigan Üniversitesi'ne transfer olacak mısın? Ya da artık Jamie'yle birlikte olduğuna göre burada mı kalacaksın?"

Gerçekten şaşırmış olmak iyi geliyor. "Bilmiyorum. Hayatım için bir planım vardı ama şimdi her şey farklı."

"Belki de yeni planlara ihtiyacın vardır," diyor Levi. "Unutma, Koç Bobby her zaman, *Plan yapamamak, başarısız olmayı planlamak demektir*, der."

Gülüyorum. "Nasıl olur da benim koçla geçirdiğim zamanın ancak yarısını geçirip, Bobby LaFleur'ün bilge sözlerini herkesten çok alıntılıyorsun?"

Omuzlarını silkiyor, yüzünde o mükemmel gülümsemesi beliriyor. "Benimle yatırım yapmaya ne dersin?" diye soruyor Levi aniden. Tüm ciddiyetinin içinde çocuksu bir tavır var. "Birlikte çalışabileceğimiz bir iş fırsatı? Senin dâhi beynin artı benimki? Durdurulamaz oluruz."

"Hımm... BüyükMary, işi aile ya da arkadaşlarla karıştırmamamı söylerdi," diyorum.

Tek kaşını kaldırıyor. "Neden?"

"Çünkü bunun bir demokrasi olduğunu düşüneceklerdir, fakat bir işin başarılı olması için zor kararlar alabilen ve gerektiğinde bir orospu çocuğu gibi davranabilen bir lidere ihtiyaç vardır."

"BüyükMary *orospu çocuğu* mu dedi?"

"Yok, ben senin için tercüme ettim," diyorum.

Gülüyoruz.

"Cidden ama," diyor. "Başkaları için iyi bir tavsiye olabilir ama biz farklıyız, öyle değil mi? Birbirimize göz kulak oluyoruz ve yalan söylemiyoruz."

Levi haklı. İşler boka sardığında hep birbirimizi destekliyoruz.

"Plan yapmaktan bahsetmişken, doğum gününde ne yapacaksın?" diye soruyor.

Daha önce yaptığı abartılı omuz silkme hareketini taklit ederek, "Robin için hokey oynayacağım. Ertesi gün Jamie ile Shagala'ya gideceğim," diyorum.

"Mike'ın ailesi, her zamanki Shagala sonrası partisini Ogimaa Süiti'nde verecek. Geceyi orada geçirebiliriz. İstediğin özel bir şey var mı?"

Bir anda aklıma istediğim bir şey geliyor. Hayır, ihtiyacım olan bir şey.

"Babamın atkısı. Hep sizin evde bir yerlerde olduğunu söylüyorsun. Arayabilir misin?"

Sekizinci doğum günüm, babasız ilk doğum günümdü. Levi beni neşelendirmeye çalışmış ama hiçbir şey işe yaramamıştı. Ta ki bir gün erkek kardeşim bana babamla bir fotoğrafımızı verene kadar. Levi'yla ben onunla sırayla güreşiyorduk. Az önce Büyükbaba Ted'in yatar koltuğundan babamın sırtına atlamıştım. Levi'ın sıradan çıkması gerekiyordu ama o önden saldırmaya devam etmişti. Kamera babamı tam kahkaha atarken yakalamış. O fotoğrafa bakana kadar babamla ilgili şeyleri unutmaktan çok korkuyordum. Levi'ın bana sekizinci yaş günü hediyesi işte buydu: Babamın derin, gürleyen kahkahası.

Ekstra uzun atkısıyla bizi pistte gezdirirken böyle gülerdi. Artık biliyorum ki kazada sakatlanmış bacaklarıyla kaymak onun için çok acı vericiydi, ancak babam yine de buzda bizimle birlikte olmaktan çok mutluydu.

Levi bana sarılıyor. "Senin için, kesinlikle."

Elbise provası için erkenden butiğe gidiyorum.

"Aman efendim," diyor Bayan Edwards. "Geleceğinden tam emin olamıyordum, senin için bir arama ekibi göndermem gerekir diye düşünmüştüm."

Eskiden Büyükbaba Lorenzo'nun ofisi olan, Ashmun Sokağı'na bakan bölüme gidiyoruz. Pencerelere, yerde toplanan tül perdeler asılmış. Kumaş örnekleriyle kaplı büyük, süslü bir ilan panosunun önünde çalışma masası olarak kullandığı şık bir cam yemek masası var. Karşıdaki çıplak tuğla duvara, üçlü büyük boy aynalar monte etmiş. Dıştaki ikisi, açılır kapanır bir şekilde takılmış, yükseltilmiş küçük bir platform eklenerek giyinme odası alanı oluşturulmuş.

"Ah, Bayan Edwards, çok güzel," diyorum içten bir hayranlıkla.

"Doğru, sen ve Grace renove ettiğimizden beri görmediniz. Gelinlik işine de giriyorum. Hatta kendi tasarımlarımı deniyorum." Bir an duraklayıp, "Bakalım annen buranın yeni görünüşünü beğenecek mi?" diye soruyor.

"Annemin değişiklikle arası pek iyi değildir," diyorum yılın hafife almasıyla. "Ama önemli değil, çünkü tek kelimeyle harika. BüyükMary buna bayılırdı."

Bayan Edwards'ın gözleri biraz buğulanıyor, sonra kendini toplayıp BüyükMary'den miras kalan terziye el sallayarak davet ediyor. Terzi, gösterişli, kırmızı bir elbise gösteriyor. Beni izledikleri için zorla gülümsüyorum. Elbiseler hiçbir zaman pek tarzım olmadı.

İlk sürprizim, giysiye girmek yerine, adım atmak zorunda olmam, çünkü giysi elbise değil, bir pantolonmuş. Dışında uçuşan, şeffaf bir parçası olan, ipekli, geniş paçalı bir pantolon. Platforma adım attığımda zarif pantolon etek gibi uçuşuyor. Her yan dikiş boyunca derin bir cep bulunuyor.

"Sutyeni çıkar" diyor terzi.

"Gerçekten mi?" Etrafa bakıyorum. "Ama üstüme ne giyeceğim?"

"Onu giyiyorsun zaten."

Platformda üstsüz duruyorum, kırmızı pantolonla kendime farklı açılardan bakmak için dönüyorum, sonra belimin arkasına takılı garip bir kuyruk fark ediyorum.

Terzi sırıtarak eğilip kuyruğun bir parçasını kaldırıyor ve omzuma asıyor. Kırmızı ipeğin uçlarını belime tutturmadan önce diğeriyle de aynı şeyi yapıyor.

Kolsuz üst, ancak göbek deliğimin hemen üstünde başlıyor.

"Vay canına," diyorum.

Bayan Edwards gülüyor. "İyi vay canına mı, kötü vay canına mı?"

"Bilmiyorum. Şey... biraz fazla açık."

"Bak, böyle bir kıyafeti taşıyabilecek tek kişi sensin," diyor aynalardan görüntümü iyice değerlendirerek. "Göğüsleri büyük biri için çok fazla dekolte olurdu. Ah, bana öyle bakma. Bir kaza olmasın diye çift taraflı kumaş bantla sabitleyeceğiz."

Janet Jackson'ın bu yılki Super Bowl devre arası şovunda fırlayan memesini kimse unutamaz.

"Sıcak bigudilerin var mı?"

"Hımm... Hayır?"

Bayan Edwards cık cıklıyor. "Bu gece uğrayıp benimkileri ödünç alabilirsin. Önce saçını fön makinesiyle kurut, sabitleyici sprey sık ve küçük tutamlar halinde ayırdığın saçlarını sar. Bigudileri çıkardığında, ön kısmını yüksek bir atkuyruğu halinde topla, etrafına annenin incisini sar ve tokayla sabitle. Gerçek inciler değil, sahte ama kaliteli olanlardan kullan. Ve Grace'den büyükannenin yakut ve inci damla küpelerini iste."

Kulağımı sırf Lily zorladığı için deldirmiştim. Ya nehrin karşısındaki alışveriş merkezinde yaptırabileceğimi ya da bayılana kadar bana Grappa içirip kendisinin yapacağını söylemişti.

Bayan Edwards burnunu buruşturuyor. "Makyaj yapmaya ikna edemem seni sanırım?"

Halihazırda saç dersinden bunalmış bir halde başımı iki yana sallıyorum.

"Biraz kırmızı ruj lütfen. Büyükannen için."

İç çekip başımı tamam diye sallıyorum.

Elbise ve Bayan Edwards'ın benim için mükemmel olduğu konusunda ısrar ettiği kırmızı rujun parasını öderken BlackBerry'm titriyor.

HALAM: *Yarın akşam gel. 8de. Önemli.*

Ne yanıt vereceğimi düşünüyorum, benim yerime TJ'i dinlediği için hâlâ ona kırgınım. Ama halamla aynı fikirde olmamak bana hiç iyi gelmiyor.

Annem ben bebekken Sault'a döndüğünde, ona babamdan, Dana ve Levi Jr.'dan bahseden halammış. Babam öldüğünde bize korkunç haberi veren de oydu.

Ben her zaman bir Firekeeper oldum. Halam onu bir isimden daha fazlası yaptı. Beni aileden biri yaptı.

BEN: *Ok. 8*

Bayan Edwards, antika şifonyerin kasa görevi gören üst çekmecesini açmaya çalışıyor. En küçük kâğıt alışveriş poşetleri buraya konur.

"Daunis, bu parça muhteşem ama her çekmece kafasına göre çalışıyor. Nemli olduklarında ya yapışıyor ya da çekmece kızağı yerinde durmuyor."

BüyükMary beni saatlerce o tezgâhın arkasında tutardı, her santimini biliyorum. Gülüyorum. "Biliyorum, hep gizli bir ha-

zine arardım. Şifonyerde gizli bir çekmece bulacağıma emindim ama hiç bulamadım."

"Burada bir sürü tatlı çocukluk anısı var," diyor Bayan Edwards gülümseyerek. "Tadilat bu gece ya da yarın sabah yapılacak. Yarın öğle yemeğinden sonra istediğin zaman uğrayabilirsin," diyor. "Yarın ve cuma geç saatlere kadar açık olacağız biliyorsun, ama burası daha karışık olacak."

Jeep'e neredeyse havada süzülerek gidiyorum. Shagala'ya gideceğim için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Jamie'nin beni Chi Mukwa'da tek bir hareketle döndürmesi...

Ah, Lily. Keşke burada olsaydın. Nasıl hem bu kadar mutlu hem de bu kadar üzgün olabiliyorum?

BüyükMary... Shagala'ya giderken Jamie ile EverCare'e uğramalıyım. Belki o anda AMPUL AÇIK bir ânında olur. Ama dekolte bluzumu hiç onaylamayacaktır.

Keşke babam beni görebilseydi.

David dayım da. Dayım, annemin cumartesi gününe kadar dekolteme alışmasına yardım ederdi. Tüm sırlar ve skandallar boyunca ona hep yardım etti.

Sırlar.

Kalp atışlarım hızlanıyor.

Gizli çekmece David dayımın okuldaki masasındaydı.

34. Bölüm

Ron'un arabasını Sault Lisesi personel otoparkında görmeyince rahatlıyorum. Bir şey bulamazsam hayal kırıklığıma ve utancıma tanık olmasını istemiyorum. Ya önsezim doğruysa? David dayım onu bulmamı istemiş demektir.

Araştırmasını okuduktan sonra, FBI ile paylaşmamı isteyip istemediğini anlayacağım.

Bir yanım Jamie'den benimle gelmesini isteyebilmiş olmayı diliyor. Gizli defter olsa da olmasa da onun yanımda olmasını istiyorum.

Fakat... eğer oradaysa, David dayım benim, sadece benim okumamı istemiş demektir.

Sekreter, okul gününün sonu olmasına rağmen giriş yapmamı istiyor. Ben imzalarken BüyükMary ve annemi soruyor.

"Büyükannem aynı. Sorduğunuz için teşekkürler Bayan Hammond." Bir anda aklıma makul bir yalan geliyor. "Ama annem son zamanlarda zor zamanlar geçiriyor. Hâlâ yas tutuyor. Acaba dayımın sınıfına gidebilir miyim? Bazı eşyalarını orada bıraktık. Çerçeveli posterler falan. Anneme iyi gelebilir."

Dayımın eşyalarını kutuladığım gün tuhaf bir duygu karmaşası içindeydim. Yıkıcı keder. Gerçeküstü bir inanamama hali. Ortadan kaybolmasından önceki haftalar ve aylar boyunca o dikkati dağınık halini zihnimde tekrar oynattığımda ortaya çıkan şüphe. Annemi onsuz ayakta tutmak zorunda kaldığım için hissettiğim öfke ve hemen ardından gelen derin bir utanç.

"Elbette canım. Sen git. Beşe kadar buradayım."

Fen sınıfına koşuyorum.

Nefes nefese bir halde gri bir askeri tanka benzeyen masanın başına oturuyorum. Annem masanın büyük eve götürülmesi için nakliyeci ayarlayacaktı ama hâlâ burada. Sol tarafta üç, diğer tarafta iki çekmece var. Hokey antrenmanına dayanabileyim diye sağ alt çekmecede benim için atıştırmalıklar saklardı. Bazen Levi okuldan sonra kendisi ve çocuklar için atıştırmalıklardan otlanmak için uğrardı. David dayım hiç itiraz etmezdi. "Herkese yetecek kadar var. Bu yüzden en büyük çekmeceyi dolu tutuyorum." Lily'nin öbür tarafa geçişinin üçüncü gününü hatırlıyorum – yeni dünyaları öğrenme günü. Ron ve gıcırdayan ayakkabısının beni buraya getirdiği günü düşünüyorum. Sahte metal tabanı gizleyen dosya klasörlerini görünce hayal kırıklığına uğrayarak atıştırmalık çekmecesini çıkarıyorum.

Dayım bunu bana sadece bir kez gösterdi. On yaşındaydım. Yeni işi için çok heyecanlıydı.

Diseksiyon kitleri, sınıfın karşısında, mikroskopların yanındaki saklama kutusunda. Daha ayrıntılı diseksiyon setini en üst rafta tutuyordu. Fermuarlı çantadan birbiriyle aynı iki alet çıkarıyorum. Bir sonda ve arayıcı, bir ucunda açılı bir uç bulunan on beş santimlik bir krom çubuk. Kürdan gibi ama daha az hassas.

Alt çekmeceyi tamamen açıp yanına diz çökerek görevime başlıyorum. Klasörler alfabetik olarak sıralanmış, bu yüzden

yere sırayla düzenli yığınlar yapıyorum. Parmaklarım metal tabanın her bir köşesindeki, zar zor görünen deliklere dokunuyor. Çapraz olarak karşılıklı iki köşeye odaklanarak, kıvrık uçları küçük açıklıklara kaydırıyorum. Kalbim gümbür gümbür atıyor, sondaların açılı uçlarını kaldırarak, iki inç derinliğinde, çekmecenin genişliğinden ve uzunluğundan sadece bir kıl daha küçük olan gizli bir tabanı örten metal bir kapağı yukarı çekiyorum.

Bu, şimdiye kadarki en önemli ipucu olabilir.

Bakamıyorum. Bakmam lazım. Ama ya eğer...

Spiralli, mavi, sıradan bir defter. Orada işte. Tam orada.

Biliyordum. David dayım her şeyi belgeledi. Ben dayımı tanırım.

Metal kapağı duvara dayıyorum. Anında kayıp gürültüyle çınlıyor.

"Daunis? Hâlâ burada mısın canım?" Bayan Hammond koridordan sesleniyor.

"Evet." Defteri kot pantolonumun arkasına kaydırıveriyorum.

Sahte tabanı hızla yerine yerleştirip klasörleri yerlerine geri koyduğumda ayak sesleri yaklaşıyor. Neredeyse bir yığını yere düşürüyorum.

Bayan Hammond kapıya varmadan üç saniye önce çekmeceyi kapatıyorum. Yerdeki sondaları tespit etmem için yeterli bir zaman. Sırtımı duvara yaslayıp aletleri bacağımla kapatıyorum.

"Tekrar burada olmak düşündüğümden daha zor," diyorum ona.

Ayağa kalkarken sondaları alıyorum. Bayan H. bir adım daha yaklaşıyor, beni teselli etmeye çalışacağından korkuyorum. Onu uzak tutmak için sol elimi kaldırıyorum.

"İyiyim," diyorum masanın kenarına oturarak. Kendimi toparlıyormuş gibi yapıyorum, bu da muhteşem bir performans gerektiriyor çünkü gerçekten titriyorum. David dayımın mezarına götürdüğü sır, terli sırtıma bastırdığım defterde olabilir. Vücudum, sondaları diseksiyon kitine kaydırıp fermuarını çekmek için paravan görevi görüyor.

Dayıma ait bir şey var mı diye odaya göz gezdiriyorum. Superior Gölü kayaları ve mineralleri koleksiyonu teşhir ettiği cam kutuyu görüyorum.

"Dayımındı," diye gösterip kancalarından dikkatlice kaldırıyorum. "Bu ve masanın üzerindeki diseksiyon kiti geriye kalan tek şey. Eh, masasının yanı sıra. Çok teşekkür ederim Bayan Hammond, annemin bunları isteyeceğini biliyorum. Noel tatilinde masayı aldırmasını sağlayacağım. Ve anneme selamınızı söyleyeceğim."

Kiti benim için taşımayı teklif ediyor, kabul ediyorum. Bedenime dalga dalga yayılan Gizli Sincap memnuniyetinin yanı sıra sinirlerimin gerildiğini hissediyorum, bir de sırtıma sakladığım sırrı.

Jeep'e yürüyoruz. İki eşyayı yüklerken kendisine tekrar teşekkür ediyorum. Bana sarılmak için uzanıyor. Hareketini yanlış anlamış gibi yaparak ellerini hızla benimkilere kenetliyorum. Sanki sözcükler yetersiz kalmış gibi bir takdir hareketiyle hafifçe sıkıyorum.

"Annen kendini daha iyi hissettiğinde umarım burada kalma kararını tekrar değerlendirirsin. Kızılderili çocukların akademik veya sosyal açıdan hazır olmadıkları için üniversitede zorlandıklarını biliyorum ama Daunis, sen onlar gibi değilsin."

Sözcükler gerçekten yetersiz kalıyor. Tek yapabildiğim ona inanamayarak bakmak.

"Kızılderililer hakkında kötü bir şey söylemiyorum." Bayan Hammond endişeyle etrafına bakınıyor. "Önyargılı olmadığımı biliyorsun."

Bayan Hammond'ın Bağnazlık Bingosu'nu aklımdan çıkarmaya çalışırken, dayımın defterini rahatsız edilmeden okuyabileceğim olası yerleri gözden geçiriyorum. Kesinlik ev değil, çünkü annem akşam yemeği hazırlıyor olacak. Kampüs değil, çünkü çok fazla insan tanıyorum. Aynı şey kafeler için de geçerli. Belki büyük ev? Peki ya EverCare?

Budur. BüyükMary ile otururum, hemşirelere ders çalıştığımı söylerim. Anneme ve Jamie'ye aynı mesajı yolluyorum.

BEN: *Sınava çalışıyorum. Telefonumu kapatıyorum. Geç evde olurum. Yarın görüşürüz.*

Koridorda yürürken, alışkanlıktan sırtımı çıtlatıyorum. Boynumdaki ve omuzlarımdaki kaslar, bir tur fazla gerilmiş gitar telleri gibi geliyor.

Anneannemin odasına girdiğimde annemi koltukta ağlarken buluyorum. Yatak boş.

"Ne oldu?" Ağzım, hareket edebilen tek yerim. Bedenimin geri kalanı buz gibi bir korkuyla uyuşmuş durumda.

Annem şaşırmış bir şekilde yukarı bakıyor. "BüyükMary iyi," diyor hızla ayağa kalkarak. "Su tesisatında bir sorun var. Bazı hastaları taşımaları gerekiyordu."

Onu inceliyorum, gözlerini kaçırmıyor. Ağlamaktan şişmiş ve kan çanağına dönmüş. Yüzü açık, korumasız... bitkin.

"Zor bir gün mü geçirdin?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

"Hayır tatlım, iyi bir gün geçirdim. Büyükanne de öyle. Sadece bazı şeylerin farkına vardım." AMPUL AÇIK / KAPALI

defteri koltuğun yanında komodinin üzerinde duruyor. Dolap boş. Eşyaları yeni odaya taşırken bulmuş.

"Bununla seni üzmek istemedim," diyorum defteri alırken. Kot pantolonumun arkasına soktuğumda, David dayımın spiralli defterini hissediyorum. Dayımın sırrı.

"Biliyorum," diyor. "Gerçekten iyi bir gün geçirdim. Mağazada bir öğrencime rastladım. Öyle neşeli küçük bir kız ki." Annem parlıyor. "Deftere bakınca bir hız treninde gibi hissettim." Sormadan önce sözlerini tartıyor, "Hiç bazı duygular sana yapışmış gibi hissettiğin günler olur mu? Ve bu sana çok fazla gelir hani?"

Gerçekten de o tür günler yaşadığımı kanıtlamak ister gibi gülümsüyorum ve burnumda ağlamadan önceki iğne batmalarını hissediyorum.

"Jeep'i bırakıp seninle geleceğim. Bir film kiralayıp yemek yiyelim," diyorum ve annem mutlu bir şekilde başını sallayıp onaylayınca memnun oluyorum.

Arkamdaki defterin beklemesi gerekecek. Çünkü bugün, tam da o günlerden biriydi.

Perşembe günü koşumu bitirip BüyükMary'yi yeni odasında ziyaret edip Jeep'le eve gidiyorum. Günüm her zamanki rutinimden oluşuyor. Duş, ders, Büyükanne June, feribot, Sugar Adası, öğle yemeği ve büyükanneden günün tiradını dinle. Bugün yaşlıların kitap kulübü üyelerine kızgın. James A. Michener kitap önerisini reddetmişler. Ama büyükanneyi daha da kızdıran, Seeney Nimkee'nin, "Hawaii hakkında bir hikâye okuyacaksak, Yerli Hawaii yazarlarını desteklemeyi tercih ederim," demesiydi.

Seeney, her zamanki gibi tam isabet.

Shagala için kıyafetimi alıp, büyük eve gidip David dayımın not defterini okumaya yönelik öğleden sonra planlarım beni heyecanlandırır diye düşünmüştüm. Soruşturmaya yardımcı olabilecek bilgiler bulabileceğimi umuyordum. Dayımın son iletişimi.

Ama bütün bunların yerine, manzaralı yoldan Büyükanne June'un evine dönüyorum. Birlikte günlük işlerini yapmayı teklif ediyorum. Teklifi reddedince butiğe gidiyorum. Bayan Edwards bir an önce işimi halletmek için acele ediyor ama ben önceliği başkalarına vermekte ısrar ediyorum. Bu arada, kendimi büyük evin garajına park etmiş, motoru kapatmış, Jeep'in içinde otururken bulana kadar içimde gitgide bir korku duygusu büyüyor.

Ya David dayımın son düşünceleri başına gelenleri ortaya çıkarırsa? Korkmuşsa ya da zarar görmüşse? Ya not defteri sorulara cevap sağlamaktan çok, daha fazla soru yaratırsa?

Ya öyle olursa? Ya böyle olursa?..

Başımı iki yana sallıyorum. Ya birine yardım ederse? Ya annemi teselli ederse?

Kütüphaneye gidip Büyükbaba Lorenzo'nun masasındaki deri koltuğuna otururken o iki 'ya öyle olursa' sorusunu tekrarlıyorum. Tüm vücudum titriyor. Mavi deftere bakıyorum.

Son sayfadan mı başlamalı mıyım? Elimi arka kapakta gezdiriyor, en derinlerine dalmak istiyorum.

Hayır. Onun başladığı yerden başlamak için defteri ters çeviriyorum. *Önce*'ye gitmeliyim.

David dayımın hikâyesini hak etmem gerekiyor.

Deftere ilk yazışı, lise son sınıfımın ilk günü olan 2 Eylül 2003'teymiş. Dayım çoğunlukla İngilizce yazardı. Neredeyse her okul gününde bir şeyler yazmış. Genellikle farklı bir mürekkep renginde olan takip notları için yer bırakarak öğrenciler tarafından sorulan daha ilgi çekici soruları not etmiş.

Öğrencilerin isimleri yerine çoğunlukla baş harfleri ve bir ders dönemini kullanmış. Bazı öğrencilere semboller vermiş. Hemen benimkini buluyorum: bir kalp. David dayım annemle benim hakkımda şifreli konuştuğunda ben *N'Coeur*'dum. Kalbin Fransızcadaki karşılığı olan *coeur* kelimesinin önüne Anishinaabemowindeki gibi 'N' koyarak iyelik eklerdi: *Kalbim.*

Dayım beni severdi ve benim için bıraktığı ipuçlarını bulacağıma inanmıştı. Burnuma iğneler batmaya ve boğazım sıkışmaya başladığında, vücudumun dileğine karşı koymamaya karar veriyorum. Mendile uzanıyor ve nasıl hissediyorsam öyle hissetmeme izin veriyorum.

Son sınıf bilim fuarı projem için tartıştığımız fikirleri de dahil etmiş. Adaçayı ve şeker otu solunması sonrası ve öncesindeki dinlenme kalp atış hızlarını karşılaştırma planımı unuttuğumu fark ediyorum. Amaç, geleneksel ilaçları kullanan Nishnaab'ları, ilaçları kullanmayanlardan oluşan bir kontrol grubuyla karşılaştırınca anlamlı bir fark olup olmadığını belirlemekti. Yan notlar şunları içeriyordu: *Değişkenlerin azaltımı? Kültürel kimlik için Likert ölçeği?*

Kültürel kimliğin ölçülmeye çalışılmasıyla ilgili hararetli bir tartışmamız olmuştu. Katılımcılardan, *Ne kadar Nishsiniz?* gibi bir soruyu rakamlar atfederek cevaplandırmalarını istemeyi rahatsız edici buluyordum. David dayım, Likert derecelendirme ölçeğiyle çalışabilecek bir araştırma sorusu bulmam için beni zorlamıştı.

Maskodewashk (adaçayı) ve wiingashk (şeker otu) gibi geleneksel ilaçlarla islemenin (kültürel bir yakma ve duman soluma uygulaması) genel fiziksel ve zihinsel sağlığımı iyileştireceğine inanıyorum.

☐ Kesinlikle katılıyorum
☐ Katılıyorum
☐ Ne katılıyorum ne katılmıyorum
☐ Katılmıyorum
☐ Kesinlikle katılmıyorum

Sonuçta, son yılımda herhangi bir proje yapmamıştım. O sıralar yemek yiyor, nefes alıyor ve hokey hayalleri kuruyordum. David dayım, vazgeçme kararımı sorgulamadığında bunda bir tuhaflık olduğunu düşünmüştüm.

Dayım, ekim ayında özellikle bir öğrenci hakkında daha fazla yazmaya başlamış. Yüzü olan bir ampul ve karpuz dilimi şeklinde bir gülümseme gibi semboller kullanmış. *Öğrenci -Ampul- birçok zekice soru sordu.*

Ryan Cheneaux, tüm okul tarafından her zaman soru soran biri olarak biliniyordu. Ancak "soruları" her zaman gerçek bir soru işaretiyle bitmezdi. Daha çok bilinç akışı egzersizleri veya "Öyle değil mi?" ile biten uzun monologlar gibiydiler. Bunlar bir soruşturmadan çok, doğrulanmaya yönelik çabalara benzerdi.

Soru: Ryan Cheneaux, Ampul olabilir mi?

Yanıt: Hayır. Ryan Cheneaux "zeki" eşiğini karşılayamıyor.

"Akıllı" söz konusu olduğunda, Macy Manitou tam da buydu. Muhtemelen Levi'dan bile daha fazla. Bir keresinde David dayımın bana akıl ve zekâ arasındaki farkın ne olduğunu sorduğunu hatırlıyorum. Bir insanın akıllı olmadan da zeki olabilece-

ğini ama zeki olmadan akıllı olamayacağını anlamıştım. Akıllılık aynı zamanda bir ölçü kurnazlık ve yaratıcılık da gerektiriyordu; bunların hiçbiri zeki olmak için gerekli değildi. Hiç şüphe yok ki Macy zeki bir soru, cesur bir soru, alaycı bir soru sorabilirdi... eğer isterse. Ama onunla olduğum birkaç derste hiç parmak kaldırdığını görmedim. Sorulursa, doğru cevabı verirdi. Macy, sınıf dışında her yerde hücum oynar.

Soru: Macy Manitou, Ampul Olabilir mi?

Cevap: Soru yoksa, Ampul değil.

Travis'in ortaokulda bile devamlı soru sorduğunu hatırlıyorum. Kimya için liseye gittiğimiz süre boyunca hiç durmadan abuk sabuk konuşurdu. Bazen o ve Levi, "Anlat bakalım," ile başlayan derin tartışmalara girerdi. Travis, ekmeye başlayana ve mezuniyetten önceki son sömestr okulu bırakana kadar her AP dersinde benimleydi. Travis dersleri eğlenceli hale getirirdi. Mike, Levi veya kardeşimin herhangi bir arkadaşı AP dersinde olduğu zamanlar bile, her zaman Travis'in yanında otururdum. Hem zeki hem de akıllıydı ve zekice sorular sorardı.

Parlak ve gülümseyen Ampul'ün Travis Flint'ten başkası olabileceğini hayal edemiyorum.

Dayım bir ay sonra, Şükran Günü tatili dolaylarında, Ampul'ün bir sorusunu kelimesi kelimesine yazmış:

> Zehirli bir bitki, komposta karıştırılırsa, kompostun tamamını zehirler mi? Kompostta yetiştirilen mahsulleri öldürür mü, yoksa mahsuller zehirden kurtulabilir mi? Yaşarlarsa, zehir köklerinde mi, yapraklarında kalırdı?

Şimdiye kadar okuduklarım üzerinde düşünürken bacaklarımı esnetiyorum. Ampul'ün sorusu aslında Met-X'in kökeni hak-

kında mıydı? Kütüphaneden mutfağa bir dizi lunge hareketi yapıp buzdolabından bir şişe suyla dönüyorum. Her şey o zaman mı başladı... Yaşından büyük şeylere ilgi duyan bir öğrencinin sorularıyla mı?

Defteri okumaya devam ettiğimde koltuğun kenarına oturuyorum. Giriş tarihleri tatil zamanına yaklaşırken bacaklarımı gergin bir şekilde sallamaya başlıyorum.

Aralık ayı başlarında, dayım Ampul'ün bitki toksisitesini ve çevredeki organik maddelere yayılmasını test etmek için bir araştırma metodolojisi geliştirmesine yardım etmeye çalışmış. Ampul sabırsızlanmış. Sıralı adımlarla dikkatlice düşünülmüş bir plan yerine, Ampul ileri safhaya atlamak istemiş. Kısa bir süre sonra, Ampul'den bahseden günlük girişlerinin üstü çizilmiş ve her seferinde kenar boşluğuna bir yorum eklenmiş: *Gelmedi.*

Travis'in pek çok kez dersi ektiğini hatırlıyorum, ertesi gün gelir, habersiz sınavda yüz çekerdi.

8 Aralık 2003'te David dayım tek kelime yazmış. *Champignon.*

Mantarın Fransızca karşılığı.

Dayımın o andan itibaren girişleri, onun ve annemin icat ettiği kodla yazılmış. Notlarını okumak daha uzun sürüyor, çünkü çevirmem gerekiyor. Fransızca, İtalyanca ve tuhaf uydurma kelimelerin karışımını daha ziyade duymaya alışkınım, görmeye değil.

Sonraki girişlerden biri *canard isola*'ya atıfta bulunuyor. *Canard*, Fransızca "ördek" anlamına gelir; *isola* ise "ada" kelimesinin İtalyanca karşılığı. *Canard isola*, *Ördek Adası* anlamına geliyor. DI (Duck Island) olarak kısaltmamış; bunun yerine ilk başta kafa karıştırıcı olan CI kullanılmış. Başta bunun *confidential informant - gizli muhbir* karşılığı olarak kullanıldığını düşündüğüm için epey kafa karıştırıcı oldu.

Travis'in daha fazla uyuşturucu kullanmaya başladığını aralık ayında fark etmiş olmalı, çünkü Ampul'ün yapmaması gereken şeylere bulaştığına dair artan endişesi hakkında şifreli bir yazı yazmış.

Ben de bu sıralar, Travis'in okulu daha çok astığını ve sınıftayken aklının başka yerlerde olduğunu fark etmiştim. Lily ve Travis tartışmaya başlamışlardı. Zamboni'nin bir erkek mi yoksa bir kız için mi daha havalı bir isim olduğu gibi her zamanki sevimli ağız dalaşları değildi.

Lily, kış tatilinde Travis'in met pişirdiğini öğrendi. Yardım alması konusunda Angie Flint ile konuşmayı denedi. Lily, oğulları için mazeretler uyduran annelere olan öfkesini benimle paylaştı. *Bir annenin bir erkek yetiştirmek yerine onun bir oğlan çocuğu olarak kalmasına izin vermesi berbat bir şey.*

Okumaya devam ediyorum. Ocak ayında bir giriş, *Cheelegge*'den bahsediyor. Bunun annemin ve David'in uydurma sözlerinden biri olduğunu hatırlamıyorum. Kelimenin farklı kısımlarını telaffuz etmeye çalışıyorum, Lily'nin *Sha-GAH-la* yerine *SHAG-ala* demesi gibi.

"Cheel-egge. Cheel-eggy. Chee-leggy. Chee-leg. Chee-leh-jeh." İşte bu.

C-h-e-e, Anishinaabemowin *chi* (büyük) kelimesini hecelemenin fonetik bir yolu. *Büyük. Legge,* İtalyancada "kanun" anlamına gelir. *Büyük kanun.*

Cheelegge, David'in FBI için kullandığı kelimeydi.

35. Bölüm

David dayım, ocak ayında FBI ile çalışmaya başlamış. Ona, bazı hokey kasabalarında ve Kızılderili bölgelerinde ortaya çıkan, içeriğinde halüsinojenik mantar bulunan metten bahsetmişler. Belki de David, Ampul'ün zehirli bitkilerle ilgili araştırma sorusunun aslında mantarlarla ilgili olduğunu o zaman fark etmişti.

Bahar erken gelmişti, David dayım mantar toplayabilirdi. Deftere, yetiştirme mevsimleri üzerine araştırma yapmayı kendine hatırlatmak için bir not düşmüş ve bunu her ay tekrarlamaya yönelik bir plan yapmıştı. Havalar ısınıp da günler uzadığında yeni bitkiler olabilirdi. Bir başka değişkense yağmurdu; şiddetli bir yağmur, bir ay önce olmayan bir şeyin yetişmesine yol açabilirdi.

Sugar Adası'nda, Travis'in ailesine ait olan araziyle başlamıştı. Notları, Duck Adası'nı keşfiyle ilgili tuttuğu bir günlüğe dönüşmüş. Tıpkı benim gibi, mantar araştırmasını enine kesitlerde yapmış fakat kuzey uçtan başlayıp güneye doğru ilerlemiş. Sınırlarını işaretlemek için iplik yerine turuncu, biyolojik olarak parçalanabilen fide saksıları kullanmış.

Gülümsüyorum. Onun dersleri benim bir parçam. David dayımın bıraktığı yerden soruşturmaya devam edecek en iyi kişi gerçekten benim.

Alışılmadık bir şekilde erken ilkbaharda karşılaştığı her mantar örneğini belgelemiş. Mantarları kılavuz kitaplarını kullanarak tanımladıktan sonra bilimsel adlarını listelemek için kenar boşlukları bırakmıştı. Kenar boşluklarının tümünü doldurmuştu; her örneğin kenar boşluğunda bir adı vardı.

Bir istisna dışında.

Dayım, 4 Nisan 2004'te, herhangi bir kılavuzda veya çevrimiçi rehberde yer almayan çeşitli parazit mantarlar bulmuştu. Failin resmini çizmişti. *Asterophora parasitica*'ya benziyor. Notları, halüsinojenik olduğu belgelenmiş bir mantar çeşidinin üzerinde yetiştiğini belirtiyordu. Parazit mantar, çürüyen halüsinojenik bir konakçı tarafından besleniyordu ve muhtemelen kendisi de halüsinojenikti. Bir mantarın fenerbalığı. Bu bilinmeyen örnek hakkında heyecanlandığı zaman yaptığı üzere bir dizi soru işareti ve ünlem eklemişti.

David dayımın keşfini keşfetme olasılığıyla kalbim hızlanıyor. Bu, daha önce bilinmeyen halüsinojenik bir mantar olabilir, kuzey Minnesota'da bir rezervasyonda on üç çocuktan oluşan bir grubun eline geçen bir grup kristal met'e eklenmiş olabilir.

Sayfayı çeviriyorum. Dayımın fenerbalığı mantarı analizinin sonuçlarını okurken kalbim sıkışıyor. Halüsinojenik konağıyla aynı halüsinojenik nitelikleri paylaşmıyormuş.

Şöyle yazmış: *Mantarlar ve cattiva medicina arasında bağlantı yok.* Met için İtalyanca bir çeviri yaparak, "kötü ilaç" adını vermiş.

Az önce okuduklarımla bana ne söylemeye çalıştığını düşünüyorum. Mantarlar çıkmaz sokak. Dayım bunu biliyordu ve

FBI'dan bilgi sakladı. Ve bunu da benim, sadece benim bilmemi istedi.

Dayımın son girişi, 9 Nisan 2004. Kutsal Cuma günü. Ampul'ün annesiyle konuşmak istemiş.

Defterini masasının göstermelik alt bölmesine altına saklamış.

Annem iki gün sonra Paskalya Pazarı yemeğine gelmeyince dayımın kaybolduğunu bildirmişti. Yine ağlıyorum. Bu sefer keder ciğerlerime yerleşmiş gibi geliyor, ağır, gıcırtılı, sığ nefesler alıyorum. Öfkeme yer açmak amacıyla kederimi uzaklaştırdığım için çok üzgünüm. Keşke David dayımla son konuşmamızın detaylarını, merhaba demenin ve masanın çekmecesinden atıştırmalıklardan almamın ötesinde hatırlayabilseydim.

Birini son görüşünüz olduğunu bilseydiniz, derin anlamı olan bir şey mi söylerdiniz? Sizin için ne kadar önemli olduğunu mu paylaşırdınız? Yakıcı sorular mı sorardınız? Af mı dilerdiniz? Ona teşekkür mü ederdiniz?

Masadan uzaklaşıp yemek odasına gittiğimde çalışma odası karanlıktı. Her zamanki yerime oturuyor ve geçen Paskalya Pazarı yemeğini hatırlıyorum. BüyükMary masanın başında. Yanımda annem. David dayımın koltuğu boş. Gözyaşlarımı siliyorum, gözlerimi kırpıyorum ve görüntü geliyor: Eve gelip daha masaya oturmadan BüyükMary'den özür dilediğini görüyorum. International Köprüsü'nde trafiğin Kanada'ya kadar kilitlendiğini söylüyor. Normalde ABD'ye geri dönmek asla iki saati geçmez diyor. Bana göz kırpıyor.

"David dayı," diyorum masanın karşısından. "Bana ipuçları bıraktığın için teşekkür ederim. Ve bana onları deşifre etme becerisini verdiğin için de. Sana minnettarım."

Jamie ve Ron'un kiralık evine gidiyorum. Kapıyı Jamie açıyor. Ron mutfak masasında sınav kâğıdı okuyor. Televizyonda *JAG* var.

"Yürüyüşe çıkmak ister misiniz?" diyorum.

İstiyorlar.

Birkaç blok ötede, top sahalarının yanındaki Proje Çocuk Parkı'na yürüyoruz. Art'ın ikizler için yaptığı devasa ahşap yapılara benziyor. Topluluk gönüllüleri tarafından inşa edildi ve malzemelerin çoğunu kabile sağladı.

Defterle ne yapacağıma karar vermeden önce daha fazla bilgiye ihtiyacım var.

"Pekâlâ, Duck Adası'ndaki mantar araştırma projemi bitirdim." Sözlerim bu soğuk gecede, gözle görünebilen ama birkaç saniye sonra hemen dağılan nefesler gibi, gerçekten bir sır perdesi var sanki üstlerinde.

Yüzleri aydınlanıyor.

"Hiçbir şey bulamadım," diyorum hızlıca. "Ama FBI'ın David dayımla ne zaman çalışmaya başladığını merak ediyordum, mesela hangi ay?" Zaten biliyorum ama konuşmanın çoğunu onların yapmasını istiyorum.

Ron, "Ocak," diyor. "Minnesota'daki çocuklar şubat ayının son haftasında hastalanmışlardı. Zamanlama önemli mi?"

"Olabilir. Pek çok farklı çeşit ve yetişme mevsimi var. Ilıman bir kıştı; belki de ancak o zaman, şans eseri ilkbaharın başlarında büyümüştür. Şubat ayındaki koşulları tekrarlayamazsak, Travis'in elindeki numunenin aynısından edinemeyiz."

Ron hayal kırıklığıyla iç çekiyor.

Tamam. Onlardan başka hangi bilgileri elde edebilirim?

"Dosyadaki çocuklarla ilgili daha fazla şey bilmem yardımcı olabilir. Hangi topluluktu? Peki çocuklar şimdi nasıllar?"

Ron rezervasyonun ismini vermiyor ve nasıl olduklarını bilmiyor. Engellenmiş olmaktan duyduğum öfkeyi gizlemek için yüzüme kusursuz bir maske oturtuyorum.

"Jamie bana ormanda onları kovalayan adamlar hakkında halüsinasyon gördüklerini söylemişti. Halüsinasyon hakkında başka ayrıntılardan bahsettiler mi? Sadece görsel miydi yoksa diğer duyular da söz konusu muydu... belki de duyuların ötesine geçmişti? Bu bazen oluyor sanırım, değil mi? Nasıl adlandırıldığını unuttum fakat insanların müziği görmesi ya da renklerin tadını alması durumu muydu?"

Daha az konuş, daha çok dinle, diye azarlıyorum kendimi.

Ron omuz silkiyor. "Olan biten çok anlamsızmış. Çocuklar bir dakika korkup, bir dakika sonra daha fazla met için yalvarıyorlarmış. Acil servis personeline onları kovalayan adamlardan bahsetmişler. Çocukların çoğu, özellikle ebeveynleri geldikten sonra başka bir şey söylememiş. Belki de o bahsettiğin şeyi, duyuların karışması durumunu yaşıyorlardı, çünkü hayal güçleri etkilenmişti. Çocuklardan biri onları kovalayan adamların küçük adamlar olduğunu söylemiş."

Küçük İnsanlar.

Küçük İnsanlar çocukları ormanda bulmuş ve azarlamışlardı.

FBI, Met-X'e eklenen bir şeyin halüsinojenik bir mantar olduğunu varsaymıştı, çünkü o met grubunu deneyen Anishinaabe çocuklar akla uygun olmayan şeyler görmüştü. Soruşturma ekibi, halüsinasyonun grup niteliği konusunda endişe duymuş ve bunun bilinmeyen bir mantar çeşidinin alışılmadık bir yan etkisi olduğunu düşünmüştü. Söz konusu Met-X partisine her ne eklendiyse, halüsinasyonlara neden olan bir şey değildi.

Çünkü Küçük İnsanlar gerçek.

Travis, Küçük İnsanlar'ın ona kızdığını söyledi. Peki ya Travis'i, Leonard Manitou'nun kuzeni Sıska'yı uyardıkları gibi uyardılarsa?

Bu kadar kötü olan şey neydi ki Küçük İnsanlar çocukları uyarmak için ormanda onların peşlerine düşmüştü?

Met-X'in katkı maddesi halüsinojenik bir mantar değilse, o zaman neydi?

Çözmem gereken şeyler üzerinde düşünmek için bir yere gitmeliyim. Bazı bağlantıları tespit etmenin eşiğindeyim, ancak tüm bilgileri dikkatim dağılıp kesintiye uğramadan tekrar gözden geçirmem gerekiyor.

Adım 1: Bir *eureka* ânının eşiğinde olduğunu ima edebilecek herhangi bir tepki gösterme.

Adım 2: Gitmek için bir bahane düşünün.

Adım 3: Eve git ve düşün.

Ron'un daha önce yaptığına benzer bir şekilde iç çekiyorum.

"Peki, bir sonraki adımda ne üzerine çalışayım? Çünkü bende fikirler tükendi."

Ron bir şey söylemeye başlıyor ama konuşmaya devam ediyorum.

"Biliyorum, biliyorum. Zehirli ağacın meyvesi. Beni yönlendirmene gerek yok." Kaydırağa yaslanarak Jamie'ye gülümsüyorum. Şu âna kadar tüm konuşmayı Ron'un yapmasına izin veriyor. "Ama sinsi olmayıp mesela 'Ne yaparsan yap Daunis ama taraftarlardan uyuşturucu alma' gibi bir ipucu veremez misiniz?"

Aniden Ron'a dönüyorum.

"Bir dakika yalnız... bunu yaptınız. Ron, Marquette'e giderken arabada, *Tek kullanımlık cep telefonu var mı diye hokey takımının malzeme çantalarını aramanı söyleyemeyiz*, demişti."

Kafamı sallayıp Ron'a isteksizce gülümsüyorum. "Orada ne yaptığını anladım şimdi. Çok zekisin."

Eve geri dönüyoruz. Ron iyi geceler deyip içeri giriyor. Jamie beni Jeep'in arkasına götürüyor. Kollarımı ona doluyorum, onunla öpüşmeyi özledim.

Bunun yerine Jamie, annemin yaptığı gibi alnıma nazik bir öpücük konduruyor.

Geri çekiliyorum, kafam karışıyor. Yanağımı öpmek için eğiliyor.

Ama öpmüyor.

Jamie, "Orada ne yaptığını anladım. Esas zeki olan sensin," diye kulağıma fısıldıyor.

Uzaklaşıp hızlıca düşünmeye çalışıyorum. Ne demek istedi? Jamie neden şüpheleniyor?

Bizim caddeye dönünce, halamın garaj yolundaki aracını fark ediyorum. Kahretsin. Bu gece gitmeye söz verdiğimi unuttum. Saat on ve ben sekiz için söz vermiştim.

Yanına park ediyorum. Daha anahtarı kontaktan çekmeden, kapısını çarpıp Jeep'in önüne dikiliyor.

"Hala–" diye açıklamaya başlamaya niyet ediyorum ki cümlem boğazımda takılı kalıyor.

Halamın yüzünde, battaniye partisi gecesindeki *benimle oyun oynama kalkma* ifadesinin aynısı var.

"Tek seçeneğin, ya kıçını yanıma koyup benimle gelmek ya da adaya kendin gitmek," diyor. "Ama emin ol ki Daunis Firekeeper, benimle geliyorsun."

36. Bölüm

Kendi arabamı almaya karar veriyorum. Araçlarımız feribotta yan yana. Dümdüz önüme bakıyor, bir derece bile yana dönmüyorum. İçecek tutucusundaki torbadan bir avuç semaa alıp nehre atıyorum.

"Bundan sonrası için bana yardım et," diyorum.

Halamın zamanlaması olabilecek en kötü zamanlama. Zamanımı tüm ipuçlarını bir araya getirmeye ayırmak istiyorum, halamın bana bağırması için harcamak değil. Artı, Jamie'nin ayrılırken söyledikleri hâlâ aklımda. Ne bildiğini zannediyor?

Evlerine giderken halam tüm yol boyunca beni takip ediyor. Ahırın arkasındaki ormanda ateş parıltıları görünüyor. Bu gece dolunay değil, bu yüzden tören ateşi olamaz. Belki de birisi vefat etti ve ben henüz duymadım.

Arabayı evin önüne çektiğimde Josette'in arabasını görüyorum. Art ateşle ilgileniyorsa, Josette ikizlere bakıyor olmalı. Arabasının yanına park ediyorum.

Halam, nehrin kuzey kanalının karşısındaki First Nations rezervine bakan açıklığa doğru yanımda yürüyor.

Aynı anda nefes alıp veriyoruz.

Art, ateşin yanında, kürekle ateşi karıştırıyor. Çukurda birkaç büyük kaya var. Onlara büyükbabalar diyoruz çünkü ezelden beri buradalar, her şeye şahit olmuşlar.

Madoodiswan'a bakıyorum. Buhar kulübesinin kavisli kubbesi eski battaniyeler ve muşambalarla kaplı. Giriş battaniyesi doğu açıklığının üzerine çevrili.

"Neler oluyor, hala?"

"Buhar müdahalesi," diyor.

"Böyle bir şey yapabilir miyiz ki?" Daha önce hiç duymamıştım.

"Ben modern bir Nish kwe'yim ve yeni icat ettim, tamam mı?"

Bana çiçekli bir etek uzatıyor. Eli, Travis'in silahını isteyen Lily'nin eli gibi tereddütsüz.

Eteği alıyorum. Eteği kotumun üzerinden çekip sonra altımdaki her şeyi çıkarıyorum. Bere, ceket, Red Wings sweatshirt, çorap ve ayakkabılarımı da çıkarıyorum. Ayaklarım çıplak ve üzerimde sadece tişört ve etek olmasına rağmen üşümüyorum. Ateş güçlü.

Güçlü olması normal. Harlanması için fazladan iki saat vardı.

Halamın elinde küçük, yuvarlak bir Mashkwadewashk demeti var. Erkek ve dişi versiyonlarının yanı sıra farklı adaçayı çeşitleri vardır. Mashkwadewashk negatif enerjiyi temizlemek içindir. Art'ın eski bir kürekle uzattığı korla adaçayını bir ucundan yakıyor. Terlemeye hazırlanmak için kendimizi dişi adaçayından yükselen dumana maruz bırakıyoruz.

Halam emekleyerek madoodiswan'a giriyor.

Art, benim de içeri girmemi bekliyor çünkü arkamdan girişin üzerindeki battaniyeleri indirecek ve ardından küreği kullanarak büyükbaba kayalarından birini kulübenin ortasına yerleştirecek.

Madoodiswan'ın içinde tören var. Şifalanma. Denge haline dönüş. *Madoodiswan* "Toprak Ana'nın Rahmi" anlamına gelir. Annene girip yeniden dünyaya gelmiş olarak çıkıyorsun.

Dört ayak pozisyonuna geçip halamı takip ediyorum. Emekleyerek ilerlerken dua ediyorum. Yedi Büyükbaba'nın birinden yardım istemek yerine, büyükbabayı kabul ediyorum. Dabaadendiziwin. Alçakgönüllülük: Varlığımdan daha büyük bir şeyin parçası olduğumun kabulü.

Kendimi bırakıyorum.

Daha sonra, halamla üstümüzü giyinip ateşin başında oturuyoruz. Beremi bulamadığımda, nemli saçlarımı kapatabilmem için örgü bir şapka veriyor.

Art'ın odasına çekilmeden önce bize getirdiği mısır lapası çorbasını ve yaban mersinli tartı yemeden önce soğuk kaynak soyundan yudumluyoruz. Parlayan közleri izlerken küçük ziyafetimizin tadını çıkarıyoruz. Tuzlu et suyu ve mısır lapası sanki içimde derin bir şeyleri besliyor gibi. Tarttan bir ısırık aldığımda ağzıma dolan keskin tat ve bisküvi benzeri kekin hafif tatlılığı beni kırmızı orman meyveleriyle ilgili anılarıma götürüyor.

İlk reglimi on üç yaşındayken oldum. Annem halama haber verdi. Halam, orman meyvesi orucu tutmayı seçersem, bir yıl boyunca bu meyvelerden yiyemeyeceğimi anlattı. Bu, yaz başında taze çilek yok anlamına geliyordu. Ağzımı ahududular veya şişman böğürtlenlerle doldurmayacaktım. Ve en zor olan da yaban mersini olmamasıydı; mutlak favorim.

Halam, kararlılığımı test etmek için beni yaban mersini toplamaya bile götürmüştü. Paradise'ın kuzeyindeki, ağustos sıcağın-

dan gizli bir sığınak gibi gelen ormana gitmiştik. Her an yememem gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda hissediyordum, çünkü boş bulunup ağzıma yaban mersini atmaktan korkuyordum. Günün sonunda halam sanki röntgen ışınlarıyla bakar gibi gözlerini bana dikmişti. Ben de aynı şekilde ona bakmıştım, gözlerim güçlü bakışlarıyla buluşmuştu. Onun radarından hiçbir kandırmacayı saklayamayacağımı bildiğim için direnmiştim.

Ne yazık ki, şimdi yapabileceğimi biliyorum.

Bir yıllık orucum bir ziyafetle son buldu. Halam, annem, Büyükanne Pearl, Nish kwe kuzenlerim ve teyzelerim kadınlığa geçişimi onurlandırmak için bir araya geldiler. Annem bana dolgun bir çilek verdi. Üç kez reddetmek zorunda kaldım ama dördüncü teklifte öne doğru eğilip ağzıma aldım. Tadı parmak uçlarıma ve ayak parmaklarıma kadar ulaştı. En sevdiğim yaban mersinimden bir avuç aldığımda, her birine hayret ettim; tatlıdan ekşiye her birinin farklı lezzetlerinin keyfine vardım. İlk kez tatlarına bakıyor gibiydim. Kadınlığa geçişim neşe, gurur, ait olma ve sıradan şeylere farklı bakma deneyimiyle doluydu.

Burada, ateşin başında halamın yanında otururken derin bir şükran duyuyorum. Halam bana nasıl güçlü bir Nish kwe olunacağını göstermişti: Sevgi, öfke, mizah, keder ve neşe dolu. Tam olarak mükemmel bir varlık değil. Karmaşık ve bazen bitkin ama çoğunlukla cesur bir kadın. Kusurlu insanları şiddetle seven bir kadın.

Gözlerini açıyor, yorgun bir şekilde gülümsüyor.

Şu an, ona neler olup bittiğini anlatmanın tam sırası. Ama halamı dahil etmenin güvenli olmadığını biliyorum. Onun riskleri farklı. Sadece kendisiyle ilgili değil. Yolculuğunda yalnız değil. Wiijiindiwin.

Bunun yerine, Art'ın ormanın kenarındaki bir kütüğün üzerine yerleştirdiği yemek tabağına odaklanıyorum. Tabağın yanında dişi adaçayı demeti, bakır bir kaşık ve berem duruyor.

Halam, "Küçük İnsanlar'a ikram," diye açıklıyor. Şaşkınlığımı gizlemek için hemen ağzıma biraz daha tart tıkıyorum.

"Biz madoodiswan'dayken Art onları ormanda duymuş," diyor halam. "Animikiig gibi, gök gürültülü fırtınalar sırasında bizi kontrol ederler. Anishinaabe minobimaadiziwin'i yaşadığımızı görmeyi umut ederler."

"Ve belki de bulaşmamız gereken şeylerle uğraştığımızı görürlerse sinirlenirler?" Nefesimi tutarak sönmekte olan ateşin parlayan közlerinden gelen gölge ve ışıkta halamın yüzünü izliyorum.

"Ben de öyle tahmin ediyorum. Ancak kötü ilaçlar hakkında bilgisi olan çoğu kişi bu bilgiyi ortada öylece korumasız bırakmayacaktır. Yanlış insanların eline geçtiğinde, bu tür insanlar neye bulaştıklarını bilmedikleri için zarar verebilirler." Gözlerini bana dikiyor. "Eski öğretileri bilenler, şifalandırmayacak şeyler hakkında bilgisi olanlar, onun gücüne saygı duyarlar."

Uzun bir süre sessizce oturuyoruz. David dayım ve halam *kötü ilaç* terimini kullandılar. Lily de öyle... TJ beni terk ettikten sonra TJ'e bağırıp çağırdığı gün. Dayım defterde mantarlarla kötü ilaç arasında hiçbir bağlantı olmadığını açıkça belirtmişti, bu, Met-X için kullandığı koddu. Halam, kötü ilaçların şifalandırıcı türlerin tersi olduğunu söyledi.

"Eski âdetlerle ilgili sorular sorarken dikkatli olmalısın Daunis." Bana, Yaşlılar Merkezi'nde bazen Seeney Nimkee'nin baktığı gibi bakıyor. "Kötü ilaçla ilgili bir söz vardır: *Dostunu tanı ve anla ama onun peşine düşme.*"

Halam semaa dolu huş ağacı kabuğu sepetine uzanıyor. Sol eline biraz alarak sessizce dua ediyor.

Ayağa kalkıp onun hareketlerini tekrarlıyorum. Semaayı ateşin son korlarına savuruyorum.

Halamın sesi beni bir battaniye gibi sarıyor. "Lütfen dikkatli ol. Her yaşlı, bir kültür öğretmeni değildir ve tüm kültürel öğretmenler yaşlı değildir. İnsanların söylediklerini dinlemek ve sadece sana hitap eden kısımlara tutunmak sorun değil. Gerisini ardımızda bırakmak da sorun değil. Farkı anlamak için kendine güven."

Halam son zamanlarda ortalıkta yok, çünkü ben böyle planladım. Ama onsuz ilerlediğimi kabul ediyor gibi görünüyor. Ateşin küle dönüşmesini izlerken aramızda bir şeyler değişiyor. Sanki çocukluktan geçmiş, artık yetişkin bir kadın olmuşum gibi.

"Kendini kiminle paylaşacağını ve ne zaman paylaşmayacağını bildiğin konusunda sana güveniyorum," diyor. "Bunu benden çok daha erken çözmene bayılıyorum. Çok aptalca seçimler yaptım. Hayatımda çok sık ve çok kötü şekillerde dağıldım. Beni hak etmeyen erkeklere kendimden çok şey verdim."

Halamı dinlerken kar yağmaya başlıyor: Kocaman, muhteşem kar taneleri. Minik tüyler gibi etrafımızda usulca uçuşuyorlar.

"Art ile uzun zaman önce tanıştım. Onunla törenlerde tanıştım. Ona karşı romantik duygularım yoktu. Art çok yumuşaktı. Tipim değildi." İç çekmeden önce kendi kendine gülümsüyor.

"Eskiden birlikte olduğum bir adam vardı. Güneşin sadece onu aydınlatmak için doğduğunu sanıyordum. Yakışıklı, zeki ve neşe saçan biriydi. Ama ah, kavga ettiğimizde... çok kötüydü."

Titriyor ve paltoyu bedenine daha sıkı sarıyor. "Odadaki tüm oksijeni tüketir, bana nefes alacak bir şey bırakmazdı. Ona göre her şey benim hatamdı. Onu mutlu etmenin, insanlar etraftayken olduğu gibi davranmasının tek yolu kendimi küçültmekti."

Sesi çatlıyor. "Birinin seni sevdiğini söyleyip, seni *sen* yapan şeyleri kontrol altına almaya çalışmaları çok zor bir şey."

Küllerin üzerine semaa serpmek için duraklıyor. "Bu yüzden onu terk ettim. Buhar kulübesine geldim. İçmedim, törenlere katıldım. Sanki Yaratıcı bana tekrar havayı geri veriyormuş gibi hissettim. Art ile tekrar karşılaştım. Bu sefer onu net bir şekilde gördüm."

Kar taneleri yanaklarına düşerken halam gözlerini kapıyor.

"Ah, yine de pek çok şeyi berbat etmeyi başardım. Kızdığında nasıl biri olacağını görmek için Art'la kavga ederdim. Kırıcı şeyler söyler... ve sonra hızla arkamı dönerdim. Bunu neden yaptığımı sormuştu." Gözyaşları yanaklarından yuvarlanıyor. "Atacağı yumruğuna hazırlandığımı söyledim. *Bu aşk değil,* dedi bana. *Aşk, ruhu onurlandırır. Sadece diğer kişinin değil, kendi ruhunu da.*"

Bana baktığında halam huzurlu görünüyor.

"Minobimaadiziwin'e geri döndüm, bizim için iyi olan yaşam tarzına. Seviyor ve seviliyorum. Yaratıcı'ya ve Wiijiindiwin'e sadığım." Dudaklarıyla kocasının ve bebeklerinin uyuduğu evini gösteriyor. "Ruhunu onurlandır. Kendini sev."

Okula odaklanmalıyım. Sen de kendine odaklan. Ayrı ayrı kendi ayaklarımız üzerinde durabilmeliyiz. Anlamıyor musun? Seni hep ben ayakta tutarsam kendi başıma duramam.

Lily, Travis'e ilişkilerinin tamamen bittiğini söylediğinde, Travis bir silah çıkarmıştı. Aşk, kontrol etmek değildir. Lily'yi gerçekten sevmiş olsaydı, onun iyi bir hayat sürmesini isterdi.

Yanında olmasa bile. Bunun yerine, aşkın tersini yaptı. Travis elindeki silahı doğrulttu ve sadece kendini düşündü.

Ateşten dönerken halam beni evlerinde kalmaya davet ediyor ama ben anakaraya giden son feribota binmeye karar veriyorum. Arabayı sürerken kar diniyor.

Lamba direğinin altına park ediyorum. Bekleyen tek araç benimki. Kendimi Lily'nin yorganına sarıp defterin sayfalarını karıştırıyorum.

Feribot kornası, vapurun anakaradan ayrıldığını haber veriyor. Beş dakika içinde burada olacak.

Dayımın 4 Nisan'da Duck Adası'ndaki mantar aramasıyla ilgili defterine yazdığı notu açıyorum. Bu sayfa ve onu takip eden dört sayfa, daha önce belgelenmemiş parazit mantarı bulup halüsinojenik nitelikler açısından analiz ettiği ve halüsinojenik mantarlar ile Met-X arasında bir bağlantı olup olmadığını sorguladığı zamana ait notlar.

Bu çıkmazla ilgili hiçbir iz kalmasın diye beş sayfayı yırtıyorum. Defteri okuyan herkes, David dayımın çabalarının başarısız olmaktan çok eksik olduğunu düşünecek.

Minnesota'daki Nish çocuklarının ortak bir grup halüsinasyonu yoktu. Çocukları kötü otu bırakmaları konusunda uyaran Küçük İnsanlar'la bir karşılaşma yaşamışlardı.

FBI halüsinojenik bir mantar arayışlarında boşa kürek çekmeye devam ettiği sürece, diğer şifalı ilaçlarımızı rahat bırakacaktır.

Spiral cildin içinde kalan yırtık sayfa kalıntılarını temizliyor ve Lily'nin torpido gözünde sakladığı kibritleri alıyorum. David dayımın ek araştırmasının tüm kanıtları, yolun kenarındaki düz

bir kayanın üzerinde yaktığım ateşin alevlerinde yok oluyor. Çabucak yanıyorlar. Güverte görevlisi arabayı sürmem için bana işaret ettiğinde arabaya geri dönüyorum.

Gecenin son yolculuğunda feribot tamamen bana ait. Jeep'le geçidin ortasından geçerken korkuluğun üzerine bir tutam semaa salıyorum. Şükran duamı taşıyor. *Mantarla ilgili bilgiler konusunda bana güvendiği için miigwech. Ve bilgileri FBI ile paylaşmayarak topluluğumu koruma sorumluluğu için chi miigwech.*

Çünkü Travis'in Met-X'i yaratmak için ne yaptığını sanırım biliyorum.

37. Bölüm

Lily, Noel tatilinde Travis'ten ayrıldıktan sonra, Travis romantik jestlerle onu geri kazanmaya çalışmıştı. AP İngilizce dersinde Lily'ye kalp şeklinde bir pizza göndertmişti. Lily'nin sınıfının dışında, siyah spreyle karın üzerine adını yazmıştı. Okul çıkışında, otoparkta *Say Anything* filmindeki John Cusack gibi başının üzerinde taşıdığı müzik setinden bangır bangır ikisinin ortak aşk şarkısını çalmıştı.

Bazen çabaları işe yaramış, *Lily ve Travis Destanı*'nın bir bölümü daha çekilmiş, ancak sonu hep bir önceki sezon gibi bitmişti.

Travis artık sınıfın palyaçosu değildi. Yakışıklı görünümü kaybolmuş, şok edici bir şekilde zayıflamıştı. Travis bu şekilde tükenirken bile, bazı kızlar, Lily'ye Travis'in *bize bir şans daha ver* rutinlerinin ne kadar romantik olduğunu söylemeye davam ediyordu.

Lily ve ben, Travis'in Sevgililer Günü için nasıl bir jest yapacağını merak ediyorduk. Destansı bir şeyler planladığına dair tüm göstergeler mevcuttu. Çiçek buketleri gönderiyordu. Lily'nin dolabı en sevdiği şekerlemelerle dolduruluyordu. Bütün

gün kar yağdığında, Lily'nin Jeep'i, otoparkta etrafındaki kar süpürülüp kürekle atılmış tek araç oluyordu. Travis'in yaptığı her büyük jest karşısında Lily'nin daha çok yumuşadığını hissedebiliyordum.

Sevgililer Günü bir cumartesi gününe denk geldi. Travis'in romantik jestini cuma günü yapabileceğini düşündük çünkü Büyükanne June'un evinde hoş karşılanmıyordu. Büyük jestleri her zaman okulda veya çevresinde yapardı.

On üçüncü cuma günü Travis, hafta sonu için beni halama bırakan Lily'yi feribota kadar takip etti. Lily, daha anlamaya fırsat bulamadan, Travis kamyonetinden atlayıp Lily'nin kilitli olmayan yan koltuğuna atlamıştı. Büyük romantik jesti, Lily'ye aşk ilacı sunmaktı. Onu nereden ve nasıl ele geçirdiğine dair hiçbir ayrıntı yok. Planı, aşk ilacını Sevgililer Günü'nde birlikte almaktı.

Lily onu içeride bırakarak Jeep'ten indi ve feribotun üst katındaki küçük bekleme odasına gitti. Beni arayıp kendisini oradan almamı istedi. Adaya dönüş yolculuğunda, kalbi kırık en iyi arkadaşım bana Travis'in ne yaptığını anlattı.

Birkaç hafta sonra bir gün, annemin arabasıyla işlerimi hallederken rez'deki benzin istasyonunda Travis'i gördüm. Yüreğim ezildi. Travis korkunç görünüyordu. Met batağının dibinde, feci bir haldeydi.

Travis, artık Met-X'i yaratmış ve onun ilk müşterisi olmuştu.

Lily'yi öldürdüğü gece, Travis bana Küçük İnsanlar'ın ona çok kızgın olduğunu söyledi. *Sadece beni yeniden sevsin istiyordum.*

Her nasılsa, Travis bir aşk ilacı bulmuştu. Halamın, hakkında çok fazla soru sormamam için beni uyardığı türden, kötü bir ilaç.

Lily aşk ilacını denemeyi reddettiğinde, Travis onu kurabiyeleri olarak da bilinen bir parti mete katmış olmalı. Aşk ilacı sandığı şey aslında aşkın tam tersiydi. Gerçek aşk, ruhunu onurlandırır. Aşkı yaratmak veya devamını sağlamak için bir ilaca ihtiyacınız varsa, bu sadece sahip olma ve kontroldür. Aşk değil.

Birkaç hafta sonra, Minnesota'da bir rez'de, bir grup çocuk ormanda takılırken bunu denedi. Hepsi hastalandı. Maddenin etkisi âşık olmak değil, daha çok metamfetamin için doymak bilmez bir arzuya kapılmaktı.

Topluluğumuzdaki birçok farklı şifa öğretisini korumak için üzerlerine düşeni yapan kişilerin olduğunu ümit ederek, ben de bu konuda kendi üzerime düşeni yapabilirim.

Eve dönerken yine Jamie ve Ron'un evinin önünde duruyorum. Bu defa spiralli defteri ön kapılarındaki posta kutusuna atıyorum.

Jeep'e geri döndüğümde adımlarım hafifliyor. Sanki üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Yalnızca Ron ve Jamie'nin bilmesi gerekenleri paylaştım.

Ertesi sabah, banyo rutinimi tamamlamak için koşturuyorum, koşu kıyafetlerimi giyip neredeyse ön kapıdan dışarı fırlıyorum. Her gün doğumu, bir önceki günden bir veya iki dakika sonradır. Karanlık olduğu halde, cipimin yanında uzanan tanıdık figürü görebiliyorum.

"Doğum günün kutlu olsun Daunis," diye sesleniyor Jamie.

O görmüyor olabilir ama yine de heyecanımı kontrol edemeyerek en geniş gülümsememi sunuyorum ona. İlk sözlerinin soruşturmayla ilgili olmadığına seviniyorum. Bugün çok özel çünkü.

Fısıldadığım duam zaagidiwin için. Sevgi, bebekken aldığımız ilk Büyükbaba öğretisidir – hatta doğumdan önce, be-

denlerimiz annemizin kalp atışlarının ritmine göre şekillenirken yolculuğuna başlamış yeni ruhlar olarak. Bu dünyada ilk nefesimizi alırken anne babamızın, ailemizin ve Yaratıcımızın sevgisi bizimledir.

Babamın beni ilk kucağına aldığında ne hissettiğini ve düşündüğünü merak ediyorum. Annem, halamın biz Montreal'den döndükten iki hafta sonra ona ulaştığını söyledi. Annem ve beni Sugar Adası'na götürüp götüremeyeceğini sormuş. Firekeeper ailem beni görmek istemiş. Babam beni kucağına almak istemiş.

Isınma hareketlerimizden sonra Sherman Park'a doğru koşuyoruz. Canlı tempomuz koşuyu sessizleştiriyor. Parka vardığımızda Jamie her zaman yaptığımız gibi dönmek yerine duruyor.

Yakındaki bir ağaca doğru yürürken, "Çiş yapmam lazım," diyor.

Nehrin karşısına bakarken bacaklarımı esnetiyorum. Güneşin doğuşunun Kanada ufkunu nasıl aydınlattığını hayranlıkla seyrediyorum.

Jamie yanıma gelerek, "Ron bu akşam yardım maçında olmayacak," diyor. "Defteri delillere dahil etmek ve içeriğini başka bir ajanla birlikte incelemek için Marquette'e gidiyor."

Başımı tamam anlamında sallıyor ama hiçbir şey söylemiyorum. Soruşturma devam ediyor. FBI'ın çalışmaları ve benim de kendi çalışmalarım var. Met-X hakkındaki gerçek, soruşturmanın bir parçasıydı. Hâlâ meti kimin dağıttığını ve Travis'in gitmesiyle üretimi kimin devraldığını öğrenmem gerekiyor.

"Bugün doğum günün için ne yapıyorsun?" diye soruyor konuyu değiştirerek.

"Koşu, EverCare, ders, Büyükanne June ile öğle yemeği ve maça gitmeden önce öğleden sonranın geri kalanını annemle geçireceğim."

"Maçtan sonra seni yemeğe çıkarabilir miyim? Doğum gününü kutlamak için?"

"Çok isterim," diyorum.

"Bana elbisenin ne renk olduğunu söylemedin. Mike'ın annesinin Macy için yaptığı gibi ben de bir çiçek buketi almak isterim."

"Kırmızı ama çiçek buketlerini sevmiyorum. Bence biraz tuhaflar. Çok önemli değil." Daha önemli bulduğum şeye dalmaya karar veriyorum. "Dün gece hangi konuda zekice davrandığımı düşündün?"

Jamie, "Sorgulayanı sorguluyordun," diyor. "Bilgi almak ama karşılığında önemli bir şey vermemek. Ama vücut dilin başka şey söylüyordu."

Görünüşe göre bakılırsa, dün geceki ifadesiz yüz denemem başarısız olmuş.

"Ne anladın peki?" Analizi için hem istekli hem de tereddütlü bir şekilde soruyorum.

"Sen tutkulu bir insansın. Derinden seviyorsun. Öfke ve üzüntü patlamaların var. Şaşkın olabiliyorsun. Hatta bazen şapşal." Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum.

Birkaç adım sonra devam ediyor. "Dün gece Ron sana dayını öldüren soruşturmanın ayrıntılarını anlatıyordu. Sense çok sakindin, Daunis. Minnesota'daki Nish çocuklara ne olduğunu sordun ama Ron'dan bir yanıt alamayınca, bana Marquette'de onlar hakkında soru sorduğun zamanki gibi sinirlenmedin. Onları ve grup halüsinasyonlarından bu yana olanları çok önemsiyorsun. Tepki verdiğin tek an, kullan-at telefonlar hakkında söylediklerini hatırladığın zamandı."

Daha beceriksiz olabilir miyim? Casusların gıcırdayan ayakkabısı olmalıyım, ajanların yüz karasıyım ben.

"Kaçak oynuyorsun. Bir şeyleri saklıyorsun," diyor Jamie.

"Hayır, saklamıyorum–"

"Yüz kırk beş sayfası olan yüz elli sayfalık bir defterdi."

Kahretsin. Al işte.

"Ron biliyor mu?"

"O duş alırken sayfaları saydım." Jamie bana bakıyor. "Yakında anlayacaklarını düşünüyorum. Muhtemelen bugün."

Garaj yolunda soğuma esnemeleri yapana kadar yanıt vermiyorum.

"Çıkardığım kısmın FBI için olmadığına dair bana güvenebilir misin Jamie?"

Bir soruyla cevap veriyor.

"Sen bana güvenebilir misin?"

Jamie, iki sorunun da yanıtının aynı olup olmadığını düşünmeye yöneltiyor beni: *Bilmiyorum ve söz konusu riskler belirsizliği kaldıramayacak kadar yüksek.*

38. Bölüm

Öğleden sonra geç saatlerde hokey malzemelerimle dolu büyük spor çantamı sağ omzuma asmış halde Chi Mukwa'ya doğru yürüyorum. Kadınların soyunma odasına girdiğimde yüzüme çarpan, garip bir şekilde sarhoş edici aroma, şimdiye kadar oynadığım muhteşem maçların heyecanını geri getiriyor. Ter kokusuyla karışan endüstriyel temizlik ürünlerinin güçlü kokusu.

"Doğum günüm kutlu olsun," diye fısıldayıp eski dolabıma yöneliyorum. Robin'in benimkinin yanındaki dolabına baktığım anda yüzümdeki gülümseme siliniyor. Bugün pek çok iniş çıkış yaşayacağımı düşünüyorum. Bir kez daha hokey oynamak... ama olabilecek en kötü nedenle.

Üzerimi değiştirirken telefonum titriyor.

HALAM: *Seni oynarken izleyebileceğime emin değilim. Nedenini anlıyorum ama yine de aptalca.*

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Halam, daha önce kendi sahamızda oynadığımız hiçbir maçımı kaçırmamıştı.

"Nasıl oynanacağını hâlâ hatırlıyor musun? Biraz zaman oldu." Macy akrilik çiçeklerle süslenmiş siyah hokey patenlerini bağlıyor.

"Evet. Yeni başlayanların hafızası iyidir," diye karşılık veriyorum. Maça hangimizin buzda başlayıp hangimizin yedek kulübesinden izlediğine dair küçük bir hatırlatma.

Hazır olduğumuzda, Macy ve ben soyunma odasından birlikte çıkıyoruz. Tribünler ısınma hareketlerimizi izlemek isteyenlerle dolmaya başladı bile. Yan yana buza adım atıyoruz ve hokey patenleri buza değdiği anda kendini canlı hisseden tüm kwezanswaglar için sopalarımızı otomatik olarak çaprazlıyoruz.

Oyun zamanı geldiğinde, vücudumda mücadelenin enfes ürpertisini hissediyorum. Midem kasılıyor, bacaklarım titriyor ve kusmak üzereyim. Klasik adrenalin patlaması. Buz, mutluluk ve şölen gibi. Koç Bobby beni sol defans olarak görevlendiriyor, bu tam bana göre. Onu soluyorum, dönüşüyorum ve inatçı bir canavar olmayan her şey ortadan kayboluyor.

Buzun ortasına yönelip, hakemin Levi ve takım arkadaşımın mücadeleye başlaması için pakı bırakmasını bekliyorum. Levi pakı sağ tarafımdaki Stormy'ye gönderecek. Bazen tek hücreli bir varlık gibi çalışırlar, sanki Levi'ın beyni iki set kolu ve iki set bacağı kontrol ediyormuş gibidir. Ev sahibi Levi ve bağımsız bir düşünce pratiğine girmeden emirleri yerine getiren Stormy.

Tam vücudumun aşırı adrenalinden patlayacağını düşünürken, hakem pakı bırakıyor ve büyülü ama tanıdık bir şey meydana geliyor. Zaman bir an için yavaşlıyor, üzerime sessiz bir sakinliğin çökmesine yetecek kadar. Pak buzun üstüne bile düşmeden, Levi'ın insanüstü refleksleriyle onu Stormy'ye fırlatma-

sından hemen önce pakın ağır çekim gibi düşüşünü izliyorum. Yakalayıp Supe'ların kalesine koşan lisedeki takım arkadaşım Quinton'a iletiyorum.

Artık zamana karşı yarışılıyor ve ben Terminator'üm. Lazer odağımla, hareketleri anında stratejik karşı hamlelere ve proaktif saldırılara dönüştürerek rakipleri yön değiştirmeye zorluyorum.

Takımım çabucak ritmini buluyor; pakı yönlendiriyor, oyun kuruyor. Quinton'ın yarı yolda pas için hazır olacağını biliyoruz. Üçüncü yılımda eyalet şampiyonluğunu kazanmış ve geçen baharda çeyrek finale yükselmiştik. Uyumluyuz ve akıcı oynuyoruz.

Supe'lar bireysel olarak daha iyi oyuncular. Ama henüz bir takım olarak kaynaşmış değiller. Ya da kardeşimin dediği gibi, birbirlerini okumuyorlar. Levi, bir takım arkadaşına Stormy ve Mike ile kolektif düşünmediği için öfkelenerek küfrediyor. Her ikisi de çaylak Supe olmasına rağmen, on yıldır Levi ile birlikteler.

Son periyotta Stormy'nin bir kalça manevrasına maruz kalmama rağmen yoluma devam ediyorum. O serseri yoluma çıkamaz. Tekrar kontrol edip pakı çalıyorum. Birkaç dakika önce yerine geçen Macy kenarda bekliyor. Daha önce yaptığımız bir numara bu. Stormy bana bir hamle daha yapmak için geri sıçrıyor ama arkamdan Macy'ye pas veriyorum, o da Quinton'a pas atıyor. Fileye koşup üç saniye sonra geri alıyor ve pakı fırlatıyor. Mike'ın kolları elastik sanki, Macy'nin şutunu engellemek için filenin üst köşesine kadar uzanıyor.

Kahretsin. Neredeyse içerideydi.

Stormy bana çarpıyor. Pleksiglasın ve tahtaların arasına fırlatıyor, sekerek bir yığın halinde omzumun üstüne iniyorum. Acıdan nefesim kesiliyor.

N'Daunis, bazigonjisen!

Acıyı değerlendirmek için hızla ayağa kalkıyorum. Sol omzumu döndürüyorum.

Bıçak giriyor sanki. Hayır. Hayır. Hayır. Belki de sadece gergin bir siniri sallamam gerekiyordur.

Koç Bobby beni çıkarıyor. Yerime giren oyuncuyla sağ ellerimizle yumruk yumruğa vuruyoruz. Bankta otururken sol omzumu daireler çizerek hareket ettiriyorum. Çok acıyor.

Bir dakika sonra Macy çıkıyor oyundan, yanıma oturuyor.

"Stormy hakkından iyi geldi," diyor.

"Eh," diye yanıtlıyorum, omzumdan acı yayılırken. Gözlerimi paktan ayırmadan başka bir yere bakma isteğiyle savaşıyorum. Halam izliyorsa, oturduğu yerden bana dik dik baktığına kesinlikle eminim. Kaçınılmaz yüzleşmeden korkarak bacaklarımı sallıyorum.

Macy, "Sevgilin gayet iyi oynuyor," diyor. Jamie'yi kastettiğini hemen anlamıyorum.

"Eh." Doğrusu ona dikkat etmedim hiç.

Gülüyor. "Tanrım, ne kadar da destekleyici bir sevgilisin."

"Siktirsin. Benim takımımda değil," diyorum.

"Aşkta ve hokeyde her şey mübah mı?"

"O, buz dışında benim. Buzda onların." Dudaklarımla Levi'ı işaret ediyorum.

Jamie'nin benim takımımda olmamasıyla ilgili kısmın artık doğru olduğunu düşünmüyorum.

Bana güvenebilir misin? cümlesi yankılanıyor zihnimde.

Benim yerime geçen çocuğun savunmada nasıl berbat oynadığını izliyorum. Berbat Yedek, Robin'den bir yıl önde, bu yüzden Levi ile hiç oynamadı. Kardeşim her fırsatı ve zayıflığı görür. Levi'ı yenmenin tek yolu, onun yanında kalıp gardını düşürdüğü takdirde en iyi karşı hamleni yapmaktır.

Ben Berbat Yedek'i iki dakika içinde çözdüysem, Levi da çözmüştür. Koç Bobby'ye, "Beni oyuna sok!" diye bağırırken tahtaların üzerinden atlayabilmek için ayağa kalkıyorum.

"Otur ve çeneni kapa, Fontaine!" diye bağırıyor.

Homurdanıyorum, acı resmen yakıyor.

Macy gülüyor. "Sadece bir kolun sağlam. Ne yapacaksın ki?" Penguen taklidi yapıyor, kollarını iki yanına bastırıp elini yanımda sallıyor.

Berbat Yedek, Levi'ın kayarak Jamie'den pas alıp şut çekebileceği bir açıklık bırakıyor. Gerçek bir vapur düdüğü olan Supes gol anonsu, Levi'ın amacına ulaştığını doğruluyor.

"Levi'a girişirdim. Penaltı kazandırıp herkesin iyiliği için bir fedakârlık yapardım," diye sağır edici gürültünün arasından Macy'ye bağırıyorum.

Kaybediyoruz ama ucu ucuna. Takımımın daha iyi oynamasına rağmen Mike'ı geçemedik. Maç sonrası tokalaşma sırasında kardeşime bir bakış attığımda net olarak görüyorum ki Levi sinirli, çünkü galip olmalarına rağmen Supe'ların yarım yamalak oynadığını biliyor.

El sıkışma sırasında buluştuğumuzda Jamie'nin yüzü aydınlanıyor. Dokunuşuyla midem yine saltolar atıyor.

Bana güveniyor musun?

Soyunma odasında halamın canıma okumak için bekleyip beklemediğine emin olmak için kontrol ediyorum. Ortamın güvenli olduğunu görünce doktoruma mesaj atıyorum. Sonra acıdan inleyerek kazağımı yan yan çıkartıyorum.

Macy, kıyafetlerimden kurtulmama yardım ederken, "Koçu bulmamı ister misin?" diye teklif ediyor.

"Hayır, duştan sonra benimle War Mem Hastanesi'nde buluşması için Dr. B.'ye mesaj attım."

"Evet, duşu iyi düşünmüşsün. Gerçekten kokuşmuşsun." Sanki temmuz ayında bir Sugar Adası tuvaletinde mahsur kalmışız gibi burnunu buruşturuyor.

"Kaltak," diyorum sıfır kızgınlıkla. Duşlara doğru yürüyorum.

"Daha büyük kaltak," diye yanıtlıyor beni takip ederek.

"Ne kadar büyük, o kadar iyi." Suyu açıp tek elimle yıkanıyorum, sol kolumu yanıma yapışık tutuyorum.

"Öyle diyorsan," diye gülüyor Macy.

Her zaman son sözü söylemeye çalışır küçük kaltak.

"Demiyorum, biliyorum," diyerek ona karşılık veriyorum. Bu ufak diyalog sayesinde biraz kafam dağılıyor, acıya odaklanmıyorum. Dikkatlice kurulanıp giyiniyorum. Kot pantolonumun fermuarını çekmeye çalışırken, sıkıntılı bir şekilde içini çekip bana yardım ediyor Macy.

Lobiye vardığımızda, hınca hınç bir kalabalık tezahürat yapıyor. Kükreme tanıdık geliyor, gerçek bir lise maçı gibi. Bu ânın ne kadar harika olduğunu unutmuşum, topluluğa duyulan sevgi gibisi yok.

Hokey, topluluğumu bir araya getiriyor. Kızılderili ve Kızılderili olmayan. Her yaştan. Tüm mahalleler. Burada, Sugar Adası Ojibva Kabilesi tarafından finanse edilen bir halk rekreasyon binası olan Chi Mukwa'da herkes takımlarımız için birleşmiş durumda. Umarım bugünün Robin Bailey için olduğunu hatırlarlar.

Spor çantam sağlam omzumda, ceketim çantanın üzerine bir eyer battaniyesi gibi asılmış halde kalabalığı yararak ilerliyorum. Jamie diğerlerinin birkaç adım gerisinde duruyor. Koluna dokunduğumda şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Ne?" diyorum. Sweatshirt'ümü ters giyip giymediğimi kontrol ediyorum.

"İyi bir oyuncu olduğunu tahmin ediyordum." Etrafımızdaki kaosun içinden Jamie'nin kısık sesi bana ulaşıyor. "Ama Daunis, sen inanılmazsın."

Onun hayranlığıyla ne yapacağımı bilmiyorum. Acıyla kıvranarak omuz silkiyorum.

Ben itiraz edemeden spor çantamı alıyor.

"İyi misin?"

"Eh, bir darbe aldım," diyorum umursamaz numarası yaparak.

"İşte burada," diye araya giriyor Mike. "Defans Dauny."

"Fena benzettik sizi," diyor Stormy.

"Ben pek öyle görmedim ama." Stormy'nin kızgın bakışlarını görmezden geliyorum.

Levi, Jamie'ye çantamı yerinden çıkaracak kadar güçlü bir şekilde çarparak, "Her şey yolunda," diyor. "Önemli olan takım olarak daha iyi oynamaya başlamaktı."

Amaç Robin için bir şeyler yapmaktı. Jamie'ye çantamı taşımakta yardım eden kardeşime kaşlarımı çatıyorum. Bu nasıl sıradan, herhangi bir oyun olabilir? Levi, Robin'i üçüncü yılında Shagala'ya götürmüştü.

Hiçbir erkeğin, üzerinde böyle bir gücü olmamalı. Kim olduğu veya herkesin ona ne kadar taptığı önemli değil. Ya da onu hâlâ ne kadar isteyebileceğin.

Robin'in sözleri kulaklarımda çınlıyor. Kardeşimi mi kastetmişti acaba? Kardeşim âşık olup terk etmekle ünlüdür çünkü. Ya da erkeklerin dediği gibi, *önce takıl, sonra kaçıl* konusunda.

Levi, "Niye öyle pis pis bakıyorsun?" diye soruyor. "Stormy sana daldığında omzun gitti yine değil mi?" Jamie'ye, "Omzu berbat halde. Hep çıkıveriyor yerinden," diye açıklıyor.

Jamie bana bakarken, "Gerçekten mi? Ne zamandan beri var bu sorun?" diye kardeşime soruyor.

Mike'ın ailesi bize katılıyor. Bana-Grant-De ile göz teması kurmaktan kaçınıyorum, Green Bay'den yaptığımız otobüs yolculuğundan beri hiç yan yana gelmedim.

Bayan Edwards, "Doğum günün kutlu olsun Daunis," diyor. "Bir kez daha Blue Devils için oynamak nasıl bir duygu?"

"Harika," diyorum. Gerçek duygularımın ortaya çıkmasına izin vermek iyi geliyor. Bu gece, Gizli Sincap mola veriyor.

"Nefis bir doğum günü," diyor Bana-Grant-De. "Hokey ve kabile üyesi olmak."

Otel odasının kapısında yaptığı gibi parmağını dudaklarına götürdüğünde bakakalıyorum ona.

Şşşt. Sırrın bende güvende, Daunis Fontaine.

Devam ediyor, "Bilmiyor muydunuz? Kabile Konseyi önümüzdeki pazartesi yerine bugün toplandı, çünkü Şef Manitou ve diğer birkaç konsey üyesi o gün Washington, DC'ye gidiyor."

Levi, "Uu-huu!" diye bağırıp bana sarılıyor ve beni tutup döndürüyor. Macy'nin daha önceki penguen taklidi gibi kollarımı iki yanıma yapıştırıyorum.

Santrifüjdeymişim gibi geliyor. Durduğunda, kısmen dönmekten, kısmen Bana-Grant-De'nin Kabile Konseyi işleriyle bu kadar ilgilenmesinden midem bulanıyor.

İkizler lobinin karşısından bana seslendiğinde neşem yerine geliyor. Halam ve Art'ın omuzlarında oturuyorlar. Pauline atkuyruğunun bir kısmını kemiriyor. Annem de yanlarında. Halamın yüzünü bana kızgın olduğuna dair bir belirti var mı diye kontrol ediyorum ama tek görebildiğim kocaman bir gülümseme.

Sağlam olan kolumla el sallayıp onlara yöneliyorum. Jamie yanımda kalıyor.

Ailemin yanına ulaşmadan önce, "Lütfen omzum hakkında bir şey söyleme," diyorum.

Jamie'nin elini tutuyorum, hareket ettirmeme gerek kalmaması için onu sol tarafıma yakın tutuyorum. Hoplayıp zıplayan ikizleri sağ kolumla yandan kucaklıyorum. Annem beni öpüyor ve benimle ne kadar gurur duyduğunu fısıldıyor.

Halam bana sarılmak için eğiliyor, "En yeni kabile üyemize mutlu yıllar!" derken sesi çatlıyor. Acıyla irkilmemi gizliyorum ve Bana-Grant-De bu haberi bana önceden vermemiş gibi davranıyorum.

"Ah hala, bu o kadar anlamlı ki. Bana yardım ettiğin için miigwech."

Annem mutluluk gözyaşlarını siliyor. Benim için hep bunu istediğini biliyorum.

"Jamie kutlamak için beni yemeğe çıkarmak istiyor," diyorum.

"Doğum günü kızını biraz şımartmalıyım," diyor Jamie.

Annem Jamie'ye sımsıkı sarılıyor, bunu samimiyetle yaptığını biliyorum. Jamie, Art'ın esprilerine gülüyor ve halam ona benim duyamadığım bir şey söylediğinde başıyla onaylıyor. İkizler onunla aynı anda beşlik çakmak istiyor. Jamie, avuçlarını kaldırıyor, ikizler havada zıplamalarını senkronize etmeye çalışırken onları cesaretlendiriyor. Kızlar kasıtlı olarak birbirlerini tokatladıklarında gülüyor ve nihayet aynı anda beşlik çakmayı başardıklarında yine gülüyor.

Gözlerimiz buluşuyor. Gözleri saf bir neşeyle parıldıyor, gülümsemesi yara izini çekiştiriyor. İkimiz de aynı alanda beraber-mişiz gibi geliyor. Burada herkesle birlikte olduğumuz ama aynı zamanda tamamen bize ait olan bir yer.

O yerde, James Brian Johnson on sekiz yaşında ve Michigan Üniversitesi veya Michigan Tech tarafından keşfedilmeyi umuyor. Benim için mükemmel bir hazırlık programı olan herhangi bir okul. İlk sene yurtta kalmayı, sonrasında kampüsten ayrılmayı

planlıyoruz. Hokey zamanlamaları gayet iyi gidiyor çünkü annemi kontrol etmek için sık sık eve gelmem gerekiyor. Birbirimizin kollarında uyanmak güne en iyi başlangıç. Her sabah semaa sunarken bana katılıyor, şükrediyor, çünkü her gün bir hediye gibi geliyor.

Çok güzel bir rüya.

Rüyalarını o dilde gördüğünde, o dilde akıcısın demektir. Seeney'nin gece rüyalarını kastettiğini zannetmiştim. Gündüz gizlice gelen rüyaları düşünmemiştim.

Farkında olmadan yanağımdan bir damla yaş düşüyor.

O, on sekiz değil; yirmi iki yaşında.

Farklı bir adı var. Bir geçmişi. Bu görevin dışında bir hayatı.

Soruşturmanın sonunda birlikte olabileceğimiz bir yer hayal etmeye çalışıyorum. Ancak gerçeğe dayanan bu rüya, görülemeyecek kadar karanlık ve uzak.

Jeep'ime yürüyoruz. Spor çantamı arkaya koyuyor.

"Akşam yemeğine nereye gitmek istersin?" diye soruyor.

Sağlam kolumla nemli buklelerine uzanıyorum. Parmak uçlarım yara izini takip ediyor ve şahdamarına yerleşiyor. Her nabız atışı, onun gerçek bir insan olduğunun teyidi. Güncel Yeni Normal'in Şimdisi'nde benimle burada.

Boynunda nabzını öpüyorum. Her kalp atışı dudaklarımda zonkluyor. Sanki benimle kalacakmış gibi içimde tutarak derin bir nefes alıyorum. Tanıdık sabunu ve doğal kokusu ciğerlerimi dolduruyor.

Bana güvenebilir misin?

"Jamie, beni acil servise götürür müsün?"

Hemşire bir önlük giymemi, Dr. Bonasera'nın hemen geleceğini söylüyor. Jamie'ye önlüğü arkadan bağlaması ve yaralı omzumu açıkta bırakması için direktif veriyor.

Kapı kapanır kapanmaz sırtımı dönüyorum, büyük beden sweatshirt'ü üstümden sıyırıp, sağlam kolumu çıkarmaya çalışıyorum. Jamie sweatshirt'ü kafamdan kaldırıyor. Saçımı sağ omzumun üzerinden atıp çıplak sırtımı açığa çıkarıyor.

Duştan sonra sutyen giymemiştim. Macy'den yardım istemek zorunda kalacaktım, göğüsler fora daha kolay geldi.

İncinmiş omzumu bir fısıltı kadar yumuşak dudaklarıyla öpüyor.

Arkadan, kolları omuzlarımın üstünde olacak şekilde önlüğü önümde tutuyor, sağlam kolumu kol deliğinden sokuyorum. Önlüğü dikkatlice yaralı omzumun üzerinden geçirip arkada gevşek bir şekilde bağlıyor.

"Çilek gibi kokuyorsun," diyor, başımın yanında burnunu çekerken.

Dr. B. içeri girmeden bir saniye önce kapı çalınıyor.

Jamie'yi görünce doktorum onu selamlıyor. El sıkışıyorlar. Jamie kendini erkek arkadaşım olarak tanıtıyor. Jamie'ye Dr. Bonasera'nın karısının EverCare'de başhemşire olduğunu söylüyorum.

"Tamam, Daunis, bakalım burada neler oluyor," diyor Dr. B. yatıştırıcı bir ses tonuyla.

Omzuma dokunduğunda kaskatı kesiliyorum. Acı verici, ama daha kötüsünü biliyorum.

"Yerinden çıkmamış," diyor beni rahatlatmak için. "Ama iyi darbe almışsın."

"Yani askıya gerek yok. Sadece dikkatli olmam gerek," diyerek kendi tedavi planımı yazıyorum.

"Dur bakalım. O kadar acele etme, Daunis," diyor Dr. B. Beyaz önlüğünün cebinden bir kalem çıkarıyor ve bir ucunu kolumun üst kısmına bastırıyor.

"Bunu şimdi yapmamız gerekiyor mu?" diye soruyorum, Dr. B., kucağımda duran ellerime odaklanmışken.

"Bilmiyor mu?"

"Neyi bilmiyorum?" diye soruyor Jamie anında paniğe kapılarak. Elimin arkasından geçen ulnar atardamar, derinin altında zar zor görülebilen soluk mavi bir nehir beni büyülemeye devam ediyor.

"Erkek arkadaşına söylemedin mi?" Dr. B.'nin sesi hayal kırıklığına uğramış olsa da nazik.

Dr. B.'ye doktor-hasta mahremiyetini hatırlatmak istiyorum ama başımı kaldırdığımda gözleri nazik ve endişe dolu. Sağlam olan tek omzumu hafifçe silkip bir karar veriyorum.

"Sorun değil, görebilir," diyorum. Dr. B. kalemi yavaşça kolumdan aşağı çekerken, gözlerimi Jamie'den ayırmıyorum. Sadece doktorumun ne yaptığını biliyorum, çünkü duyusal teste aşinayım. Kalem dirseğimin hemen üstüne gelene kadar "Orada" demiyorum.

Jamie'ye açıklıyorum.

"Kalemi tenimde hissettiğim yer burası. Onun üstündeki kalan her yer hissiz."

39. Bölüm

Dr. Bonasera pantolonunun cebinden küçük, geri çekilebilir bir mezura çıkarıyor. Dirsek çıkıntımdan yukarı doğru ölçüp çizelgeme notlar alıyor.

"Bugün çok şanslıydın küçük hanım. O omzunu her yeniden yaraladığında daha fazla sinir hasarı riskine giriyorsun." Dr. B., Jamie'ye bakıyor. "Kronik omuz dengesizliğini tedavi etmek için geçen yaz geçirdiği ameliyattan kaynaklanan bir komplikasyon."

Son yılımdan önceki yaz, herkes Michigan Tech'teki Marie Curie kampında olduğumu düşünürken, halamla Ann Arbor'daydım. Ameliyatın omzumu düzeltmesi gerekiyordu. Üniversite hokeyinin son yılında herhangi bir yaralanma riskini almak istemedim. Tekrar eyalet şampiyonu olma şansımız vardı. Michigan Üniversitesi kadın hokey takımında oynamamı istedi. Halam, annemin sağlık sigortasında görünmesin diye ameliyatın parasını ödedi ve annemin yıllar önce halamla bir yere gittiğimde bana bir şey olursa diye imzaladığı tıbbi vekaletnameyi kullandı.

Cerrah riskleri açıkladı ama ben ameliyatımın sorunu çözeceğine o kadar emindim ki. Ben Levi Firekeeper'ın kızıydım. Hokey benim kanımdaydı.

"Ciddi mi?" Jamie gözlerini bana dikti. "Bu gece neden oynadın?" Sesi kulağa kızgın geliyor.

Kendimi büyüteç altında bir karınca gibi hissediyorum.

"Takımım kaybetti çünkü Levi boktan yedeği geçti," diyorum.

Dr. B. gözlüğünün üzerinden bana bakıp Jamie'ye "Fazla cesur, değil mi?" diyor.

"Gerçekten öyle," diyor Jamie burun kemerini çimdikleyerek.

Jeep'e döndüğümde Jamie, doğum günü yemeğim için nereye gitmek istediğimi soruyor.

"Drive-in'de çizburgere ne dersin?" diyorum.

Gülüyor. "Daha kutlamalı bir şey bekliyordum."

"Hiç onların pastırmalı çizburgerlerinden yedin mi?"

Yemeğimizi ve kutlamalı çilekli shake'imizi aldığımızda, Jamie'ye golf sahasının yanından geçerek nehri takip etmesini söylüyorum.

Nehrin birkaç kilometre aşağısında, "Buradan dön," diyorum.

"Patika burası," diyor.

"Biliyorum. Sadece takip et." Bir dal Jeep'in tepesini sıyırıyor. "Halam ve Art, adadaki mülk yerine neredeyse bu arsayı satın alıyordu. Hâlâ satılık."

Yol nehrin karşısındaki Sugar Adası'ndaki bir açıklıkta sona erdiğinde, "Vay canına," diyor Jamie.

"Değil mi? Gün ışığında daha da güzel." Jamie'ye hamburger çantamızı, buzlu çayını ve shake'imi veriyorum. Arkadan

Lily'nin battaniyesini kapıyorum, met çöpüne sardığım battaniyeyi yıkayıp kokudan kurtulduğum için şükrediyorum. "Vay be. Akşam yemeği ve bir de gösteri."

Bir zamanlar buradaki evden geriye kalan tek şey olan taş bir şöminenin ve ufalanmış bir bacanın yanından geçiyoruz. Battaniyeyi, arazinin sonunda, ötesinde küçük bir kumsal parçası olan duvarın kenarındaki çimlerin üzerine yayıyorum. Hâlâ acıyan omzuma dikkat ederek ayakkabılarımı çıkarıp bağdaş kurarak oturuyorum. Fırtınanın olduğu gün garajda birlikte oturduğumuzda yaptığım gibi, yumuşak yorganın yarısını üzerime sarıp diğer yarısını Jamie'ye uzatıyorum. Battaniye hâlâ kamp ateşi gibi kokuyor. Yanıma oturuyor ve doğum günü yemeğimin olduğu çantayı yırtıp açıyoruz.

Beyaz strafor bardağı Jamie'ye uzatırken, "Çilekli shake'in ilk yudumu en iyisidir," diyorum. Pipetten içiyor.

Jamie eğilip beni öperken, "Haklısın," diyor. O kadar ani oluyor ki gülümsemem ağzında hapsoluyor.

Doğum günü yemeğim, kıyıyı kucaklayan yumuşak dalgaları dinlerken, öpücükler, pastırmalı çizburger ısırıkları ve ortak içtiğimiz çilekli shake yudumları arasında devam ediyor.

Birkaç yüz kilometre ötede, sessizce bir yük gemisi geçiyor.

Jamie'ye, "İşte yemek sonrası eğlence başlıyor," diyorum. "Ördeklerin gölde karşıya geçerken genişleyen V şeklinde bir iz bıraktıklarını biliyor musun? Tekneler de aynısını yapar. Buna Kelvin izi denir. Birkaç dakika içinde, oradaki şilepten gelen dalgalar kıyıya vuracak."

"Pekâlâ, o halde zamanı iyi değerlendirelim," diyor.

Bu öpücük biraz acele; dillerimiz buluşuyor, hemen sonra geri çekiliyor. Jamie dudaklarını boynuma götürdüğünde yıldızlara bakıyorum. Parmaklarımı buklelerinin arasında gezdirebilmek için sağlam kolumu havaya kaldırıyorum.

"Daunis, ben de yapabilir miyim? Saçına?" diye soruyor dudakları boynumdayken.

Jamie, Koç Bobby'nin partisine giderken oluşturduğumuz kuralları hatırlıyor.

Saçımla oynamak TJ'in hareketiydi ve birinin bana bu şekilde yakın olmasına katlanabileceğimi sanmıyordum. Özellikle de numara yapan birinin.

Jamie sorusunda samimi.

"Evet," diyorum yıldızlara.

Dizlerimin üzerine kalkıp topuklarımın üzerine oturuyorum, Jamie ile yüz yüzeyim. Ben yönlendiriyorum. Dalgalar şiddetleniyor, battaniye üzerimizden kayıyor. Jamie, elleriyle şakaklarımı okşarken dudaklarımı usulca öpüyor.

Parmakları saçlarıma dolanırken öpücükleri hızlanıyor.

Yaralı omzumu test etmek için sol elimi hareket ettiriyorum. Acıdan çok bir hassasiyet var gibi. Sol avcumu Jamie'nin göğsüne yaslıyor, sağlam kolumu ona doluyorum. Jamie'nin ince sırt kaslarını hissetmek için ceketinin ve gömleğinin altına uzanıyorum.

Dalgaların yoğunluğu artıyor, duvara ulaşacak kadar güçlü. Jamie'nin başımın tepesinden sırtımın ortasına kadar giderek derinleşen öpücüklerine bir dizi dalga sesi eşlik ediyor.

Dalgalar geri çekilirken Jamie'nin göğsünü itiyorum.

"Sırtüstü yat, lütfen," diyorum.

Yere yatıyor ve bana doğru uzanıyor. Kolunun kıvrımına yatıyor, yumuşak battaniyeyi omuzlarımıza kadar çekiyorum. Yıldızlara bakıyoruz.

"Kelvin izlerini kaçırdın," diyorum ona.

"Ama değdi," diyor Jamie bana daha sıkı sarılarak.

Gülüyoruz.

"Sana bir şey sorabilir miyim Daunis?" Sesi nazik ama artık şakacı değil.

Sorusundan korkarken bir yandan da açılmak istemek benim için tuhaf bir duygu. Belki de korunma konusunda o kadar uzmanlaştım ki bu benim olağan tepkim.

Başımla onaylıyorum.

"Bugün maça çıkmak için neden daha fazla sinir hasarı riskini göze aldın?"

Jamie'ye vermeyi düşündüğüm ilk tepkinin -bunun onu ilgilendirmediğini söylemek- zihnimde geri çekilmesini bekliyorum. Bu şekilde duraklamak, sorusunu derinlemesine incelememe ve neyi paylaşmaya hazır olduğumu düşünmeme izin veriyor.

"Buzun üzerinde olmak, kendimi babama en yakın hissettiğim yer," diyorum, en basit gerçekle başlayarak. "Maçlarıma geldiğini farz ediyorum. Pistin kokusu ve elimde bir sopa olmasıyla ilgili bir şey... sanırım bir hafıza portalını açıyor."

Bir uçak yanıp sönen ışıklarıyla gökyüzünü geçerken sessiziz. Jamie'nin sessizliği doldurmak için acele etmemesi, bu sayede ne söylemek istediğimi düşünebilmek hoşuma gidiyor.

"Ameliyatın sorunu çözmesi gerekiyordu. Ama kolumun üst kısmında bir uyuşukluğa yol açtı. Küçük bir bölümdü, bu yüzden oynamaya devam ettim. Normal sezonda ve playofflarda bir kez daha omzumu incittim. Her seferinde uyuşma kolumdan aşağılara doğru ilerledi."

Doğrulup oturuyor ve Jamie ile yüz yüze geliyorum.

"Çok sevdiğim bir şeyden vazgeçmenin ne kadar zor olduğunu anlayabiliyor musun? Babamın benim için tezahürat yaptığını hayal etmenin bir anlamı var mı?"

Yara izini takip ediyorum. Jamie de sanki bende de bir yara izim varmış gibi yüzümü izliyor.

"Seninle olmak istiyorum," diyorum.

"Ben de seni istiyorum," diyor. "Ama iyice düşünmemiz gerekiyor. Bir olayın ortasındayız ve nasıl biteceğini bilmiyoruz." Jamie'nin yorumu beni rahatsız ediyor. Benim dünyama ne kadar uygun görünse de içinde kalamayacağını acı verici bir şekilde hatırlatıyor.

Daha önce de terk edildim ama her seferinde gafil avlanıyordum. Terk edilmenin kaçınılmaz olduğunu bilirsem daha az acıtır diye düşünmüştüm. Ama şimdi bilmenin acıyı azaltmadığını, sadece bir avantaj sağladığını anlıyorum.

Bu gece bilmemeyi seçiyorum.

"Bu gece için Jamie, bunları düşünmesek? Fırtına öncesi sessizlikte sadece sen ve ben olsak? Yarın yine fırtınaya geri döneceğiz ama bu gece sadece ikimiz olalım."

Bu çocuğun gözleri parladığında yıldızlardan daha ışıltılı.

Gerekli detayları ortaya koyuyorum. "Cinsel yolla bulaşan hastalığım yok ve doğum kontrolü için progestin implantım var. Ama yine de prezervatif lazım."

Jamie, "Benim de cinsel yolla bulaşan hastalığım yok," diyor. "Fakat bir dükkâna uğramamız gerekiyor."

Yanağından öpüyorum. "Torpido gözünde bir kutu prezervatif var, Lily'nin hediyesi."

"Ondan gerçekten hoşlandım, Daunis. O senin için iyi bir dostmuş." Beni yeniden öpüyor.

Başımla onaylıyorum. "En iyisi."

Jeep'e doğru koşuyor ve göz açıp kapayıncaya kadar geri geliyor. Battaniye sandviçinin içindeyken üzerimizdekileri çıkartmak atletik manevralar gerektiriyor. Battaniyenin her kayışında soğuk hava tenimize değince gülüyoruz. Kahkahalarımızı yutarken bile dudaklarımı onunkilerin üzerinde tutuyorum.

Sıcacık elleri kazağımın altına uzanıyor. Uyum içinde çalışan başparmaklarının tüy gibi okşamalarıyla ürperiyorum.

Bana bakıyor. "İstediğinin bu olduğuna emin misin Daunis? Her an durabiliriz."

"Biliyorum," diyorum. "İstediğim bu."

Mükemmel açıyı bulana kadar kayıyorum. Bizim dışımızdaki hiçbir şeyin önemi yok.

Jamie inlediğinde parmaklarımı ağzına dayayarak onu susturuyorum. Usulca kıkırdıyor ve parmaklarımı büyük bir şefkatle öpüyor. Beni olduğum yerde tutmaya çalışıyor ama ben haykırana kadar hareket etmeye devam ediyorum ve bir kez olsun Güncel Yeni Normal anlamlı geliyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Lütfen. Bu olmasın.

Battaniye kozasından güçlükle çıkıp temiz havayı içime çekerken bir yandan kot pantolonumu giyip fermuarını kurcalıyorum. Ayakkabılarımı giyiyorum.

Jamie de ayağa fırlıyor. Pantolonunun fermuarını çekerken beni takip ediyor. Bordo gömleği açık. Gölgeler göğsünde ve karnında dans ediyor; nefes nefese haliyle kasları dalgalanıyor.

"Daunis, her şey yolunda mı? Sorun nedir?"

Mideme yumruk yemiş gibi eğiliyorum. Ayaklarıma doğru bağırmadan önce derin bir nefes alarak, "Bunu söyleyerek her şeyi mahvettin," diyorum.

"Dur bir dakika... Seni sevdiğimi söylediğim için mi üzgünsün?"

Burnum gıdıklanıyor ve boğazım düğümleniyor.

"Sana seni sevdiğimi söylemek her şeyi mahvetmek mi oluyor?" diye tekrar ediyor. Böyle söyleyince ruhsal dengem bozukmuş gibi geliyor kulağa.

"Erkek Yalanları nedir biliyorum," diyorum onunla yüzleşmek için ayağa kalkarak. "Sorun değil. Hiçbir şey olmamış gibi davranabiliriz." Battaniyelerin ikisini de alıp hızla Jeep'e biniyorum.

Arkamda, Jamie kendini toparlamaya ihtiyaç duyarmış gibi derin bir nefes aldıktan sonra koşarak arkamdan geliyor.

"Şu Erkek Yalanları dediğin şey." Sesi yükseliyor. "O kabile polisi sana yalan mı söyledi?"

"Kapa çeneni. Bu onunla ilgili değil." Yolcu koltuğuna geçip kaloriferi açıyorum.

"Sana başka kim yalan söyledi?" diyor, sürücü tarafına geçerek.

"Herkes."

Babamla balık tutuyorum. Duck Gölü'ndeki en sevdiği yer. Ayaklarım suda sallanıyor.

Serçe parmağımda bir sülük var. Babam çıkması için tuz serpiyor. Sonra da onu yiyormuş gibi yapıyor.

Gülüyoruz. Babam ve ben. Gölün karşısına baktıkça yüzü değişiyor.

"Bu yüzden seni sevdiğimi söylerken ben de yalan söylüyorum, öyle mi?" Jamie benim için üzülüyormuş gibi başını sallıyor. Merhameti beni sinirlendiriyor.

"En büyük yalancı sensin," diyorum. Kalbimin derinliklerinde bir yerlerden gelen minik bir ses bana şunu hatırlatıyor: *Bu doğru değil. En büyük yalancının kim olduğunu biliyorsun.* "Senin yalanların çok inandırıcı geliyor, çünkü neyin doğru olduğunu bilmiyorsun. Hangi parçalarının gerçek, hangilerinin bu görev için icat ettiğin küçük parçalar olduğunu bile bilmiyorsun."

Motor ve ısıtıcının dışında her şey sessiz.

"Daunis, az önce ne olduğunu bilmiyorum." Sesi yumuşak. "Neden beni uzaklaştırıyorsun?"

"Geri al," diye fısıldıyorum. "Beni sevmekle ilgili söylediğin şeyi geri al."

"Lütfen nedenini söyle."

"Beni Duck Gölü'nde balık tutmaya götürmüştü," diyorum. "Ayaklarımı suya sarkıtınca serçe parmağıma bir sülük yapışmıştı. Olta takımı kutusunda bir tuzluk bulundururdu. Tuz serpti ve baharatladığını söyledi. Ayak parmağımdaki sülüğü kopardı ve onu yiyormuş gibi yaptı. İkimiz de güldük. Sonra günbatımında gölün karşısına baktı ve üzüldü."

Sözcükleri Jamie'ye tekrar ettiğimde, duyduğum benim sesim değil gibi.

Gitmeliyim, N'Daunis. Kısa bir süre için. Geri döndüğümde her şey farklı olacak. Birlikte çok güzel bir hayatımız olacak. Ninde gidayan, N'Daunis.

"*Kalbim sende kızım.* Bu, babamın bana söylediği son şeydi."

Sesimdeki titremeden tiksiniyorum. Sesimi yükselterek telafi ediyorum.

"Bilmiyor musun Jamie? Aşk bir söz vermedir. Ve tutmadığın sözler yalanların en kötüsüdür."

40. Bölüm

Arabasını bıraktığımız Chi Mukwa'ya dönerken sessiziz. Sürücü tarafına geçtiğimde Jamie beni kollarının arasına alıyor.

"Daunis, söylemesen, hissetmesen ya da bunu düşünemeyecek kadar korksan da sorun değil. Soruşturma var, sonrasında sen ve ben varız. Seni seviyorum ve yarın seninle o danstan başka hiçbir yere gitmiyorum."

Gözlerimi kapatıyorum. Hiçbir yere gitmediğini nasıl söyleyebilir? Yarın için doğru olabilir ama bunun ötesinde bir söz veremez.

"Ne zaman kendini üzgün ya da endişeli hissedersen, elimi sık. Kendini yalnız hissetmemen için geri sıkacağım."

Ayrılıp elimi tutuyor. Ve her bir kelimede elimi sıkıyor.

"Ben. Seni. Seviyorum."

Ertesi akşam oturma odasının ortasındayken Jamie kapıyı çalıyor, annem onu içeri alıyor. Beni gördüğü anda ağzı hayretten açık kalıyor. Orada duruyor -siyah bir takım elbise giymiş ve

saçları geriye doğru taranmış- ve hareket etmiyor. Annemin acı-tatlı gözyaşlarını silmesi dışında, yeniden aynı alandaymışız gibi geliyor. Jamie'nin bir şey söylemesine gerek yok; hepsi gözlerinde.

Bayan Edwards ve terzisine sessizce teşekkür ediyorum. Skandal tulumum, üzerime mükemmel oturuyor. Çift taraflı bant işe yaradı. Ruj yan cepte, böylece ihtiyaç duyduğumda tekrar sürebilirim. BüyükMary'nin yakut ve sedef damla küpeleri küçük top küpelerimin yerini aldı. Uymadığım tek talimat saç modeliydi. Bu akşam aynaya baktığımda bir şeyler eskisi gibi olsun diye doğal bıraktım.

Biz dışarı çıkana kadar Jamie hâlâ kelimeleri bulmaya çalışırken annem gülüyor ve Jamie'ye sarılıyor. İkimiz de kamyonete binene kadar konuşmayı başaramıyor.

"Olağanüstü görünüyorsun."

Jamie bana küçük bir hediye uzatıyor.

İçinde siyah kadife bir bandın üzerinde çilek şeklinde kırmızı boncuklar işlenmiş bir bileklik var. Kuzen Eva'nın boncuk işi olduğunu hemen anlıyorum. Eva kırmızı cam boncukların tonlarını değiştiriyor, böylece her çileğin tadı gerçekten tatlıymış gibi görünüyor. Çok zevkli bir bileklik.

"Soruşturmanın her şeyi bir anda değiştirebileceğini biliyorum, Daunis. Ama dünyada kesin olan şeyler var. Senin için hissettiklerim. Ve dün gece olanlar."

Jamie bilekliğin tokasını bağlarken, bileğimin mavi damarların göründüğü iç kısmı gıdıklanıyor. Elimi kaldırıp hediyesine hayranlıkla bakıyorum.

Dün gecenin hatırasını zihnimde canlandırıyorum. Dokunuşunun kesinliği. Ve kalbimin, güvenin içeri girip kök salması için bir yol açması.

Superior Shores Resort'ta sanki bir geçit törenindeymişiz gibi dolaşıyoruz. Kalabalık, otelin girişinden büyük balo salonuna giden yol boyunca tezahürat yapıyor.

Levi ve bu geceki eşi bizim önümüzde. Stormy ve eşlikçisi arkamızda, onların arkalarında da Mike ve Macy var.

İnsanlar çeşit çeşit elbiselere bakıp hayret ve hayranlık sesleri çıkarıyor. Macy'nin yapay elmaslarla dolu straplez balo elbisesi kalabalığın gözdesi, dikkat çekici. İnsanlar ağzı açık bırakan elbiseme ağzı açık alabalıklar gibi bakıyor. Gülüyor ve el sallıyorum.

Halam ve ikizler bize bağırıyorlar, bu yüzden dört çift de geçit töreninden ayrılıyoruz. Jamie ve ben oradan geçerken yavaş hareket eden bir çiftle karşılaşıyoruz. Jamie elimi iki kez sıkarak beni engelin etrafından dolaştırıyor.

"Pekâlâ, üç sıkmanın 'Seni seviyorum' anlamına geldiğini biliyorum. İki sıkmanın hızlan anlamına geldiğini tahmin ediyorum?" diye soruyorum.

Bir kez sıkıp duruyor. Beni öpmek için kendine doğru çekerken gülüyorum. Sonra iki kez sıkıyor ve devam ediyor.

İkinci kattaki konferans katına çıkan büyük merdivenlerde fotoğraf çekilirken poz veriyoruz. Parlak çiçek desenli halıyla kaplı basamaklar ve cilalı maun tırabzan güzel bir fon oluşturuyor. Teddie, sanki *America's Next Top Model* yarışmasındaymışız gibi fotoğraf çekimlerini yönetiyor. Sadece Perry ve Pauline'in heyecanlı yüzlerine odaklanıyorum.

Sonunda halam, "Bu sonuncu, söz veriyorum. Daunis ve tüm çocuklar geçin siz de," diyor.

İkizler Jamie'nin ellerini tutuyor, onları balerinler gibi döndürmesi için yalvarıyorlar.

"Hadi, Kabarcık," diyor Levi.

Merdivenin birkaç adım yukarısında durup aşağıdaki kalabalığa bakan kardeşim bulutların üzerinde. Ailesi, arkadaşları, takımı, kasabası birlikte. Levi mutluluktan ışıldıyor.

"Bir süper kahraman gibi poz ver, Daunis teyze!" diye bağırıyor Perry.

Pauline'i *Kuğu Gölü*'ndeki baş balerinmiş gibi kaldıran Jamie, "Evetttt!" diyor.

Ellerimi belime koyup gülmemeye çalışarak kameraya bakıyorum. Levi, Stormy ve Mike ayağımın dibinde korkudan sinmiş gibi poz veriyorlar. Jamie bir kez daha bana hayranlıkla saygıyı karıştıran bir ifadeyle bakıyor.

Herkes balo salonunda oturduğunda şenlik başlıyor. Bana-Grant-De herkese Shagala 2004'e hoş geldiniz diyor. Şef Manitou kendi dilimizde bir kutsama söylüyor. Macy, babası için *lee-lee* yapıyor.

Koç Alberts, kardeşimi takdim ediyor ve takım kaptanı olarak liderliğini övüyor, ardından açılış konuşmasını yapması için onu sahneye çağırıyor. Kardeşim yolda bana sarılmak için duraklıyor.

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyorum. "Ben ve babam. Onun da burada olduğunu biliyorum."

Levi yanlarından geçerken insanlar onun smokini içinde ne kadar yakışıklı göründüğü hakkında yorumlar yapıyor. Hokey tanrısı podyuma çıkarken herkes gülümsüyor. Konuşmasına, Ojibva kelimelerimizden herhangi birini yanlış söylerse diye atalarından özür dileyerek başlıyor. Anishinaabemowince kendini tanıtıyor, ardından söylediklerini tercüme ediyor. Levi konuşmasına devam ederken kaşımı kaldırıyorum. Duyduğum ses onun normal sesi değil.

Kardeşim abartılı tonlamalar ve dramatik duraklamalarla konuşuyor. Levi konuştukça, o zorlama *ben sadece mütevazı bir Kızılderiliyim* rutinini yaptığını hissediyorum. Yakındaki bir Zhaaganaash kadın, kardeşimin hokeyin hayatında ne anlama geldiğiyle ilgili sözlerinden çok etkilendiği için gözlerindeki yaşları siliyor. Halkına umut olmaktan bahsettiğinde, gerçekten irkiliyorum. Tek eksik fonda mistik bir flütün çalındığı müzik ve omzuna konmuş bir kartal.

Levi, *Geleneksel* olmakla ilgili büyük bir şov yapan bazı kültürel liderler gibi geliyor kulağa. Başkalarını yargılamakta çok acelecidirler, ancak birileri kendi eksikliklerine dikkat çektiğinde öfkelenir ve kaba davranırlar.

Kardeşim konuşmasını bitirince seyirciler hayranlıkla haykırıyor. Koltuğuna dönerken insanlarla el sıkışıyor ve diğer Supe'lara beşlik çakıyor.

Levi bana sırıtıyor. "E, nasıldım bakalım?"

"Hımm... Biraz şey... sahte. Sanki Zhaaganaash için performans sergiliyormuşsun gibi."

Levi, sanki benim afallamış tepkim onun eğlendiriyormuş gibi gülüyor. "İnsanlar ne istiyorsa onu verdim." Salatasını yemeye başlıyor.

"Vay be. Sen kimsin ki laf ediyorsun?" Macy masanın karşısından gülüyor. "Bir oyla girdin."

Öfke ve utançtan kızarıyorum. Ailesel babalık testi, yirmi altı yaşlı beyanı ve diğer tüm evraklar bazı meclis üyeleri için hâlâ yeterli değilmiş demek. Hâlâ onlar için dışarıdan içeriye bakan biri olacağımı söylüyorlar.

Macy'nin süper güçleri, iğneleyici aşağılamalar ve içinde yeterli miktarda hakikat olan alaylardır. Bazı Nish kwewag'ları, sizinle birlikte gülmekten ziyade size güldüklerini iletme yete-

neğine sahiptir. Macy Manitou'nun bu direkt yumrukları beni inanılmaz rahatsız ediyor.

Kardeşim beyaz peçetesini ateşkes için sallıyor.

"Hadi, Mace. Kardeşler böyle yapar." Bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Onlar doğruyu söylerler. Dauny sadece samimi davranıyor. Ayrıca doğum günü hediyesinin de zamanı geldi."

Levi paketli bir ayakkabı kutusunu masaya koyuyor.

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Atkıyı bulmuş olmalı.

Kat kat beyaz paket kâğıtlarını ayırıp hediyeyi açıyorum... atkı değil. Kemikten oyulmuş boncuklarıyla zamansız ve sağlam bir erkek kolyesi.

Soran gözlerle Levi'a bakıyorum. Gülümseyip başını sallıyor.

"Babamın regalia kolyesi. Atkıyı ararken buldum." Levi önüne konan pasta dilimine bakıyor. "Onu bulamadığım için üzgünüm ama bunu senin almanı istedim."

Konuşamıyorum, yoksa ağlayacağım. Bunu babam takmıştı. Dans ederken takıyordu.

Kardeşime sarılınca kulağıma fısıldıyor.

"Evine bir sürpriz bıraktım."

Ona, "Chi miigwech," dediğimde sesim çatlıyor.

Akşam yemeğinden sonra Bana-Grant-De ve Bayan Edwards sırayla oyuncuları ve onlara eşlik eden kızları tanıtıyor. Dans pistine giden takım kaptanı Levi ile başlanıyor. Oyuncular daha sonra takıma girdikleri kronolojik sıraya göre duyuruluyor. Çaylak Supe'lara ulaşmaları biraz zaman alıyor.

"Rockville, Maryland'den Jamie Johnson ve bizim Daunis Fontaine'imiz."

Alkışlar arasında adımı ve çeşitli takma isimlerimi duyuyorum.

Jamie, beni Levi ve eşlikçisinin yakınındaki bir yere götürürken elini sıkıca tutuyorum. Üç kez geri sıkıyor. Nefesim hızlanıyor ve midem olabilecek en zevkli şekilde altüst oluyor. Elini geri sıkmaya hazır değilim ama bu gecenin tadını çıkarmaya hazırım.

Müzik başladığında kollarımı beline dolayıp güzel bileziğime hayranlıkla bakıyorum. Yavaş bir şarkıyla sallanarak dans ediyoruz. Jamie saçımın kokusunu içine çekip memnuniyetle göğüs geçiriyor. Çilek kokulu şampuan kokusunu kapatabilecek herhangi bir şekillendirici ürün kullanmadığıma seviniyorum.

"Chi miigwech, Ojiishiingwe," diyorum kulağına. Tek kaşını kaldırıyor.

"Ojiishiingwe. *Yüzünde yara izi var* anlamına geliyor."

Jamie yavaşça, "Oh-JEE-sheeng-weh," diyor. Kelimeyi mükemmel şekilde söyleyene kadar tekrar ediyor. Sonra ekliyor, "Miigwech... Kızılderili adın var mı?"

"Bir Ruh adı, evet."

Ona ne olduğunu söylememi bekliyor.

Beni hak etmeyen erkeklere kendimden çok şey verdim, demişti halam.

Jamie ve ben şu anda iyi bir yerdeyiz. Birbirimiz hakkında öğrenecek çok şeyimiz var. Gerçek adını bilmiyorum. Bunu ve çok daha fazlasını öğrenene kadar, paylaştığım kadarıyla kendimi rahat hissediyorum. Daha fazlasıyla değil.

"Henüz değil, Ojiishiingwe," diyorum. "Bunun diğer tarafında olduğumuzda. Bir gün."

"Yarın pazar," diyor. İkimiz de gülümsüyoruz.

Bir sonraki şarkı enerjik ritmiyle bir sürü insanı dans pistine çekiyor. Dansçılar, çiftler birbirine bakacak şekilde, sıranın başındaki çiftin koridorda dans etmesine izin verecek aralıkta iki

sıra oluşturuyor. Sıranın önüne doğru yan adımlarla ilerlerken Jamie'ye bakıyorum. Tahmin ettiğim kadar iyi bir dansçı olup olmadığını merak ediyorum.

Levi yanımda. Dans etme sırası kendisine geldiğinde, beni kendisiyle dans etmem için çekmeye çalışıyor.

Elimi geri çekip gülümsüyorum. "Daha neler. Git kendi kızınla dans et, budala."

O da gülüyor ve yüzünde donuk bir gülümsemeyle kendisini bekleyen kıza gidiyor.

Levi, Elektrikli Kayış ve Koşan Adam gibi klasik figürleri sergiliyor. Büyükanne June haklıydı: Kardeşim bizim ailenin dansçısı.

Sıra bize geldiğinde, dans hattının başında Jamie ile karşılaşıyorum. "Dansım için şimdiden özür dilerim. Omzuma karşı nazik ol."

"Bu iş bende," diyor göz kırparak.

Jamie beni döndürüyor ve herkes tezahürat yapıyor. Arkamda duruyor, yaralı kolumu yanıma yakın tutuyor, kolum dirsekten bükülü ve eli karnımda elimin üstünde. Diğer kolunu uzatıyor. Beni dans çizgisine götürüyor. Jamie kaydığı gibi dans ediyor, zarafet ve beceri onun hareketlerinde zahmetsizce harmanlanıyor.

Levi onu uluslararası sularda taklit ettiğinde, yaptığı şey Patrick Swayze'nin komik bir abartısıydı. Jamie'nin hareketleri bileme makinesinden yeni çıkmış buz pateni bıçakları kadar kusursuz, buzu yarıp geçiyor. Birkaç adımda bir, beni sağlam kolumdan döndürüyor, hep yaralı kolumu kolluyor. Gürleyen alkışlar ve tezahüratlarla bitiriyoruz.

Muhteşem görünüyorduk. Tamamen Jamie sayesinde.

Sırada Mike ve Macy var, Mike'ın robotik hareketleri ile Macy'nin dansöz tarzı tezat içinde. Ardından Macy'nin anne

babası geliyor, Şef Manitou ve karısının iki adım powwow dans figürleri herkesi coşturuyor.

Sonra TJ, Olivia Huang ile dans ediyor. Olivia, TJ ile benim aramdaki yılda mezun oldu. TJ, iri bir adam için şaşırtıcı derecede kıvrak. Dans sırasında ilerlerken Olivia'ya gülümsüyor. Alnı parlıyor ve şakaklarından ter damlıyor.

Artık içimde bir türbülans hissetmiyorum. Daha çok, *eskiden tanıdığım ama artık tanımadığım bir insan.*

Jamie ve ben birbirimize gülümsüyoruz. Masamıza geri dönmemizi işaret ediyor.

"Her şey yolunda mı?" diyor.

"Evet." Yanağına bir öpücük konduruyorum. "Ve tuvalete gittikten sonra daha da iyi olacağım."

Balo salonuna en yakın tuvaletin kapısında kuyruk var, bu yüzden konferans salonlarının yanındaki tuvalete erişmek için çiçekli merdivenden koşuyorum. Yarı yolda Ron sesleniyor.

Sahanlıkta yetişmesini bekliyorum. "Konuşmamız gerek. Şimdi," diyor.

Bu hiç iyi değil.

Gürültülü özel bir partinin yanında boş bir toplantı odası buluyoruz. Ona yakın durmak istemiyorum ama tatsız bir sohbete dönüşecek bu konuşmayı kimsenin duymasına izin veremeyiz.

"Dün ne oldu?" Garip sessizliği fazladan gevezelikle doldurmak için acele etmeden cevabımı bekliyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Saçmalamayı kes. Soruma soruyla cevap verme. Dün gece ne oldu?"

Bu, onu—

"Ve bunun beni ilgilendirmediğini söylemeden önce, hatırlatırım ki onun yaptığı her şey beni ilgilendiriyor."

"Dün geceki yardım amaçlı hokey maçını biliyorsun. Omzumu incittim ve Jamie doktorumun muayene edebilmesi için beni acil servise götürdü. Ve şimdi buradayız."

"Ve şimdi buradasın. Peki, tam olarak ne yapıyorsunuz? İkinizi dans pistinde gördüm. Neydi o?"

Bir şey demiyorum.

"Yara izinin nasıl olduğunu sana anlattı mı? İlk gizli göreviydi. Bir uyuşturucu baskınında işler sarpa sarınca birileri onu kesmeye karar vermiş. Destek gelmeseydi kesmeye devam edeceklerdi."

Şaşkına dönmüş halde, Ron'un bana söylediklerini aşağıda beni bekleyen yakışıklı dansçıyla uzlaştırmaya çalışıyorum. Jamie benden başka ne saklıyor?

Ron, "Şimdi bu görevde," diye devam ediyor. "Jamie bir gizli muhbirle duygusal bir karmaşa yaşıyor ve bu, tüm soruşturmayı tehlikeye atabilir."

"Ben sadece duygusal bir karmaşa değilim," diyorum. "Jamie ve ben, soruşturmanın bir parçası olmayı ve çok net bir şekilde tanımlanmamış bir şeye sahip olmayı kaldırabiliriz."

Ron başını iki yana sallıyor. Sanırım hayal kırıklığına uğradı, ama başka ne söyleyebilir?

"Daunis, karşında gerçek bir Jamie Johnson olmadığını anlıyorsun, değil mi? İlk gizli görevi berbat olduktan sonra kendini kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacak, çaylak bir memur var karşında. Seni kullanmak da dahil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana yaklaşmayı öneren Jamie'ydi."

Kadınlar tuvaletinde aynadan yansıyan görüntüme bakıyorum. Ron'un sözleri kulaklarımda yankılanıyor.

Benimle bir şeylere başlamak Jamie'nin fikri miydi? Hem bu hem de dün gece nasıl gerçek olabilir?

BlackBerry'm çalıyor, transtan çıktığım için minnettarım.

###-###-####: Ben TJ. Tuvaletn önndym. İçeri geliyorm.

Kapı açıldığında en yakın bölmeye gitmek için yeterli zamanım var.

"Daunis?" İsmim TJ'den duyulunca garip bir şekilde kişiliksiz geliyor.

İç çekiyorum. "Ne?"

Yalnız olduğumuza emin olmak için kabinleri kontrol ediyor. Koca ayakları, kilitli bölmemin dışına dikiliyor.

"Birlikte olduğun çocuk iyi biri değil."

Vay be. İnsanlar bu gece Jamie'yi pek sevmiyor.

"Sevgilinin yanına geri dön," diyorum yorgun bir şekilde.

"Döneceğim. Kıskançlıktan söylemiyorum. Sen de ben de yolumuza devam ettik. Sadece o bela biri."

"Nereden biliyorsun?" Sesim monoton.

TJ beş dakika gibi gelen bir süre boyunca sessiz kalıyor. Derin bir nefes alıp bırakıyor. "Kardeşinin yeni kankasıysa, o zaman beladır."

Sınırı aştı artık. Kapıyı çarparak açıp öfkeyle ona bakıyorum.

"Bunu söylemeye nasıl cüret edersin? Kendine bakmadan kalkmış başkalarını mı eleştiriyorsun?"

"Sonunda bu konuya gireceğimizi biliyordum," diyor. "Bak. Senden ayrıldım, çünkü Levi ve haydutları beni tehdit ettiler."

Başımı iki yana sallıyorum. "Bu çok saçma. Son sınıf öğrencisiydin. Okulun en iri erkeği. Onlar sadece birinci sınıf öğrencileri miydi? Mike sekizinci sınıftaydı."

"Canıma okumanın bir yolunu bulacaklarını söylediler."

"Ah, hadi ama. Çıkmaya başladığımız için mi?" Başımı sallıyorum.

"Seks yapmaya başladığımız için."

"Saçmalık bu."

"Levi'a defolup gitmesini söyledim. Ondan korkmuyorum diye delirdi. Korkunç bir kızgınlıktı. Beni zapt edecek insanlar bulup aşil tendonumu keseceğini, futbol hayatımı bitireceğini söyledi."

Ona bir daha bak, hokey hayatını bitiririm senin.

Başım dönmeye başlıyor. TJ'i iterek geçiyor, sendeleyerek lavaboya doğru yürüyorum. Banyoda kâğıt havlu yerine pamuklu kurulama bezleri var. Birini soğuk suyla ıslatıp yüzümü siliyorum.

TJ devam ediyor. "Kabile Polisi'ne gittim. Memur, insanların Altın Çocuk'a değil de bana inanmaları konusunda iyi şanslar diledi."

Aynadaki aksime gözlerini dikmeye çalışıyor.

"Pek çok şey olabilirim. En kötüsü de senden tek kelime etmeden ayrılacak kadar korkak olmaktı. Ama yalancı değilim," diyor.

Aynanın her köşesine baksam da yüzünü bulamıyorum. "Yanılıyorsun TJ."

"Kardeşin hakkında yanılmıyorum. Kiminle birlikte olduğunu ve kardeşinin neler yapabileceğini bilmeni sağlamak konusunda sana karşı bir sorumluluk hissediyorum. Sadece bilmeyi hak ettiğini, bilmek isteyeceğini düşündüm." TJ başını iki yana sallıyor. "Görünen o ki hakkında yanıldığım kişi senmişsin."

Balo salonuna döndüğümde, hoparlörden gümbürdeyen dans müziğinin yanında derin bir soluk alıyorum. Tuvalette maruz kaldığım tüm yeni haberleri zonklayan beynimden kovalayan bas vuruşları için minnettarım.

Birinin yanıma yanaşmasıyla şarkı bitiyor. "Ahh. Daunis Fontaine."

Büyükanne Pearl her zaman kötü şeylerin arka arkaya üç tane geldiğini söylerdi.

Kendimi hazırlıyorum.

Bana-Grant-De, "Dün buzda yediğin darbe fenaydı," diyor. "Omzun bugün nasıl?"

"Çok daha iyi," diyorum.

"Ah, bu harika." Sesinde abartılı bir rahatlama var. "Bunun için bir şeye ihtiyacın olursa haber ver bana."

"Teşekkürler, iyiyim." Yüzümde bir nezaket maskesi var.

"Müthiş." Sesi artık mırıldanıyor. "İlginç bir videom var. Odama gel. Sana göstereyim."

Yaşlı sapığa siktir olup gitmesini söylemek üzereyim ki "Evdeki ofisimden bir güvenlik videosu," diye devam ediyor.

Bana-Grant-De'nin sırıtışı genişlerken kanım buz kesiyor. "Ne kadar da meraklı bir kedisin, Daunis Fontaine."

41. Bölüm

Otele giderken omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Bana-Grant-De on adım geride, birini selamlıyor. Bacaklarım titriyor. Ben kaldırımdaki bir karıncayım; onun bakışlarıysa büyüteç.

Makul bir açıklama düşün, Daunis. Sen de yalan konusunda yetenekli sayılırsın. Sana yalan söyleyen her erkeğe laf ediyorsun ama dönüp de aynaya bakmıyorsun.

Konferans merkezi otele bağlanırken Bana-Grant-De önümde yürüyor. Daha küçük bir koridora saptığında onu takip ediyorum. Bir kez daha dönünce bir servis asansörü çıkıyor. Bana-Grant-De birlikte görülmemizi istemediği için ana asansörleri atladığımızı fark ettiğimde içimin düğümlendiğini hissediyorum.

Çağırma düğmesine basıyor ve kapı kayarak açılıyor. Önce benim girmem için işaret ederken tatlı bir şekilde gülümsüyor. Normal bir gülümseme. Ebeveynlerle birlikteyken kullandığı gülümseme.

Tuttuğum nefesimi serbest bırakıyor ve sağlam bir şekilde ilerliyorum.

Yapabilirsin. Konuşmayı seviyor. Bırak sana bildiklerini anlatsın. Gizli soruşturma hakkında bildiği herhangi bir ipucu varsa Ron ve Jamie'yi uyarmalısın.

Jamie. Başından beri sahte ilişkinin kendi fikri olduğundan hiç bahsetmemişti.

Bana güvenebilir misin?

Hastanedeyken, çıplak, yaralı omzumdan yumuşacık dudaklarıyla öptüğü nokta ısınıyor. Bir hatıra dövmesi. Dün gece, onunla olmaya dair bir hatıra.

Ding.

En üst katta asansörün kapıları açılıyor. Ne zaman kapanmıştı ki?

Jamie'yi unut. Odaklan. Problem çözen kuzgun Gaagaagi gibi ol.

Edwards ailesinin her sene Shagala sonrası partiye ev sahipliği yaptığı Ogimaa Süiti'ne doğru yürürken aklıma bir fikir geliyor ve her adımda güçleniyor. Çünkü hakikate dayanıyor.

Fotoğraf çekmek için onun ev ofisindeydin, çünkü bu sana Büyükbaba Lorenzo'nun mobilyalarının yanında olma şansı veriyordu. Annen, BüyükMary'nin butiğinde üst katta bulunan babasının ofisinde teselli buluyordu. Burası büyükbabanın hazineleri raflara sakladığı yerdi – annen, David dayın ve senin için kitaplar.

Belki annen için mobilyaları ondan satın almana izin verir. Çünkü sevdiğiniz biri öldüğünde, onunla ilgili anılarınızla bağlantılı şeylerde teselli bulursunuz.

Odaya girince şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum. Bu bir süit değil. Sıradan bir otel odası.

"Neden–"

Yüzüstü yatağa düşüyorum. Soru hâlâ boğazımda.

Grant. Beni itti. Üzerime baskı yapan birinin ağırlığını hissediyorum. Ama bu kez Jamie değil. Kestane fişeği yok.

Bu olamaz.

"Beni neden bu kadar merak ediyorsun, Daunis Fontaine?" Sıcak nefesini boynumda hissediyorum. "Sana bilmek istediğin her şeyi anlatırım. Kibarca sorman yeterli."

Uzanıp onu yakalamaya ya da tırmalamaya çalışırken kollarım ve bacaklarım sallanıyor. Arkamdan tekme atamıyorum. Öfkeyle çığlık atıyorum ama yatak örtüsü sesimi boğuyor.

"Siz hokey kızları benim zaafımsınız."

Hokey kızları. Robin'e mi bulaştı? Robin'in bahsettiği adam o muydu?

Alev almış öfkemi yönlendiriyor ve daha çok mücadele ediyorum. Dirseklerimi ve dizlerimi sıkıştırmaya çalışıyorum, böylece takla atabilirim, ama Grant bastırırken buna imkân bulamıyorum. "Bütün o enerji ve beceri. Cesaret ve kıvrımlar," diyor.

Eli sırtımın alt kısmındaki fermuara uzanıyor. Donuyorum. Elleriyle devam ediyor.

Bu başıma geliyor olmaz.

Yatak temiz kokuyor. Taze bir kese gibi. Lavanta.

Bir an sonra, yukarıdan izliyorum. Ona yaptıklarını.

Asansörde tek başımayım, aynalı duvarlarında yansımamı yakalıyorum. Aynadaki kız kesik kesik nefesler alıyor. Titreyen parmaklarıyla birbirine dolanmış saçlarını tarıyor. Tekrar tekrar gözlerini kırpıyor.

Kırpıştırıyor.

Kırpıştırıyor.

Kırpıştırıyor.

Ding.

Kapı kayarak açıldığında, saçları artık karışık bir sincap yuvası değil.

Bak, gördün mü? Hiçbir şey olmadı.

Balo salonuna dönüyorum, müziğin sesi yükseliyor. Jamie, Stormy ve sıkılmış dans eşiyle birlikte masada oturuyor. Shagala tüm hızıyla devam ediyor.

"Tanrım," diyor Stormy. "Tuvalette sonsuza kadar kalan kızlardan biri olduğunu hiç düşünmemiştim."

Stormy'yi görmezden gelerek, kendi eşime en kocaman gülümsememi sunuyorum. "Hadi dans edelim."

O kadar dengesiz bir çiftiz ki. Jamie'nin her hareketi kusursuz. Siyah takım elbise ve şık çizmeler içinde bir Barışnikov ve Denzel karışımı. Jamie Johnson; dansçı ve oyuncu.

Düşünme, Daunis. Hiçbir şey olmadı. Sadece dans et.

Ben de dans ediyorum.

Şarkı bittiğinde garip bir duraklama oluyor ve DJ bir sonrakine başlıyor. Hoparlörlerden bir davul sesi gürlediği anda, balo salonu tezahüratlar ve *lee-lee* sesleriyle yıkılıyor.

Jamie'nin kargaşaya verdiği afallamış tepkiye kıkırdıyorum. Tüm Nish'ler, onur şarkısı için dans pistine koşuyor. Çoğu Zhaaganaash kaçıyor; birkaçı korkmuş görünüyor. Daha da çok gülüyorum.

Ellerim kalçalarımda, olduğum yerde duruyor ve davul sesleriyle ayak parmaklarımın üzerinde zıplıyorum. Hâlâ kederimi onurlandırırken ancak bu kadar dans edebiliyorum.

Jamie, kenarda durmuş, Shagala'nın en sevdiğim bölümünü, sanki hiç bu kadar muhteşem bir şey görmemiş gibi izliyor.

Yanımda Stormy dans ediyor. Babası gibi bir kurt dansçı olduğunu hep unutuyorum. Kıyafetleri bir kurt kafası ve kapü-

şonlu bir pelerin gibi giyilen bir posttan oluşuyor. Bir elinde tüy yelpazesi, diğer elinde küçük balta tutuyormuş gibi kollarını dirseklerinden bükerek öne doğru eğiliyor. Başını iki yana sallayan Stormy, baltalı yumruğunu en yakın yuvarlak masaya doğru kaldırıyor. Masadaki bir Zhaaganaash adam, hareketi arkadaşlarına taklit edip bir de savaş çığlığı atıyor.

Masadaki insanlar, Stormy'nin dansının Ma'iingan'ı onurlandırdığını anlamıyorlar. Kurt, Ayı Kabilesi'nin bir parçasıdır. Biz koruyucular ve şifacılarız.

Şarkıdaki dört farklı onur vuruşundan hemen önce Levi'ın verdiği hediye için elimi cebime atıyorum. Teşekkür etmek için babamın kolyesini kaldırıyorum. Sol elimi kullanıp hediyeyi olabildiğince yüksekte tutuyorum. Omzuma bir ağrı saplanıyor. Kolumu indirdiğimde spazm tüm vücudumda yankılanıyor.

Levi bana doğru geliyor. Hip-hop dans hareketleri davul ritimleriyle senkronize. Gözlerimiz buluştuğunda kolyeyi öpüyor ve bir kez daha Yaratıcı'ya kaldırıyorum. Kardeşimin gülümsemesi her zamankinden daha parlak.

Böyle harika bir erkek kardeşe sahip olduğum için en şanslı kwe benim.

Başka bir hızlı şarkının ardından DJ bize biraz dinlenme şansı tanıyor. Akustik gitar yavaş yavaş tıngırdıyor. Keith Urban, anılar oluşturmak hakkında bir şarkı söylüyor.

Jamie omzumu öpüyor. Geri çekiliyorum.

"Hâlâ hassas mı?" Endişe dolu güzel kahverengi gözler.

"Hayır, ondan değil." Uzağa bakıyorum, kolyeyi cebimden çıkarıp Jamie'ye uzatıyorum. "Takmama yardım eder misin?"

Saçlarımı kaldırıyor, bir omzunun üzerine düşmesine izin veriyor. Ellerimi üstümün askılarına bastırıyorum, orayı bir

daha öpmeye kalkışmasın diye. Deri bağcıkları birleştirirken parmakları ensemde geziniyor, kendimi geri çekilmemek için zorluyorum.

Başım Jamie'nin omzunda, tek kelime etmeden sallanıyoruz. Bana-Grant-De'yi gözlerimi kırpıştırarak kovduğumu görmüyor.

İşe yarıyor.

Altı yaşımdayım. Büyükannemin benim için seçtiği elbiseyi giyen mutlu, küçük bir kwezan. Babam beni kaldırıyor, ayaklarım onun ayakkabılarının üzerinde, bu şekilde tek adım olabiliyoruz. Bu geceki gibi yağmurlu havalarda bacaklarının daha da fazla ağrıdığını hatırlayarak telaşla yukarı bakıyorum. Gülüyor. Sevgi dolu.

Gizaagi'in, N'Daunis.

Jamie'ye eve gitmeye hazır olduğumu söylüyorum.

"Emin misin? Levi bir partiden bahsetti."

Kendimi tutamayıp, "Hayır," diye tersliyorum. "Üzgünüm, sadece yorgunum. Hepsi bu."

El ele çıkıyoruz. Üç kez sıkıyor.

Kadınlar tuvaletinden çıkan Macy'nin yanından geçiyoruz, bütün gece dans etmekten kızarmış. Jamie'yi bırakıp Macy'ye koşuyor ve onu tekrar içeri itiyorum. Ellerimi uzaklaştırıyor.

"Ne yapıyorsun be?" diye ciyaklıyor.

Kulağına doğru homurdanıyorum. "Grant Edwards'la *asla* yalnız kalma."

Jamie ve ben sessizce yürümeye devam ediyoruz. Annemin yün şalını veren vestiyer hanıma bahşiş verip teşekkür ediyorum.

Jamie de kamyonetini getiren valeye veriyor. Ancak Superior Shores Resort'tan ayrıldıktan sonra Jamie benimle konuşuyor.

"Orada Macy ile ne oldu öyle?"

"Hiçbir şey." Şalım kendime ne kadar sıkı sarıldığımı gizliyor.

"Eh, onunla dövüşecek ya da onu öpecekmişsin gibi görünüyordun," diyor hafifçe.

Sağlam olan tek omzumu silkiyorum. "Ona bir an önce söylemem gereken bir şey vardı."

"Her şey yolunda mı Daunis? Dans pistinde çok mutlu görünüyordun." Etrafa bakıyor. "Ama sanki Macy'yi görmek bir şeyi tetiklemiş gibiydi."

"Jamie, sana uzun bir gün olduğunu söylemiştim." Yorgunum derken rol yapmıyorum.

Kasabanın içinden nehri takip ederek yol alıyor. Soo Locks'a giren bir yük gemisine odaklanıyorum.

Siz hokey kızları benim zaafımsınız.

Bir artçı sarsıntı omurgam boyunca dalgalanıyor.

Grant Edwards, Robin'e bulaştı. Robin ağrı kesicilere bağımlıydı ama aşırı dozda metten öldü.

Bay Bailey'nin kırık sesi. *Onu üniversiteye değil rehabilitasyona sokmaya çalışıyorduk.*

Grant Edwards'ın omzumla ilgili sözleri. *Bunun için bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver.*

Jamie eve giderken kampüsten geçiyor.

Sorulmasını beklemek yerine bize anlatman gerekiyor, diye azarlamıştı Jamie.

"Öğrenci birliğinin arkasına park et," diyorum fikrimi değiştirmeye fırsat vermeden. "Konuşmak istiyorum."

Jamie bana bir bakış atıyor ama arabayı boş otoparkın International Köprüsü'ne bakan kenarına sürüyor.

Bana güvenebilir misin?
Ah, nasıl da istedim, Ojiishiingwe.
Nasıl olacağını kafamda canlandırıyorum.

BEN: Grant Edwards'ın metle ilgisi olabilir. Robin'in ağrı kesici bağımlılığıyla kesinlikle bir ilgisi vardı.
JAMIE: Nereden biliyorsun?
BEN: Bugün yaralı omzumu sordu. Bir şeye ihtiyacım olursa yardım edebileceğini söyledi.
JAMIE: Bu yeterli bir kanıt değil.
BEN: Peki, şu kanıta ne dersin? Grant Edwards bu gece otel odasında bana cinsel saldırıda bulundu. Beni yere bastırdı ve işi bittiğinde sakat omzumu sıktı. Acıyı dindirebileceğini söyledi. Cevap vermeyince güldü ve daha fazlası için döneceğimi söyledi... tıpkı Robin gibi. Bu, FBI'ın onun peşine düşmesi için yeterli mi?
JAMIE: Nasıl olur da Mike'ın babasıyla bir otel odasına gidersin? Nasıl böyle aptalca bir hata yaparsın? Güya çok zekisin ama benim tek gördüğüm bir ton kitap zekâsı, bir gram sağduyu yok. Neden yardım için bağırmadın? Nasıl olur da böyle gevşek davranabilirsin?

Jamie'nin azarlayan sesinin tıpkı benimki gibi çıkması ne tuhaf.

Çıkıntıya doğru yürüyoruz. Cesaretim tepe aşağı yuvarlanırken duruyorum, titriyorum ve başım dönüyor.

Jamie'ye söyleyemem.

Ron'un FBI ajanı günah çıkarma cümlesi kafamda tekrar yankılanıyor. *Daunis, karşında gerçek bir Jamie Johnson olmadığını anlıyorsun, değil mi?*

Ona dönüyorum. "Gerçek ismin ne?"

Jamie şaşırıyor, cevap vermeden önce kendini toplayıp, "Gerçekten söylemek isterdim. Ama söyleyemem," diyor.

Uzun süre International Köprüsü'ne bakıyor. Muhtemelen ABD tarafındaki çifte kemerlerin ışıklarını sayarak zaman kazanıyor.

"Daunis, eğer bu soruşturmada bir şeyler ters giderse benim hakkımda olabildiğince az şey bilmen senin için daha güvenli. Uyuşturucu çetesini kimin yönettiğini öğrendiğimizde, onların işine yarayacak bilgilere sahip olduğunu düşünürlerse... tehlikede olursun. İsmimi söylemem sana zarar verebilir."

Şimdi şaşkına dönen benim. Damarlarımda soğuk bir öfke dolaşırken ona bakıyorum. Konuştuğum zaman sesim buz gibi.

"Çünkü gizli muhbirler yaralanma riski taşır. Ya da öldürülme. Değil mi?"

"Daunis, neler oluyor?"

"Soruşturmaya katıldığında, tüm materyalleri okudun. Bilgi sahibi oldun, ha?"

"Evet..." diyor ihtiyatla, bir yerlerde bir mayın olduğunu fark ederek.

"Demek bir gizli muhbirin, yani dayımın şüpheli koşullar altında öldüğünü biliyordun." Sert ifadesini onay olarak kabul edip devam ediyorum. "Ve beni araştırdın. Bilim fuarı projemi öğrendin. Yerli ve beyaz ebeveynlerim olduğunu biliyordun. Bağ kurabileceğimiz bir şeydi bu."

Jamie bana doğru bir adım atıp beni kucaklamak için uzanıyor.

Onu uzak tutmak için elimi havaya kaldırıyorum. "Gizli görevdeki bir polisin bana yaklaşma fikri kimin aklına geldi? Yas tutan yerel kızı bir sonraki gizli muhbir olarak işe almak kimin fikriydi?"

Jamie'nin yüzünde bir şaşkınlık ve suçluluk dalgası yayılıyor. Burun kemerini çimdiklemesini bekliyorum ama o sadece bana bakıyor. Bunu bir yarışma haline getiriyorum. Önce o gözünü kırpıyor.

"Anlaman gereken şey..." diye başlayıp yaklaşıyor.

Yumruğum yüzüyle buluşuyor. Burnunun çatırtısı ve Stormy'nin uzun zaman önce verdiği salak tavsiyesi aynı anda gerçekleşiyor. *Kafasının ötesine nişan al. Önemli olan temastan sonraki kısım.*

"Kahretsin!" diye bağırıyor, olaydan sonra ellerini burnunu korumak için kaldırıyor.

İşte benim kızım! Babamın kalın sesi sanki yanımdaymış gibi net ve güçlü. Gurur, bir an için öfkemi bastırıyor. Levi Joseph Firekeeper Sr. bir hokey tanrısından daha fazlasıydı: Köprünün her iki tarafındaki en hiddetli serseriydi.

Otoparktan bir araba hızla geçiyor. Uzun farları bizi aydınlatıyor.

"Bu, en başta fikri ortaya attığın için!" diye bağırıyorum.

Ona doğru koşarak yumruğumu tekrar kaldırıyorum. "Ve incinebileceğimi bile bile bu işe girdiğin için. Benimle tanıştıktan sonra bile."

Benim ulaşamayacağım bir noktaya geçince sendeleyip ıskalıyor, o hızla yere yuvarlanıyorum. Burnuma çimen kokusu yerine lavanta doluyor. Dehşete kapılıp sırtüstü dönüyorum. Kollarım ve bacaklarım havada sallanıyor. Daha önce atamadığım tüm yumrukları ve tekmeleri savuruyorum.

Ron arabadan fırlayıp anında yanıma çömeliyor.

"İyi misin?" Kalkmama yardım ediyor.

Derin nefesler aldıkça, ciğerlerim keskin ekim havasından yanıyor.

Ron, Jamie'ye bakıyor. "Neler oluyor böyle?"

Jamie dehşet içinde donup kalmış.

Telaşla konuşmaya başlıyor, "Ron, bir şey oldu..."

"İşin bitti," diye lafını bölüyor Ron. "Seni bu davadan aldıracağım. Park cezası bile yazmana izin verirlerse şanslısın."

Jamie, ortağının onu kovduğunu duymamış olmalı çünkü hâlâ bana bakıyor.

"Sana ne oldu Daunis?" Sesi çatlıyor.

Gerçekten söylemek isterdim... ama söyleyemem.

Ron beni arabasına kadar götürüp kapıyı açıyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Jamie on metre uzakta duruyor. Kolları iki yanında. Kan burnundan beyaz gömleğine damlıyor. Hâlâ cevabımı bekliyor.

Veriyorum.

"Bana ne mi oldu Jamie? Sen oldun."

42. Bölüm

Ron, soğuktan titrediğimi sanıyor. Bagajdan bir battaniye alıp dürüm gibi etrafıma sarıyor. Arabaya bindirip emniyet kemerimi takıyor.

Hızla uzaklaşıyoruz.

"Nereye gitmek istersen oraya giderim," diyor. "Ev? Sugar Adası? June Chippeway?"

"Ev," diyorum tereddüt etmeden. Bir kez olsun, başka bir yerde olmak istemiyorum.

Ron, garaj yoluma doğru dönerek, "Bana anlatabilirsen, bu gece Jamie ile aranda ne geçtiğini öğrenmek isterim," diyor. Annem giriş ışığını açık bırakmış.

Oturmaya devam ediyorum. Araba rölantideyken Ron'la oturuyorum. Tanıdık geliyor. Hatta rahatlatıcı. Koç Bobby'nin deplasman maçlarından sonra beni eve bıraktığı zamanki gibi. Annemin bizi kontrol etmesini bekliyorum.

Beni tehlikeye attığı için neden kıdemli ajan Ron'a değil de Jamie'ye kızgınım? Varsayımsal bir şeyin bu akşam aşırı gerçek oluşu yüzünden mi?

Ron'un odak noktası hep soruşturma oldu. Bana karşı nazikti. Ben faydalı bir gizli muhbirim. Ancak bu soruşturma bittiğinde Ron Johnson ertesi gün kalkıp bir sonraki dava dosyasını açacak. Profesyonellik ilkesi hep etkin, bir sorun ihtimali belirdiğinde göreve odaklanmak için kendini yeniden ayarlayacaktır.

Jamie ise bana onun için işten daha önemli olabileceğimi hissettirdi.

Anishinaabe adı verilen İlk Adam hakkında bir hikâye vardır. Anne babasını ve ikiz kardeşini bulmak için bir yolculuğa çıkar ama doğuda güzel bir şarkı dikkatini dağıtır.

Belki de Ron'un gözlemlediği buydu. Jamie'nin gizli görev için biçilmiş kaftan olmamasının nedeni. Jamie kendini yeniden ayarlama konusunda iyi değil.

"Sahte ilişkinin başından beri onun fikri olduğu konusunda Jamie ile yüzleştim ve... burnunu kırmış olabilirim. İkinci yumruğum tamamen ıskaladı ve o sırada sen ortaya çıktın." Netleştirmek için, "Tek taraflı bir kavgaydı," diye ekliyorum.

Ron düşüncelerini toparlamak için bir dakika duruyor.

"Şimdiye kadar iki gizli görevi oldu. İlki ona bir yara izi bıraktı. İkincisi kırık bir burun. Yüzü resmen aldığı yanlış kararların bir yol haritası." Başını yavaşça iki yana sallayarak, "Bu adam Quasimodo gibi görünmeden önce kariyerini değiştirse iyi olur," diye ekliyor.

Gülerek kendimi şaşırtıyorum, ardından kahkahamı dizginlemeye çalışırken homurtular çıkarıyorum. Ron da bana katılınca kendimi tamamen kaybediyorum. Gözlerimden akan yaşları silerken yüksek sesli kahkahalarımız arabayı dolduruyor.

Sonunda iyi geceler diyorum. Ron ben ön kapıyı açana kadar bekliyor, garaj yolundan geri çekilmeden önce ona el sallıyorum.

Annemin Shagala özeti isteğine kendimi hazırlıyorum ama ev sessiz. Annem anahtar tabağının yanına bir not bırakmış.

Bu gece büyük evde yatıyorum.
Umarım sen ve Jamie güzel bir gece geçirmişsinizdir.
Yarın ayinden sonra görüşürüz. Seni seviyorum- Annen

BüyükMary felç geçirdiğinden beri büyük evde hiç gece kalmamıştı. Neden bu gece? Belki de annem yalnız kalabileyim diye gitti. Jamie'yi içeri davet edeceğimi mi düşündü?

Belki de babamla gizlice buluşmak zorunda kalan annem, bana karşı kendi ailesinin asla olmadığı kadar destekleyici olmak istiyordur.

Yatmak için hazırlanıyor ve yorganımın altına uzanıyorum, bitkinim ama kendimi rahatlatamıyorum. Periyodik element tablosunu ezberden tekrar etmek yerine boynumdaki kolyeye uzanıyorum.

Parmaklarım sanki BüyükMary'nin tespihiymiş gibi her boncuğa dokunuyor. Ama ben Selam Ey Meryem veya Babamız dualarını değil Ruh adımı söylüyorum. Yaratıcı'ya dualarımı başlatan isim. Sadece bana layık birine açıklayacağım isim.

Kolyenin sonuna gelmeden garip gün beni terk ediyor.

Travis bana dönmeden önce yerdeki Lily'ye bakıyor.

"Bana çok kızgınlar," diye fısıldıyor. "Küçük İnsanlar. Sadece beni yeniden sevmesini istiyordum. O, beni seven tek kişi. Herkes beni ektiğinde o bana inandı. Keşke deneseydi, Dauny. Ama yapmadı. Kurabiyelerime ekledim. Onları da istemedi. Tek yol buydu."

Silahı şakağına doğru kaldırıyor.

Tüm bunların geçmesini sağlamak için gözlerim sımsıkı kapanıyor. Şimdi söylediği sözler gitsin diye.

"Havalı tüfeği benim ateşlediğimi söylediğimde bütün kasaba beni sildi. Cam o kadının gözüne geldi. Korneası zarar görmüş. Hokey tanrısına bir kişi daha kurban edildi. Levi, yapan kişinin ben olduğumu söylersem çok minnettar olacağına yemin etti. Birinci takıma giren tek birinci sınıf hokey oyuncusuydu. Herkes ona bayılıyordu. Buz üzerinde. Buz dışında. Rez'de. Kasabada. Aramızdaki en iyi olanın Levi olduğu zannediliyordu. Tamam dedim. Koç Bobby'ye benim olduğumu söyledim. Ona gerçeği söylediğimde Lily bana inandı. Bunu söyleyerek seni incitmek istemedi. Lily harika biri. Anlamıyor musun? Onu yanımda götürmek zorundaydım."

Gözlerimi tam zamanında açtığımda kafasının yana doğru fırladığını görüyorum.

Bir elimle kolyeye dokunurken, diğeriyle hıçkırıklarımı boğuyorum. Zaagaasikwe görev bilinciyle güneşi kaldırana kadar bu şekilde kalıyorum. Güneş ışığı yatak odamı doldurduğunda, gözlerim masa sandalyesinin üzerine örtülmüş kırmızı kıyafete gidiyor. Onu bir daha asla görmek istemiyorum. Bunun yerine masanın üzerindeki hediye paketine odaklanıyorum. Yeşil metalik hediye paketi. Ayakkabı kutusu büyüklüğündeki hediyenin üzerinde gümüş kurdele ve fiyonk.

Evine bir sürpriz bıraktım.

Levi'ın fısıltısı, onur vuruşları sırasında babamın kolyesini öpüp kaldırdığım sırada kardeşimin yüzünde beliren parıltıyı aklıma getiriyor.

Titreyen parmaklarla boynuma dokunuyorum. Her boncuk dün geceden bir hatıra. Jamie. Grant Edwards. TJ. Stormy. Macy. Ron. Ve... Travis.

Aramızdaki en iyi olanın Levi olduğu zannediliyordu.

Hediyeyi yatağa götürüp parlak paketi açıyorum.

Levi, babam ve benim çerçeveli bir fotoğrafımız. Fotoğrafın içine düşerken, kocaman gülümsediğimi fark ediyorum. Babamın bir dizinde erkek kardeşim, diğerinde ben oturuyorum. Babam ikimize de kollarını dolamış. Levi ve ben dört yaşındayız. Gülümsemem babamın bir kopyası. Levi'ın yüzü annesinin aynısı ama gözlerimizdeki kahkaha aynı.

Levi, yapan kişinin ben olduğumu söylersem çok minnettar olacağına yemin etti. Herkes ona bayılıyordu. Buz üzerinde. Buz dışında.

Kardeşimi seviyorum. Ama ya düşündüğüm kadar iyi biri değilse?

Koşu kıyafetlerimi giyiyorum. Tayt ve kapüşonlu sweatshirt'ün altına kat kat tişört.

Sabah duam Ruh adım, klanım ve nereli olduğumla başlıyor. Yedi Büyükbaba'dan hangisini dahil etmeliyim?

Ya yapmamam gereken bir şey istersem? Yaratıcı'dan aşk isteyen bir kuş olabilirim, ancak yeni eşime o kadar düşkün olabilirim ki dikkatsizlikten bir pencereye çarpıp boynumu kırabilirim.

Her şeyin koşulları vardır. İstenmeyen sonuçları. Hiç beklemediğiniz bir anda arkanızdan itilebilirsiniz.

Titreyen elimden semaa taneleri uçuşuyor.

Duam bir itirafla bitiyor: *Korkuyorum.*

Tehlikeli bir şey tarafından kovalanıyormuş gibi koşuyorum. Ensemde sıcak bir nefes var gibi.

Çevremdeki ormanlık alana ulaşana kadar çevreme bakmıyorum. Nehrin karşısındaki Sugar Adası'na bakıyorum. Jeep lastiklerinin bıraktığı izle hâlâ düz olan çimleri fark ediyorum.

İki gün önce mutluydum. Jamie'yi öpüyordum. Kendimi onunla paylaşıyordum.

Bir ömür önce gibi geliyor.

Dün, kardeşim dünyanın zirvesindeydi. Takım kaptanı. Hokey tanrısı. Shagala'nın prensi. Sault Ste Marie'nin ve Sugar Adası'nın gururu. TJ ona Altın Çocuk dedi.

Ya Levi hakkındaki korkunç şeyler doğruysa?

Yaratıcı, artık dayanamıyorum. Ben sadece kendi balonunda yaşayan, hiçbir şey bilmeyen bir kız olmak istiyorum.

Adımlarımı takip ederek geri koşuyorum. Eve yaklaştıkça adımlarım yavaşlıyor. Yorgunum ve içimde büyüyen bir korku var.

Annem pazar ayininden henüz dönmemiş. Sıcak bir banyo tüm vücudumdaki gerilimi azaltabilir. Suyun derin küvete dolmasını beklerken yatak odama gidip dizüstü bilgisayarıma bakıyorum.

Günlerden 3 Ekim. Bankacı kadın aylık hesap özetlerinin ayın birinden sonra gönderildiğini söylemişti. Tabii bir sonraki iş gününe kadar bekleyebilirler de, yarına kadar eylülün banka hesap özeti gelmez.

Tek yapmam gereken Kanada'daki bankadan e-posta gelmiş mi kontrol etmek. Gelmemişse, günümün geri kalanına geçmeden önce parmaklarım büzüşene kadar küvette durabilirim.

Ve eğer gelmişse? Mesajın kardeşimin Searchmont yakınlarındaki araziye yatırım yapma konusundaki açıklamasını teyit etmesini diliyorum. Çünkü, tıpkı David dayımda olduğu gibi, küçücük bir şüphe tohumunun filizlenmesine izin verdim.

E-posta hesabıma giriş yaparken nefesimi tutuyorum.

Cuma öğleden sonra gelmiş. Bayan Bonasera'nın *Bunu annene oku* başlıklı e-postasından hemen sonra. Bayan B. her zaman

BüyükMary'nin durumuyla ilgili tıbbi dergi makaleleri gönderir. Onları annem için çevirmem gerekiyor.

Ekteki banka ekstresine tıklıyorum.

Eylül ayının başlangıç ve bitiş bakiyeleri, bankacı kadının bana telefonda söylediği tutar: 10.856,77 dolar. Ama bir ay içinde kardeşim 20.000 dolar yatırmış ve parayı Panama'daki bir bankaya havale etmiş.

Kalbim gümbürtüyle kırılıyor.

Levi uyuşturucu kaçakçısı.

Su küvetten akıyor. Banyo yapma konusunda fikrimi değiştirdiğimi hatırlamıyorum.

Levi uyuşturucu kaçakçısı.

Makyaj aynasına bakıyorum. Kafamda sorular katlanarak çoğalıyor. Kendimi toparlamak için tek bir soruya tutunarak yansımama soruyorum:

"Ne zamandan beri?"

Çivit rengi panjurlu, boyalı tuğla evin ve iki arabalık garajın üzerindeki stüdyo dairenin önünde duruyorum. Garaj yolu boş. Garaj penceresinden bakıyorum. Boş. Dana Firekeeper, Shagala hafta sonu boyunca her zaman Superior Shores Resort'ta kalır. Levi ve Stormy de Mike'ın anne babası evde olmadığı için orda kalmış olmalı.

Garajın arka girişi kilitli değil. İçeri giriyorum, Waylon eve açılan bir kapının arkasından homurdanıyor. Adını söylediğimde, koruyucu tonu arkadaşça bir tona dönüşüyor. En uzak garaj bölmesindeki bir dizi dar merdiven beni Levi'ın odasına giden

ikinci bir girişe götürüyor. Kapıyı deniyorum. Kilitli. Tahmin ettiğim üzere.

Arka bahçede durup garajın yukarısındaki üç çatı penceresine bakıyorum. Boş midem takla atıyor. Berrak bir ekim sabahında terleyip yapış yapış olmaktan titriyorum.

Yedek anahtar hâlâ arka girişin yanındaki çiçek tarhında, bir bahçe cücesi heykelciğinin altında duruyor. Kapının kilidini açıp anahtarı saklandığı yere geri koyuyorum.

Eve girdiğimde Waylon, ayağımın dibine doldurulmuş bir ayı getiriyor. Oyuncağını fırlatınca Alman kurdu koridor boyunca hızla peşinden koşuyor.

Levi'ın okul fotoğrafları, yepyeni son sınıf portresinden başlayarak merdiven boşluğu boyunca uzanıyor. Kardeşim her adımda gençleşiyor. Ortaokul fotoğraflarında, hiçbir tuhaflığı olmayan, kendine güvenli, ergenlik öncesi bir oğlan var. Büyüleyici gülümsemesi hiç değişmiyor ama ilkokul yıllarında yüzü yumuşuyor. Merdivenlerin başındaysa yuvarlak, tatlı, üç yaşında bir anaokulu çocuğu var.

Waylon oyuncağıyla elimi dürtüyor. Son sınıf Levi fotoğrafının önüne düşen ayıyı fırlatıyorum. Merdivenlerin tepesindeki Fransız kapılar, ormanlık arka bahçeye bakan küçük bir ferforje balkona açılıyor. Merdiven sahanlığı ana eve ya da garaj dairesine götürüyor. Levi'ın dairesine açılan kapıyı deniyorum. Bu da kilitli.

Derin bir nefes alıp abartılı bir şekilde üflüyorum.

Birkaç yıl önce, kardeşimin kendi odasına nasıl zorla girdiğini izlemiştim. Anahtarını kaybetmişti ve Dana henüz yedek anahtarı saklamaya başlamamıştı. Stormy, Mike, Travis ve ben arka bahçedeydik, Levi balkona ulaşmak için arka girişi çevreleyen kafeslere tırmandı. Kardeşim garajın çatısına atlayıp bir çatı penceresini kaydırarak açarken Mike, onu neşelendirmek için bize

"Örümcek adam" sloganları attırmıştı. Her şeyde olduğu gibi, Levi bu yaptığının da çok zahmetsiz görünmesini sağlamıştı.

Waylon bana katılmak için hızla merdivenlerden yukarı çıkıyor. Salyalı ayıyla güreşiyorum ve onu Levi'ın son sınıf fotoğrafının oraya geri atıyorum. Köpekle benim aramda bir yarış var gibi... hedefimize önce hangimiz ulaşacağız?

Fransız kapılardan birinin kolunu çevirip sığ balkona çıkıyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyorum. Yorgun bacaklarım beklentiyle seğiriyor, çocukların *Örümcek Adam* diye bağırdığını duyar gibi oluyorum. Garajın çatısına giden kısa mesafeyi atlamadan önce sadece iki derin nefes alacak zamanım var.

Dört ayak üstüne iniyorum, omzum isyan ediyor adeta. Çatının en tepesi, ne yerden bakıldığında ne de anılarımda bu kadar dik görünüyordu. Kendime aşağı bakmamamı söylediğim anda bakıyor ve altıma işeme dürtüsü hissediyorum.

Bu aptalcaydı. Levi'ın ne kadar süredir met dağıttığı gerçekten önemli mi? Daha ne kanıtı istiyorum?

Waylon, Fransız kapılarının diğer tarafından aynı fikirdeymiş gibi havlıyor. Nefesimi yavaşlamaya zorluyor ve kalp atışlarım sakinleşene kadar orada yatıyorum.

Ufak adımlarla yanlara doğru hareket ederek en yakın pencereye ulaşıyorum. Pencerelere baktığımda, hepsi temiz hava girsin diye hafifçe açık bırakılmış. Dana, ekimden nisana kadar evi bir buhar kulübesi gibi yapacak kadar sıcağı kökler. Isı faturalarının ne kadar yüksek olduğu umurunda değildir; Levi asla titreyerek uyanmamalı.

Sinekliği pencereden sökerken kalbim iki katı atıyor. Planım, odaya girdiğimde sinekliği geri takmak. Sineklik biraz uğraştırıyor, bir anda gevşeyince dengem bozuluyor. Sinekliği bırakıp pencere pervazına tutunuyorum.

Sineklik taş verandaya çarpıyor, yere ulaşması için geçen süreyi hesaplıyorum. Çatıdan düşersem, çakılmam yaklaşık iki saniye sürecek.

Açıklıktan sığana kadar pencereyi yukarı itiyorum. Waylon, Levi'ın yatak odası kapısının dışından havlarken beceriksizce içeri iniyorum. Duruyorum.

Şimdi ne yapmalıyım?

Çift kişilik yatağın yanındaki komodinle başlıyorum. Lambanın yanında büyük bir şişe ultra nemlendirici el losyonu ve bir kutu mendil var. İğrenç. Kendime telkinde bulunuyorum. Kardeşimin yatak odasını aramak, bundan sonra bazı şeyleri bileceğim ve göz ardı edemeyeceğim anlamına geliyor.

Levi'ın masasına ve şifonyerine geçerek yatak odasındaki her çekmeceyi karıştırıyorum. Herhangi bir gizli belge var mı diye altına ve arkasına bakmak için her birini çıkarıyorum.

Levi'ın Mike gibi kitaplıklardan oluşan bir duvarı yok, sadece duvar boyunca bir ranza var. Alt ranzadaki yatak örtüsü dağınık. Stormy orada yatar, yerde ulaşılabilecek bir mesafede bulunan yarı boş bir Cheetos torbası da bunu teyit ediyor. Üst ranza, eğitim kampında biri tarafından yapılmış gibi mükemmel bir şekilde düzeltilmiş. Stormy'den daha seyrek olsa da, Mike da burada kalır. Her yatağın altına bakıyor ve her birini aramadan önceki halinde bırakmak için dikkat ediyorum. Waylon dışarıda kapıya patileriyle vuruyor, bana hâlâ oynamak istediğini hatırlatıyor.

Dikdörtgen bir sehpanın üzerinde düzgünce dizilmiş yığınlarca video oyununun yanında kardeşimin PlayStation 2'si ve Mike'ın Xbox'ı duruyor ve duvara monte edilmiş kocaman bir plazma ekran var. Ekranın karşısında, armut koltuk ve çocuk oto koltuğuna arasında bir tasarıma sahip, yere çok yakın üçlü

bir oyun koltuğu duruyor. Dördüncü bir koltuk da köşeye itilmiş. Travis'in sandalyesi. Ama belki Levi, Jamie'nin dördüncü oyuncu olmasına izin verir.

Dolabın kapağını, içindekilerin yarısını görecek kadar kaydırarak açıyorum. Giysiler, ayakkabılar ve hokey malzemeleriyle dolu plastik çantalar var. Her kutuyu hızla gözden geçiriyorum. Çoğu hokey turnuvası program kitapçıkları, hokey dergileri ve grafik kâğıtları üzerine X'ler, O'lar ve noktalı çizgilerle oluşturulmuş hokey oyun çizimleriyle dolu.

Bu çok aptalca. Benim ne işim var burada?

Sıcaktan terliyorum, Levi'ın pencereleri açık tutma ihtiyacını anlıyorum. Sineklik olmayan pencereden dışarı bakıyorum, yakındaki bir ağaçta aptallığım konusunda benimle aynı fikirde olan bir sincap ciyaklıyor.

Dolaba dönüp kardeşimin kıyafetlerini koyduğu diğer tarafa geçiyorum. Yukarıdaki rafta daha küçük kutular ve dişbudak sepeti var. Sırayla bakıyorum. Bir ayakkabı kutusu var, Levi'ın babamın kolyesini sardığı markanın aynısı. İçinde ortak banka hesabımıza ait hesap özetleri duruyor.

Henüz eylülün hesap özetin almamış, bu yüzden ağustostan başlıyorum. Ay boyunca gerçekleşen hesap hareketlerine göz atmadan önce başlangıç ve bitiş bakiyesini kontrol ediyorum. Panama'daki aynı bankaya 10.000 dolar havale yapmış. Lily'nin öldürüldüğü ay.

Temmuz özetini gözden geçiriyorum. Başka bir banka havalesi.

Ve yine haziranda.

Ve mayısta.

Nisan ayında havale edilen miktar 15.000 dolar.

Mart, şubat ve ocak için ayda 20.000 dolar. 2003 yılının aralık, kasım ve ekim ayları için de aynı tutarı havale etmiş.

Hokey sezonu eylül ortasından nisan ortasına kadar sürer. Hokey aylarında daha fazla para havale etmiş. Ama hokeyin olmadığı aylarda da hâlâ hesabımızdan para gönderiyormuş.

Yıl boyunca nasıl met kaçakçısı olabilir? Yazın Mackinac Adası'na yaptığı gezilerde hep Dana'nın teknesini kullanmasının nedeni bu muydu?

Eylül 2003'te olağandışı bir faaliyet yok. Kısmen hokey ayıydı, ancak açıklamada nehrin karşısındaki alışveriş merkezindeki mağazalardan yapılan normal alışverişlerden başka bir şey görünmüyor. Ondan önceki yaz ayları için de durum aynı.

Geçen sene ekim ayında bu kadar özel olan neydi? Neden Levi o zaman met işine girdi?

Bunu fark etmem, olması gerekenden çok daha uzun zaman alıyor.

Banka havaleleri, Levi bir Supe olduğunda başlamış. Ancak reşit olmayan biri Kanada'daki bir bankadan Panama'daki bir bankaya nasıl banka havalesi yapabilir? Levi takıma girdiğinde reşit değildi. Ocak ayına kadar on sekiz yaşına girmemişti.

Bense o sırada son sınıftım. Ekim ayında on sekiz yaşına girdim ve...

Erkek kardeşim reşit değildi, ama ben reşittim.

Ayakkabı kutusunun yanında yerde donakalıyorum. Etrafımda bir yıldan fazla bir süreye ait banka hesap özetleri var.

Levi banka havalelerini benim adıma yapmış olabilir mi?

Garaj kapısı yükselirken zemin gümbürdüyor. Waylon havlayarak merdivenlerden aşağı koşuyor.

Eve gelen biri var.

43. Bölüm

Bir araç garaja girerken hesap özetlerini hızlıca tekrar katlıyorum. Aracın sesi devasa Hummer'dan çok Dana'nın Mercedes'i gibi geliyor. Tam garajdan eve girerken bitiriyorum.

Waylon ısrarla havlıyor.

Dana merdivenlerin altından, "Ne oluyor koca adam?" diye sesleniyor.

Ne olacak, Waylon beni ispiyonluyor.

Ben hesap özetlerini ayakkabı kutusuna yerleştirmeyi bitirirken Waylon üst kata koşuyor.

Ciyak.

Gürültüye sıçrıyorum. Bir sincap, pencere pervazından bana bağırıyor. Yakındaki Cheetos torbasına uzanıp, buruşuk turuncu bir parçayı pencereye doğru fırlatıyorum. Sincabın kaçması gerekiyor ama o, kaçmak yerine iyice odaya girip daha da bağırıyor.

Ciyak.

Waylon üst kata fırlıyor. Havlamaları sincabı harekete geçiriyor ama pencereye geri dönmekten çok korkup odanın içinde çılgınca tur atmaya başlıyor.

Dana merdivenlerden yukarı koşarak, "Neler oluyor?" diye bağırıyor.

Ya kilitli kapıyı açabilirse?

Ellerim o kadar titriyor ki ayakkabı kutusunu rafa geri koyarken kara dişbudaktan örülmüş bir sepeti deviriyorum. Parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Dana kapı kolunu zorluyor.

Sepeti almak için döndüğümde, kapağı bir adım ötemde duruyor. Sepeti ağzından tutarak alıyorum. Yumuşak bir şey parmak uçlarıma değiyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi.

Sepeti ters çeviriyorum. Yere düşen babamın atkısına bakakalıyorum.

Annemin gözleri gibi yeşil.

Levi atkıyı benden saklamış. Başından beri ondaymış.

Kalbim küt küt atarken atkıyı kapüşonuma tıkıştırıyorum.

Waylon, Dana'nın yanında çılgına dönmüş durumda, sincap da benim yanımda koşuşturup duruyor.

"Ben Yargıç Dana Firekeeper." Benimle konuştuğunu düşünüyorum. Ta ki, "124 Hilltop Court'ta yaşıyorum. Evimde biri var. Köpeğim çıldırmış halde, oğlumun odasında biri var," diyene kadar.

Dana, 911'i aramış.

Sepetin kapağını kapatıp rafa geri koyuyorum. *Lütfen Waylon, daha yüksek sesle havla ki dolap kapağının sesini bastır.*

BAM.

Dana kapıya tekme atarken ben de garaja giden diğer kapıya doğru atılıyorum.

BAM.

Sürgülü mandalı çeviriyor ve basmalı düğmeli kilit ortada olacak şekilde kapı tokmağını kavrıyorum. Kapıyı açıp tekrar

kilitlemek için düğmeye basıyorum. Sürgü konusunda bir şey yapmam mümkün değil.

BAM.

En üst basamağa ulaşıp kapıyı arkamdan kapatıyorum.

ŞRAK!

Ben resmen merdivenlerden aşağı kayarken Dana, oğlunun yatak odasına dalıyor. Garajın arka kapısına koşarken, Dana odanın içinde koşan sincaba bağırıyor. Waylon aklını kaybetmiş vaziyette.

Garaja yakın bir noktada Dana'nın pencereden dışarı bakma ihtimaline karşı, çatı çıkıntısının altında duruyorum. Ardından garajın yanında sessizce ilerliyorum. Beni kovalayan ayak sesleri var mı diye kulak veriyorum. Hedefime kilitleniyorum: Garaj yolunun sonundaki ağaçların ötesindeki sokak.

Havlamalar, Waylon koridoru yıkmış gibi zayıflıyor. Narin bir şeyin -belki bir kristal vazonun- kırılma sesi ve Dana'nın küfürleri geliyor.

Şansımı deneyip deli gibi koşuyorum.

Annemin arabası yok ama ben yine de kendimi tuvalete kilitliyorum. Kıl payı kurtulduktan sonra kalbim gümbür gümbür atıyor. Şiddetli bir şekilde yeşilimsi sarı renkte safra kusmadan hemen önce midemde ekşi bir şeyler çalkalanıyor. Tuvaletin üzerine eğilmiş, bitkin bir haldeyim.

İçimdeki boşluğun yerini çok daha kötü bir şey alıyor.

Nibwaakaawin. Halam kelimeyi parçalayarak bana tercümesini anlatınca tam olarak anlamıştım manasını: *Bilge olmak, bolca görme yeteneğine sahip olmak.*

Hayatım boyunca halam gibi olmak istedim. Bir insanın balerin olmayı hayal etmesi gibi, ama kırık ayak parmakları olma-

dan ve yıllarca pratik yapmadan. Güçlü ve bilge bir Nish kwe olmak istedim, bu görme yeteneğinin nasıl kazanılacağını asla düşünmedim.

Lily ve David dayıyı öldüren (Robin ve Heather'ı da) ve Minnesota'daki çocukları çok hasta eden Met-X çılgınlığına kimin karıştığını öğrenmek istiyordum.

Meğer bunca zamandır aradığım kişi kardeşimmiş.

Bilgelik bir hediye değil. O, en ham haliyle, keşke bilmeseydim dediğin şeyleri bilmenin neden olduğu kalp kırıklığı sadece.

Midem bulanırken annem eve geliyor. Öğürmemi bastırmak için fanı açıyorum. Ayakları, kapının alt boşluğunda, Herri'nin görünmez av için uzanan pençesinin yanında koyu gölgeler oluşturuyor.

"İyi misin tatlım?" Yumuşak sesi endişe dolu.

"Evet. Kötü bir şey yedim sadece."

Kapıdan uzaklaşmasını bekliyorum. Uzaklaşıyor, fakat birkaç dakika sonra geri dönüyor.

"Sana enerji içeceği getirdim."

Annem bunu dediği anda, kurumuş boğazımın tek istediği bu oluyor.

Boğuk bir sesle, "Kapının yanına bırakabilir misin?" diye bağırıyorum.

Bu durumda annemin bana bir yardımı dokunamaz. Gitsin diye daha sessizce öğürmeye çalışıyorum.

Artık sesi gelmiyor, uzaklaşmış olmalı. Sürgülü kapıyı kaydırıyorum. Herri, şişman vücuduna uygun bir boşluk bulur bulmaz içeri dalıyor.

"Hamile misin?" Annem sırtını banyo kapısının karşısındaki duvara yaslamış oturuyor.

Neon sarısı içeceğe uzanırken ürperiyorum. "Hayır, şey... Doğum kontrolü kullanıyorum." Norplant için Tanrı'ya şükürler olsun.

Annem uzağa bakıyor. Tepkisine dair ipuçları arıyorum.

"Hayatında Teddie olduğu için mutluyum." Annem memnun görünmüyor, daha çok hayal kırıklığına uğramış gibi. "Ama ben de varım. Sen... sır saklamak yerine sorunlarını benimle paylaşabilirsin." Toparlanmak için derin bir nefes alıyor. "Eğer bir duruma düşersen... sana her zaman yardım ederim."

"Bir banka soysam, kaçarken arabayı sen kullanır mısın?" diyorum zayıfça gülümseyerek.

Başını evet anlamında sallıyor. "Emniyet kemeri takmanı da sağlarım."

Ona doğru sürünüyorum. Alnımdan öpüyor. Ona yaslanıp başımı omzuna koyuyorum.

Sırlarımın ağırlığı yorucu. Bütün hayatım sırlarla dolu. Bir zigot olarak bile, embriyonik bir gizlilik kesesinde yüzüyormuşum.

Anneme bir sır söylersem, sırlarımın geri kalanını onun üzerine kusar mıyım? Açılışı hangi sırla yaparım? En eski olanla başlayıp ileriye doğru mu çalışmalıyım? Yoksa son giren ilk çıkar prensibini mi uygularım? David dayım olsa, en yüksek önceliği olanı ele alıp, geri kalanları azalan sırayla listelememi isterdi.

Geri kalan her şeyin temelini oluşturan sırla başlamaya karar veriyorum.

"Sana bir şeyler söylemek zor, çünkü endişelenmeni ya da seni yarı yolda bıraktığımı hissetmeni istemiyorum. Sana zaten çok fazla acı çektirdim."

"Acı mı?" Şaşkınlığı gerçek. "Daunis, sen hayatımın en büyük neşesisin."

"Ama... Hayatının bir belirsizliğe sıkışıp kalmasının nedeni benim. Doğmamış olsaydım, belki sen ve babam için her şey farklı olabilirdi."

Sonra kendim hakkında duyduğum en kötü şeyi söylüyorum. "İkiniz için de tüm kötü şeylerin ilki benim."

Gözlerinde bir aydınlanma belirene kadar bana şaşkınlıkla bakıyor. Yüzü aydınlanıyor.

"Çocuklar asla ebeveynlerinin hayatlarından sorumlu değildir. Ebeveynler yetişkinlerdir; seçimlerimizden ve olayları nasıl ele aldığımızdan sorumlu olan bizleriz." Söyleyeceği şey için oturduğu yerde dikleşiyor. "Eğer bir belirsizlik içindeysem, orada kalmayı seçtiğim içindir. Eylemsizlik bile güçlü bir seçimdir."

Annem aydınlanmış gibi ayağa kalkıyor. Elini uzatıyor. Tutuyorum. Beni kaldırıp içime akan sıkı bir kucaklamayla kavrıyor. Kucaklaması yerkabuğu ve magma boyunca yol alıp çekirdeğe ulaşıyor.

"Benim hayatım. Benim seçimlerim," diyor. "Senin değil."

İkinci banyo denememem daha iyi gidiyor. Annem banyo suyunu akıtıyor ve en sevdiği banyo köpüğünden koyuyor. Aklım kardeşime ve bundan sonra ne yapmam gerektiğine gittiğinde, duşu açıp leylak kokulu baloncuklardan oluşan bir dağın altına gömülüyorum.

Bir saat sonra siyah kot pantolonumun fermuarını buruşmuş parmaklarla kapatıyorum. Elime aldığım spor sutyeni de siyah ve omzumda oluşan morlukları kapatan geniş askıları var. Kanıtları gizlemek için. Siyah bir bluz giyerken kaldırdığım kollarım bir an hareketsiz kalıyor. Ve sözlerini ensemde hissediyorum.

Koridordaki kameralar senin buraya isteyerek geldiğini kaydetti.

Bundan sonra böyle mi olacak? Geçmişe dönüşler mi olacak? Koku mu gelecek burnuma? Unutmayı umduğum sözlerini mi hatırlayacağım? Isırık şeklindeki çürüğü, geçtikten çok sonra bile görmeye devam mı edeceğim?

Keşke gizli muhbir olmayı asla kabul etmeseydim.

"Daunis, tatlım. Şimdi hatırladım. Levi dün Shagala'ya giderken uğradı. Smokininin içinde çok yakışıklıydı." Annemin sesi koridorda ayak seslerinden önce geliyor. "Dün gece hakkında tek kelime etmedin. Nasıldı?" Hemen yatak odamın kapısının yanındaki boy aynasından nasıl göründüğüme bakıyorum.

"İyiydi," diyorum. *İyi. İyi. İyi.*

Annem kapıdan devam ediyor. "Sadece iyi miydi? Sen ve Jamie kavga mı ettiniz?" Kaşları çatılıyor.

"Onun gibi bir şey," diyorum.

"Anlatmak ister misin?"

"Ben iyiyim anne." Burnunun üstündeki kırışık düzelsin diye gülümsüyorum. Düzeliyor. Yatak odama bakınıyor, paketi açılmış hediyeye odaklanıyor.

"Levi sana ne hediye almış?"

Komodinin üzerinde duran çerçeveli fotoğrafa uzanıyorum. Çerçeveyi ona doğru çeviriyorum. Annemin ilk gülümsemesi resmin geneli için. İkincisi babam için. Yirmi yıl sonra, hâlâ ona âşık. Bağlılığını bir zafer olarak mı görsem, yoksa onu aşağı çeken bir ağırlık olarak mı düşüncesiyle arada kalıyorum. İkisi de olabilir mi? Nasıl olabilir, anlamıyorum.

Bakışlarını gönülsüzce fotoğraftan ayırıyor. "Levi sana başka bir hediye vermedi mi?" diye soruyor.

Etrafa bakıyorum.

"Sanırım sadece bu," diyorum.

"Ama elinde iki kutuyla geldi, biri hediye paketi yapılmış, biri değildi. Odana bırakacağını söyledi."

Ağrıyan sol omzumu hissederek omzumu silkiyorum. Hayal ediyor olmalıyım ama parmaklarıyla sıktığını neredeyse hissedebiliyorum.

Annem, EverCare'e gitme zamanının geldiğini söylüyor. Gitmeden önce bir şeye ihtiyacım var mı diye soruyor.

Cevaplar istiyorum.

Hayır. İstemiyorum. Başıma ne geldiyse meraktan geldi. Merak beni parçalar ayırdı.

Annem gidiyor. Ön kapı kapanır kapanmaz Levi'ın ikinci kutusunu arıyorum. Kardeşim dün gece Shagala'da kolyeyi ve bugün bulmam için çerçeveli fotoğrafı verdi. Diğer hediye nerede?

Deja vu yaşıyor gibiyim, bugün erken saatlerde Levi'ın yatak odasını aradığım zamanki gibi hissediyorum. Yatağımın altını, şiltemin altını, masanın her çekmecesini ve şifonyer çekmecesini, kitaplığın raflarını kontrol ediyorum. Durup kendi kendime aklımı mı kaçırıyor diye soruyorum yüksek sesle. Cevap alamıyorum. Dolapla devam ediyorum. Üst raf. İkinci raf. Ayakkabı kutuları. Gel-Beni-Becer topuklularım. Askılarda duran, BüyükMary'nin giymemi umduğu kıyafetleri yana kaydırıyorum. Dolabımın dibinde bir çamaşır sepeti ve hokey malzemelerimin olduğu spor çantam var. Kokuşmuş, yıkamazsam çürüyecek üniformam. Çantamı gün ışığına çıkarmak için alıyorum.

Malzeme çantamın altında bir karton kutu var. Annemin gördüğü bu muydu?

Levi doğum günü hediyesini neden benden saklasın ki?

Kokulu atletimi, yapışan şortlarımı, takım formamı ve çoraplarımı unutuyorum.

Kutuyu açıyorum, içi düz hokey paklarıyla dolu. Bunun neden benim için bir hediye olduğunu anlamıyorum. Kutunun ortasına doğru ilerliyorum, rastgele bir disk alıyorum ve onu gömülü bir hazine gibi kaldırıyorum.

Bu, üzeri düş kapanı desenli bir pak. Green Bay'deki hafta sonunda gördüğümün aynısı.

Lanet Pak Hakkında Beni Kızdıran Şeyler:

1. Düş kapanları... cidden mi?
2. Nish çocuklara giden paklarda düşük standartta düş kapanı baskısı.
3. Grant Edwards tarafından bağışlanmış, Koç Bobby söyledi.
4. Pakların ağırlığı bile kurallara uygun değil.

Listedeki son maddeyi ancak pak elimdeyken anlıyorum. Biraz daha hafif; çoğu insan bunu asla fark etmez. Ama yıllarca oynamış ve her maçtan önceki gece yastığının altında pakıyla yatmış biri olarak bunu anlayabiliyorum.

İnce bir çatlak hissedip başparmağımı pakın alt kısmına kaydırıyorum. Listeme eklenecek bir şikâyet daha. Pakın dibine baktığımda, çatlağın çevrenin hemen içinde olduğunu görüyorum. Çatlak değil. Diskin bir kapağı var. Kapağı çevirirken pakın altını yerinde tutmak için mouse pad'imin lastiksi alt yüzünü kullanıyorum.

Kısmen boş olan orta bölüme katlanmış bir kâğıt havluyla yuva yapılmış. Köşelerini sıyırdığımda, topluluğumu ve sayısız kişiyi mahveden gizli hazine ortaya çıkıyor.

Kristaller kesilmemiş, ham elmasları andırıyor. Gölgeli, daha düşük kaliteli örnekler. Kesin protokollere bakılmaksızın gelişi-

güzel yapılmış. Benim yaptığım met çok daha iyiydi. Jamie'ninki bile bu saçmalıktan daha yüksek bir fiyat ederdi.

Gizli hazine, şimdiye kadar sormayı düşünmediğim bir sorunun cevabı:

Uyuşturucu kaçakçısı Levi, meti diğer topluluklara nasıl dağıtıyor? Kendime sormak istemediğim soru: Kardeşim hokey paklarıyla dolu bu kutuyu neden benim yatak odama bırakmış olabilir?

Bilim gibi matematiğin de bir dili vardır. Matematiğe, bilime olduğum kadar tutkulu olmamama rağmen sayıları, harfleri, notasyonları, sembolleri ve jargonunda işlevsel olarak bilgiliyim.

Bilim insanları ve matematikçiler problemlere farklı yaklaşırlar. Bilim insanları, geçersiz bir hipotezi, yani bir farkın veya ilişkinin yokluğunu çürütmek için veri toplarlar. Buna karşılık, matematikçiler bir teoriyi çürütmek yerine ispatlamaya çalışırlar. Kanıt, mantıksal olarak bir sonuca varan ve böylece bir teoriyi bir teoreme dönüştüren bir dizi koşullu ifadedir. Derin bir teorem, özellikle uzun veya karmaşık olan ya da beklenmedik bağlantılar içeren bir kanıttır.

Şu anda bunun üstesinden gelmek için her iki yaklaşıma da ihtiyacım var. Babamın atkısı omuzlarıma dolanmış bir halde, bir elimde kristal metle dolu bir kâğıt havlu, diğer elimde babamın kolyesiyle yatağımda oturuyorum. Kafamın içinde şiddetli bir savaş var.

Levi Firekeeper'ın Met'in Yol Açtığı Yıkımla
Hiçbir Alakasının
Olmadığına Dair Sıfır Hipotezine
Karşı
Daunis Fontaine'in, Kardeşinin Tüm Kötü Şeylere
Karıştığına Dair Derin Teoremi

FBI, Supe takım programıyla paralel giden met faaliyetlerini araştırıyorsa, şüpheli kişiler arasında oyuncular, oyuncuların aileleri, koçluk personeli ve taraftarlar da var demektir.

David dayım defterini sadece benim bulabileceğim bir yere sakladıysa ve benim çözebileceğimi bildiği bir şifreyle yazdıysa, bulduğu yeni mantarın Met-X ile bağlantılı olmadığını ve grup halüsinasyonuna neden olmadığını açıkça bilmemi istiyordu.

Nish çocukları mantar kaynaklı bir grup halüsinasyonu görmediyse, deneyimledikleri şey Anishinaabeg ruh varlıklarıyla ortak bir karşılaşmaydı.

Dayım, bir yere götürmeyen bilgileri FBI'a açıklamamayı seçtiyse, onların boşa kürek çekmeye devam etmesini amaçlıyordu.

David dayım, mete bulaşan parlak öğrenci Ampul hakkındaki endişelerini annesiyle paylaştıktan sonra ortadan kaybolduysa, o zaman ebeveyn -Angie Flint- dayımın şüpheli ölümü hakkında sorgulanmalıdır.

Eğer met sahte paklar aracılığıyla dağıtılıyorsa, o zaman pakları bağışlayan kişi -Grant Edwards- işin içindedir.

Takım kaptanının yatak odasında yabancı banka havalelerini gösteren banka ekstreleri bulunduysa, o zaman o oyuncu -Levi Firekeeper- met operasyonlarının bir parçasıdır ve kârdan payına düşeni aklıyordur.

Banka havaleleri *benim adıma* bir denizaşırı hesaba yapıldıysa ve paklar dolabıma yerleştirildiyse, o zaman o oyuncu -kardeşim- bana tuzak kuruyordur.

Levi bana tuzak kurduysa, o zaman met çetesinin bir parçasıdır ve metin hem toplumumuzda hem de dağıtıldığı diğer her yerde yol açtığı yıkımla bağlantılıdır.

Levi benim etrafımda giderek daha sıkı bir ağ örüyorsa bir sonraki hareketi ne olabilir?

Ön kapının hızla çalındığını duyduğum anda BlackBerry'm gelen bir mesajla titriyor. Suçlu biri gibi tepki veriyor, atkıyı dolabımın arkasındaki balkabağı elbisemin içine saklıyorum. Pak, elbisenin cebine sığıyor.

Ön kapıya doğru koşarken telefonumu elime alıyorum.

RON: *Dün geceden beri Jamie'den haber aldın mı?*

İlk düşüncem: *Hayır!*

İkincisi: *Kapıdaki Ron olmalı.*

Üçüncüsü: *Ron neden aynı anda hem mesaj atıp hem de kapıyı çalsın?*

Kapıda, görmeyi umduğum son kişi var.

Dana.

Korku beni ele geçiriyor. Beni garajdan kaçarken görmüş olabilir mi?

Titriyor ve ağlıyor. Kızgın değil. Korkmuş.

"Bana yardım eder misin?" diye yalvarıyor. "Levi. Sanırım başı dertte."

44. Bölüm

Daha ben tepki veremeden çılgına dönmüş bir halde olan Dana içeri dalıyor. O kadar zor nefes alıyor ki, onu otomatik olarak yemek odasındaki en yakın sandalyeye götürüyorum.

Kahverengi kesekâğıtları. Annem, atıştırma torbası olarak kullanmak üzere kilerde biraz bulundurur.

Hemen bir kesekâğıdı alıp geri dönüyorum. Dana'ya eğilip içine nefes alması için yardımcı oluyorum.

"Iıı... hiperventilasyona girdiğinde vücudun karbondioksiti çok hızlı dışarı atar," diyorum. "Nefesini geri dönüştürmek, doğru oksijen ve karbondioksit dengesini geri kazandırır."

Kesekâğıdının içine öksürerek kahkaha atıyor.

Utanıp bakışlarımı ondan kaçırıyorum. "Üzgünüm. Saçmalıyorum."

Ayaklarımın üzerinde hafifçe yaylanıyorum. Sabırsızlıkla Levi'ın annesinin bana neler olduğunu anlatacak kadar sakinleşmesini bekliyorum.

Dana boğazını ovuşturuyor. Kurumuş olmalı.

Çay... Annem ve her iki büyükannem de böyle bir durumda bir fincan çay hazırlardı.

Mutfağa geri dönüp çaydanlığı yarısına kadar suyla doldu-ruyorum. Gaz ocağını en yüksek ayarına getirdikten sonra bir çay fincanı ve çeşitli çay paketleriyle dolu bir sepetle geri dönü-yorum.

"Lütfen," diyor Dana başını kesekâğıdından kaldırarak. "Sen de iç. Sana anlatacak çok şeyim var."

Gerçekten kardeşimi FBI'a teslim edebilir miyim?

Kendime bir çay fincanı alıyorum. Dana chai'yi seçtiğinde ben de aynısını yapıyorum. Çaydanlık öttüğünde, Dana'nın ne-fesi artık normale dönmüş durumda. Buharı tüten suyu zarif porselen çay fincanlarımıza doldurup su ısıtıcısını tekrar ocağa koyuyorum. Yemek masasına dönerken bir kutu süt ve şekerlik getiriyorum.

Dana'nınkilerle birlikte benim de ellerim titriyor. İkimiz de çayın düzgün bir şekilde demlenmesini bekleyemiyoruz. Soğutmak için süt kullanıyoruz. Çayı yudumlarken annemin fincanımdaki tüm bulaşık deterjanını durulamamış olabileceği-ni fark ediyorum. Yüzümü buruşturup içilebilir hale getirmek için şeker ekliyorum.

Bana söylemek istediği şey her ne ise gerçekten berbat olmalı, çünkü başlamasını beklerken çayımı bitiriyorum.

Dana sonunda, "Levi kötü bir şeye bulaşmış," diyor.

"Neye? Ne kadar kötü?" Umarım şoka uğramış biri rolünü iyi oynuyorumdur.

"Travis meselesiyle bir ilgisi var. Arkadaşın Lily için çok üz-günüm."

Adını duyunca gözlerimi kırpıştırıyorum, kederin hâlâ ne ka-dar taze olduğunu hissedince şaşırıyorum.

Dana devam ediyor. "Travis bir baş belasıydı ama oğlum sadık bir arkadaş. Travis'in aklını başına toplamasını sağlamak için Sugar Adası'na giderdi. Stormy bile ilişkiyi kesmesi gerektiğini biliyordu ama Levi denemeye devam etti."

Kardeşim adaya sık sık gider ama ben her zaman bunun Stormy'yi evine götürmek için olduğunu düşünmüşümdür. Stormy tek başına gitmekten hoşlanmaz çünkü içeri girene kadar ailesinin ne durumda olduğunu asla bilemez.

"Oğlum iyiliğin karanlıktan daha güçlü olduğunu düşünürdü." Dana, Mors alfabesiyle acil bir mesaj gönderiyormuş gibi çay kaşığına hafifçe vuruyor. "Ama nokomis her zaman, bu kadar karanlıkta kaldığında bir kısmının sana da dokunacağını söylerdi."

Dana, kardeşimin iyi niyetli müdahaleler için Travis'le vakit geçirdiğini düşünüyor. Aslında o, Travis'in yaptığı met kristallerinin kaçakçılığını yapıyordu. Peki, Dana hangi noktada anlamıştı?

"Karanlık... Yani, karanlık ona dokundu mu?" diye soruyorum.

Başını evet anlamında sallamadan önce ağzının bir köşesi seğiriyor.

"Bana güvenirdi. Çoğu erkek çocuk annelerine pek bir şey söylemez ama Levi anlatırdı. Takıma girip Supe olunca, beni dışladığını fark ettim. Başta sadece biraz."

Dana, Levi hakkında konuşmaya devam ettikçe sesi çok uzaklardan geliyor. Sanki masanın karşısından değil de koridorun sonundan geliyormuş gibi. Sözlerine konsantre oluyorum.

"Onu Hummer'ı almaktan vazgeçirmeye çalıştım. On altı yaşındaki bir çocuk için çok fazlaydı. Çok sinirlendi. Sonunda onun için satın aldım. Yapmamalıydım, biliyorum ama aramızın eskisi gibi olmasını istedim."

Levi bir şey istediğinde insafsız olabiliyor. Geçen yıl Shagala'ya Stormy'yle birlikte gitmem için başımın etini yemişti, halbuki bu, istediğim son şeydi.

"Stormy ile Shagala'ya gittim..." diye başlıyorum ama sesim azalıyor. Ne anlatmaya çalıştığıma emin değilim.

Bu tuhaf. Dana'nın dudakları hareket ediyor ama tek duyduğum Ron'un son mesajı. Kafamın içinde bu cümleyi tekrarlayan sesi.

Her tekrarlayışında giderek acilleşiyor.

Dün geceden beri Jamie'den haber aldın mı?

Dün geceden beri Jamie'den haber aldın mı?

Dün geceden beri Jamie'den haber aldın mı?

"... Levi'ın öğretmenlerinden biri de bunu fark etti. Beni görmeye geldi."

Dün geceden beri Jamie'den haber aldın mı?

"Bana izin verir misin? Birine mesaj atmam gerekiyor," diyorum ama kelimelerin gerçekten ağzımdan çıkıp çıkmadığına emin değilim.

Masadan uzağa gidiyorum. Daha yere düştüğümü fark edemeden ellerim halıya değiyor.

Kalk! N'Daunis, bazigonjisen!

Herri küçücük, soğuk burnuyla burnumu dürtüyor. Gülüyorum.

Dana bebekmişim gibi bana şefkatle yaklaşıyor. Titrek bir yavru geyiğim sanki. Ayağa kalkmama yardım ediyor. Bana karşı çok iyi.

Parfümünü tanıyorum. Anneminkiyle aynı. Babama da aynı mı kokuyorlardı?

Beni ön kapıya kadar götürüyor. Basamaklardan yavaş yavaş iniyoruz. Her şey dönüyor.

"Hangi öğretmen?" diyorum peltek bir sesle, güçlükle. Bu önemli bence.

Dana yorgun bir şekilde iç çekiyor. Eski bir kamyonete binmeme yardım ediyor.

"Siz Fontaine'lerin yaptığı tek şey ortalığı karıştırmak."

David dayım, Ampul'ün annesini görmeye gitti.

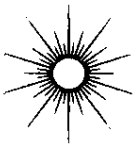
Ama o kişi Angie Flint değildi.

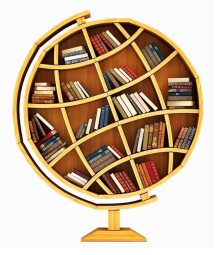
III. KISIM

NINGAABII'AN

(BATI)

YOLCULUK, BATI YÖNÜNDE OLGUNLAŞMIŞ
YEMİŞLERE VE HASADA ODAKLANIR.
BU, SÜREKLİ DEĞİŞİM ZAMANIDIR.

45. Bölüm

Kamp yapmayı bayılırım. İsli koku havayı doldurur ve kumaşa, saça, cilde siner.

Bir dakika. Bu da kamp yapmak ama bayat havayla karışmış bir kamp. Kapalı, küflü bir alan.

Başım kalp atışlarımla zonkluyor. Daha fazla koku geliyor: Ter ve yakındaki bir sidik kabından gelen koku. Çapaklanmış bir gözün kabuklu bağını koparırcasına tek gözkapağımı açmaya çabalıyorum.

Küçük bir odanın karşısındaki odun sobasından ince turuncu ışıklar geliyor. Işık titriyor, duvarlara ve kıvrımlı kirişlere soluk turuncu çizgiler vuruyor.

Çevreme odaklanmaya çalışarak iki gözümü de ağır çekimde kırpıştırıyorum.

Yuvarlak tavanlı, tek pencereli, eski bir alüminyum karavan. İnsanların powwow'da yiyecek satmak için kullandıkları türden. Art bunlara konserve jambon der.

Başımı kaldırıyorum. Ya da kaldırmayı deniyorum. Karavan bir santrifüj gibi dönüyor.

"Daunis."

Jamie'nin sesini duyunca irkilerek başımı savuruyorum. Kulağa soğuk almış gibi geliyor ama benim kafam sisli. Adımı tekrarlıyor.

Her biri kafatasımın içinde nabız gibi atıyor.

"Daunis. Daunis. Daunis."

İnlemelerim bir kelime oluşturuyor.

"Durrrr."

"İyi misin? Sana ne yaptılar?" Jamie'nin nefesi ekşi. Beni kollarının arasına almaya çalışıyor ama sarılmak kalbimin sıkışmasına neden oluyor.

"Y-yapma." Onu uzağa itiyorum. "Nefesin kokuyor."

"Kaçırıldık. Bir yerde, bir karavandayız. Ama seni rahatsız eden şey benim kötü nefesim mi?" Jamie'nin yumuşak kahkahasında bile boğuk, genizden gelen bir ton var.

Kaçırıldık. Karavan. Açılıyorum.

"Ahhh," diyorum, kafamdaki havai fişekler yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor.

Biraz netleştikten sonra içi boşaltılmış karavana bakıyorum. Sadece bir odun sobası, bir oyun masası, birkaç metal katlanır sandalye ve yattığım gıcırdayan yatak.

"Ne zamandır buradayım? Sen neden buradasın?"

"Dün gece garaj yoluma park ettiğimde adamlar geldi. Kardeşinin senin bana yumruk attığını öğrendiğini ve beni haklamak için geldiğini sandım."

Burnuna yumruk attığımı hatırlıyorum. Hemen sonra, bunu neden yaptığımı.

Odun sobasından gelen ışık, Jamie'nin gözlerinin etrafındaki rakuna benzer morluğu görmeye yetiyor. Kırık bir burun ve iki siyah göz.

"Bunu hak ettim, Daunis. Marquette'e ilk gidişimizde sana bilgi veren tek kişi Ron olmamalıydı. Kız arkadaşım gibi davranmayı kabul etmeden önce, sevgiliymişiz gibi davranmamızın benim fikrim olduğunu bilmeye hakkın vardı. Ama yemin ederim, bu seni tanımadan önceydi. Sen sadece bir dava dosyasındaki bir kişiyken, inisiyatif almanın kariyerime yardımcı olabileceğini düşündüm."

Sözlerini tam olarak kavramak, sersemlemiş sinapslarımın kaldırabileceğinden daha fazla çaba gerektiriyor. Jamie sessizliğimi konuşmaya devam etmesi için işaret olarak alıyor.

"Levi uğradı ama kızgın değil, mutlu görünüyordu. Beni Mike'ın partisine davet etti ve ardından burnumu sordu. Ben tam bir açıklama düşünüyordum ki Mike bana şok verdi. Bir iğne yapmış olmalılar çünkü bu sabah burada uyandım." Saatine bakıyor. "Saat sekizden hemen sonra. Altı saattir buradasın."

Parça parça hatırlıyorum. Çay. Herri. Dana.

Bana bir ilaç vermiş olmalı... O tecavüz ilaçlarından olmalı. İlacın ismi sislerin arasında yüzüyor. Rohypnol.

"Dana beni buraya getirdiğinde sana bir şey söyledi mi?" Öfkem, Rohypnol'un pusunu delip geçerken sesim titriyor.

"Levi'ın annesi işin içinde mi?" Jamie şaşırıyor. "Daunis, yüzünü kapatan bir kar motoru kaskı takan bir adam seni omzunun üzerinde taşıyordu. Bana şok vermeden önce seni içeri attı. Hareket edemedim. İşte o zaman bacağını karyolaya zincirledi."

Zincirli mi? Her iki bacağımı hareket ettiriyorum. Sol tarafımdan ağır bir şakırtı geliyor.

Dana beni buraya getirmedi mi? O halde... bu işin içinde başka kim var?

Jamie hâlâ konuşuyor. Hikâyesine odaklanmak çaba gerektiriyor.

"...şok silahının oklarını çıkardı ve sobaya bir kütük attı. En fazla beş dakika."

Bazı şeyleri hatırlamaya başlıyorum, tabii onun hikâyesine uyacak zihinsel imgeler yaratmıyorsam.

Ona ne yaptın? Bana cevap ver– Jamie'nin sisli bir rüyadan gelen sesi.

"Yerdeydim ve sen birine küfür mü ettin?"

"Güzel! Hatırlıyorsun," diyor Jamie. "Bana şok vermeden hemen önceydi."

"Grant Edwards mıydı?" Yatağın altına bakmak için eğilmeye çabalamadan önce gözlerim karavanda geziniyor. Baş aşağı durunca, kafam sanki biri onu davul olarak kullanıyormuş gibi zonkluyor.

"Gözlerini hiç görmedim, ama sanırım aynı vücut ölçülerindeydi."

Oturma pozisyonuna dönerken Jamie'nin koluma dokunmasıyla irkiliyorum.

"Hey, iyisin. Burada kimse yok, Daunis." Sesinde endişe var.

Jamie'nin araştıran bakışlarından kaçınarak, aklıma gelen çarpık anılara odaklanıyorum.

"Dana ile bir kamyonetteydim. Yukarıdan vapur kornası çalıyordu. Adak yapmak için semaa istediğimde güldü." İçimden bir ürperti geçiyor. Jamie'nin gözleriyle karşılaşıyorum. "Annem halamı arayacak; beni arayacaklar ve polise başvuracaklar. Sana ulaşmaya çalıştıklarında, Ron onlara senin de kayıp olduğunu ve kendisinin de seni aradığını söyleyecek."

"Öyle mi? Onunla konuştun mu? Neden destekle burada değil?" Jamie, Ron'un içeri dalmasını bekleyerek gözlerini kapıya dikiyor.

"Bu öğleden sonra mesaj attı ve dün geceden beri seninle herhangi bir iletişim kurup kurmadığımı sordu."

"Bu olamaz." Jamie'nin kafası karışmış görünüyor. "Ron benim saatimden bir takip sinyali alıyor olmalı." Bileğini tutuyor.

Saatinin bir James Bond aleti olmasından etkilenmiş olarak, "Gerçekten mi?" diyorum.

"Evet. Uydular aracılığıyla. Konum koordinatlarım FBI'a iletiliyor."

Uydular. Onu susturmak için elimi kaldırıyorum.

Problemi belirle.

Sugar Adası'nda bir karavanda mahsuruz.

Doğrulduğumda paslı karyola gıcırdıyor. Bir mide bulantısı dalgası ve daha fazla santrifüj baş ağrıma ekleniyor. Jamie anında kollarıyla beni tutmak için yanımda beliriyor.

Beni dans pistinde de böyle tutmuş, omzumu korurken beni yönlendirmişti. Daha dün geceydi. Bu nasıl mümkün olabilir? O zamandan beri bir ömre yetecek kadar kötü şeyler oldu.

"Teşekkürler." Uzaklaşıyorum.

Ağır zincir engelliyor, ancak pencerenin önündeki iskambil masasına kadar gidebiliyorum.

"Sen–"

"Şşşt," diye sözünü kesiyorum. "Dinliyorum."

Pencerenin ötesinde herhangi bir ses olup olmadığını dinlemek için tamamen hareketsiz duruyoruz.

Hafif dalgalar yakındaki bir kıyıya vuruyor.

"Ne duyuyorsun Jamie?" David dayım bana yönlendirici sorulardan kaçınmayı öğretti. Aksi takdirde, yanıtları duymayı umduğunuz şeylere yönlendirirsiniz karşınızdakini.

"Dalgalar," diye onaylıyor. "Uyandığımdan beri duyuyorum."

"Dalgaların yapısı hakkında bana ne söyleyebilirsin?" Bir bilim insanı gibi düşünmek iyi hissettiriyor.

"Sadece küçük dalgalar, Daunis."

"Batı kıyısındaysak, oradan geçen herhangi bir yük gemisi bir..." O dalgacıklar kıyıya çarptığında oluşan şeye ne dendiğini hatırlayamıyorum, zihnim bomboş. Bu beyin sisinden nefret ediyorum.

"Kelvin dalgası gibi mi?" diye soruyor Jamie. "Cuma gecesindekinden?"

"Evet! Onun gibi," diyorum. "Gemi ne kadar büyükse dalga da o kadar büyük olur. Dalgalarda bir değişim duydun mu? Yük gemisi trafiğine bağlı olarak, bir geminin geçmesi saatler alabilir."

"Hangi taraf olduğu neden önemli?" Sesi kısılıyor.

Cevabın Jamie'nin midesinde yumruk etkisi yarattığı o korkunç âna tanık oluyorum.

"Uçurumlar ve mağaralar." Sesi Superior Gölü'nün en dibini boylayan bir çapa gibi. "Sugar Adası'nın doğu yakasının tamamen uçurumlar ve mağaralardan oluştuğunu söylemiştin. Feribotun yakını veya kuzey ucu dışında herhangi bir cep telefonu sinyali alınamaz. Uydular, GPS sinyallerini taş, beton veya sudan alamazlar."

Gözlerindeki umutsuz bakış beni tamamen sarsıyor. O bir yetişkin. Yirmi iki yaşında. Bir polis.

Yine de, bir şekilde, bu karavanda daha az korkan kişi benim. İkimizin de duyması gereken şeyi yüksek sesle söyleyecek olan kişi.

"FBI nerede olduğumuzu bilmiyor Jamie. Heather gibi suda öldüğünü düşünüyorlar. Ron gelmiyor."

46. Bölüm

Ardından gelen cesaret kırıcı sessizlikte karavana yaklaşan sesler duyuyoruz.

"... bu hafta birilerinin geri adım atacağına yüz dolarına bahse girerim." Mike'ın sesini tanıyorum.

"Oyuncular mı, yoksa sahipler mi?" diye soruyor Levi.

NHL lokavtından bahsediyorlar. Kahrolası hokey.

Hızla saatini çıkaran Jamie önümde çömelip zincirlenmemiş bacağımı tutuyor.

"Bana şok verdiklerinde açık değildi, ama uyandığımdan beri açık," diye fısıldıyor, koşu ayakkabımı çıkarıyor ve esnek saat bandını ayak bileğime kadar kaydırıyor. "Hâlâ yeterince şarjı olmalı." Bağcıklarım, ayakkabımı tekrar ayağıma geçirmesine yetecek kadar gevşek. "Onlarla birlikte gitme şansın varsa, bunu kullanırsın." Ayağa kalkıp gözlerini bana kilitliyor. "Ne olursa olsun Daunis. Anlaşıldı mı?"

Başımı tamam diye sallamaya bile korkuyorum.

Dışarıdakiler karavana ulaştıklarında kirli pencereden zayıf bir ışık zar zor görünüyor.

"Önemli değil," diyor Mike. "İlk teklifi kim verirse, o daha zayıf pozisyondadır."

"Hı-ıh." Levi kulağa on yaşındaymış gibi geliyor.

Birbirine çarpan tahta sesleri. Birisi kilitle oynuyor.

Levi önce giriyor. Asla göz teması kurmadan, masanın üzerine bir kamp feneri koyup, çiş kabı görevi gören plastik kovayı alıyor. Kovayla kapıya yöneliyor. Mike elinde bir odun parçasıyla içeri girerken kardeşim kenara çekiliyor.

"Hey, muhabbet kuşları," diyor Mike dişlek bir gülümsemeyle. "Bir şeye engel olmuyoruz, değil mi?"

Stormy'nin vals yaparak içeri girmesini ve her zamanki edepsiz, imalı seslerini çıkarmasını bekliyorum ama gelmiyor. Dışarıda nöbet tutuyor olmalı.

Mike sobanın kapağını açıp kalın silindir tahtayı hâlâ harlı bir şekilde yanan parçaların üzerine itiyor.

Levi, kovayı zemin boyunca uzanan, köşeli, koyu renkli bir çizginin yanına koyarak geri dönüyor. Birkaç metre uzaklıkta paralel bir bant hattı daha var.

Zincirlerin ulaşabileceği uzaklığı gösteren sınır çizgileri. Ayaklarımız için bir çizgi; diğeri de onları yakalayabileceğimiz sınırı gösteriyor. Kova, masa ve pencere uyarı alanı içinde. Onun ilerisinde odun sobası, karavan kapısı ve özgürlük.

Mike şişme yeleğini çıkarıp kapının yanındaki bir kancaya asıyor. Masanın arkasında duruyor, eğlenen bir ifadeyle karavan duvarına gelişigüzel bir şekilde yaslanıyor.

Kardeşime bakıyorum ama o hâlâ bana bakmıyor. Bunun yerine sırt çantasını çıkarıp içindekilerin geri kalanını masaya dökmeden önce bir rulo kâğıt havlu çıkarıyor. Şişe sular, spor içecekleri ve protein barları dağılıyor. Büyük bir şişe su masadan yuvarlanıp yanımıza geldiğinde susuzluğum canlanıyor.

Jamie şişeyi alırken düşürüyor. İkinci kez tuttuktan sonra bana uzatıyor. Kalanını ona vermeden önce yarısını içiyorum. Bitirmem için bana işaret ediyor. Soğuk su boş midemde gürültülü bir şekilde çalkalanıyor.

Mike, "Defans Dauny'ye bu kadar iyi davranmanın ödülü," diyerek bir şişeyi beceriksizce tutmaya çalışan Jamie'ye fırlatıyor. "İyi ki futbol oynamıyorsun."

Dişlerimi sıkıyorum. *Bakalım Hücum Dauny'yi ne kadar seviyorsunuz.*

"Neler oluyor Levi?" diye soruyorum.

"Yardımına ihtiyacımız var," diyor sonunda gözlerimle buluşarak.

Jamie elime uzanıyor.

Şimdi üçlü sıkmayla duygusallaşmanın zamanı değil.

İkide duruyor. Shagala'daki kodu. İki sıkma, *Devam et,* anlamına geliyordu.

"Biz dediğin kim?" diyorum. "Sen ve çocuklar mı? Bana ilaç veren annen mi? *Biz* kim?"

Levi başını iki yana sallıyor. "Diğerlerini unut. *Benim* senin yardımına ihtiyacım var."

"Böyle mi yardım istiyorsun?" Bacağımdaki demiri sallıyorum. "Bu prangaları Home Depot'tan mı yoksa Ace Hardware'den mi aldın?"

"Onları bir kulübede bulduk. Tüm o Al Capone hikâyelerinin doğru olduğunu düşünüyorum."

"Ne yani, gangster olmaya mı özeniyorsun?" İlk sorumu tekrarlıyorum. "Neler oluyor Levi?"

"Bir iş fırsatı..."

"Bir *ne*?" diye böğürüyorum.

Jamie'nin eli şok verir gibi bir kez elimi sıkıyor.

Shagala sıkma kodu: *Dur.*

Daha güçlü bir şekilde karşılık veriyorum: *Hayır, sen dur.*

"Sadece bir dinle." Devam etmeden önce yutkunuyor, âdemelması inip çıkıyor. "O gün Chi Mukwa'da konuyu açmaya çalıştım. Sana hakaret eden pisliği yumrukladığımda."

"Öyle mi?" Hayretim gerçek.

Başını Jamie'ye doğru hafifçe sallıyor, "Evet. Onunla çıktığın için Sault'ta kalıp kalmayacağını sordum. Eğer ben ve sen bir gün birlikte iş yaparsak diye."

Levi'dan babamın atkısını aramasını istediğim gün. Daha sonra yalan söyleyip onda olmadığını söylediği atkı.

"Ne tür bir iş bu saçmalığı yapmanı gerektiriyor?" Ses efekti için bacağımı tekrar sallıyorum. "Çünkü üniversite öğrencilerine kiralamak için bir ev almaktan bahsettiğini sanmıştım."

Jamie'nin iki kez sıkması, doğru yolda olduğum anlamına geliyor.

"Mesele şu..." Levi takım kaptanı olarak moral konuşmasına hep bu şekilde başlar. "Bazen dayının sınıfının dışındaki koridorda beklerdim. Hokey antrenmanından önce."

"Orada, pisliğin teki gibi koridorda pusuya mı yatıyordun?" Levi arada bir kendine ve arkadaşlarına abur cubur almak için gelirdi ama ben her zaman onun doğrudan içeri girdiğini varsaymıştım.

Levi omuz silkip devam ediyor, "Sana kimyasallar hakkında sorular sorardı. Bunu bununla karıştırırsan ne olur? Zehirli olup olmadığını veya nasıl bir tepkimenin olacağını bulana kadar yüksek sesle düşünürdün."

Buz gibi oluyorum. David dayımla 'Bundan Sonra Ne Olacak?' oyunu oynarken bizi dinliyormuş.

"Zeki olduğunu biliyordum, Daunis," diyor Levi. "Ama zihninin nasıl çalıştığını duyunca senin nasıl bir dâhi olduğunu anladım."

Yüz ifadesinin hayranlıkla dolu olduğunu görünce şaşırıyorum. İlk dürtümün gururlu gülümsemesinin tadını çıkarmak olmasından nefret ediyorum.

Mike yaklaşarak, "İkinizin lafı dolandırmasını izlemek işkence gibi," diyor.

Jamie beni sıkıca tutarak yarım adım geriye çekiyor. Adrenalini, birleşen ellerimizden akıyor, benim de tüm bedenimi dolduruyor.

"Mesele şu." Mike, kardeşimin biraz önceki lafa girişini taklit ediyor. "İki yıl önce, Koç Bobby'nin dersi için Levi ve Stormy'nin bir iş planı yazmalarına yardım ediyordum. Naughty Nickel'e franchising vermek gibi saçma sapan fikirler etrafında dolaşıp duruyorduk. "Sonra Levi, *Neden büyük şehirdeki uyuşturucu satıcıları herhangi bir kabile üyesinden daha fazla para kazansın*? dedi. Haklıydı: İnsanlar zaten mal alacaksa, neden yerel satın almasınlar?" Levi'a dönüyor. "Sonra sen ve Stormy, Chi Mukwa'ya bir Tim Hortons fast food restoranı açmak gibi farklı bir plan yaptınız, değil mi?"

Bir şeyler ters gidiyor ama ne olduğunu tam olarak tespit edemiyorum. Dana'nın çayıma koyduğu şey... sanki buzda oynanan her oyunun iki saniye gerisindeymişim gibi.

Mike, uyarı alanı içinde oturmak için bir katlanır sandalye kaparken, "Bir sonraki kısmı, yani Travis'i anlatmaya ne dersin?" diyor. Diğer sandalyeyi de kardeşime vermiyor.

Levi konuşmak için ağzını açarken, kendi düşüncelerim başka bir yerden bana fısıldıyor. *İşte bu. Nasıl oldu. Hepimiz nasıl bu karavana düştük.*

"Travis'in annesi, kumarhanenin VIP salonunda işe alınan Las Vegaslı bir adamla çıkıyordu. Ciddi miktarda bahşiş alan adam çoğunu Angie'ye harcıyordu. Hatta ona yeni bir araba bile aldı."

Kardeşimde neyin farklı olduğunu belirlemeye çalışıyorum. Bir şekilde yaşı daha küçük görünüyor.

"Vegaslı adamın uğraştığı tek şeyin yüksek bahisli poker olmadığı ortaya çıktı," diyor Levi. "Angie'yi votkadan mete geçmeye ikna etti. Angie akşamdan kalma olmadan bütün gece partileyebiliyordu. Zayıfladı da. Rez arkadaşlarına ücretsiz go-go meyve suyu numuneleri verdi."

Met jargonunu bu kadar umursamazca kullanması beni sinirlendiriyor.

"Nasıl..." diye öfkeyle dalıyordum ki durmam için Jamie elimi sıkıyor. Onun düşünceleri de kafamın içinde: *Sinirlenme. Bırak konuşsunlar.*

Levi devam ediyor. "Travis artık bir ligde oynamıyor, bu yüzden eski şehir pistinde takılacak bir maç arıyordu. Vegaslı herifin ona bedava numune mi verdiğini, yoksa kendisinin mi aldığını hiç söylemedi. Travis bize met denen meretin çok da önemli bir şey olmadığını söyledi. Sadece daha hızlı kaymasını sağlıyormuş. Saatlerce oynamasını sağlayan bir dayanıklılık veriyormuş."

Kardeşim, Travis'in neden herhangi bir lig takımında olmadığına ilişkin kendi rolünü atlıyor.

Mike devreye giriyor. Erkeklerin her zaman yaptığı gibi hikâyeyi takım halinde anlatıyorlar.

"Vegaslı herif Angie'yi satış kotasına ulaşamadığı için dövmeye başladı. Bunu rezervasyon sınırları içinde yaptığı sürece, Kabile Polisi, Kızılderili olmadığı için ona dokunamıyordu. Ama onu taciz edebilirler ve kumarhane de onu kovabilirdi. Babam,

kabilenin bir yıllık yeni çalışan deneme süresi boyunca sorun çıkaranlar kişilerden kurtulduğunu söyler. Bir sebep göstermek zorunda değiller ve kovulan kişi buna itiraz edemez." Mike neşeyle ekliyor, "Birisi Vegaslı herife şehirden defolup gitmesi için bedava bir tavsiye verdi."

Levi, "Travis, Angie'ye bu işte yardımcı olabilirdi," diyor. "O bunu yapmak istedi, Daunis. Kimse zorlamadı. Zekiydi ve meti Vegaslı heriften bile daha iyi yapmayı başardı. Tek sorunları üretimi büyütmekti. Bizim tek yaptığımız da büyüyen bir işe yatırım yapmaktı."

Tek yaptıklarının bu olduğunu söylüyorlar. Ama–

Levi, yatırım yapmaktan çok daha fazlasını yaptığını bildiğimi bilmiyor. Ve bunu yapmaya zorlanan bir kaçakçı değildi: Levi, hokey kariyerini riske atan bir distribütördü...

Yaptığın her şeyden paçayı kurtarabilseydin nasıl davranırdın? Özel muamele görerek büyüseydin? Yaptığın büyük bir hatanın suçunu üstlenecek Travis gibi bir arkadaşın olsaydı?

Mike yine hikâyeyi anlatmaya girişiyor.

"Travis kendi kendisinin en iyi müşterisi oldu. Bazı met partilerine saykodelik mantarlar eklemeye başladı. Ve geçen Noel, Lily için ağlarken, üründe her türlü vahşi şeyi denedi."

Lily adını duyunca nefesim kesiliyor.

"Levi da met üzerinde denemeler yapmaya çalıştı ama kardeşinin beceremediği tek şey bu." Mike ona kızgın bir bakış atıyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Eh, esasında iki şey," diye devam ediyor. "Levi geçen kış kız kardeşine, o zamandan bu yana meydana gelen tüm boktan şeyleri önleyebilecek basit bir iş planı sunamadı."

Kardeşim Mike'a siktirip gitmesini söylemiyor. Sadece orada durup dinliyor.

Şimdi Mike'ın sesinde bir iniş çıkış oluyor. "Dauny, ekibimizin bir parçası olsaydın, Travis için yardım alabilirdik. Lily hâlâ hayatta olurdu."

"Onun hakkında konuşma!" diye tersliyorum ama kalbim boğazımda atıyor. Bu doğru. Onu kurtarabilirdim. Keşke...

Jamie yine kafamın içinde. *Buna kanma, Daunis.*

Beynimin bilim insanı kısmı devreye giriyor. Sanırım Levi'ın bir fikri olduğu ve Mike'ın önemli bir öneri ve sıralı bir plan sağladığı zamanları düşünüyorum. Bazen bir kimyasal belirli bir formda zararsızdır, ancak belirli koşullar altında toksik hale gelir. Mike bir katalizör.

Mike beni öptüğünde öne sürdüğüm bahanelerden biri de kardeşimin bundan hoşlanmayacağıydı.

Sana Levi'dan korkmadığımı söylediğimde bana inan.

Levi buzda takım kaptanı olabilir ama bu karavanda patron Mike Edwards.

"İşin beyni sensin," diye tıslıyorum Mike'a. Pakın nereye gittiğini her zaman tahmin edebilen kaleci.

Jamie elimi sıkıyor. *Dur.*

"Ah, Dauny, odadaki en zeki kişi olmak zor." Mike ayağa kalkıyor. "Seninle benim ortak noktamızın bu olduğunu sanıyordum. Meğer babam haklıymış." Grant'i taklit ediyor, "*Kazananlar kaybedenlerden daha iyi düşünür. Kazananlar, kaybedenlerin dikiz aynasında fark ettiği fırsatları görür.* Eskiden babamın boktan biri olduğunu düşünürdüm ama Azimli G herkesi alt ediyor. O her zaman oyunda uzun oynar."

Mike ve Levi arasında kısa bir bakışma geçiyor. Kardeşim omzunun arkasına endişeli bir bakış atarak odadan çıkıyor ve ben kendimi onun tanık olmak istemediği finale hazırlıyorum.

Mike, "Şimdi sana bir hikâyem var, Ateş Bekçisinin Kızı," diyor. "Bir zamanlar zeki bir prenses varmış, kasabaya yeni gelen çocuğa âşık olmuş; erkek kardeşinin, kardeşiyle çıkması için teşvik ettiği prense. Prensese, kardeşine yardım etmesi için bir fırsat sunulmuş. Yapılması gereken bir seçim varmış: Yardım etmek ya da yardım etmemek. Prensi kurtarmak ya da trajik bir sondan sorumlu olmak." Mike gelişigüzel bir şekilde kollarını başının üzerine uzatırken esniyor. "Yarın cevabını öğrenmek için geri geleceğiz. Jamie'nin iyiliği için, umarım sonsuza dek mutlu olma seçeneğinde karar kılarsın."

Mike kapıya doğru yürüyor, kapı koluna uzanıyor. Bize son bir şey söylemek için dönüyor.

İçimden bir ürperti geçiyor. Terli elim hâlâ Jamie'ninkiyle iç içe.

"Babam gibi olmak isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Görünen o ki, tüm öğütleri ve dersleri bana bir hedef belirleyip onu gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa yapmanın ne kadar önemli olduğunu öğretmiş." Mike kapı kolunu çeviriyor. "Babam bir şey istediğinde son derece ısrarcı olabiliyor." Gülüyor. "Ama babamın bu özelliğini çok iyi biliyorsun, değil mi Defans Dauny?"

Göğüs kafesim sıkışıyor. Mike, babasının bana ne yaptığını biliyor.

47. Bölüm

Nefes alamıyorum. Karavan çok sıcak. Gözlerimi kırpıştırdığımda yatakta olduğumu fark ediyorum. Jamie alnıma nemli ve soğuk bir şey bastırıyor. Ne olduğunu bilmem gerekiyor, sanki bu gerçek rahatlığı sağlayacak tek şeymiş gibi geliyor. Takım elbise ceketinin cebindeki mendil.

"İyisin Daunis. Gittiler. Burada seninleyim. Güvendesin." Sesi yatıştırıcı ama son sözünde takılıp kalıyorum: *Güvende.*

Babam bir şey istediğinde son derece ısrarcı olabiliyor. Ama babamın bu özelliğini çok iyi biliyorsun, değil mi?

Jamie dün gece çılgın tekmelerimi ve havaya deliler gibi yumruklar savurduğumu gördü. Bir şeylerin ters gittiği konusunda Ron'u uyarmaya çalıştı. Gözden kaçan sorusunu tekrarlamasını bekliyorum.

Sana ne oldu?

Sormuyor. Sanırım Jamie anlamaya başlıyor.

Suçlayıcı bir bakış, bir cık cık, bir konuşma bekliyorum.

Gelmiyor.

Sırtım boyunca bir ter damlası akıyor. Karavanın içi sauna gibi.

Jamie bana bir spor içeceği veriyor ve tekrar alnıma dokunuyor. Ona ikram etmeden önce birkaç yudum alıyorum. Bir protein barın ambalajını bana vermeden önce muz gibi soyuyor. Yerken midem gurulduyor. Sigara tiryakisi gibi, ben ilkinden aldığım son lokmayı çiğnerken, Jamie bir sonraki paketi açıyor.

"Şarjı idareli kullanmak için saatin takip uygulamasını kapatalım. Tamam mı?" Bileğime işaret ediyor. "Yandaki düğme. İzlemeyi kapatmak için itiyorsun, böylece sıradan bir saat oluyor."

Aşağı uzanıp düğmeyi içeri itiyorum.

"Çocukların senin için döneceğini biliyoruz. Laboratuvarları her neredeyse senin orada olmana ihtiyaçları var. Adanın dışında veya en azından sinyalin tespit edilebileceği bir yerde olduğunu ümit edelim. Bu kayalardan uzaklaştığınız anda düğmeyi çek ve takip özelliğini tekrar aç. Tamam mı?"

Önümde diz çökmüş, arkadan gelen fener ışığıyla aydınlanmış, yüzünde turuncu ışıkların dans ettiği bu kişiye bakıyorum. Onun hakkında gerçekte ne biliyorum?

Yirmi iki yaşında. Kıvırcık, kahverengi saçlı, aralara gizlenmiş bakır tonlar var. Kahkahası yara izinin alt kısmını çekiştiriyor. Hokeye geçmeden önce çiftler artistik patinaj yapıyormuş. Hayal kırıklığına uğradığında burun kemerini çimdikler. Kabilesini veya klanını tanımıyor. Parmak uçları tenimde bir fısıltı kadar yumuşak. Pizzasının üzerinden siyah zeytinleri toplar.

Kendinden emin bir şekilde öper, geri çekilmeden. Gözleri uzaktan sıradan görünür ama yakından muhteşem. Daha önce terk edilmiş. Araba kullanırken her zaman hız sınırına uyar. Fransızca ve İspanyolca bilir. Yüzünü kestiklerinde öleceğini sandı. Lily'nin şahdamarında nabzını hissetmeye çalışırken

Yaratıcı'ya dua etti. Kendinden daha büyük bir şeye ait olmak istiyor. Göründüğünden daha güçlü. Beni seviyor. Ve son olarak: Bu gizli görevi kabul ettiğinde, bunların hiçbirinin olacağını asla hayal etmemişti.

Gözkapaklarımı açık tutamayarak şilteye uzanıyor ama sırtımı duvara yaslıyorum. Soğuk metal, giysimin üzerinden bile olsa beni Jamie gibi şıpır şıpır terlemekten koruyor. En ufak bir sarsıntıda ellerim titriyor. Rohypnol'ün, planlarının veya her ikisinin bir yan etkisi.

Sugar Adası'nda bir yerlerde kıyıyı okşayan yumuşak dalgaların sesine doğru sürükleniyorum.

Turuncu ışıklar duvarlarda oynaşıyor. Ancak artık karavan değil; burası turuncu çizgilerle aydınlatılmış bir göğüs kafesi. Ben sadece kaplanın içinde değilim; kaplanın kendisiyim.

Görünmeden çömelip üç çocuğu izliyorum. Güzel bir siyah jaguar olan Panthera süzülerek geçip gidene kadar gözlerimi onlardan ayırmıyorum. Bu kadar kuzeyde bu tür bir jaguar olmaması gerek. Bu, onun bölgesi değil. Etrafını sarana kadar tehdidi görmüyor. Uzakta bir baykuş ötüyor. Yakınlarda bir şey kayıyor. Saklanmaya devam ediyorum; kimsenin burada olduğumu bilmesine gerek yok.

Dönüşüyorlar. Üç erkek çocuk bir yaratığa dönüşüyor: Levi'ın yüzüne sahip, kirpi gibi sarı saçlı, içbükey bir göğsü ve lastik gibi uzanan altı kaslı kolu olan bir yaratık bu.

Siyah takım elbiseli Jamie, jaguarın olduğu yerde duruyor. Yaratığın yumrukları makineli tüfek ateşi gibi. Jamie'nin beyaz gömleği yırtılıyor, şimdiden üzerinde mor bereler oluşan karın kasları ortaya çıkıyor. Tek ses, nefesini düzenlemeye çalışırken çıtırdayan kaburgaları.

Ron uzaktan, "Onu bulamıyorum, Daunis!" diye bağırıyor.

Yaratığın sıcak kanının tadı boğazımdayken, güvenli noktamdan sıçrıyorum. Ama geri çekiliyor ve "of" diye bağırıp yere çakılıyorum. Bileğim eski bir yatağa bağlı.

Yaratık artık tanımadığım üç erkeğe dönüşüyor. Her birine kükrüyorum. İlki gözlerime bakmıyor. İkincisi, sanki hiç orada olmamış gibi kaybolup gidiyor. Üçüncüsü gülümseyerek benimkinden çok daha keskin olan dişlerini gösteriyor.

Jamie yüzüstü yere düşüyor, yuvarlanarak havaya çılgınca tekmeler savuruyor. Nefes seslerini dinliyorum ama gelmiyor. Hareketleri giderek yavaşlıyor, sonunda kolları ve bacakları tamamen duruyor.

Ona ulaşamıyorum. Jamie onu terk ettiğime inanarak ölecek.

Boynuma değen sıcak nefes beni donmuş bir kaplan heykeline dönüştürüyor. Bir yılan bacağımdan yukarı kayarken taş kesiliyorum.

Alnım ve avuç içlerim soğuk duvara yaslanmış halde, kalp atışlarım hızlanarak uyanıyorum.

Korkuyorum. Annemi istiyorum. Buradan gitmeliyim.

Gece öbür tarafıma döndüm ama Jamie dönmedi. Kolu belimi buldu ve yüzü saçlarıma gömüldü. Her nefes verişinde, nefesi karmakarışık dağınıklığın içinden sızarak boynumu gıdıklıyor. Jamie'nin nefesinin Grant'e ait olmadığını biliyorum ama bu mantıklı bir korku ve hâlâ dehşet verici.

Jamie'nin üzerinden tırmanıp kalkarken dolu mesanem rahatsızlık verici. İlk defa sidik kabı kullanmıyorum. Yukarı Yarımada'daki süper rustik kulübeler ve av kamplarında su akmaz. Ön kapının dışında bir kova, gecenin bir yarısı örümcek dolu bir tuvalete gitmek zorunda kalmamak anlamına gelir.

Bitirdikten sonra, en yakın bant hattının ortasında yere oturup odun sobasına bakıyorum. Kollarımı dizlerime dolayıp göğsüme kadar çekiyorum. Tek ses, karavanın ötesindeki yumuşak dalgalar ve ocaktaki kocaman bir kütüğün çıtırtılı sesi.

Ahşap katı değildir; yanma sırasında gaza dönüşen selülozdan yapılmıştır. Gaz, hücre duvarını en savunmasız noktasında kırana kadar birikir. Patlama denilen şey budur; baskının zayıf bir an bulmasıdır.

Düşüncelerimi düzenleyerek kötü rüyadan kurtulmaya çalışıyorum.

Bildiklerim:

1. Çocuklar, Grant ve Angie Flint metten sorumlu.
2. Dana bana ilaç verdi ve beni buraya getirdi.
3. Onlara met pişirmem için Jamie'yi yem olarak kullanıyorlar.
4. Jamie'yi bırakmalarına imkân yok.
5. Levi en zayıf halka.

Bilmediklerim:

1. Annem şu anda ne yapıyor?
2. Kardeşimin David dayımın ölümüyle bir ilgisi var mıydı?
3. Dana ne kadar işin içinde?
4. Heather ve Robin bu işe nasıl karıştı? Ölümleri kazara mı yoksa kasıtlı mıydı?
5. Mike'ın Jamie'yle ilgili planları ne?
6. Stormy'nin içindeki haydut herhangi bir sınır olmaksızın ne kadar ileri gidebilir?
7. Artık tanıyamadığım kardeşimi sevmekten nasıl vazgeçerim?

Zaagaasikwe'nin yeni bir güne başlangıç şarkısıyla karavan aydınlanana kadar oturuyorum. Ayağa kalkıp sertleşmiş uzuvlarımı esnetiyorum. Kuyruksokumum ağrıyor. Gözlerimin arkasında hissettiğim yorgunluk hiç geçmeyecekmiş gibi.

Pencerenin yanında durup, üzerindeki isi kolumla silerek duvar gibi görünen karanlığa bakıyorum. Metamorfoz magmatik peridotit. Kara kayanın içine gizlenmiş bir karavandayız.

Jamie yataktan, "Doğu yakası," diyor. Kesinlikle doğru.

Kalkıp kovaya işiyor, sonra tekrar yatağa geliyor. Gün doğalı sadece birkaç dakika oldu ama ben çok bitkinim. Trans balonumda dalgalar ve hafif patlamalar duydum... ama horlama sesi yoktu. Jamie de tüm bu süre boyunca uyanıktı.

Jamie dün gece benim olduğum yerde, sırtı duvara dayalı oturuyor. Yanına gitmem için önündeki yatağa hafifçe vuruyor.

"Biraz uyuyalım. Bir süre daha geri gelmezler, doğru dürüst düşünemeyecek kadar yorgunuz. Zihnimiz daha az bulanık olduğunda bir strateji bulabiliriz," diyor. Jamie'nin yanına sırtüstü uzanıyor ve kavisli alüminyum tavana bakıyorum.

Karavan rahat; ne çok sıcak ne de çok soğuk. Fakat ateş gün içinde söndükçe, giderek soğuyacak. Bir noktada Jamie ısınmak için kucaklaşmaya çalışacak.

"Yüzünü duvara çevirmen gerekiyor," diyorum.

Kaşı kalkıyor ama söylediğimi yapıyor. Bize ulaşması muhtemel tek güneş ışığıyla karavan aydınlanıyor.

Yaratıcı'ya zoongidewin için sessizce dua ediyorum. Bugün cesaret günü.

"Kolumu sana dolamamın bir sakıncası var mı?" diye soruyorum.

"Elbette," diyor.

Jamie'ye dönüp kolumu ona doluyorum. Vücudunun yanımda olmasının verdiği hissi seviyorum. Yalnız olmadığımı bilmek beni rahatlatıyor. Derin bir nefes alıyorum.

"Kolunu bana böyle saramazsın çünkü..."

Jamie geriliyor. Duruyorum, sonra yavaşça devam ediyorum, "... çünkü Grant Edwards dün gece otel odasında bana saldırdığında beni arkamdan tuttu. Onunla gittim çünkü onların evinde olduğumuz o pazar gecesinde evdeki çalışma odasında araştırma yaparken çekilmiş bir güvenlik videom olduğunu söyledi."

Jamie bir saat gibi gelen süre boyunca hiçbir şey söylemiyor.

"Bugün buradan gideceksin," diyor sonunda. "Takip uygulaması, Ron'u sana yönlendirecek. Ona her şeyi anlat, o iyi bir ajan. Ondan sonrasını FBI halledecek. Grant Edwards'ı yakalayacaklar ve sen de tüm bunları arkanda bırakacaksın, Daunis. İyi olacaksın."

Ona inanıyor muyum, yoksa inanmayı çok mu istediğimden bilmiyorum ama sonunda rahatlıyorum. Elini önünde, benimkinin üzerine koyuyor. Başparmağıyla benim başparmağım ve işaret parmağım arasındaki yumuşak kısmı George Gölü'nden gelen dalgalarla aynı ritimle okşuyor.

Sesler karavana yaklaşırken aynı anda uyanıyoruz. İkimiz de yatağın yanında durmak için çabalıyoruz. Aynı anda birbirimizin eline uzanıyoruz.

Çok hızlı ayağa kalkmaktan başım dönüyor ve korkudan kalp atışlarım hızlanıyor.

"Ne derlerse kabul edeceğim," diye fısıldıyorum. "Ron beni bulur bulmaz her şeyi anlatacağım. Senin için geri geleceğiz."

Jamie sanki en derin havuza dalmak üzereymiş gibi havayı yutuyor.

"Seni seviyorum," diyor hızlıca. "Ne olursa olsun, Daunis, seni seviyorum. Her şey ters giderse kendini kurtar ve buradan uzaklaş."

Dudaklarım şimdi onun kulağında. "Güven bana. Levi en zayıf halka."

Birisi kilitle oynuyor.

Gerçek şu anda neden önemli, bilmiyorum. Sadece öyle.

"Seni seviyorum Ojiishiingwe."

48. Bölüm

Dün geceki giriş rutinlerini tekrarlıyorlar. Önce Levi giriyor ve doğruca kovaya gidiyor. Mike odun sobasına yöneliyor. Sadece küçük bir kütük getirmiş. Jamie'nin daha büyüğünü gerektirecek kadar uzun yaşamayabileceği iması midemi bulandırıyor.

Mike görevlerini bitirdiklerinde, "Pekâlâ, prenses, kararın nedir?" diyor.

Jamie'nin elini bırakarak öne çıkıyorum.

"Sana yardım etmeyi kabul edersem Jamie'nin güvende olacağına dair nasıl bir güvencem var?" diye Mike'a soruyorum. "Çünkü Levi'a güvenmiyorum."

Mike şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyor.

"Ne?" diyor Levi hayretle tizleşen bir tonla.

"Kekeledim mi?" Sesim buz gibi. "Sen bir yalancısın ve bir yılansın." Mike'a bakıp sorumu tekrarlıyorum. "Sana yardım etmeyi kabul edersem Jamie'nin güvende olacağına dair nasıl bir güvencem var?"

Mike, sanki talimatlar veren bir Nish'miş gibi, başını yana eğerek, kaşları çatıp dudaklarını büzerek beni tartıyor.

"Neden bahsediyorsun Daunis?" diye soruyor Levi.

Öfkeden köpürerek, "Babamın atkısı hakkında yalan söyledin," diyorum. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordun ama onu bulamadığını söyledin. Ama tam olarak nerede olduğunu biliyordun." Zincirin izin verdiği ölçüde ileriye doğru bir adım daha atıyorum. "Dün dolabında buldum. Babam hakkında yalan söyleyebiliyorsan, ağzından çıkan hiçbir şeye güvenilmez." Mike'a dönmeden önce kardeşime son bir kez tiksintiyle bakıyorum. "En azından Mike ile birbirimizi anlıyoruz. Öyle değil mi?"

Mike bana babasını hatırlatan bir sırıtışla bakıyor. Boğazımda yükselen safrayı yutuyorum. Mike'a karşı soğukkanlı bir tarafsızlık ve kardeşime karşı dizginlenemeyen bir öfke maskesi kullanıyorum.

Jamie açıkça paniğe kapılmış bir halde, "Ne yapıyorsun Daunis?" diye soruyor.

"Odama giren sen miydin?" Levi şaşkın, öfkeli ve utanmış durumda. Duyguları karmakarışık ama yine de okunabiliyorlar.

"Evet."

"Etkilendim prenses," diyor Mike uyarı alanına girerken. "Bacağını masaya koy."

"Bacağım mı?" Sesimi sakin tutmaya çalışıyorum. Sağ ayak bileğimdeki saati nasıl bilebilir?

"Bacağındaki demirin çıkmasını istersin herhalde? Ama sen, Beyaz Atlı Prens," Jamie'ye doğru başını sallıyor, "Yüzünü duvara çevirerek yatağa uzan ki saçma sapan bir şey denemeyesin. Tabii elektroşok tercih etmiyorsan."

Aynı anda Mike'ın komutlarını uyguluyoruz. Arkamdaki paslı karyola Jamie'nin hareketleriyle gıcırdarken, ben sol bacağımı dayayabilmek için oyun masasına yaklaştırıyorum.

Mike, ayak bileğimdeki kilide bir anahtar sokmak için masanın üzerine eğiliyor.

Yeni çözülmüş bacağım uçup gidecekmiş gibi geliyor. Artık dünyanın ağırlığını taşıyan sağ bacağım.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Mike yardımsever bir şekilde gülümsüyor.

"Tekrar kalkabilirsin, Beyaz Atlı Prens," diyor. "Prenses Dauny, o güvende olacak, çünkü Levi'a onu güvende tutmasını söyleyeceğim."

"Yani, beni met düzeneğine mi götürüyorsun?" diye soruyorum Mike'a, rahatlamış gibi görünmeye çalışıyorum.

"Plan bu," diye yanıtlıyor. "Yine de aldattığın bir adamın güvenliği konusunda fazla endişelendiğini söylemeliyim."

Levi ve Jamie aynı anda, "Ne?" diyorlar.

"Dauny, Shagala'da babamla yattı." Sonunda Mike'ın gülümsemesi buz mavisi gözlerine ulaşıyor.

Geri çekiliyorum. Mike bunun benim rızamla olduğunu mu düşünüyor? Bir öfke yumağında yanarak patlamak istiyorum.

Açıkça görülen ilk tepkimi geri alamıyorum, bu yüzden dedikodu yapılmasına öfkelenmiş gibi davranıyorum. Daha ikna edici olabilmek için, huzursuzca kıpırdanıp Jamie'ye suçlu bir bakış atıyorum. Jamie ipucunu hemen alıyor. Sadece rolünü oynadığını biliyorum ama incinmiş ve kafası karışmış bakışı beni etkiliyor.

"Aldattın mı?" Levi sanki bir yabancıymışım gibi bakıyor. Bana cevap vermem için zaman tanımadan Mike'a dönüp, "Ve sen de biliyordun, öyle mi?" diyor.

"Babam ne zaman bir kız düşürmeye çalışsa bunu anlarım." Mike omuz silkiyor. "Çok öngörülebilir. Hokey sezonunda kız arkadaşım olmasına izin vermiyor. Bu sırada her boku yiyor ve

annem de fark etmemiş gibi yapıyor." Mike bana doğru geliyor. "Robin'i kapı dışarı edip seni inceleme altına almaya başladı. Eski dışarı. Yeni içeri."

Mike'a ters ters bakarken aklıma rahatsız edici bir düşünce geliyor. Robin'i üç yıl önce Shagala'ya götürdü ve birkaç hafta önce beni öptü. Belki de Mike'ın hareketlerinin benimle hiçbir ilgisi yoktu, daha ziyade babasına bir şeyler kanıtlamakla alakalıydı.

Dikkatimin dağılmasına izin veremem. Bu sabah odun sobasına bakarken yaptığım plana bağlı kalmam gerekiyor. En zayıf halkaya ulaşma planım.

"Pekâlâ, Levi'a onun nasıl bir yılan olduğunu söylediğine göre," diye söze başlıyor Mike, "ve Levi da aldatan sürtük kız kardeşi hakkındaki gerçeği bildiğine göre... Bence seni yeni işyerine götürecek kişi o olmalı. Siz iki kardeş işe koyulurken ben burada Prens Jamie ile kalacağım."

Mike kendinden memnun. Peş peşe sayılarını yaptı, bir oyuncunun hokey maçında arka arkaya üç gol attığı durumun bir benzerini yarattı. Levi'ı bana karşı çevirecek bir sırrı ifşa etti. Erkek arkadaşımla ilişkimi mahvetti. Bana hükmettiğini ve beni alt edebileceğini gösterdi.

"Gitmeden önce söylemek istediğin bir şey var mı?" diye soruyor Mike bana.

Jamie'ye dönüyor ve bulabildiğim en acıklı ses tonuyla, "Çok üzgünüm. Aptalca bir hataydı ve hiçbir anlamı yoktu. Bunu telafi etmek için her şeyi yapacağım," diyorum.

Mike ve Levi'a sırtım dönük, göz kırptığımı göremiyorlar. *Güven bana. Levi en zayıf halka.*

Plan, kardeşimi Mike'tan bir şekilde ayırmanın bir yolunu bulmaktı. Kardeşime mantıklı davranmasını söylemek için tek

şansım onunla yalnız kalmak. Beni karavandan uzaklaştıracaklarsa, ikisinin değil, sadece birinin yanımda olmasını umuyordum. Bu kişinin Levi olduğuna emin olmalıydım ve bunu yapmanın en iyi yolu Mike'ı kardeşimle hiçbir şey yapmak istemediğime inandırmaktı.

Mike dün gece beni allak bullak etmekten hoşlandığını gösterdi. Tutumu, bu operasyonda alfa olduğunu kanıtlama ihtiyacının bir parçası.

Maskemi takmaya, patronun kim olduğu gösterilen kız rolünü oynamaya devam ediyorum.

"Ah, Dauny bir de, eğer Levi'ın iki saat içinde buraya dönmesini engelleyen bir şey olursa, bu, Beyaz Atlı Prens için mutlu bir son olmayacak."

Mike, bana Levi'yla kapıya gitmemi işaret ediyor. İçimden neşeli, üç kat hızlı bir Duman Dansı'na girmemeye çalışırken Mike'a son bir kızgın bakış atıyorum. Planım tam da istediğim gibi gidiyor.

49. Bölüm

Levi'ı, sanki bacağına zincirlenmişim gibi kıyı boyunca kuzeye doğru takip ediyorum. Nerede olduğumuzu gösterecek tanıdık bir şey arayarak çevreyi tarıyorum. Burnum karavandakinden farklı, tüm o harika kokularla seğiriyor: Temiz hava, kayaların üzerindeki balık kokulu liken, çürüyen yaprakların tatlı tütün benzeri aroması, sedir ve çamın tanıdık ferahlığı.

Levi, bir derenin nehre doğru aktığı siyah kayalıklardaki bir mağaraya dönüyor. Mağaranın, ormana açılan bir tünel geçidi olduğunu anlıyorum. Bir çeşit köprü oluşturan yassı kayalara basarak dereyi geçiyoruz.

Sağ ayağım son kayaya çarpıyor, ayakkabım kaygan yüzeyde kayarak ayağımdan fırlıyor. Ayak parmaklarım soğuk suya girdiği anda elektrik çarpmış gibi sarsılıyorum.

Ayakkabım tamamen suya batıp saat ıslansaydı her şeyi mahvolacaktı.

Titreyen ellerimle ayağımın yan tarafını ovmak için durakslyor, sağ bileğimdeki eski moda saatin takip düğmesini açı-

yorum. On saniye sonra, bir çam korusuna yaklaşırken Levi'a yetişiyorum.

Çamların arasına park edilmiş eski bir kamyonet var. Burada olması o kadar tuhaf değil, çünkü adada ve ilçede bu tür paslı kamyonetlere hep rastlanılır. Hem Nishnaab'lar hem de Zhaaganaash'lar, bu araçları, gerçekte kime ait olduğuna bakmadan, rezervasyon kamyonetleri olarak adlandırır. Bazıları, kendi haline bırakılmış bir tarlada ya da başka eşyaların da atıldığı bir barakanın arkasında oksitlenerek yavaş yavaş ölür. Bu rez kamyoneti, engebeli arazi sürüşü veya donmuş bir göl üstünde gecekondu olarak kullanılmak için hâlâ çok uygun.

Levi, kamyoneti kontakta bırakılan bir anahtarla çalıştırıyor. Vites kolu, direksiyon kolonundan selam vermek için kaldırılmış sıska bir kol gibi uzanıyor. Ön koltuğun yolcu tarafına oturduğumda kamyonet ilgili bir şeyler tanıdık geliyor. Parmağımla zeytin yeşili vinilde bir yırtık buluyorum, orada olduğunu biliyorum.

Bu, Dana'nın beni Sugar Adası'na getirirken kullandığı kamyonet.

Çam ağaçları hızla yerini akçaağaçlara bırakıyor. Yerde düzleşen yaprakları görünce, gelişte de aynı yolun kullanıldığı anlaşılıyor, Levi'ın zikzaklı bir rota çizmesinin sebebi bu. Lastik izleri ekmek kırıntısı izi gibi.

Ormandaki dolambaçlı patika dar bir yola dönüşene kadar Levi konuşmuyor.

"Jamie'yi aldattığına inanamıyorum. Senin farklı olduğunu sanıyordum."

Bana söylemek istediği ilk şey bu mu? "Aldatmadım. Babası bana tecavüz etti."

Levi aniden dönüp bakıyor. "Mike bana böyle söylemedi."

"*Senin* bana inanman için kanıta mı ihtiyacım var?" Sesim titriyor çünkü onun sorusu benim cevabım.

Ceketimin fermuarını açıp gömleğimi ve sutyen askısını omzumdan çekiyorum. Adamın parmaklarının bıraktığı çürükler koyu kırmızıdan mora dönüşmüş.

"Peki, seni nasıl yalnız yakaladı?" diye azarlıyor beni. "Seni daha zeki sanırdım. Herkes onun nasıl bir pislik olduğunu biliyor."

"Önemli olan kısım bu mu, Levi?" Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı engellemeye çalışıyorum. Kendimi odaklanmaya zorlayarak yolda gördüğüm, mini bir madoodiswan'a benzeyen kubbe şeklindeki kayayı zihnime not ediyorum. "Seninle iş yapmak isteyip istemediğimi sorduğun gün, Chi Mukwa'da bana saygısızlık ettiği için takım arkadaşını dövecektin," diyorum.

Yolu kapatan devrilmiş bir huş ağacının etrafından dolanıyor, ben konuşmaya devam ederken gözleri yola kilitli.

"Bu çok yanlış Levi. Bütün bunlar yanlış. Bu met işine karışıyorsun. Beni her zaman savunuyorsun ama şimdi... Gösteriyi Mike'ın yönetmesine izin veriyorsun. Dolabımdaki doğum günü hediyen. Annenin bana ilaç vermesi. Ve David dayım... Onun ölümüyle bir ilgin var mıydı?"

"Hayır," diyor Levi çabucak. "Mike, dayın met denerse, iyi mal üretmeye teşvik edileceğini düşündü. Dayın bir kerede çok fazla enjekte etti. Mike bunu bilerek yapmış olabileceğini düşünüyor. Olay olduğunda orada değildim."

"Teşvik," diyorum boğukça. "Bu yüzden mi o pak kutusunu dolabıma koydun?" Âdemelması hareket ediyor ama cevap vermiyor. "Jamie konusunda çok ileri giderseniz, onu denklemden tamamen çıkarırsanız ne olacak? Onun gitmesine izin vermeye-

ceğinizi biliyorum. Beni 'teşvik etmek' istediklerinde de onlarla bir olacaksın mısın?"

"Mike seni asla incitmez. Pak kutusu sadece bir yedek plandı. Kolay yolu seçersin diye bir sigorta. O kartı asla oynamazdım ama Mike gizli kalmayı ve rakibin kaderini yönlendirecek şekilde hareket etmemi söyledi."

"Ben senin rakibin miyim?" diye soruyorum sessizce.

"Hayır," diye kekeliyor Levi. "Sadece seni dahil etmek için bir güvence. Jamie'nin gitmesine izin vereceğiz ve sessiz kalacak. Çenesini kapalı tutması için onu korkutabiliriz," diye vurguluyor.

"TJ'i futbol kariyerini bitirmekle tehdit etmen gibi mi?" diyorum. "Mike'ın söylediği hiçbir şeye güvenemezsin. O pazar gecesi BlackBerry'mi kurmama yardım ederken beni yatak odasında öptü. Onunla neden ilgilenmediğime dair yarım düzine sebep söylemek zorunda kaldım. Senden bahsettiğimde, bunun aramızda bir sır olabileceğini söyledi. Mike düşündüğün gibi sadık bir arkadaş değil. Lütfen söylediklerimi iyi dinle, Levi."

Biz ormandan çıkarken Levi susuyor. Bir çiftlikten başka bir şeye dönüşen bir tarladan geçiyoruz. Ortam yabanıl bir yere dönüşüyor. Bir parça mashkodewashk çıkmış. Adaçayının erkek mi yoksa dişi versiyonu mu olduğunu merak ediyorum. Sonra neden merak ettiğimi düşünüyorum.

Toprak bir yolda ilerliyoruz. Bükülmüş bir sokak tabelasını okuyor ve en azından nerede olduğumuzu anlıyorum. Batıya, adanın içinden kuzey-güney yönünde uzanan anayola doğru gidiyoruz.

Kalbim, Levi'ın bir sonraki dönüşünü beklerken gümbür gümbür atıyor. Sola dönerse, adada sinyal gönderme şansı ol-

mayan bir yere gidiyoruz. Sağa giderse, feribota veya kuzeyde sinyalin iletilebileceği bir yere gidiyor olabiliriz.

Tek şansım sağa dönmemiz.

Levi anayola vardığında o kadar uzun bir süre duraklıyor ki kalbim yerinden fırlayacak gibi hissediyorum. Dizlerimin üstünde duran ellerime bakıyorum.

Kuzeye dönüyor. Neredeyse sevinçten haykıracağım.

Bir şansımız olabilir.

Tabii Jamie'nin, sağ ayak bileğimdeki saati herhangi bir şey iletebiliyorsa...

Ve derenin yanında, Levi'ın arkası dönükken düğmeyi doğru dürüst açtıysam...

Ron anakarada bekliyorsa, Lily'nin öldürüldüğü geceki gibi feribottan çıkan tüm arabalar için bir kontrol noktası kurduysa... Bu sefer kontrolün amacı Jamie ve beni bulmak olacak.

İki saat dolmadan karavana dönüp Jamie'ye ulaşabilirsem... Bu noktaya gelmemiz ne kadar zamanımızı aldı?

Tutuklamalar yapıldıktan sonra, kasabadakiler Sugar Adası ve kabilemden hemen uzaklaşıp bizi paramparça eder mi?

"Bu işe başka kimler karıştı?" Takımdaki diğer iki kabile üyesinin adını veriyorum; biri benimle, diğeri TJ ile mezun olmuştu.

Levi başını iki yana sallıyor. "Her şeyi yanlış anlamışsın. Mike ve bazı *deriler* değil." Irkçı bir hakaret kullandığı için bağırma dürtüme direniyorum. "Ben, Mike ve paraya ihtiyacı olan birkaç yoksul çocuk. Rob, Max ve Scotty."

Üç Zhaaganaash adını duyduğumda duyduğum rahatlamanın yerini suçluluk ve öfke takip ediyor.

Bunun Kızılderili işi olduğunu söyleyemeyecekler. Çünkü öyle yaparlardı.

"Levi, *sen* neden bu işe bulaştın? Sadece para için olamaz. Demek istediğim, zaten kişi başı geliri alıyorsun."

"Tabii, *senin* için para önemli değil." Sesi ilk kez kızgın çıkıyor. "Annem, kumarhane de diğer tüm geri zekâlı kabile ticari girişimlerimiz gibi patladığında kabileye hiçbir şey için bağımlı olmayacağımızı söylüyor. Bir daha asla artıklar için kavga eden zavallı fakir Nishnaab'lar gibi olmayacağız. Bir şeyi istiyorsan, yüksek sesle söyle ve bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapmaya tüm kalbinle karar ver. Annem istediği her şeye bu şekilde sahip olduğunu söyledi."

İçinde bulunduğumuz duruma hiçbir faydası olmayacağını düşünmeden, "Babam gibi mi?" diye ağzımdan kaçırıveriyorum bir anda.

"Sadece o değildi ki," diyor hararetle. "Tek aldatan o değildi. Babamız da anneni aldattı."

Levi küçük bir çocuk gibi. Korkmuş bir çocuk.

Sugar Adası'ndan geçen ana arterden kuzeye giderken, "Levi, neden babamın atkısı hakkında yalan söyledin?" diye sessizce soruyorum.

"Bilmiyorum!" Sesi çatlıyor. "Küçükken buldum, annem atkıyı görünce delirdi. Annenin babama hediyesi olduğunu söyledi. Yeşil gözleriyle uyumlu, pahalı bir kaşmir atkı. Babam onu ne zaman taksa, anneme, kendisi yerine senin annenle birlikte olması gerektiğini bildiriyordu." Kamyoneti o kadar sert gazlıyor ki, kamyonet depar atmaya zorlanan yaşlı bir adam gibi sallanıyor. "Belki atkı sende olsa takardın ve bu, annemin o gece adada yaptığı hatayı başına kakmak gibi olurdu, böyle düşündüm. Macy'nin babasını ayarlamış, babama artık yürüyemeyecek hale gelinceye kadar içki içirmiş. Böylece annem de babamla istediğini yapabilmiş."

Kardeşimin bana anlattıklarının sindirebilmek için zamanı dondurmak istiyorum ama planıma odaklanmam gerekiyor. Hayatımız buna bağlı.

Levi batıya, feribot iskelesine giden geçide doğru dönüyor. Feribot kornasını duyuyoruz, feribotu kaçırdığımız ve bir sonraki sefer için yarım saat beklememiz gerekeceği korkusuyla kıvranıyorum.

"Annem babamızı o kadar çok istiyormuş ki benim olmamı dilemiş ve bunu gerçekleştirmiş. O atkıyı takmana izin veremezdim. Yapamadım. Daunis, lütfen atkıyı asla onun yanında takma."

Feribotu bekleyen uzun bir araç kuyruğuna girdiğimizde rahat bir nefes alıyorum.

"Tamam Levi, söz veriyorum atkıyı takmayacağım."

Şimdi rahatlayan o.

"Onların seçimlerinden biz sorumlu değiliz," diyorum. "Sevdiğimiz insanların kusurları olabilir. Eylemlerini ve inançlarını tasvip etmesek de onları sevebiliriz."

Kardeşimin alt dudağı titriyor. Gözyaşlarına boğulmak üzere gibi duruyor. Ben de aynı şekilde hissediyorum.

"Levi, Dana'nın Sugar Adası'ndaki o partide verdiği karardan üzüntü duymuyorum çünkü bana kardeşimi verdi ve seni seviyorum."

Gülümsüyor, bir damla gözyaşı düşüyor. Bu karmaşayı atlatacağımıza dair umutla doluyorum.

"Bunu yapabiliriz, Daunis," diyor heyecanla. "Sen ve ben. Diğer herkesi nasıl satın alacağımızı bulabilir ve bunu kendimiz yönetebiliriz. Kimse bizden şüphelenmez. Durdurulamaz oluruz." Yüzündeki ifade ışıl ışıl.

Kalbim yırtılıyor ve içinden bir parça kopuyor. Kopan her ne ise, Levi feribotta kalan son yeri kaparken, ardımızda Sugar

Adası'nda kalıyor. Sanki yerde kan damlası görecekmişim gibi arkama bakıyorum. Hidrolik rampa bir asma köprü gibi yükseliyor. Feribot kornası çalarken ileriye doğru bakıyorum.

"Her zaman bir şekilde paçayı sıyırıyorsun diye mi durdurulamaz oluruz?" diye bıkkınlıkla soruyorum. "Travis'in o kadının gözünü kör eden havalı tüfek suçunu üstlenmesi gibi?"

Kardeşimin yüzünden şok, korku, suçluluk ve utanç okunuyor. Sonra kendi maskesine dönüşüyor.

Levi ceketinin cebinden bir kapaklı telefon çıkarıp bir numara çeviriyor. Birisine feribot iskelesinde onunla buluşması için talimat veriyor. Grant'in sesi mi diye kulak kesiliyorum ama karşı taraftaki kişi hiçbir şey söylemiyor.

Üst kolumdaki uyuşma vücudumun geri kalanına yayılmış gibi hissediyorum.

Levi bana bir şapka uzatarak, "Tak bunu," diyor. Takmayınca, "Mike'a söylerim," diye ekliyor.

Kabul ediyorum ve bunu yaparken de Jamie'yi bir karavanda Mike Edwards'la yalnız başına düşünüyorum.

Problemi belirle. Jamie tehlikede ve Ron nerede olduğumuzu bilmiyor.

Yanımızdaki arabadan, Seeney Nimkee bana bakıyor.

Kaynaklarının envanterini çıkar. Bir yaşlı.

Gözlerimle yalvarıyorum. *Bana yardım et. Bana yardım et. Bana yardım et.*

Yardımcı pervaneler feribotu sarstığında, anakara otoparkında barikat veya polis arabası olmadığını fark ediyorum. Kimse beni kurtarmaya gelmiyor. Bu da Jamie'yi kurtaramayacağım anlamına geliyor.

Ön asma köprü alçalıyor. Önümüzdeki arabalar boşalıyor.

Levi kornaya basıyor çünkü tam önümüzde duran araba ilerlemiyor.

"Lanet olsun Minnie. Çalıştır şu salak arabanı!" diye önümüzde duran kırmızı Mustang'e bağırıyor.

Bir kez daha Seeney'ye bakıyorum. İlk başta, bize hareket etmemizi söylediğini sanıyorum. Ama sonra kelimeleri tekrar söylüyor ve sadece benimle konuştuğunu anlıyorum.

Çık dışarı.

50. Bölüm

Sadece tek bir ânım var, tıpkı pakın yere düştüğü, her şeyin sakin ve sessiz olduğu o an gibi. Derin bir nefes alıp uzun, yavaş bir şekilde bırakmaya yetecek bir an. Sonra zaman depar atacak.

Levi, Minnie'ye tekrar küfrediyor. Kapı kolunu tutuyorum ve Levi cümlesini bitirmeden kamyonetin dışındayım. Bir an sonraysa Seeney'nin arabasının arka koltuğundayım.

Seeney geri vitese alıyor, geri gidiyor ve belli bir açıyla öne doğru sarsılıyor. Levi'ın çıkış yolumu takip etmesini engellemek için kamyoneti bloklarken arabalar sertçe birbirine sürtünüyor.

Minnie kıpırdamıyor. Levi'ın kamyoneti herhangi bir dönüş yapamayacak kadar asma köprüye yakın. Solundan başka gidecek yeri yok. Kamyonet görüş alanımı engelliyor.

Bardak tutucusundan kapaklı telefonu alıp Ron'un cep telefonunu arıyorum. Açıyor.

"Jamie, Sugar Adası'nda!" diye bağırıyorum. "Doğu kıyısındaki kara kayaların arasına gizlenmiş bir karavanda, bir tarafında

bir dere bulunan mağara benzeri bir açıklığın yaklaşık yüz metre güneyinde. Mike Edwards ona zarar verecek." Sağ kapıyı açıp arabadan çıkıyor ve diğer tarafına geçmek için kamyonetin arkasına yanaşıyorum.

Jonsy Kewadin'in Lincoln'ı. Midilli olarak adlandırdığı arabası.

Yolcu tarafındaki açık kapıya iki ayağını dayayarak içeride oturan Jonsy, donanma günlerinden kalma alışkanlıkla dur durak bilmeden küfrediyor. Levi'ın kaçmasını engellemek için neredeyse dikey bir abluka oluşturmuş.

Rüzgâr şapkamı uçuruyor. Bir yandan saçlarım yüzüme çarparken, feribot korkulukları boyunca Minnie'nin kırmızı Mustang'inin önüne gelene kadar koşuyorum. Minnie hareket etmemiş.

Bir şekilde, bu üç yaşlı, bir kurtarma operasyonu koordine etmişler.

Minnie camını indiriyor ve "İçeri gir kızım. Ambe!" diye bağırıyor.

Onun sözünü dinleyip içeri atlıyor ve Minnie'nin arabasının güvenli ortamından Levi'ın hareketlerini izliyorum.

Sürünerek çıkmak için yolcu camını aşağı indirmeye çalışıyor. Bir şeyler çalışmıyor olmalı, çünkü Levi öfke nöbeti geçiren küçük bir çocuk gibi ortalıkta debeleniyor.

Seeney, yolcu tarafından iniyor. Feribotun önüne doğru koşuyor. Rampadan aşağı inmek yerine güvertede bize doğru dönüyor.

Bir eliyle Levi'ı işaret ederken, diğer eliyle Yaratıcı'ya görünmez bir tüy tutuyor.

Seeney tiz bir ses tonuyla bağırıyor: *"Lee-lee-lee-lee-lee!"*

Minnie kornasını çalarak katılıyor. Jonsy de korna çalıyor.

Sonunda Levi camı indiriyor ve Seeney'nin arabasının üzerinden yuvarlanıyor. Minnie'nin arabasının yanından koşarak feribot rampasına doğru devam ediyor. Daha önce kullandığı kapaklı telefonla konuşuyor.

Seeney, doğrudan kendisine doğru koşan figüre işaret ederek sesini titretmeye devam ediyor.

Levi'ın Seeney'yi engellemek için o tarafa gitmediğini fark ettiğim anda Minnie'nin arabasından iniyorum. Levi'ın kurtulmak için dikkatleri dağıtması yaratması gerekiyor.

Levi ona çarpıyor, rampadan inip otoparka doğru devam ediyor.

Sırtüstü yatan ve kolu hâlâ havada olan Seeney'ye doğru koşuyorum. Kulak tırmalayan bir sesle nefes almaya çalışmadan önce bir duraklama oluyor.

Çıkardığı ses kalbimi hoplatıyor.

Sesini titretmeye devam ediyor. Bunun şu anlama geldiğini biliyorum: *Sizden daha kötüleriyle karşılaştık ve hâlâ buradayız.*

Bu, bizim hayatta kalma şarkımız.

Minnie, Jonsy, tayfa ve bekleyen arabalardan inen insanlar Seeney'ye koşarken, ben Levi'ın peşinden koşuyorum. Otoparkın uzak ucuna ulaşıyor ve yolun aşağısındaki golf sahasına doğru devam ediyor. Benden çok önde. Kardeşimi tam bir depar attığım halde yakalayamıyorum.

Düşün Daunis. Düşün.

Feribota binmeyi bekleyen araba kuyruğunu tarıyorum. Siyah bir Range Rover sıraya girene kadar tanıdık birini göremiyorum.

Grant'in arabası. Levi'ı almaya geldi. Ron'un Grant'in işin içinde olduğunu bilmesi gerekiyor. Seeney'nin cep telefonu hâlâ arabasında.

O telefonu tekrar almak için geri dönmeden önce bir araba kornası dikkatimi çekiyor. Koç Bobby'nin BMW'si yanımda duruyor. O yardım edebilir.

"Koç Bobby, beni bir yere götürmene ihtiyacım var. Ve telefonuna. Levi'ı takip etmeliyiz."

"Elbette," diyor tereddüt etmeden. "Bin."

Öyle yapıyorum. Bana beklentiyle bakıyor, emniyet kemerimi takmamı beklediğini düşünüyorum. Gerçekten çok saçma. Bir kriz anında küçük şeyler için endişelenmek.

"Ciddi misin?" İtaat ederken sesimi yükseltiyorum. "Bay Önce Güvenlik mi olacaksın?"

Koç Bobby, feribot park yerinden çıkıp golf sahasına doğru sola dönüyor. Bardak tutucusunda duran cep telefonuna uzanıyorum.

Telefonu benden uzağa, sol eline alıyor.

Hayretle tekrarlıyorum. "Sen cid–"

Bir dakika. Levi'ın hangi yöne gittiğini ona hiç söylemedim. Koç hiç sormadı.

Feribota binmek için sıralanmış arabalara bakıyorum. Grant'in arabası hareket etmedi.

Green Bay'deyken, Koç Bobby, Grant'in pakları kabile gençlik programı için bağışladığını, ancak reklam olmasını istemediği için bunu gizli tuttuğunu söyledi. Ancak aynı Grant, Robin'in vakfını kurmak için bedelsiz avukatlık hizmeti verdiğinde *Evening News*'in ön sayfasında fotoğrafıyla yer alma fırsatını kaçırmamıştı.

Grant Edwards reklamdan asla çekinmedi.

Koç Bobby yalan söylüyordu.

Ortakları bir lise öğretmeniydi. Bir girişimci. Bir kumarbaz. Büyük kazançlar ve kayıplar. Asla gerçek anlamda sıçrama ya-

pamayan birçok küçük işletmenin kurucusu. Ama sonunda biri başarmış işte.

"Bahse girerim ki şu anda üniversitede hokey oynamayı dilerdin," diyor.

51. Bölüm

"Akıllı ol Daunis. Kaçmak yok," diyor koç.

Bobby LaFleur'un talimatlarına uymak normal geliyor. Geçmişten gelen kas hafızası.

Koç Bobby her zaman devlet radyosu dinler. Antrenmandan sonra eve dönmelerimiz. Gecenin bir yarısı deplasman maçlarından dönüşlerimiz. Beni kollardı. Diğer lise koçları hiçbir kızın erkek takımında olmaması gerektiğini söylediğinde beni savundu. *Kapa çeneni ve o oyuncuya diğer oyunculara davrandığın gibi davran.*

Koç, "Seni Raco'nun dışına, ıssız bir yere yerleştirdiğimizde ne dersek onu yapacaksın. Erkek arkadaşını unut. İşi bitti," diyor ürkütücü bir sakinlikle.

Hayır. Jamie ölmedi. Mike bunu yapmaz.

Artık insanların neler yapıp yapamayacaklarını değerlendiremiyorum.

Koç devam ediyor, "En iyi meti pişireceksin ve annen hayatta kalacak."

Teşvik, artık Jamie değil. Ona zarar verecekler. Seeney'nin telefonu elimdeyken annemi aramalıydım. Onu uyarabilirdim.

Beni o ücra met laboratuvarlarına götürürlerse annemi ve Jamie'yi bir daha asla göremeyeceğim. Beni kontrol altında tutmak için sevdiğim insanları tehdit etmeye devam edecekler. Sırada halam ve ikizler olabilir. Teker teker.

Koç, bir ekipman garajının yanındaki golf sahasına yanaşıyor. Kardeşim oradan çıkıp arabaya koşuyor. Göz açıp kapayıncaya kadar Levi tam arkamda oturuyor.

Levi, koltuğumun baş desteğine uzanıp elini sol omzuma koyarken nefes nefese. Bu omzumun hep acıdığını biliyor. Isırık şeklinde morluğu olan. Kardeşim elini oraya koymaktan başka bir şey yapmıyor. Bu bir tehdit ve ihanet anlamına geliyor.

Göğsümün derinliklerinden alçak bir ağıt yükseliyor.

Koç omuz silkiyor -*çok kötü, çok üzücü*- sanki buzda saçma bir şeylerden şikâyet etmişim gibi.

Kötü kararları kontrol edemeyiz Fontaine ama neyi kontrol edebiliriz?

Nasıl tepki vereceğimi kontrol edebilirim. Devam edebilirim. Bir sonraki oyuna odaklanabilirim, diye cevap verirdim.

Koç yola geri dönerken uzaktan siren sesleri duyuyoruz. Ron ve meslektaşları sonunda geldiler mi? Saatteki takip uygulaması onları getirdi mi? Yoksa feribot kaptanının, Supe'ların takım kaptanı tarafından bir yaşlıya saldırıldığı yönündeki ihbarına mı cevap veriyorlar?

Levi arkamıza bakmak için dönüyor, elini omzumdan çektiği için anlıyorum. Koç, dikiz aynasına bakmak için başını hafifçe eğiyor.

Gözleri ileride, bir sonraki oyuna odaklanan tek kişi benim. Bu yüzden kabile polis arabasının ters yönden yaklaştığını görüyorum. Sürücü koltuğunda iri cüsseli biri var.

Ben iyi adamlarla kötü adamları hep karıştırıyorum.

Şimşek hızıyla direksiyonu kendime doğru çekiyorum. Anında yoldan çıkıp bir ağaca çarpıyoruz. Çarpma açımız, aracı bir başka ağaca doğru savuruyor.

Sonra yüzümün acıdığını fark ediyorum. Tüm olanları kafamda birleştiriyorum.

Yoldan çıkarken içgüdüsel olarak kollarımı kaldırdım. Ön hava yastığı öyle bir kuvvetle açıldı ki kollarımla yüzüme yumruk attım. Dudaklarıma bir şey damlıyor. Keskin bir bakır ve tuz tadı alıyorum. Burnum kanıyor. Her iki omzum da felaket acıyor. Emniyet kemeri göğsümü sıkıştırıyor. Nefes almanın ne kadar zor olduğunu ancak şimdi anlıyorum. Emniyet kemerini çözmeyi başardığımda ciğerlerim genişliyor. Görebiliyorum şimdi. Bayılmak üzereyim.

Koç Bobby'nin kapısı açık. İnmek için vites kolunun ve koltuğunun üzerinden sürünüyorum. Arabadan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşıyorum, çünkü sızan yakıtın patlamaya yol açmasından korkmak epey mantıklı bir korkudur.

Arkamdan kalın bir ses, "Ellerini başının üstüne koy ve dizlerinin üzerine çök!" diye bağırıyor.

TJ'in emirlerini yerine getirip sertçe iniyorum. Televizyon programlarındaki gibi ellerimi kaldırmaya çalıştığımda, her iki omzumdaki yakıcı ağrıyla nefesim kesiliyor. Ona bakmak için döndüğümde midem ağrıyor.

TJ'in silahı, yolun diğer tarafında tıpkı benim gibi donakalmış olan Koç Bobby'ye doğrultulmuş. TJ'in ortağı birkaç hızlı adımda Bobby'ye ulaşıyor.

Bobby kelepçelendikten sonra, TJ sanki görünmezmişim gibi yanımdan geçip gidiyor.

Bir dakika... öldüm mü ben?

TJ'in silahını yolun kenarındaki bir şeye doğrultmasını izliyorum. Bir geyiğe çarptığımızı hatırlamıyorum. TJ'i veya orta-

ğını ürkütmemek için yavaşça ayağa kalkıyor ve hareketlerimi söylüyorum.

"Size doğru yürüyorum. Kollarım havada ama sol omzumu daha kaldıramıyorum. Üzerimde silah yok."

TJ yüzüme bakınca yutkunuyor. Silahını, diğer tüm polis aletleriyle birlikte siyah deri kemerindeki kılıfa geri koyuyor.

Normal bir sesle, "Sağlık görevlileri yolda," diyor.

"Bir dakika... Levi'ın met çetesinin bir parçası olmadığımı biliyorsun değil mi?"

"Evet. Artık biliyorum," diyor TJ çimenlerdeki geyiğe bakarak. Yardım etmek için diz çöküyor.

Bu bir geyik değil. Neredeyse şoktan yere yıkılıyorum.

Levi yan yatmış, bize bakıyor. Bacağı tuhaf bir açıyla bükülmüş.

"Sen ve gizli görevdeki ajanın kayıp ve tehlikede olduğu bildirildi. FBI soruşturmasını biliyoruz. Bobby LaFleur bizim için yeni bir bilgi ama FBI için olmayabilir." TJ'in sesi sinirli çıkıyor. "Bize her şeyi söylemiyorlar."

"Bana yardım et, Daunis," diyor Levi. "TJ'e gerçekleri söyle. Koç bizi bu iş için zorladı."

İnanamayarak geri adım atıyorum.

"Kaçmana yardım etmeye çalışıyordum," diyor.

Bir adım daha geri gidiyorum, yalanlardan uzaklaşabilmek için.

"Yanımda kal Daunis. Küçükken yaptığın gibi. Ambulans gelene kadar beni koruduğun zamanki gibi," diye yalvarıyor.

O zamanı hatırlamıyorum ama arabada elini omzuma koyduğu ânı hatırlıyorum.

"Seni seviyorum Levi," diyorum. Levi'ın yüzü umutla aydınlanıyor. "Bunu yapmaya yetecek kadar."

TJ'e dönüyorum. "Koç Bobby, Levi, Mike, Stormy ve Dana Firekeeper met operasyonlarının bir parçası. Belki Grant Edwards da, emin değilim. En az birinin David dayımın ölümüyle ilgisi var. Ayrıca, sanırım Heather Nodin ve Robin Bailey hakkında da bilgileri var. Dana bana ilaç verip kaçırdı. Levi ve Mike, Jamie'ye şok ve ilaç verdi. Ve..."

Jamie.

"Jamie için geri dönmem gerekiyor!"

TJ, "Tıbbi yardıma ihtiyacın var," diyor.

"Onu terk etmediğimi bilmesi gerekiyor, Jon!"

Ona bu adla seslenmemin üzerinden neredeyse üç yıl geçti. Göbek adlarımızı birbirimize fısıldadığımız zamanlardan bu yana. TJ tereddüt ediyor, sonra telsizine konuşarak tüm polisleri feribota gittiğim konusunda bilgilendiriyor.

Giderken kardeşim arkamdan "Seni seviyorum. Üzgünüm. Seni seviyorum. Üzgünüm. Seni seviyorum. Üzgünüm," diye bağırıyor.

Sesi giderek azalıyor, ardından tamamen yok oluyor.

Feribot anakaradan ayrılmamış. Yükleme rampası hâlâ bir asma köprü gibi uzatılmış durumda.

Bir ambulansın yanından geçiyorum. Seeney oksijen maskesini itiyor. Minnie onun koluna vuruyor.

Bir dizi polis arabası feribota binmek için bekliyor. Bir memur, Levi'ın rez kamyonetini rampadan aşağı sürüyor.

Ron hızla bana doğru koşuyor ama ben feribot güvertesine varana kadar koşmaya devam ediyorum. Jonsy akıllı midillisinin başlığına hafifçe vuruyor. Ve domates kırmızısı Mustang'in kapısı hâlâ aralık.

Minnie'ye omzumun üzerinden bağırarak arabasını ödünç almam gerektiğini söylüyorum. "Miigwech. Miigwech. Miigwech,"

diye ekliyorum. *Seeney'ye yardım ettiğin için. Levi'ı yavaşlattığın için. Sığınacak bir liman olduğun için.*

Arabasını biraz önce Levi'ın kamyonetinin olduğu yere çeviriyorum. Sugar Adası'na vardığımızda ön rampa işlevi görecek olan arka asma köprüye bakıyorum.

Penceremi indirip güverte tayfasına gitmemiz için sesleniyorum ama Jonsy'nin çıkması ve feribotun polis arabalarıyla araçlarıyla dolması için bekliyorlar.

Ron arabaya yetişiyor. "Daunis, bırak ben süreyim," diye teklif ediyor.

Kımıldamıyorum. İç geçirip yolcu tarafına biniyor.

"Yaralısın," diyor sakince.

"Karavandan ayrıldığımda Jamie hâlâ hayattaydı." Sesim çatlak ve inişli çıkışlı.

Feribot kornasının sesi beni sevinçten ya da acıdan ağlatıyor. Ya da her ikisi de.

St. Mary Nehri'ni geçerken Ron'a her şeyi anlatıyorum. Hikâye, kusuyormuşum gibi ağzımdan fışkırıyor. Düşüncelerimi sıralayacak zaman yok.

Kıyıya vardığımızda, yol beş dakika değil de beş saat sürmüş gibi geliyor. Güverte tayfası, hidrolik rampa düğmesine basmadan önce kalın halatı rıhtım kazıklarının etrafına fırlatıyor.

Sabrım ancak rampa yarıya inene kadar sürüyor. Mustang'i vitese takıyorum ve Minnie'nin lastikleri Sugar Adası'nda ciyaklamadan önce bir anlığına havalanıyorum.

İnsanlar hep Minnie'yle hız sınırının yirmi kilometre altında sürdüğü için alay ederler. Gaz pedalını köklüyorum. Mustang, *Evet, evet, nihayet, evet!* der gibi kükrüyor.

Feribota binmeyi bekleyen bir sıra arabanın yanından geçiyorum.

Ron, ben özeti verirken araya giriyor. "Sahil Güvenlik George Gölü'ne doğru yola çıktı. Kuzeydoğu mu yoksa güneydoğu kıyı şeridinde mi? Ya da orta bir noktada mı?" diye soruyor.

Ormanın çıkışından hatırladığım doğu-batı yolunu haykırıyorum. "Ron, siyah kayaların arasında bir çıkıntı. Dar görünüyor ama geriye doğru açı yapıyor. Mavnada bir karavanı yüzdürüp takozla sıkıştırabileceği genişlikte. Jamie'nin GPS sinyalinin size ulaşamamasının nedeni de bu. Bileğime takmamı istemişti."

Cihazın diğer ucundaki bir ses, Sahil Güvenlik'in yolda olduğunu teyit ediyor.

Arkamızdaki polis arabalarını ancak tarladan geçince görüyorum. Tam arkamızda değiller ama yine de takipteler. Yanıp sönen ışıklar ve çalan sirenler tüm bu süre boyunca beni takip ediyor olmalılar. Şimdiye kadar fark etmemiştim.

Zihnin bazı şeylerle ilişkisini kesmesi ne tuhaf.

Küçük bir madoodiswan şeklindeki taşın yanından geçip devrilmiş huş ağacının etrafından dönüyorum. Yol daralıyor ve dolambaçlı bir patikaya dönüşüyor. Çam ormanına ulaşana kadar akçaağaçların etrafında zikzak çizen tekerlek izlerini takip ediyorum. Tam olarak, rez kamyonetinin daha önce park ettiği yere çekiyorum Mustang'i. Motoru durdurmak veya kapıyı kapatmakla vakit kaybetmiyorum.

Dereyi geçmek için kayalardan tek tek atlarken Ron bana ayak uyduruyor. Mağara-tünelden geçtiğimizde, yan tarafımda nefesimi kesen bir sancı oluyor. Kıyıda koşarken daha kararlı ve güçlü bir şeklide ilerliyorum. Ron yaşı yüksek bir erkeğe göre gayet iyi durumda.

Karavanın, siyah kayaların arasında durduğu keskin köşeyi dönüyoruz.

"Öldürme onu! Buradayız. Her şey bitti!" Kollarım kapıya uzanarak bağırıyorum. "Senin için geri döndüm Jamie. Seni terk etmedim."

Kapıyı açıp hızla içeri giriyorum. Gördüğüm şey karşısında dizlerimin bağı çözülüyor.

Geldiğimizi haber vermemeliydim.

Sırtları bana dönük. Stormy ayakta ve Jamie yatağın önünde diz çökmüş.

Stormy, güçlü bir hamleyle elindeki baltayı Jamie'nin ayak bileğine indirirken çığlık atıyorum.

52. Bölüm

Stormy'nin sırtına atlayıp onu yatağa, Jamie'nin üzerine deviriyorum. Yüzünü pençeliyorum ve kulağını ısırıp dişlerimle parçalar koparmak isterken Ron beni çekiyor. Stormy'nin kafası hâlâ avcumun içinde, benimle birlikte yataktan sürükleniyor.

"Daunis." Jamie'nin sesi öfkemi yarıp geçiyor. "Daunis, bırak."

Jamie konuştu. Jamie acı içinde çığlık atmıyor.

Stormy'yi bırakıyorum, elleri yüzünde yere düşüyor. Halamın doğum sancısı çekerken çıkardığına benzer sesler çıkarıyor; acıyı tekrarlanan sesler ve derin nefeslerle azaltmaya çalışır gibi.

Ron, Stormy'yi yerden kaldırıp karavandan çıkarıyor.

Jamie ayakta duruyor. Kalbim gümbür gümbür atarken daha iyi görebilmek için onu geri itiyorum. Siyah botları aşınmış ama onun dışında hasarsız. Hiçbir yerde kan yok. Demir pranga hâlâ ayak bileğinde ama zincirden sadece üç halka kalmış.

Stormy, Jamie'yi serbest mi bıraktı?

Hareket edemiyorum veya konuşamıyorum; sevinç dolu düşünceler ve hisler aynı anda beni sarmalıyor.

Sevinç dolu şokumu izlerken Jamie'nin yüzü aydınlanıyor. "Daunis, ben iyiyim. Ama buradan gitmeliyiz." Elimi tutarak beni karavan basamaklarından aşağı götürüyor.

Bir polis sürüsü siyah kayaların etrafında dönüyor. Stormy'nin sorgulanmak üzere anakaraya götürülmesine eşlik etmek için tam zamanında geliyorlar. Yanında takım elbiseli bir adam var, büyük olasılıkla bir federal ajan. Görüş alanından çıkmalarından hemen önce Stormy omzunun üzerinden bana bakıyor.

Jamie'ye neden yardım ettiğini bilmiyorum ama minnettarım. Omzum acısa da sol elimi belime koyup kafamın içinde duyduğum dört onur vuruşuyla diğer elimle, acı içinde, hayali bir tüyü teşekkür için yukarı kaldırıyorum. Stormy, kayaların kenarının ötesine geçmeden önce kafasını hafifçe tamamdır diye sallayarak teşekkürümü kabul ediyor.

Jamie, "Başardın!" diye haykırıyor. "Ah, Daunis, başardın."

Coşku dalga dalga beni sarmalamaya devam ediyor. Vücudum titremeye başlasa da aldırmıyorum. Jamie ve ben karavanın dışındayız. Hayattayız.

"Ne oldu?" diye soruyor Jamie, yüzüme daha yakından bakarak.

"Bobby LaFleur ve Levi ile araba kazası," diyorum. "İyiyim. Hava yastığı patladığında burnuma yumruk attım."

"Ron, tıbbi yardıma ihtiyacımız var," diye sesleniyor.

"Sahil Güvenlik geliyor, kızey kanalının civarındalar. Birkaç dakikaya burada olurlar," diye cevaplıyor Ron.

"Mike'ın seni öldürmesini nasıl engelledin?" diye soruyorum Jamie'ye.

"Beklerken Mike hiçbir şey söylemedi. Çabaya değmediğimi düşünüyordu sanırım. Süre dolduğunda, Mike'a ne yapmış olursa olsun veya ne biliyorsa bilsin, sadece on yedi yaşında ol-

duğunu ve babasının bağlantılarıyla mahkemede avantajlı durumda olduğunu söyledim."

"Neden ona yardım etmeye çalıştın ki?" diye soruyorum inanamayarak.

"Bir orduyu kuşattığında, boş bir çıkış bırakırsın. Çaresiz bir düşmana çok fazla baskı yapmazsın," diyor Jamie sırıtmadan önce. "Sun Tzu'yu bilenler sadece Mike ve babası değil."

"Vay canına. Zekice."

"Sonra çekip gitti ve beni karavanda soğukta, su ve yiyecek olmadan yalnız bıraktı. Zaman geçtikçe, sana bir şey olduğundan daha çok endişelendim."

Jamie'nin yumuşacık sesinde korku ve ilgi var.

"Birinin karavana sessizce yaklaştığını duydum," diye devam ediyor. "Acaba Mike fikrini mi değiştirdi, yoksa Levi mı döndü diye düşündüm. Stormy olacağını hiç tahmin etmiyordum. İçeri baktı, beni ve zinciri gördü. Karavanın altında duran odun yığınından baltayı aldı. Ne yapacağını sordum, çünkü ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu."

"Ne dedi?" diye soruyorum nefes nefese.

"Stormy tek kelime bile etmedi. Sadece sen ona saldırdığında bir ses çıkardı."

Bir çığlık vadiyi yarıp geçiyor. Kafamızı çevirince halamın bize doğru koştuğunu görüyoruz.

"Aman Tanrım. Ne oldu?" Halamın gözleri dehşetle açılıyor.

Yüzüme çok hızlı uzanınca geri çekiliyorum. Halam elinin tersini ısırıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor.

"Ben iyiyim," diye onu ikna etmeye çalışıyorum ve ciddiyim de. Sersemlemiş haldeyim. Sanki giishkwebii gibiyim, mutlu ve çakırkeyifim. Her şey gerçeküstü ve– "Bir dakika." Halama dönüp bakıyorum. "Senin burada ne işin var?"

"Seeney feribottan aradı. Korkmuş göründüğünü söyledi. Arabayı Levi kullanıyormuş. Annen kayıp olduğunu söyledi. Kimse ciddiye almamış, çünkü Jamie de kayıpmış. Herkes ona birlikte kaçtığınızı söylemeye çalıştı ama o bir terslik olduğu konusunda ısrar etti." Halam, parmak uçlarıyla nazikçe dokunarak yüzümü inceliyor. "TJ bana geldi... Robin'den sonra sıradaki kurbanın sen olabileceğinden korkuyordu. Bana met denen şeyin ne kadar yaygın olduğunu ve bazı memurların bu konuyu nasıl görmezden geldiğini anlattı. Yargıç Firekeeper, TJ'in sağlam olduğunu bildiği dava dosyalarını bile görmezden geliyor, ilgili kişileri serbest bırakıyormuş. TJ kimden yardım alacağını bilmiyordu."

Konuşmaya devam ediyor. "Yaşlılar ve bazı geleneksel şifacılar ile topluluktaki uyuşturucular hakkında görüşmeler yaptım. Seeney aradığında her şey yerine oturdu. Feribota doğru hızla giderken Minnie'nin arabası yanımdan uçarak geçti, direksiyon başında sen vardın ve polisler peşindeydi. Ben de seni takip ettim."

"Beni kurtardı," diyorum halama. "Seeney, Levi'ı kamyonete sıkıştırdı. Bunu Minnie ve Jonsy ile nasıl koordine etti bilmiyorum."

Halam sırıtıyor. "Kabile Gençlik Konseyi hizmet projesi. Yaşlılara cep telefonlarını nasıl kullanacaklarını öğrettiler ve bir mesaj grubu kurdular. Seeney bana feribottaki herkese Levi'ın kullandığı kamyonetin engellemesi için mesaj gönderdiğini söyledi."

Büyüklerimi seviyorum.

Feribotta yalnız bir yaşlı dışında hiçbir dayanağım olmadığını sanıyordum. Ama sonra biri, diğerini harekete geçirdi, o da bir başkasını. Bu kadar zor durumdayken hiç beklemediğim bir kaynağım varmış meğer.

Kültürümüzü ve topluluğumuzu somutlaştıran Yaşlılarımızın en büyük kaynağımız olduğunu hatırladım. Onların hikâyeleri bizi dilimize, şifalarımıza, toprağımıza, klanlarımıza, şarkılarımıza ve geleneklerimize bağlar. Onlar, Geçmiş ile Şimdi arasında bir köprüdür ve Gelecek'te devam edecek olanlarımıza rehberlik ederler.

Mirasımızı ve insanlarımızı, hayatta olanları ve aramızdan ayrılanları onurlandırırız. Bu önemlidir, çünkü kaybettiklerimizi yanımızda tutar. Büyükannem ve büyükbabam. David dayım. Lily. Babam.

Halam ve Jamie kadar ben de sersemlemiş durumdayım, gülmeye başlıyorum. Ses bizi kuşatıyor. Kara kayalarda yankılanıyor ve tüm alanı bir amfitiyatro gibi dolduruyor. Başım dönene kadar, karnım ağrıyana kadar gülüyorum. İrkilip sağ tarafıma dokunuyorum; kaya gibi sert ve şişmiş gibi geliyor.

Halam, Jamie'yi kendisine doğru çekip hafifçe sarılıyor. Jamie'nin gözleri parlıyor. Jamie yaşıyor. O kadar heyecan verici bir duygu ki titremeye başlıyorum.

Soruşturma tamamlanacak. İnsanlar sonunda gerçeği öğrenecek. Bizden alınanlar için adalet yerini bulacak.

Grant Edwards'ın bana yaptıkları için ben de adalet istiyorum. Onu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Ve bir anda, ağır ve karanlık bir şey göğsüme ulaşıyor. Kusmak istemem yetmiyormuş gibi, o adamın ismi kalbimi sıkıştıran bir yumruk gibi beliriyor.

İç çekiyorum ama sanki etrafımızdaki taşlardan biri göğsüme düşmüş gibi hissediyorum.

Soluk alamıyorum.

Jamie'nin yüzü değişiyor. Coşkulu gülümsemesi ağır çekimle sönüp yerini yerini boş bir gülümsemeye bırakıyor ve hemen ardından panik geliyor.

Bacaklarımı hissetmiyorum.

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve sırtüstü yerdeyim, bir kolum Seeney gibi başımın üstünde. Nefes alamıyorum ki onun gibi sesimi titretebileyim.

Siyah kayaların çıkıntısını ve güzel bir gökyüzü görüyorum. Güneş batarken gökyüzünün aldığı o hoş rengi seyrediyorum ama biliyorum ki ışığın ortaya çıkaracak daha çok marifeti var. En muhteşem renkleri o aradaki zaman için saklıyor.

Jamie'nin yüzü görüşümü engelliyor. Onu itmek istiyorum ama elim beni daha da çok ürperten soğuk çakıl taşlarının üzerinde kalıyor. Halam, Jamie'nin yanında diz çökmüş durumda. Bana bir şeyler söylüyorlar. Karnıma dokunuyor ama nefes alıp çığlık atamıyorum. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış.

Neden bu kadar korktuklarını anlamıyorum. Acı artık o kadar da kötü değil.

Titremem bile durdu.

Sadece gökyüzünü görmek istiyorum. Mor ve grinin karışımı, leylak rengine dönüşüyor. Annemin en sevdiği renk. En sevdiği koku. Çok kısa bir süre için açan tatlı, küçük çiçekler. Ancak leylak çalıları dayanıklıdır, soğuk havalarda bile hayatta kalırlar. Yüz yıldan fazla yaşayabilirler.

Annemi istiyorum.

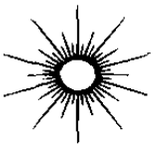
Ölürken onu düşünüyorum – benim güçlü, güzel annem.

IV. KISIM

KEWAADIN

(KUZEY)

KUZEY YÖNÜNE YOLCULUK, HAYALLERİN,
HİKÂYELERİN VE GERÇEKLERİN MEKÂNINDA DİNLENME VE
DÜŞÜNME ZAMANIDIR.

53. Bölüm

Büyük bir kayanın üzerindeyim; etrafı ağaçlarla çevrili taştan bir adaya benziyor. Yağmur daha yeni durmuş, dallardan sızan damlalarla ormanın zemini çınlıyor. Bir esinti ağaçları hışırdatıyor, rüzgâr çanlarına dönüşüyorlar sanki. Yağmurun son kalıntıları artık ormana daha yumuşak serpintiler halinde düşüyor. Kayalar, alçak ve sabit bir ses gürlüyor. Orman örtüsünün arasından sızan güneş ışığı, uyuyan hercai menekşelerin üzerine ışık saçıyor, onları uyandırıyor.

Solumda küçük bir ateş büyükbaba taşlarıyla çevrili. Doğu. Bir duman yükseliyor, Anisinaabemowin'in melodik ritimli dualarını çağırıyor. Önümde, güneyde, başka bir ateş daha var; gri dumanı üzerinde daha fazla büyükbaba ve dua taşıyor. Sağımda, batıda, büyükbabalar bekliyor. Orada henüz ateş yok. Arkamda, kuzeyde, daha sabırlı olanlar.

Hercai menekşeler bana şarkı söylüyor. Kayayı çevrelemişler, hafifçe sallanan sarı ve mor yüzleriyle kayanın etrafını beneklendirmişler. Pek çok ses birbirine karışıyor. Kendi sesimi de ekliyorum, kendi sesimle doldurabileceğim bir boşluk bulana kadar

koronun içinde denemeler yapıyor, böylece şarkının tamamlanmasını sağlıyorum.

Bu dünya şimdiye kadar bildiğim tüm mutlulukların ve güzelliklerin ötesinde.

Hercai menekşeler ve ben daha yüksek sesle şarkı söylüyoruz. Mor ağızları açık, yüzleri güneşin tadını çıkarıyor. Ben de aynısını yapıyorum, ışığın sıcaklığını sanki içimden geliyormuş gibi hissediyorum.

Bir davul katılıyor. Şarkımızla beslenen sabit ritmi giderek daha yükseliyor.

Menekşeler uzuyor. Yapraklar akıcı hareketlerle kollarını açıyor. Elleri birbirlerine kenetlenmiş bir şekilde dans ediyorlar, ezelden böyle dans etmiş gibiler.

Onlara katılmak istiyorum.

Kalkıyor, manzarayı görmek için dönüyorum. Her hercai menekşe şarkı söyleyen bir kadına dönüşüyor. Sesleri tanıdık bir tınıya sahip. Aralarında bana başkalarını hatırlatan kadınlar görüyorum. Halamın gözleri. Büyükanne Pearl'ün sivri burnu. Sadece aynada gördüğüm geniş bir gülümseme. Ne yaşlı ne de genç olan kadınlar.

Arkamı döndüğümde kayanın üzerinde birinin olduğunu fark ediyorum.

Lily.

Lily kendisi gibi ama daha fazlası. O artık Lily değil. O Binesikwe. Onunla konuşmak istiyorum. Söyleyecek çok şey var.

Nereden başlamalı?

Ama sonra anlıyorum.

Artık kelimelere gerek yok. Söyleyeceğim her şeyi zaten biliyor. Sorabileceğim herhangi bir soruya vereceği cevabı biliyorum.

O benim bir parçam ve hep öyle kalacak.

Her şey etrafımızda dönmeye başlarken davul çalmaya devam ediyor. Sadece Lily ve ben yerimizde kalıyoruz. Dönüş hızı artıyor. Kadınların kolları, menekşelere dönüşmüş yüzlerle dolu örgü şeklinde yeşil bir daireye dönüşüyor. Dönerek ve sıkışarak üstümüzde yükseliyorlar. Ta ki Lily çiçekli kolyeye uzanana kadar. Dokunuşu tüm devinimi durduruyor. Davul devam ediyor.

Lily hercai menekşe çelengini omuzlarında taşımam için başımın üzerine yerleştiriyor. Gülümsemesi tüm yıldızlardan daha parlak. Bu dünya solup giderken beni her iki yanağımdan öpüyor.

54. Bölüm

Her şey gürültülü. Sarsıcı. Yoğun bir karanlık. Soğuk. Seslerin kaba bir karışımı. Bip sesleri. Uğultu. Acı.

Diğer yere geri dönmek istiyorum. Çok yakın.

Annemin sesi beni kaosun içinde buluyor.

Sözleri anlamsız ama sesi beni kaldıran bir helyum balonu gibi. Her seferinde biraz daha tutunuyorum. Sesi belirmeye başlıyor. Bana sesleniyor. Şarkı söylüyor. Okuyor. Bazen, karanlığa geri kaymadan önce ona çok yakınım.

Daunis, güzel kızım, bana geri dön.

Öpücüğü alnımda. Avcunun yanıyla yüzümdeki saçları hafifçe çekiyor. Sıcak bir el bezi beni okşuyor.

Dudaklarım karıncalanıyor ve mumsu bir şeyin süzüldüğünü hissedene kadar buna anlam veremiyorum. Dudaklarımı kaplıyor. Önce üst dudağım, sonra alt dudağım.

Şimdi anlıyorum.

Annem bana dudak kremi sürüyor. Tıpkı BüyükMary'nin her sabah güne mükemmel bir kırmızı rujla başlamasını sağladığımız gibi.

En azından... Sadece dudak kremi olduğunu düşünüyorum.

Umarım bu hastane yatağında rujla yatmıyorumdur. Pembe ve neşeli bir şey. Yok, yok, öyle bir şey yapmaz. Annem buna cesaret edemez.

Aman Tanrım. Kesinlikle yapar.

İnlerken dudak kenarlarımın bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissediyorum.

55. Bölüm

Ölümün kıyısına gelmemden üç gün sonra bilincimi geri kazandığımda, beynim biraz bulanık geliyor. Annemin gözleri ağlamaktan kızarmış. Bir terslik var. Halbuki sesi neşeli geliyordu.

İlk sözlerim, "Ne oldu?" oluyor.

"BüyükMary bu sabah vefat etti," diyor.

"Bir partiden sonra öldüğünü sanıyordum."

"Tatlım, kafan karışık ama sorun değil. Doktor bunun yaygın olduğunu söyledi." Annem alnımdan öpüyor. "BüyükMary uykusunda öldü."

"Onu ziyaret edebilir miyim?" Esasında demek istediğim bu değildi. "Cenaze."

"Ann Arbor'dayız. Michigan Üniversitesi Tıp Merkezi'nde yoğun bakım ünitesindesin. Teddie halan buradaydı ama cenazeyle ilgili düzenlemeleri yapmak için eve döndü."

"Ama BüyükMary hiçbir Firekeeper'ı sevmez ki," diyorum.

"Teddie, burada kalabilmem için teklif etti. Seni hayatta bırakmam."

"BüyükMary'nin mezuniyet partimden sonra ölmediğine emin misin?"

Annem, "Aradaydı sanırım," diyor. "Belki de bizi bırakıp gitmek için orada olmadığımız bir zamanı bekledi. Rahatlatıcı bir düşünce, sence de öyle değil mi?"

"Hayır. Tuhaf. Ben tuhafım. Beynim bulanık. Üzgünüm anne, uyumak istiyorum."

Annem beni tekrar öpüyor. O öpücüklerin iyileştirici bir tarafı var.

"Ben Daunis Lorenza Fontaine, bir hafta önce bir BMW'yi yoldan çıkararak Kabile Polisi'nin dikkatini çekmek için aracın direksiyonuna kasten müdahalede bulundum. Böylece adını bilmediğim birini kurtarmak üzere polis konvoyunu eski bir alüminyum karavana götürmek için Minnie Manitou'nun domates kırmızısı Mustang'ini ödünç aldığım yere, yani feribot iskelesine hızlıca gidebilecek ve bu bahsettiğim kişiyi kurtararak, bu kişinin başta Büyük Göller eyaletleri ve Ontario olmak üzere hokey maçlarında hediyelik eşya pakları aracılığıyla dağıtılan bir uyuşturucu operasyonu için yüksek kaliteli kristal met pişirmem için bana baskı yapmak amacıyla bir tehdit olarak kullanılmasını önleyecektim."

Derin bir nefes aldıktan sonra devam ediyorum.

"Ancak, araba bir veya iki ağaca çarptığında, karaciğerim yırtıldı. Muhtemelen başlangıçta birinci veya ikinci derece bir yırtıktı, ancak aslında yardım eden birinin üzerine atladığımda şiddetlenerek dördüncü dereceye kadar yırtıldı, o sırada bunu bilmiyordum ve yine o sırada kan miktarımın düşmesine sebep olan bir iç kanama geçirdiğim de bilinmiyordu ve hemşire olan

halamın çabuk müdahalesi olmasaydı girdiğim hipovolemik şoktan sağ çıkmam mümkün olmayacaktı. Sahil Güvenlik botu beni yerel hastaneye nakletti, böylece stabilize olup tıbbi helikopterle Ann Arbor'daki Michigan Üniversitesi Tıp Merkezi'ne götürüldüm. Orada üç gün baygın kaldım ve ardından üç gün daha tekrar kanama ve diğer karaciğer komplikasyonlarına karşı bir önlem olarak yoğun bakımda izlendim. Şu anda normal bir odadayım, çevremden ve beni buraya getiren olaylardan haberdar olup olmadığımla ilgili sorunuzu yanıtlıyorum."

Dr. Roulain şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyor, sonra gülümsüyor. "Pekâlâ, Daunis, zihinsel kapasitenin azalmadığını belirteceğim. Önümüzdeki hafta boyunca seni burada tutmak ve fiziksel aktiviteni artırırken durumunu izlemek istiyoruz. Belirttiğin gibi, yeniden kanama veya yavaş gelişen safra yolu lezyonları, sepsis veya hepatik apse enfeksiyonu gibi diğer komplikasyonları inceliyoruz. Ardından ayakta tedavin sırasında seni hepatoloji kliniğine nakledeceğiz."

Annem karaciğerimin tam olarak iyileşmesi için ne kadar zaman gerektiğini soruyor.

Dr. Roulain, "Karaciğer, kendini yenileyebilen tek iç organdır," diye açıklıyor. "Kızınızın karaciğeri tamamen yırtılmış olsa bile, altı ay içinde tam kütlesine geri döner. Yarası bir yırtık olduğu için karaciğerinin iyileşmesi birkaç ayı bulur." Bana dönüyor. "Hokey oyuncusuymuşsun. En az altı ay boyunca hokey dahil temaslı sporlarından uzak durmalısın. Durumu garantiye almak için bir yıl ara vermeni tavsiye ederim."

Cevap vermeden önce annemin elini sıkıyorum.

"Kronik omuz instabilitesinden kaynaklanan sinir hasarı nedeniyle hokeyi bıraktım," diyorum.

Dr. Roulain gittikten sonra konuşmaya başlamadan önce durakl ıyorum. Annemi, onu şaşırtabilecek veya incitebilecek bir sürü sır duyacağı konusunda uyarmıştım.

Benim duygularımı korumaya çalışmaktan artık vazgeçmen gerekiyor Daunis, demişti.

Önce biraz durup analiz ediyor ve kullanacağım sözcükleri seçiyorum. Daha fazla enerjiye ihtiyacım var. Bu enerji hangi biçimde olursa olsun yalanları tersyüz ediyor, ki bu da çok yorucu.

Önce en önemli sırdan başlıyorum.

"David dayım gizli bir muhbir olarak FBI'a yardım edi yordu."

Annem, çıkarabileceği bir sesi engellemek ister gibi elleriyı ağzını kapatıyor.

Sessizliğini korurken devam ediyorum.

"Halüsinasyon yaratması amacıyla mete katılmış olabilecek mantarlar konusunda Sugar Adası'nda araştırma yapıyordu. Levi için endişeleniyordu ve onun hakkında konuşmak için Dana'ya gitti. İşte o zaman dayım kayboldu. Ondan sonra ne oldu bilmiyorum."

Annem ellerini yüzünden çektiğinde, kardeşi konusunda haklı çıktığı için gözleri parlıyor. David dayımı tek savunan kişi oydu.

"FBI atık daha fazla bilgiye sahip olabilir. Dana itiraf etmiş olabilir," diyorum. "Hangi detayların ortaya çıkacağını bilmiyorum."

"David sadece senin ve benim bunun bir düzmece olduğunu bilmemizi umursardı. Ve öğrencilerinin sanırım." Annem huzurlu görünüyor. "Dedikoduları hiçbir zaman takmadan yaşamıştı hayatını."

Halam iki gün sonra eli kolu şifalı otlarla dolu halde geliyor. Odayı tütsülemek için ateş yakması imkânsız ama biz onun orada olduğunu biliyoruz. Başucu masamın üzerinde içine adaçayı, sedir, tatlı çimen ve tütün yerleştirilmiş parlak bir denizkulağı kabuğu duruyor. Yanında annemin her sabah dudaklarıma sürmekten aşırı zevk aldığı ahududu renkli ruj var.

Halam hayatım boyunca annemin en yakın arkadaşı oldu. Annemin isteklerinin yerine getirilmesini sağladı. BüyükMary naaşının yakılıp küllerinin Büyükbaba Lorenzo'nun yanına koyulmasını istemişti. Bu işlemden önce yapılacak anma töreni ben eve döndükten sonra düzenlenecek. Halam, sevgi dolu ve iyi bir kalple büyükannemin son yolculuğuna çıkmasıyla ilgilendi.

BüyükMary'yi sevdim ve onun da beni sevdiğini biliyorum. Düzeltme: Onu seviyorum ve o da beni seviyor. Sevdiklerimiz öldüğünde, sevgi şimdiki zamanda yaşamaya devam eder.

Yoğun bakım ünitesinden normal bölüme geçtikten sonra aile dışı ilk ziyaretçim Ron. Annem bana beyaz pamuklu bir gecelik ve ona uygun bir sabahlık aldı. Benimkinden çok onun tarzı olmasına rağmen, standart hastane önlüğü dışında bir şey giydiğim için minnettarım. Bir yanımda annem, bir yanımda halam, bir sandalyede oturuyorum. Yalnız olmamak iyi hissettiriyor. Ron karşıma bir sandalye çekiyor.

"Daunis, soruşturmaya yardım ettiğin için sana teşekkür ederek başlayayım," diyor.

Annem sözünü kesiyor. "Kızımı çok tehlikeli bir olayın içine soktunuz." Elimi sıkıyor. "Yasal olabilir ama hiç de etik değildi."

Ron, kendini savunmak için hiçbir şey söylemeden onun öfkesini kabul ediyor.

"Siz kimsiniz?" diye soruyor halam.

"Adım Ron Cornell. FBI'da kıdemli saha ajanıyım."

"İşinizi sormuyorum," diye açıklıyor. "Kimlerdensiniz? Hangi topluluktansınız?" Sesi ne dostça ne de düşmanca; bu onun Kabile Konseyi konuşma tonu.

Batıdan bir kabilenin adını veriyor. Denver'da büyümüş.

"Aileniz ne yaptığınızı biliyor mu? Kabile topluluklarında gizli görevde bulunduğunuzu?"

Ron, "FBI için çalıştığımı biliyorlar," diyor. "Kız kardeşim bunun tehlikeli olduğunu düşünüyor. Kuzenlerim benim bir satılmış olduğumu düşünüyor. Bu işi yapıyorum çünkü bu tür kuruluşlarda çalışan, kabilelere yardım eden iyi insanlara ihtiyacımız var."

Halam homurdanıyor. "Şimdiye kadar söylenmiş en korkunç sözler: 'Federal hükümettenim ve yardım etmek için buradayım.' Kabilemizin yasa uygulayıcılarından biri olaya karıştı mı?"

"Bu federal bir soruşturmaydı, hâlâ da öyle. Kabileyi bunun dışında tuttuk çünkü soruşturma yürüttüğümüz diğer rezervasyonlarda kolluk kuvvetlerindeki kişiler aile üyelerine soruşturmayla ilgili tüyo verdi." Boğazını temizlemek için duraklıyor. "Daha fazla ayrıntı veremem, çünkü ABD Başsavcılığı hâlâ suçlamaları takip ediyor."

"Peki, bize ne anlatabilirsin?" diye soruyor halam.

Ron dikkatini bana yöneltiyor.

"Levi birkaç suçla itham edildi: Bir federal memuru kaçırmak; yasadışı madde bulundurmak, üretmek veya dağıtmak; uyuşturucuyla ilgili bir tesis kurmak; uyuşturucu operasyonlarında on sekiz yaşından küçük kişileri çalıştırmak veya kullanmak ve Birleşik Devletler'i dolandırmak için komplo kurmak. Mali suç-

lar Kanada'nın yargı yetkisine giriyor. Banka havalelerinde senin de adın geçiyor, bu yüzden bir avukat tutman gerekecek. Ancak sorun olmayacaktır, çünkü kanıtlar Levi'ın faaliyetine işaret ediyor." Duruyor. "Yatak odasını aradığımızda, dolabındaki kutulardan birinde siyah renkte, parmak arası, platform tarzı bir kadın terliği bulundu. Heather'ın İşçi Bayramı'nda giydiği stilin aynısı ve onun ayakkabı numarası. Levi, Heather'ın ortadan kaybolmasıyla ilgili de sorgulanıyor."

"Ron, babamın atkısını bulmak için o dolaptaki her kutuyu aradım. O terlik pazardan önce orada olsaydı, onu bulurdum. Biri o terliği oraya daha sonra koydu." Halamın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Levi birçok şeyden suçlu. Heather Nodin'in ölümüyle bir ilgisi olabilir veya olmayabilir, ancak kanıtların ortaya çıkma zamanlaması biraz..." Ron'un "şaibeli" kelimesini kullanıyorum.

"Aynı fikirdeyim," diyor Ron.

"Bence Heather'ın parmak arası terliklerini Levi'ın dolabına Mike koydu. Tüm bu süre boyunca beyin oydu. Mike'ın Levi'ın odasına erişimi vardı, bu sayede suçu kardeşime yıkabilirdi."

Ron'un bunun üzerinde kafa yorduğunu görebiliyorum, öne doğru eğiliyorum.

"Levi'ı sorgularken, Heather'ın parmak arası terliklerinden bahsettiğinde yüzüne dikkat et. İşte o zaman tuzağa düşürüldüğünü anlayacaktır. Levi bu noktada Mike'a düşman olabilir." İç çekiyorum. "Belki de olmaz. Levi'ın seçimleri tam bir hayal kırıklığı çünkü."

Ron'un yanıt vermesi birkaç saniye sürüyor.

"Michael Edwards kayıp. Sugar Adası'ndan ayrıldığını kimse görmemiş. En iyi tahminimiz, Kanada'ya geçip oradaki para ve kaynaklara eriştiği. Anne babasını sorguladık. Oğullarının olaya karıştığını öğrenince şoka uğradılar. Gerçekten yıkıldılar."

"Levi'ın feribottan aradığı kişi Grant Edwards değildi, ama yine de işin içinde olabilir," diyorum Ron'a. Şüphemi başını sallayarak dinliyor fakat ne onaylıyor ne de reddediyor.

Mike'ın kuzey kanalındaki en dar geçidi bulduğunu hayal ediyorum. Buz gibi sularda yüzüyor ve güçlü akıntısına kapılmamak için mücadele ediyor. Diğer tarafta yeniden toplanıyorlar. Oyun sonrası analizleri yapmak ve bir sonraki hamlesini planlamak için. Stratejisini babası, Koç Bobby ve Sun Tzu'dan alıntılara dayandırıyor. Bir yerlerde yeniden işe koyuluyor. Mike'ın babasından yardım almış olması daha olası görünüyor.

"Ya Stormy? Jamie'yi neden serbest bıraktığını hâlâ bilmiyorum," diyorum.

Halam elimi okşuyor.

"Stormy Nodin onu karavandan çıkardığımdan beri tek kelime konuşmadı," diyor Ron. "Reşit olmasına birkaç ay daha olduğu için sorgulama sırasında ailesinin yanında olması gerekiyor." Ron şaşırmış görünüyor. "Ailesinin tuttuğu avukatla bile konuşmadı."

"Belki de Stormy, Levi'a zarar verecek bir şey yapmak ya da söylemektense sessiz kalmayı tercih ediyordur," diyorum. "Hiç konuşmazsa ne olur?"

Ron, "Henüz reşit olmadığı için yapılabilecek çok az şey var," diyor. "Federal davaların zaman aşımı süresi beş yıldır, yani Stormy on sekiz yaşına geldiğinde, ABD Savcılığı onu büyük jüriye çağırabilir. İlgili delilleri sunmadığı için adaleti engellemekle suçlanabilir, hatta olaya karışmış olabileceğine dair herhangi bir olgu varsa yardım ve yataklık etmekle suçlanabilir."

"Ya bir şeyler duyduysa veya tanık olduysa ama Levi'a bunun bir parçası olmayacağını söylemişse?" diye soruyorum.

"Stormy işin içinde değilse bile yine de büyük jüriye çağrılabilir ve ifadesi alınabilir. İfade vermeyi reddetmesi durumunda, ABD Başsavcılığı, federal yargıç önünde duruşma yapılmasını talep ederek, tanıklık etmesi için mahkeme kararı çıkartmaya çalışacaktır." Ron duraksıyor. "Stormy Nodin hiç konuşmazsa, mahkemeye itaatsizlikten hapis cezası alabilir ve itaat edene kadar mahkûmiyeti devam edebilir."

Yüreğimin derinliklerinde bildiğim şeyi çöküntü içinde, mide bulandırıcı bir kesinlikle yüksek sesle söylüyorum.

"Levi ve Stormy hapse girerken, Mike her şeyden paçayı sıyırıyor."

Ron'un sessizliğini benimle aynı fikirde olduğu yönünde yorumluyorum. Halam gözlerini silmek için mendile uzanıyor. Annem bana sarılıyor, beni rahatlatmak için yapabileceği tek şey bu. Birkaç dakika sonra Ron tekrar konuşmaya başlıyor.

"Üzgünüm, Daunis, tüm bunları duymak çok zor biliyorum ama her şeyi benden duymanı istedim. Robert LaFleur, bölgede met dağıtmak için bir komplonun parçası olmakla, yardım ve yataklık etmekle suçlandı. Bir suç ortağı varmış, kumarhanede on bin dolardan fazla nakit için döviz raporu vermeyen biri. Bu şekilde kara para aklamayı başarmış."

İpuçlarını görmezden geldim: Lüks araba, deniz kıyısındaki kulübesinin lüks bir şekilde yeniden dekore edilmesi, Vegas'a kumar gezileri. Bir öğretmen maaşını ve mütevazı bir kira gelirini aşan bir yaşam tarzı.

Koçun bunca yıl boyunca bana nasıl bu kadar iyi davranıp, sonra da böyle olmasını aklım hiç almıyordu...

Koçun cep telefonunu benden uzaklaştırdığı ve bunun farkına varmanın boğazıma bir tokat gibi çarptığı ânı tekrar tekrar yaşıyorum. *Koç da işin içinde!*

Annemin sağlığım ve güvenliğim konusunda güvendiği adam, Mike'la yürüttüğü iş için met pişireyim diye beni ıssız bir eve ya da garaja götürmeye çalıştı... ve Levi.

Kardeşim de plana dahildi.

Onun ihaneti, hâlâ dibe, tam yerine ulaşamamış bir çıpa gibi.

Sabırla tekrar dikkatimi vermemi bekleyen Ron'a bakıyorum. Başımı tamam anlamında salladığımı gördükten sonra devam ediyor.

"Dana Firekeeper, bölgede metanfetaminleri dağıtmak amacıyla bir komploya yardım ve yataklık etmekle suçlandı. Bunlar yalnızca federal suçlamalar; Kabile Mahkemesi davalarının denetimini bitirdikten sonra kabilenin ona karşı dava açması bekleniyor." Ron gerçekten dehşete kapılmış görünüyor. "Görünüşe göre, Yargıç Firekeeper alkolle ilgili suçlar ve bazı uyuşturucu suçları konusunda ne kadar katı olsa da, mahkemesinde met ile ilgili bazı davalar teknik ayrıntılar nedeniyle reddedilmiş. Rakibine karşı harekete geçerken Levi'ın operasyonlarını korumuş."

"Ya beni uyuşturup kaçırması?" Sesim öfkeden titriyor. "Hala, ben Sault'ta acil servisteyken kanımda hâlâ Rohypnol izleri yok muydu?"

Halam cevap veremeden Ron boğazını temizliyor.

"Daunis, seninle konuşmam gereken bir şey daha var." Ron derin nefes alıp yüksek sesle vererek hazırlanıyor.

Omurgamdan aşağıya bir ürperti iniyor.

"Karavan, kabilenin birkaç yıl önce satın aldığı ve federal himayeye verdiği arazide."

Ron'un devam etmesini bekliyorum ama devam edemeyecek gibi görünüyor.

Halam nefesini tutuyor, keskin iç çekişini kendi ciğerlerimde hissediyorum. Ron'un söyleyemediklerini bana o söylüyor.

"Dana seni kaçırdığında kayıtlı bir vatandaştın. Kızılderili topraklarında bir suç işlendiğinde ve kurban bir kabile üyesi olduğunda, suç duyurusunda bulunup bulunmamaya federaller karar verir." Kelimelerin arasına hıçkırıkları karışıyor. "Senin kaçırılmanla ilgili suçlamalarda bulunmayacaklar. Sadece Jamie için bulunacaklar."

Özel Ajan Ron Cornell gözlerime bakamıyor.

"Jamie sana Grant Edwards'ın Shagala'daki bir otel odasında bana tecavüz ettiğini söyledi mi?" diye bağırıyorum annemin yanımda kaskatı kesildiğini hissederek. "Jamie, GPS saatini ayak bileğime taktığında ABD Savcılığı'nın adaleti yerine getirebilmesi için Grant'in ne yaptığını size anlatmamı söyledi."

Başımı iki yana sallıyorum.

"Jamie ne kadar saf, değil mi? FBI için yaptığım onca şeyden sonra, federal savcının davamı dikkate alacağını, normalde Yerli kadınların gördüğü muameleden daha farklı bir muamele göreceğimi düşündü."

Gözleri benimle buluşana kadar Ron'a bakıyorum.

"Jamie on kere sıfırın hâlâ sıfır olduğunu bilmiyor," diyorum dümdüz bir sesle.

Sonra aklıma başka bir şey geliyor. "Grant Edwards'ın kabile kayıt oylamamı duyar duymaz bana tecavüz etmeyi planladığını düşünüyorum. Otelin kabile topraklarında olduğunu biliyordu. Federal hükümetin, kendisi gibi Kızılderili olmayan adamların peşine düşerek kaynakları israf etmeyeceğine güveniyordu. Kabile mahkemesinin ona dokunamayacağını biliyorlardı."

Çok yorgunum. Feda edilebilirlik duygusu insanı mahvediyor.

Herkes adalet elde edemez. Özellikle de Nish kwewag.

Ron, bu koşullar altında uygun bir kapanışın ne olabileceği konusunda kararsız görünüyor, bu yüzden onun yerine ben yapıyorum.

"Lütfen git Ron." Uzaklaşana kadar ona bakmaya devam ediyorum.

Odadan çıkınca annem ve halamın önüne yığılıyorum. Grant Edwards'ı bir battaniyeye sarılmış halde, Sugar Adası'nda ormanın derinliklerinde, bir arabanın bagajında hayal ediyorum. Kadın kuzenlerim ağır ruloyu kaldırıp yere bırakıyorlar. Boğuk inilti, çarşafların lavanta koktuğu bir otel yatağında kulağımda yankılananın sesin aynısı.

"Battaniye partisi," diyorum halama. "Beni götüreceksin."

Nefes verip gözlerini kapatıyor. Açıp başını tamam diye salladığında, halam on yıl yaşlanmış gibi görünüyor.

56. Bölüm

Küçük bir çocuk beni ziyaret ediyor. Kocaman, kahverengi, hüzünlü gözlerle bana bakıyor. Ciddi ifadesi bana Büyükbaba Lorenzo'nun eski günlerden bahsederkenki halini hatırlatıyor. Bu ufaklık her şeye yaşından çok daha büyük bir ciddiyetle yaklaşıyor.

Onu gülümsetmek istiyorum.

Önünde diz çöküp adını söylüyorum. Elinin arkasını anne kedi gibi yalayıp yüzünü temizliyormuş gibi yaptıktan sonra öpüyorum.

Güzel dudakları, kalbimi çok fazla ışıkla dolduran bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Güneş ışınları, dağınık saçlarını, kahverengi buklelerini ve bakır renginde parıldayan gelişigüzel birkaç teli öpüyor.

O gülümsemenin ihtişamıyla mest oluyorum. Elimin altındaki minicik eli sıcak.

Sonra daha büyük bir el benimkinin üstünde. Sıcak bir başparmak, başparmağımla işaret parmağım arasındaki yumuşak kısmı okşuyor.

Bu iki elin arasında kusursuz bir an yaşıyorum.

Gözlerimi açtığımda minik el kayboluyor ve sadece bir el var. Jamie'nin dokunuşu.

"Buradasın," diyorum.

Sugar Adası'nda ölmemi izleyeli on iki gün oldu. Karavanda onu rakun gibi gösteren morluklar, sarımsı kahverengiye dönmüş. Sol omzumdaki ısırık iziyle aşağı yukarı aynı renkte.

"Üzgünüm Daunis. Ancak gelebildim. Soruşturmayla ilgili halletmem gereken şeyler vardı." İkizlerin getirdiği rengârenk balonlara bakıyor. "Ron yarın çıkacağını söyledi."

Elimi onun elinin altında tutuyorum. "Hastane randevularıma yakın olmak için şehir merkezinde bir daireye taşınıyorum. Annem bir süre benimle kalacak ama sonra tek başıma olacağım."

Jamie ellerimize bakıyor. Sonra yeniden bana baktığında gözleri parlıyor.

"Üzgünüm, Daunis," diyor tekrar. "Senin de bunun bir parçası olduğun için. Lily için. Ve David Fontaine için. Başına gelen her şey için." Sesi çatlıyor. "Çok, çok üzgünüm."

Ağlıyor. Onu yatıştırmıyorum. Onun bunu hissetmeye ihtiyacı var, benim de bunları duymaya. Soruşturmalar gerçek kişileri içerir. Muhbirler gerçek risklerle karşı karşıyadır. Bana karşı gerçek duygular beslemeye başlaması, tanımadığı bir kızı, beni bir davayı yürütmek ve kariyerinde yükselmek için kullanmış olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

Yüzündeki yaşları sildiğinde güneş ışığı turuncu bir alacakaranlığa dönüşüyor. Sonunda elimi çekip yara izine dokunuyorum.

"Jamie, böyle devam edemezsin. Nereden geldiğini öğrenmen gerekiyor. Diğer topluluklarda rol yapmayı bırak ve kendininkini bul."

"Çeroki olduğum konusunda yalan söylemiyordum. Öyleyim ama bu konuda tek bildiğim bu." Avcumla çenesini kavrarken Jamie gözlerini kapatıyor. "Seninle olan her şey, diğer hayatımdaki her şeyden daha gerçekti. Jamie Johnson adında hokey oynayan ve sana âşık olan bir çocuk olmak, rol yapmak gibi değildi benim için. En gerçek şeydi, Daunis." Gözlerini açıyor. "Anlamıyor musun? Bundan önceki hayatım... Sahte gelen esas oydu."

"Gizli görev için uygun değilsin," diyorum. "Diğer ajanlar gibi maske takamıyorsun, seni farklı şekilde etkiliyor. İçine çekiliyorsun, Ron'un öyle değil ama. Yalan olduğunu bildiği için onu yaşayabiliyor. Ama sen? Hayatının gerçeğini bilmiyorsun." Elini tutuyorum. "Öğrenmeye çalışacağına söz ver bana."

Jamie elimi dudaklarına götürmeden önce başını tamam anlamında sallıyor. Ayak parmaklarıma kadar hissettiğim öpücükler konduruyor.

"Birlikte olmak için planlar yapalım." Sesinde heyecan ve telaş var. "İyileştiğinde, ülkenin herhangi bir yerinde bir okul seç, ben de oraya gideceğim. Sanki bunların hiçbiri olmamış gibi birlikte olabiliriz. Yepyeni bir başlangıç yapabiliriz."

"Ah, Jamie. İşte yine aynı şey. Yalanı yaşamaya hazırsın ama gerçeği yaşamaya hazır değilsin."

"Seni seviyorum Daunis. Bu kısmın yalan olmadığını biliyorsun." Sesi alçak ve kararlı. "Seni ilk gördüğümde bir şey hissettim. Chi Mukwa'da. Sadece bir dava dosyasının araştırması olarak değil, seni şahsen gördüğümde." Elime uzanıyor. "Tam karşımdaydın. Güzel ve gerçek."

Onunla olmak istiyorum. O yavaşça horlarken yanında uykuya dalmak. Aynı evi paylaşmak. Ta ki neyin kime ait olduğunu unutana kadar, her şey *bizim* eşyalarımız haline gelene

kadar kitaplarımın ve müziklerimin onunkilerle karışması. Her sabaha birbirimize dolaşmış halde başlamak. Birlikte koşmak. Birbirimiz hakkında yeni şeyler -gerçek şeyler- keşfetmek.

Hayallerim yüzümde oynuyor olmalı ki Jamie heyecanlanıyor. "Sana ihtiyacım var Daunis. Bir yerlerde, bir ziyafette benim için hazırlanmış bir tabak olup olmadığını öğrenmeme yardım et. Sensiz yapabileceğimi sanmıyorum."

Ağır bir şey düşüyor içimde. Travis'in Lily'ye söylediği sözlerin duvarlardan yankılandığı derin bir mağara sanki içim.

Ne yapacağımı söyle, yapayım.

Sensiz yapamam.

Sana ihtiyacım var.

"Birlikte nasıl bir hayatımız olur görebiliyorum. Sen de görebiliyorsun, öyle değil mi Daunis?"

Büyükanne June'un sesi: *Nasıl başlarsa öyle biter.*

Jamie ve ben. Aldatmacayla başladık.

Şimdi bir yalanla bitirebilirim. Ona bizim için bir gelecek görmediğimi söyleyebilirim. Dünyayı sessizce ve derinden gözlemleyen dağınık saçlı ve kara gözlü küçük çocuk hakkında yalan söyleyebilirim.

Hakikati söylemeye karar veriyorum.

"Seni seviyorum. Her kimsen. Nereden geldiysen. İsimlerimiz veya hikâyelerimiz olmadan."

Yüzünün kenarlarına, kusursuz yanına ve yara izine dokunuyorum. Gözlerini kapatıyor, parmak uçlarımın hissine kendini kaptırıyor.

"Seni seviyorum ve iyi olmanı istiyorum. Hayatında her ne eksikse onu bulmanı, mış gibi davranmayı bırakmanı istiyorum. Kendini ve başkalarını tehlikeli durumlara sokmayı bırakabilmen için."

Derin bir nefes daha. Daha çok acı.

"Bu *senin* yolculuğun. Sen kendi işini yapmalısın, ben de benimkini." Gözyaşlarımdan tuz tadı alıyorum. "İhtiyacın beni korkutuyor. Benimkinden çok senin ihtiyaçlarına odaklanacağımdan korkuyorum." Boğazımı temizliyorum. Nefes alıyorum, veriyorum. Kendimi toparlıyorum. "Seni seviyorum... Kendimi seviyorum. Sağlıklı ve güçlü olmamızı istiyorum. Kendi başımıza. Ne olursa olsun, tekrar görüşsek de görüşmesek de..." Gözlerinin içine bakıyorum. "Aşk, içinde ben olmasam bile iyi bir hayatın olmasını istemektir. Ve senin bana olan sevgin? Çok güçlü olmalı ki aynı şeyleri sen de benim için dileyebilesin."

Hiçbir şey söylemiyor, öylece oturuyor. Başparmağıyla elimi okşuyor. Gözleri hüzünlü, sanki biri ışıkları söndürüp perdeleri çekmiş gibi.

Sonunda elimi dudaklarına kaldırıyor, yavaşça yatağa bırakmadan önce uzun bir öpücük veriyor. Eğilip morarmış burnumun ucunu öpüyor, sanki hafızasına alıyormuş gibi başımın tepesini kokluyor. Sonra kapıya yürüyor. Arkasına hiç bakmıyor.

Ancak yeterince zaman geçtikten sonra -asansörle inişini, uzakta bir otoparktaki arabasına doğru uzun yürüyüşü ve şehirden uzaklaşmasını hayal ettiğim bir süre- konuşabiliyorum.

"Adını Waabun koyduk," diyorum bıraktığı boşluğa. Ona rüyamdaki küçük çocuğu anlatıyorum. Gelecekteki Bir Gün'den. Hem sağlıklı hem de bağımsız insanlar olduğumuz bir gelecek. "Doğu yönünden sonra."

Birden fark ediyorum: Oğlumuzun soyadının ne olacağını bile bilmiyorum.

57. Bölüm

On Ay Sonra

Powwow'lar tören değildir ama yine de topluluğumuzun bir araya gelmesinin onarıcı bir tarafı var. Kabile ulusumuzun kolektif ruhu bir araya geliyor, şarkılar paylaşıyor ve dostluklar kuruyor. Yıllık powwow'umuz ağustos ayının üçüncü hafta sonu ve topluluğumun şimdi her zamankinden daha fazla iyileşmeye ihtiyacı var.

Son kabile seçimleri, topluluk toplantılarında hararetle tartışılan, sürgün cezasına ilişkin bir referandum içeriyordu. Üyeler, uyuşturucu yüzünden kaybedilen sevdiklerinin yürek burkan hikâyelerini anlattılar, Kabile Konseyi'ne bu konuda *bir şeyler yapması* için yakardılar. Bazılarıysa, referandumun siyasi rakiplerin ailelerini cezalandırmak için selektif sürgünlere yol açacağını iddia etti. Suçlamalar oldu, liderlere "Bize neyin pis olduğunu söylemeden önce kendi pis kıçınızı yıkayın," dendi.

Geçen hafta, bir kabile seçiminde ilk kez oy kullanışımda, referandum az farkla geçti. Seçim sonuçlarının ertesi günü, bir grup üye, sürgün referandumuna destek veren Kabile Konseyi üyelerini geri çağırmak için bir dilekçe dağıtmaya başladı.

Artık, herhangi bir mahkemede ağır bir uyuşturucu suçundan hüküm giymiş herhangi bir kabile üyesi sürgün duruşmasına tabi. Beş yıla kadar olan sürgünün uzunluğu, suçun ciddiyetine ve kişinin iyileşip iyileşmediğine bağlı. Amaç, bağımlılıkla mücadele eden üyelere şefkat gösterirken, rezervasyonu uyuşturucu satıcılarından temizlemek. Sürgün edilen kişiler hâlâ kayıtlı vatandaşlar, ancak kabile topraklarından men edilirler ve herhangi bir kabile programı, hizmeti veya avantajından yararlanamazlar. Buna kişi başı ödemeler de dahil.

Eski kabile yargıcı Dana Firekeeper, sürgün duruşmasına katılan ilk kişi olacak. Federal mahkemede, hapis cezası olmaması karşılığında adaleti engelleme suçunu kabul etti. Geçen hafta kabile mahkemesinde, başkanlığını yaptığı her met davasındaki yanlış yargılamaları nedeniyle görevi ihmal etmekten on kez suçlu bulundu. Her biri için maksimum 5000 dolar para cezasına çarptırıldı, ancak hapis cezası almadı. Bazıları onun çok kolay kurtulduğunu düşünüyor. Bazılarıysa Dana'nın hedef haline getirildiğini, çünkü insanların güçlü kadınların yıkılmasından zevk aldığını söylüyor.

Powwow hafta sonunda, cuma akşamı, Büyükanne June'u alıyorum, birlikte Sugar Adası'na gidiyoruz. Halam ve Art'ın evine vardığımızda ön bahçelerine onlarca araba park edilmiş durumda. Büyükannenin Jeep'ten inmesine yardım ediyorum ve St. Mary's Nehri'nin kuzey kanalına bakan açıklığa doğru yürüyoruz. Ateşin etrafında eşmerkezli daireler çizerek oturan yüzden fazla kadın görünce şaşırıyorum. Art ortalıkta görünmüyor. Halam en içteki halkada ona katılmamızı işaret ediyor. Son gelen biz olmalıyız, çünkü biz oturur oturmaz halam herkese hoş geldiniz diyor.

Bütün yaz nokomisiyle hercai menekşe toplayan bir Nish kwezan varmış. Her akşam çiçeklerin renklerine göre ayrılmasına yardım edermiş. Sepet dokunacak dişbudak şeritlerini boyarken en parlak renklerin kullanılacağını bilirmiş. Diğerleriyse ilaçlar içinmiş. Nokomisi tüm sarı hercai menekşeleri bir yığın halinde ayırırmış. Sarı olanlar ne için diye sorduğunda nokomis söylemezmiş.

Her yaz, ona sarı hercai menekşelerin ne işe yaradığını asla söylemeyen nokomisiyle hercai menekşe toplamış. Kwezan, bir kwe olmuş ve her yaz nokomisine yardım etmeye devam etmiş. Bir gün hercai menekşe toplarken hiç konuşmamış. Nokomisi sorunun ne olduğunu sorduğunda, büyükannesine bir adamın onu incittiğini nasıl söyleyeceğini bilememiş. Sadece omuz silkmiş. Yazın geri kalanında nokomisiyle birlikte sessizce hercai menekşe toplamışlar.

Yazın sonunda, büyükannesi bir akşam onu ormana götürmüş. Bir daire içinde oturan diğer kadınlar da onlara katılmış. Büyükannesinin dişbudak sepeti çemberin etrafından dolaştırılırken ve orada bulunan her kadın veya kız sepetin içinden tek bir sarı hercai menekşe alırken onları izlemiş. Sepet kucağına gelince, kendine bir hercai menekşe almış. Herkes teker teker ateşe gelip hercai menekşeyi sunmadan önce bir dua okumuş. Bazıları dualarını yüksek sesle söylemiş. Bazıları sessizce dua etmiş. Bazılarıysa gözyaşları içinde dua etmiş. Dua etme sırası kendisine geldiğinde hercai sarı menekşelerin ne işe yaradığını anlamış. Sessizce dua etmiş ve acısını serbest bırakmış. Hercai menekşe adakları ve duaları dumanın içinde Yaratıcı'ya ve Büyükanne Ay'a taşınmış.

Halam hikâyeyi anlatırken, iç çemberin etrafından büyük bir sepet dolaştırılıyor. Sarı bir hercai menekşe alıp sepeti halama uzatıyorum. Kadınların ateşe yaklaşmasını izliyorum, hepsi hercai menekşe sunuyor.

Hercai menekşeyi bırakırken, Grant Edwards'ın bana yaptıklarını düşünüyor ve sessizce dua ediyorum. Dolunayda dumanın yükselişini izlemenin rahatlatıcı bir tarafı var.

Yerime döndüğümde Büyükanne June elimi tutuyor.

"Liliban her yıl burada olmadığın için şükrederdi," diyor.

"Bir dakika. O buraya gelir miydi?" Kalbim kırılıyor.

"Evet, kızım. Benimle yaşamaya geldiğinden beri."

En iyi arkadaşım ve beni korumak istediği sırlar için ağlıyorum.

Anakaraya giden feribotta, ateşin başında Macy'nin olmadığını fark ediyorum. Üzerime bir rahatlama geliyor. Macy orada değildi. Büyükannem ve ben, St. Mary Nehri'nin ortasında her zamanki semaa adağımızı yaptığımızda, bu gece ateş başında olmayan tüm Nish kwezanswag ve kwewag'lar için derin bir şükran duası okuyorum. Chi miigwech.

Cumartesi öğleden sonranın tamamını satıcı tezgâhlarında dolaşarak, kuzenler, Yaşlılar, eski sınıf arkadaşları ve takım arkadaşlarımla görüşerek geçiriyorum.

Birkaç kişi Levi hakkındaki ayrıntıları soruyor. Hiç cevap vermiyorum.

Halama bir kese semaa veriyor ve Levi'ın davası hakkında beni bilgilendirmesini istiyorum. Bana kaynaklarını söylemiyor ama bence Ron'la iletişim halinde.

Levi'ın, kırık bacağına rağmen kaçma riski görülüyormuş. Sonbaharda başlayacak duruşmasına kadar kefalet olmadan tutuklu kalacak. Kardeşim herhangi bir savunma teklifini reddetmiş, ancak federal savcılığın bir yıldız tanığı olduğu için fikrini değiştirebilirmiş.

Yıldız tanık ben değilim. Gizli muhbir sözleşmemi imzaladığım günden beri bir mahkeme salonuna veya herhangi bir polis

bürosuna adım atmadım. Kıdemli Saha Ajanı Ron Cornell şimdiye kadar kimliğimi korudu. Levi ile hiçbir temasım olmadı. Ulaşmaya çalışmış olabilir ama halamın ve annemin ondan gelen mesajları dinlediklerini sanmıyorum. Halama sorsam bana doğruyu söyleyeceğini biliyorum. Şimdilik, sormamak iyi geliyor.

Yıldız tanık hâlâ tek kelime İngilizce konuşmayan Stormy Nodin de değil. Ron Stormy on sekiz yaşına geldiğinde ne olacağına dair doğru bir tahmin yapmış. Stormy, büyük jüri önünde ve federal yargıç önündeki duruşmada sessiz kaldı. Mahkemeye saygısızlıktan tutuklandı, hapiste.

Halamın anlattığına göre, Stormy'nin ailesi onu ziyaret ettiğinde hepsi Anishinaabemowin konuşuyormuş. Ailesi her ziyaret günü oradaymış; oğullarının bulunduğu federal gözaltı merkezine yakın bir kasabaya taşındılar. Babası tesisin dışına park edip her gece davul çalıyormuş.

Yıldız tanık hâlâ kanundan kaçan Michael Edwards da değil. Farklı bir isim altında bir İsveç profesyonel ligi için hokey oynadığına dair söylentiler var. Anne babası boşandı. Helene güney eyaletine taşındı. Grant hâlâ evlerinde yaşıyor. Halam bir gece evlerinin yanından geçmiş, dev plazma ekranda oynayan Sault Lisesi hokey maçı dışında evin kapkaranlık olduğunu söyledi.

Kâbuslarım, Robert LaFleur'un, Levi aleyhine yıldız tanık olmak için bir savunma anlaşmasını kabul etmesiyle başladı. Her seferinde aynı kötü rüya. Koçun BMW'sinin direksiyonunu hızla çeviriyorum ama hiçbir şey olmuyor. Kabile Polis arabası geçerken Levi yaralı omzumu tutuyor. Acı içinde çığlık atıyorum. TJ beni hiç görmüyor. Beni hiçliğin ortasında prefabrik bir eve götürüyorlar. Mike onlar için met pişirmezsem Jamie'ye neler yapacağını ayrıntılı olarak anlatırken uyanıyorum.

Böyle gecelerde bir tutam wiingashk yakıp tatlı dumanını içime çekiyorum. Sonra babamın kolyesini takıp debwewin için dua ediyorum. Gerçeği bilmek, bilinemeyecek olanı kabul etmektir.

Pazarları, güne zaagidiwin için dua ederek başlıyorum. Sevgi. Bugün, Lily için tuttuğum geleneksel yas yılının sonu. David dayım neredeyse bir buçuk yıl önce öldüğünden beri ilk kez bir powwow'da dans edeceğim.

Bu dünyadaki ve öbür dünyadaki tüm sevdiklerim için şükrediyor ve semaa sunuyorum.

Büyük Geçit için hazırlanma zamanı geldiğinde, dışarıdaki piknik masasında oturup yeğenlerimin saçlarını örüyorum. Teddie'den bu kez kızlara üniversite planlarımdan bahsetmesini istedim. Parmaklarını hızla Pauline'in saçları arasında dolaştırıp yüzünden çekiyorum ki saçlarını ağzına alıp çiğnemesin.

Pauline'in arkasından, "Size bazı haberlerim var," diyorum. "Birkaç hafta sonra Hawaii'ye gidiyorum."

"Yine mi gidiyorsun?" diye soruyor Perry yanımdan. Kaşlarını çatıyor, sanırım kardeşinin yüzünde de aynı ifade var.

"Manoa'da Hawaii Üniversitesi'nin harika bir etnobotanik programı var. Tüm dünyadan insanlar bitkilerin ilaç olarak nasıl kullanılacağını araştırıyorlar. Biyoloji ve kimya var ama başka bir şey daha var. Olaylara Yerli gözüyle bakıyorlar. Ve her yaz buraya gelip Seeney Nimkee ile staj yapacağım. Üniversiteden mezun olduğumda Geleneksel Tıp Programı'nda onun çırağı olacağım." Gülümsememi durduramıyorum. "Ne olmak istediğimi, ne olduğumu biliyorum... geleneksel şifacı ve bilim insanı."

Perry, "Geleneksel bir bilim insanı mı?" diye soruyor.

Gülümsemem daha da genişliyor, parmaklarıma ve ayak parmaklarıma ulaşıyor.

"Evet. Kulağa çok doğru geliyor," diyorum ona.

Saçıyla işimin bittiğini anlasın diye Pauline'in kafasına bir öpücük konduruyorum.

"Şükran Günü'nde ziyaretime geleceksiniz. O zamana kadar orayı öğrenirim."

"Müzelere gidebilir miyiz?" Pauline heyecandan kıpır kıpır arkasını dönüyor. Müzelere bayılır, her detayı inceler.

Perry, "Müzeler sıkıcı," diyor, saçlarını örmem için kız kardeşini önüme doğru itiyor. "Ben sörf yapmak istiyorum."

"Her gün farklı şeyler deneyeceğiz." Perry'nin saçlarını sabitlemek için jel sıkıyor ve kaktüs tarağıyla kalın, siyah saçlarını tutamlara ayırıyorum.

Piknik masasında yanımda oturan Pauline, "Üniversite yatılı okul gibi mi?" diye soruyor.

"Sanırım öyle. Yani yurtlarda kalıyorsun ve yemekhaneler var. Neden?"

Pauline, Anishinaabe kelimelerinin bazı kısımlarını doğru telaffuz etme hevesiyle aşırı vurgulayarak, "Teyzeciğim, Anishinaa*bem* için yatılı okullar olduğunu biliyor muydun?" diye soruyor. "Ve anneler ve babalar hayır dese bile hükümet çocukları alıyormuş." Alt dudağı titriyor. "Söz verdikleri halde çocukları geri vermiyorlarmış." İri ve masum gözleri bana kederle bakıyor. "Okul kurallarına uymazlarsa cezalandırılıyorlarmış. Bu senin başına da gelecek mi?" Ben cevap veremeden Perry bana dönüyor. Gözleri öfkeyle kısılıyor.

"Çocuklar Anishinaa*be*mowin konuşamıyor ve törenlere gidemiyorlarmış." Perry, "In*da*nishinaabem" derken meydan okurcasına kendi göğsünü işaret ediyor.

Halam ve Art, *konuyu* konuşmak için ikizlerin yeterince büyüdüklerine karar vermiş olmalılar.

Birçok duyguyu aynı anda hissediyorum. Masum gözlerinin günümüzde hâlâ topluluğumuzu etkileyen travmaya açılmış olmasına üzülüyorum. Kızılderililerin sadece geçmiş zamana ait olduğu düşünülen bir dünyada, güçlü Anishinaabeg olmaları için bu gerçekleri öğrenmeleri gerekmesine öfkeleniyorum. Akıllı, sağlam ve sevilen çocuklar olarak, atalarımızın en büyük dileğini -ulusumuzun hayatta kalması ve gelişmesi- gerçekleştirdikleri için gurur duyuyorum.

"Üniversite bu açılardan yatılı okul gibi değil. İstediğim dersleri alıyorum. İstemiyorsam veya kendimi güvende hissetmiyorsam kalmak zorunda değilim. Söz veriyorum, her yaz eve geleceğim," diye ekliyorum. "Kabile tarihimizi ve atalarımızın yaşadıklarını bilmek güzel. Bizi üzdüğünde bile gerçeği bilmek önemlidir. İyi ki kimse sizi törenlerden alıkoymuyor." Perry'ye arkadan sarılıyorum. "Ve evet kızım, bizim dilimizi konuşabiliyorsun."

Perry'nin saçını bitirdiğimde iki kız da piknik masasının üzerine çıkıyor. Masadan atlayıp annelerinin onları Büyük Geçit için giydireceği karavana koşarken mükemmel bir *lee-lee* çekiyorlar.

Tören kıyafetimin altında, terimi emmeye yardımcı olması için şort ve tişört var, kırmızı elbisemi bunların üzerine giyiyorum. Üst kısmı düz bir kumaş, eteğinde yedi sıra altın koni zil var. Toplam 365 koni, halamın bana güçlü bir Nish kwe olmayı öğretmeye başladığı on dört yaşımdaki her gün için bir koni. Büyükanne Pearl'ün kalın deri kemeri elbiseye şekil veriyor, Teddie'nin böğürtlen ziyafetimde bana hediye ettiği düz boncuklu çantayı kemere takıyorum. Siyah kadife robayı omuzları-

ma koyuyorum. Bu yaz Eva, robanın üzerine boncuklarla, mor yüzlü sarı hercai menekşelerden oluşan bir çelenk motifi işledi.

Son dokunuşlarım babamın kemik kolyesi, annemin yabanmersini küpeleri ve Jamie'nin bana verdiği boncuklu çilek bilezik. Halam, kafamın arkasına iki uzun örgümün arasından yükselen bir kartal tüyü takmama yardım ediyor. Aynaya bakıyor ve BüyükMary'nin kırmızı rujunu sürdükten sonra cebime tıkıştırıyorum. Hazırım.

Karavandan çıktığımda Art ikizlerin fotoğraflarını çekiyor. Beni yanlarına çağırıyor, onlarla poz veriyorum. Sonra arka planda powwow ile bir fotoğrafımı çekmesini istiyorum.

Art kamerayı ayarlarken dün sabah postayla gelen zarfı düşünüyorum. İade adresi yoktu ve üzerine Milwaukee damgası basılmıştı. İçinde iki kartpostal vardı. İlkinde Minnesota'da bir göl resmi vardı. Arkasına bir cümle yazılmıştı: *Çocuklar fena değil.* İkinci kartpostalda, Wisconsin Üniversitesi, Hukuk Fakültesi, Madison, Wis ibareli görkemli bir tuğla bina yer alıyordu. Arkasında sadece *Bir gün* yazılıydı.

Art, "İşte bu harika bir fotoğraf," diyor.

Büyük Geçit için arenaya giriyoruz. Dans adımlarım basit. Çember sıra sıra dansçılarla dolu, büyük dönüşlere veya karmaşık adımlara yer yok. Bütün gün dayanacaksam enerjimi korumam gerekiyor. Dans kaslarım bir buçuk yıldır uykuda.

Davul, şarkının onur vuruşlarını vurduğunda tüyümü havaya kaldırıyorum. İkizlerin önünde ben, arkamızda halamla ilerliyoruz. Geriye dönüp bakınca halam mutluluk gözyaşlarıyla gülümsüyor. Niishin. *Bu iyi.*

Öğleden sonra geç saatlerde sunucu, her dans stili ve yaş kategorisi için yarışmanın kazananlarının belirlenmesinden önce son bir özel etkinliği duyuruyor. Kırmızı kıyafet giyen Zil dans-

çıları dansa davet ediliyor. Ben arenaya giderken sunucu da zilli elbisenin hikâyesini anlatıyor.

Hasta bir kız varmış. Babası onun iyileşemeyeceğinden korkuyormuş. Bir önsezi diliyormuş ve dileği gerçekleşmiş: Kızı için dans ettiğinde melodik olarak şıngırdayan, üzerinde teneke konilerden yapılmış sıra sıra ziller olan bir elbise. Kız ne kadar çok dans ederse o kadar iyileşiyormuş. Kız sonunda tamamen iyileşmiş ve topluluğundaki diğer insanları şifalandırmak için dans etmeye devam etmiş.

Zil Dansı, şifayı temsil eder. Kırmızı elbise ise kadınlarımızı simgeler. Bu nedenle, bugünün Kırmızı Elbiseli Zil Dansı özel etkinliği, öldürülen veya kaybolan tüm Anishinaabe kwewag ve kwezanswag, Yerli kadınlar ve kızlar içindir. Ruhları çok erken alındı, ömürleri kısacıktı. Her biri için... mikwendaagozi. Hatırlanıyorlar.

Yedi kişi olarak biz arenaya girerken herkes ayağa kalkıyor. Yaşlarımız beş ile elli arasında değişiyor. Her birimiz dans arenasının etrafında bir yer seçiyor. Ben kuzey tarafında annem, Büyükanne June, Seeney, halam, Art ve ikizlerin durduğu bölüme yerleşiyorum.

Annem gülümsüyor. Benimle gurur duyuyor. Maceram için heyecan duyuyor. Beni bırakmaya hazır. Sonunda, gitmeme izin vermenin beni kaybetmekle aynı şey olmadığını anlıyor.

Büyükanne June el sallarken, kulaklarımda ona üniversiteye gitme planlarımdan bahsettiğim zamanki sözleri yankılanıyor. *Kızım, bazı tekneler nehirler içindir, bazıları ise okyanuslar için. Ve bir de, eve dönüş yolunu her zaman bildikleri için her yere gidebilenler vardır.*

Seeney beni çırağı olmaya davet ettiğinde ona Hawaii'deki etnobotanik programından bahsettim. Ona semaa hediye ettim ve iki yönlü çalışmanın mümkün olup olmadığını sordum. *Biz Anishinaabegler, durgun değiliz,* dedi. *Hayatta kalmak için hep uyum sağlamayı başardık.*

Topluluğumun panoramik manzarasına bakıyorum: Minnie. Leonard. Jonsy. TJ ve Olivia. Macy.

Ev sahibi davul onur şarkısına başlamadan önce arenadaki herkes tamamen sessizleşiyor. Tüm kadın şarkıcılar, davulcuların etrafında toplanıyor.

Dans ederken Lily için dua ediyorum. Robin için. Heather için. Hatta kendim için. Feda edilebilme ve görünmezlik uçurumuna itilen tüm kızlar ve kadınlar için. Adımlarımın hantal ve ağır olması önemli değil. Zihnimde ayaklarım tüy gibi ve hızla hareket ediyor. Bu dünya ile öbür dünya arasındaki bölgedeyim.

Davul ritimlerine ayak uydurarak dans etmiyorum.

Tam tersi.

Davul sesleri kalbimin içinden geliyor.

Boozhoo, Aaniin Gichimanidoo. Miskwamakwakwe indizhinikaaz. Makwa indoodem. Bahweting indonjiba.

Gizhemanido naadamawishinaam ji-mashkawiziyaang miinawaa naadamaw ikwewag ji-ganawendaagoziwaad, gichi-ayaawag ji-minawaanigoziwaad gaye oniijaanisag ji-inaabandamowaad Anishinaabemong.

Selam Yaratıcı. Ben bir Kızıl Ayı Kadınıyım. Ayı Klanı. Coşkun Irmaklar Diyarı'ndan. Topluluğumuza güç ver. Kadınlarımızı güvende tut. Erkeklerimize sağlık ver. Yaşlılarımıza kahkaha bahşet. Ve çocuklarımızın rüyalarını kendi dillerinde görebilmelerini sağla. Bu güzel hayat için çok teşekkür ederim.

Şarkı bittiğinde doğu kapısında duruyorum. Tüm yolculukların başladığı yerde.

AHO (HEPSİ BU KADAR)

YAZARIN NOTU

Ahniin! Angeline Boulley indizhinikaaz. Makwa indidoodem. Bahweting indoonjiba. Gimiigwechiwi'in gaa-agindaasoman ndo'mazina'igan. Merhaba! Ben Angeline Boulley. Ayı Klanı. Coşkun Irmaklar Diyarı olan Sault Ste. Marie'den. Kitabımı okuduğunuz için teşekkür ederim.

Ateş Bekçisinin Kızı'nı yazma yolculuğuna çıktım, çünkü özellikle Kızılderililer hakkında ve Kızılderililer tarafından, çağdaş bir bakış açısından anlatılan çok az hikâye var. Biz, tarih kitaplarının veya uzun zaman önce geçen hikâyelerin ötesinde dinamik deneyimlere sahibiz ve var olmaya devam ediyoruz.

Daunis'in hikâyesine ilham veren yaratıcı kıvılcım ben lisedeyken tutuştu; bir arkadaşım okulunda tam benim tipim olan yeni bir çocuktan bahsetmişti. Onunla hiç tanışmadım, daha sonra aslında gizli bir narkotik polisi olduğu ortaya çıktı. Ergenlik dönemimde, heyecanlı kitaplar okumaya bayılırdım, ilk favorilerimden biri Nancy Drew serisiydi. Bu tür kitapları okurken o okula gitseydim acaba ne olurdu diye merak etmeye başladım. Ya o yeni çocuktan hoşlansaydım ve o da benden hoş-

lansaydı? Ya da yardımıma ihtiyacı olsaydı? Hikâye fazlasıyla faal olan hayal gücüme yerleşti ve orada kalmaya devam etti.

Üniversiteden sonra kabile topluluklarında çalıştım ve Yerli öğrencilere tesir edebilmek için Kızılderili eğitimine odaklandım. Kariyerim beni Sault Ste. Marie'deki kendi kabileme ve sonunda hayalimdeki iş olan ABD Eğitim Bakanlığı, Kızılderili Eğitim Ofisi müdürlük pozisyonuna getirildiğim Washington, DC'ye götürdü.

Yine de her sabah, "gündüz işime" gitmeden önce birkaç saat yazmak için erkenden kalkardım. Çünkü bir Ojibva Nancy Drew ve okuldaki yeni çocuk hakkındaki o hikâye kıvılcımı hiç sönmedi ve sonraki on yıl içinde *Ateş Bekçisinin Kızı*'na dönüştü. Kitabım satıldığında, Kızılderili gençliği üzerinde daha önce yaptığım her şeyden daha geniş bir etkiye sahip olabileceğini fark ettim. Ne de olsa, Anishinaabe olmanın ne demek olduğunu hikâyeler anlatarak paylaşırız.

Ateş Bekçisinin Kızı, benim kabile topluluğuma dayansa da, bu bir kurgu eser ve yaratıcı unsurları fazlasıysa kullandım. Diğer değişikliklerin yanı sıra, gerçek kabilem olan Sault Ste. Marie Chippewa Kızılderililerinin de deneyimleyebileceği türden meselelerle uğraşan bir kabile kurguladım. Hiçbir şekilde federal olarak tanınan 574 Kızılderili kabilesini, topluluğunu ve köyünü temsil etmesi amaçlanmamıştır. Her birinin benzersiz bir tarihi, kültürü ve lehçesi vardır. Bir topluluk içinde bile çok farklı çeşitlerde deneyimler mevcut.

Bununla birlikte, hikâyenin fazlasıyla gerçek bir boyutu, Yerli kadınlara yönelik olan yaygın şiddettir. Yerli kadınların beşte dördünden fazlası (%84) hayatları boyunca fiziksel şiddete, yarısından fazlası (%56) cinsel şiddete maruz kalmıştır. Şiddete maruz kalan Yerli kadınların neredeyse tamamı (% 97) en az

bir Yerli olmayan failden şiddet görmüştür. Zor ve yorucu bir anlatı olsa da, bu deneyimlerin acı verici gerçekliğinin, özellikle Yerli kadınların yağmacı bir şekilde hedef alınması ve kabile topraklarındaki yargı çıkmazı bağlamında gösterilmesinin önemli olduğunu hissettim.

Travma hakkında yazmak ile bir trajedi yazmak arasında mühim bir fark vardır. Kimlik, kaybedişler ve adaletsizlik hakkında yazmaya çalıştım... Aynı zamanda Ojibva topluluğumdaki sevgi, neşe, bağ, dostluk, umut, kahkaha, güzellik ve güç hakkında da. Bir kabile topluluğunda adaletin ve şifanın ne anlama geldiğini paylaşmak ve kutlamak çok önemliydi: Kültürel etkinlikler, dilin yeniden canlandırılması, törenler, geleneksel öğretiler, fısıltı ağları, battaniye partileri ve kabilelerin zorluklara farklı, sayısız direnme biçimleri.

Büyürken, okuduğum kitapların hiçbirinde Kızılderili bir kahraman yoktu. Daunis ile Kızılderili gençlere kendilerine benzeyen, en büyük gücü Ojibva kültürü ve topluluğu olan bir kahraman vermek istedim. Kabilemiz için kararlar alırken, torunlarımız üzerindeki etkisini göz önünde bulundurarak yedi nesil ileriye bakarız. Umudum, Anishinaabeg deneyimlerimizi paylaşırken, *Ateş Bekçisinin Kızı*'nın da gelecek nesiller üzerinde bu etkiyi yaratmasıdır.

Mazina'iganan mino-mshkikiiwin aawen.

Kitaplar iyi ilaçtır!

Angeline Boulley

KAYNAKLAR

ABD Kızılderili İşleri Bürosu, "What is a federally recognized tribe?" bia.gov/frequently-asked-questions

Rosay, Andre B., Ulusal Adalet Enstitüsü, "Violence Against American Indian and Alaska Native Women and Men: 2010 Findings From the National Intimate Partner and Sexual Violence Survey." Mayıs 2016. nij.ojp.gov/library/publications/violence-against-american-indian-and-alaska-native-women-and-men-2010-findings

Ulusal Adalet Enstitüsü, "Estimates of Lifetime Interracial and Intraracial Violence." nij.ojp.gov/media/image/19456

DESTEKLEYİCİ KURUMLAR

StrongHearts Native Helpline 1-844-7NATIVE (762-8483) Aile içi, flört içi ve cinsel şiddet gören Amerika ve Alaska Yerlilerine kültürel destek ve savunma hizmeti sağlıyor. strongheartshelpline.org

National Indigenous Women's Resource Center niwrc.org/resource-topic/domestic-violence

National Suicide Prevention Lifeline 1-800-273-8255 suicidepreventionlifeline.org

MIIGWECH

Birçok kişi ve kuruluş bu kitabı hayata geçirmeme yardımcı oldu.

Çocuklarım, bana ilham verdiğiniz için teşekkür ederim. İlk okuyucu-dinleyicim Sarah, hikâyenin her taslağına inandı. Ethan, süper gücü olan alaycı zekâsıyla kendimi fazla ciddiye almamı engelledi. Chris, hokey ve maskaralık konusunda başvurulacak uzmanımdı.

Ateş bekçisi babam ve bana ebedi bir aşk hikâyesi anlatan güçlü, güzel annem. Ayrıca bunu öbür dünyada anlatan kardeşlerim Diane, Henry, Allan, Sarah ve Maria ile de paylaştılar.

Yerli yazarlar için Loon-Song Turtle Adası'nda benzersiz bir yazma inzivası düzenleyen yazarlar Cynthia Leitich Smith, Debby Dahl Edwardson ve editörler Arthur Levine, Yolanda Scott ve Cheryl Klein.

Ellen Oh, Dhonielle Clayton, Meg Cannistra, Miranda Paul ve tüm We Need Diverse Books™ çalışanları, farklı karakterlerin yer aldığı daha fazla kitabı çocuklara kazandırdıkları için. Nezaketi, yeteneği ve cömertliği hayatımı değiştiren

WNDB mentorluk programındaki akıl hocam Francisco X. Stork.

Kweli Color of Children's Literature Konferansı'nda birlikte olduğum, kalbimde her zaman özel bir yeri olacak Laura Pegram ve diğer herkes. Temsilci arayışım için çok faydalı olan #DVpit'i organize ettiği için Beth Phelan'a.

Olağanüstü temsilci Faye Bender, zeki rehberliği, sektördeki itibarı ve onu edebiyat dünyasında bir rock yıldızı yapan nezaketi için. Anishinaabemowin'de gerçekten fevkalade bir insanın ruhunu ve karakterini yansıtmak için kullanılan, "güzel kadın" anlamına gelen bir kelime vardır. "Mandaakwe" Faye Bender'ın yanı başımda olması beni çok mutlu ediyor. Yazar olma işinde ilerlememe yardım ettikleri için Book Group'taki ekibe. *Ateş Bekçisinin Kızı*'nı dünya çapında paylaşacak en iyi yayıncıları buldukları için uluslararası yardımcı ajanslara. Ve Anonymous Content'teki film temsilcisi Brooke Ehrlich'a, rüya gibi bir anlaşma yapılmasını sağladığı için.

İlk taslağı teslim ettiğimde yaptığım telefon görüşmesinde beni olabilecek en iyi şekilde korkuttuğu için editörüm Tiffany Liao'ya. Tiff kadar hızlı konuşan ve *Ateş Bekçisinin Kızı* için bu kadar güçlü bir editoryal vizyona sahip olabilecek başka birini tanımıyorum. Genç yetişkin kurallarını Yerlileştirmek, kitabımla ortaya koyduğum önermeyi güçlendirmek ve bu yolculuğun her adımında söz hakkımı korumak için benimle birlikte çalışacağına söz verdi. Ve görev başarıyla tamamlandı!

Henry Holt Books for Young Readers ve Macmillan ekibine, *Ateş Bekçisinin Kızı*'nın yayıncılıkta oyunun kurallarını değiştireceğine yürekten inandıkları için. Faye ve benim asla unutmayacağımız bir dönemi mümkün kıldığı için Jon Yaged'e. Jean Feiwel, Allison Verost, Molly Ellis, Mariel Dawson, Kathryn

Little, Christian Trimmer, Katie Halata, Jennifer Edwards, Mary Van Akin, Katie Quinn, Morgan Rath, Johanna Allen, Allegra Green, Mark Podesta, Kristen Luby, Leigh Ann Higgins, Mandy Veloso ve diğerleri, inanılmaz yaratıcılıkları, sıkı çalışmaları ve tutkuları için. Macmillan Audio'ya, özellikle Samantha Mandel, Steve Wagner ve Daunis'i seslendiren aktris Isabella LaBlanc'a (Dakota/Ojibva).

Kreatif direktör Rich Deas'a, muhteşem ve gerçekten Anishinaabe sanatını onurlandıran bir kapak tasarladığı için. Sanatçı Moses Lunham'a (Ojibway), Daunis'in yolculuğunu yorumladığı için. Kapağın tamamen Nish tarzı olduğunun söylenmesi benim için en büyük iltifat. Ayrıca, sanal bir kapağın gösterim etkinliğine ev sahipliği yaptığı için Birchbark Books'a minnettarım.

Çok sayıda kaynak, hikâyenin şekillenmesine yardımcı oldu. Herhangi bir hata varsa sadece bana aittir. Herkesin önünde teşekkür edebileceğim kişiler: Michigan Batı Bölgesi eski ABD Başsavcısı Yardımcısı Jeff Davis (Chippewa); Lake Superior Devlet Üniversitesi'nde Ceza Adaleti Doçenti Dr. Aaron Westrick; eski FBI ajanı Walter Lamar (Blackfeet); Chippewa Kızılderililerinin Sault Ste Marie Kabilesi Polis Şefi Robert Marchand (Ojibva). Anishinaabemowin ile ilgili paha biçilmez yardımları için Dr. Margaret Noodin (Anishinaabe) ve Michele Wellman-Teeple (Ojibva). Yaban kirazlı pudingin tıbbi özellikleri üzerine bilim fuarı projesi için Destany Little Sky Pete (Shoshone-Paiute).

Kat Tennermann, Novuyo Masakhane ve Dr. Cynthia Johnson-Oliver liderliğindeki The Alexandria Women of Color Writers Group.

En iyi arkadaşım Barb Gravelle Smutek'a, hiç tereddütsüz, "Bir rez kızı böyle bir şey söylemez!" gibi yorumlar yaptığı için.

Dostlarıma, sevgileri ve kahkahaları için: Chrissy, Sharon, Leslie, Anne, Laura D., Laura P., Bonnie, Audrey, Mary, Charmaine, Summer, Melissa, Dawn, Stacy, Traci, Carole, Ronalda, Ellen, Lori, Kim, Colleen, Debra-Ann, Elaine, Rachel & Bill, Phillip, Cinda, Stephanie, Dana, Yolanda, Marie ve diğerleri.

Özel teşekkür: Yazar fotoğrafım için Amber Boulley'ye, editoryel sihri için Sione Aeschliman'ye, araştırma yardımı için Alia Jones'a ve çocuklarımızın hikâyelerindeki her güzel bölüm için Bill Matson'a.

Bu başlangıca kucak açtıkları için okuyuculara, dinleyicilere, kitapçılara, eğitimcilere, kütüphanecilere, kitap blog yazarları ve vlogger'lara.

Var oldukları ve paylaştıkları için kabile topluluğum, kültür öğretmenlerim ve atalarıma.

Chi Miigwech.

